

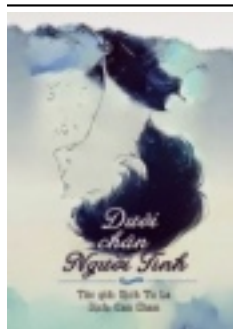
Túc Hạ Đích Luyện Nhân (Dưới Chân Người Yêu)

Contents

Túc Hạ Đích Luyện Nhân (Dưới Chân Người Yêu)	2
1. Quyển 1 - Chương 1: Vườn Trường - Xung Đột	2
2. Quyển 1 - Chương 2: Lấy Cấp	8
3. Quyển 1 - Chương 3: Có Bệnh	15
4. Quyển 1 - Chương 4: Thuần Phục	20
5. Quyển 1 - Chương 5: Dạy Đỗ	27
6. Quyển 1 - Chương 6: Thảm Vấn	35
7. Quyển 1 - Chương 7: Cẩm Trại Dã Ngoại	42
8. Quyển 1 - Chương 8: Nghỉ Hè	50
9. Quyển 1 - Chương 9: Khai Trường	57
10. Quyển 1 - Chương 10: Tình Tự	63
11. Quyển 1 - Chương 11: Độc Chiếm	71
12. Quyển 1 - Chương 12: Nguy Hiểm	78
13. Quyển 1 - Chương 13: Đăng Cơ	87
14. Quyển 1 - Chương 14: Thi Đấu	95
15. Quyển 1 - Chương 15: Bánh Sticky Date*	101
16. Quyển 1 - Chương 16: Ước Định	108
17. Quyển 1 - Chương 17: Nhảy Vọt	114
18. Quyển 1 - Chương 18: Đêm Đầu	124
19. Quyển 1 - Chương 19: Tình Ái	131
20. Quyển 1 - Chương 20: Thích	138
21. Quyển 1 - Chương 21: Trói	146
22. Quyển 1 - Chương 22: Tốt Nghiệp	152
23. Quyển 2 - Chương 1: Công Sở - Quán Bar	158
24. Quyển 2 - Chương 2: Bóng Dáng	167
25. Quyển 2 - Chương 3: Đồng Loại	173
26. Quyển 2 - Chương 4: Giới	179
27. Quyển 2 - Chương 5: Gặp Lại	185
28. Quyển 2 - Chương 6: Về Nhà	193
29. Quyển 2 - Chương 7: Biến Hóa	198
30. Quyển 2 - Chương 8: Nghênh Hợp	204
31. Quyển 2 - Chương 9: Nhãi Con	210
32. Quyển 2 - Chương 10: Weibo	216
33. Quyển 2 - Chương 11: Vô Giá	224
34. Quyển 2 - Chương 12: Xe Chấn*	230
35. Quyển 2 - Chương 13: Tinh Anh	234
36. Quyển 2 - Chương 14: Phơi Sáng	240
37. Quyển 2 - Chương 15: Come Out	246
38. Quyển 2 - Chương 16: Chơi Bóng	252
39. Quyển 2 - Chương 17: Nguy Cơ	258
40. Quyển 2 - Chương 18: Hóa Giải Hiểm Nguy	264

41. Quyển 2 - Chương 19: Đế Vương	269
42. Quyển 2 - Chương 20: Tín Ngưỡng	274
43. Quyển 2 - Chương 21: Lời Thề	281
44. Quyển 2 - Chương 22: Lựa Chọn	289
45. Quyển 2 - Chương 23: Nụ Hôn Đầu	294
46. Quyển 2 - Chương 24: Kiếp Sau	299
47. Quyển 2 - Chương 25: Kết Thúc	308
48. Quyển 2 - Chương 26: Hậu Ký	322

Túc Hạ Địch Luyện Nhân (Dưới Chân Người Yêu)

Giới thiệu

Tình trạng nguyên tác: Hoàn (Q1: 22 + Q2: 25 = 47 chương) Hiệu đính: Windy Một người hội đủ tiêu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuc-ha-dich-luyen-nhan-duoi-chan-nguoi-yeu>

1. Quyển 1 - Chương 1: Vườn Trường - Xung Đột

Anh Đông, tụi em mang người đến rồi,” mấy học sinh mặc đồng phục xô đẩy một người vào nhà vệ sinh nam, người đó bị đẩy lao đảo một chút rồi rất nhanh ổn định thân hình, nhanh chóng quét mắt một vòng qua đám người, tầm mắt chuẩn xác tập trung vào tên thủ lĩnh được bọn kia gọi là ‘anh Đông’.

Kỳ Đông tùy ý tựa vào cửa sổ, miệng ngậm điếu thuốc, lười biếng nâng mí mắt ngăm nhìn kẻ đứng chính giữa đám người, dù bị rất nhiều thiếu niên bất lương cao to vây quanh, vẫn đứng thẳng tắp, không hề sợ hãi nhìn mình chằm chằm, trong ánh mắt tràn ngập vẻ khinh thường, tựa hồ người giờ phút này đang trong tình thế bất lợi căn bản không phải cậu ta.

Kỳ Đông hơi hất cằm sang bên, người bên cạnh lập tức hiểu ý, hướng về phía Lăng Đạo Hi quát hỏi, “Lớp một, lần trước có phải là mày méc thầy không?”

“Tôi cũng không phải học sinh tiểu học, méc cái gì chứ,” Lăng Đạo Hi lạnh lùng nói.

“Còn không thừa nhận? Cuối tuần trước mấy anh em ở trong toilet hút thuốc, lúc đó trừ mày ra không có ai vào, hôm sau lão Tưởng lớp tao liền biết, còn nói không phải mày?”

“Mấy cậu hút hay không hút thuốc, đâu có liên quan gì tới tôi, tôi cũng không phải lớp mười, tố cáo mấy cậu có lợi lộc gì cho tôi đâu chứ.”

“Kháo, chưa thấy quan tài chưa đổ lệ có phải không?” Đứa vừa hỏi liếc mắt ra hiệu với đám xung quanh, “Cho nó biết tay coi.”

Đối phương lời còn chưa dứt, Lăng Đạo Hi liền cảm thấy bên hông đau nhói, ngay sau đó một bóng đen ập đến trước mặt, cậu theo bản năng nâng tay cản, tay kia huých khuỷu tay ra sau, đánh trúng bụng một người.

“Mẹ nó mày còn dám đánh trả?” Thằng bị đánh tức giận hỏn hển quát, “Đập mạnh vào cho tao!”

Lăng Đạo Hi cũng không phải cái loại mọt sách chỉ biết có học, nếu một chọi một cậu còn có thể liều mạng một trận, nhưng khó mà chống nổi một đám đối diện đều là tuyển thủ đội bóng rổ của trường, hai ba đòn liền chế trụ hai tay cậu, ngay sau đó trên người liền thùm thụp trúng mấy đấm, Lăng Đạo Hi cắn chặt răng, không rên một tiếng.

“Có nói không!” Đứa hỏi lúc trước hô lên.

“Không phải tôi,” từ thanh âm kiềm nén đã nghe ra người này đang cắn răng cố chịu.

“Còn mẹ nó cái búng, đánh tiếp!” Trong nhà vệ sinh nam lập tức vang lên tiếng đánh đập vô tình, xen lẫn còn có tiếng mắng chửi, “Nói cho mày biết, tụi tao đã ngứa mắt mày lâu rồi, lớp một thì giỏi lắm hả? Coi thường tụi tao lớp mười phải không? Hôm nay bất kể có phải mày cáo trạng không, ông mày cứ đánh mày đấy!”

Bụng lại trúng một đấm, Lăng Đạo Hi rốt cục nhịn không được phát ra một tiếng rên ngắn ngủi, vô lực gập người. Lực lượng hay tay đang giữ chặt cậu phía sau chợt rút đi, Lăng Đạo Hi mất đi điểm tựa, cả người nặng nề quỵ xuống, sàn nhà truyền đến xúc cảm của gạch men lạnh như băng.

Đám người còn chưa thấy hả giận, lại tiến lên tay đấm chân đá, Kỳ Đông luôn thờ ơ đứng nhìn đột nhiên kêu ngừng, hấn bảo người mang Lăng Đạo Hi lại đây chỉ là muốn cho cậu ta một chút giáo huấn, người này còn chưa đáng để hấn phải dây vào phiền phức.

Kỳ Đông chậm rì rì đứng thẳng người lại, đi từng bước một về phía người trên mặt đất, những người khác tự giác nhường ra một con đường cho hấn.

Đám vừa rồi trúng vào chỗ hiểm, Lăng Đạo Hi giãy giụa muốn đứng dậy, nhưng toàn thân lại không còn hơi sức, chỉ có thể trơ mắt nhìn đôi giày chơi bóng rổ của Kỳ Đông dần dần phóng đại trước mắt, cuối cùng dừng lại trước mặt mình.

Kỳ Đông phun đầu lộc đang ngậm trong miệng xuống đất, thỉnh linh nhắc chân, giảm mạnh đầu Lăng Đạo

Hi xuống, thân thể Lăng Đạo Hi chấn động, sau đó như cứng lại, không chút động đậy.

Kỳ Đông chậm rãi cúi người, nhếch miệng, “Lần này tạm tha cho mày, sau này phải thông minh một chút, lời không nên nói thì đừng nói lung tung, nếu không,” hấn dùng sức nghiền chân, “đừng có trách tao không khách khí.”

Khi âm tiết cuối cùng hạ xuống, Lăng Đạo Hi bị hấn giẫm dưới chân đột nhiên quét mắt nhìn hấn một cái, ánh mắt đó nói là mang theo thù hận cũng không phải, nói sợ hãi cũng không đúng, có một loại quỷ dị mà Kỳ Đông không hình dung được.

Kỳ Đông không có tâm tư tìm hiểu suy nghĩ của đối phương, hấn thẳng người lên, bước ngang qua người nằm trên sàn ra ngoài, những người khác theo sát phía sau, không ai để ý tới Lăng Đạo Hi trên đất, như thể nằm sấp nơi đó chỉ là một miếng giẻ rách.

Đợi khi tất cả rời khỏi, Lăng Đạo Hi mới giãy giụa đứng lên, từng bước một lao vào phòng vệ sinh.

Trường cao trung (*tương đương trường cấp 3 aka THPT bên mình*) Lăng Thành mỗi khối có mười lớp, lớp một là lớp trọng điểm, sau đó là tám lớp thường, lớp cuối cùng là lớp năng khiếu, chuyên dùng để bố trí những học sinh có sở trường văn thể mỹ hoặc những học sinh thi vào cao trung không đậu phải nhờ vào quan hệ để vào trường, bầu không khí học tập trong lớp trọng điểm tập trung bao nhiêu, thì hệ thống kỷ luật của lớp năng khiếu kém bấy nhiêu.

Kỳ Đông là học sinh được cao trung Lăng Thành tuyển chọn đặc cách, từ lúc sơ trung (*THCS*) đã bộc lộ tài năng, hai năm liền suất lĩnh đội bóng giành quán quân trong giải đấu vòng giữa các trường trung học cơ sở tại địa phương, liên tục hai mùa đạt danh hiệu MVP (*Most Valuable Player – Tuyển thủ sáng giá nhất*), vừa vào cao trung liền trở thành chủ lực trong đội bóng rổ của trường, vào năm hai (*lớp 11*) phá lệ trúng cử đội trưởng, đánh vỡ truyền thống những đội trưởng nhiệm kỳ trước đều là học trưởng năm ba.

Trong đội bóng Kỳ Đông đảm nhiệm vị trí hậu vệ, bóng rổ là một hoạt động thể thao mạnh mẽ mãnh liệt, hậu vệ lại cần lãnh tinh tuyệt đối, hai loại phẩm chất hoàn toàn bất đồng đều tập trung trên người một mình Kỳ Đông, khiến cho hấn trời sinh đã có tố chất của thủ lĩnh, vào trường không lâu, trong trường đã hình thành một đoàn thể nhỏ lấy hấn làm tâm điểm.

Kỳ Đông mỗi lúc nghỉ giữa giờ đều ra sân chơi bóng, fan vây quanh sân xem hấn chơi thuần nhất một phái nữ, trong đó cũng bao gồm bạn gái đương nhiệm của hấn — Hoa khôi học đường của trung học Lăng Thành, Trần Tĩnh.

Trần Tĩnh thấy Kỳ Đông ra sân, liền đưa nước trong tay cho hấn, Kỳ Đông vặn mở nắp bình liền trút từ trên đầu xuống, hấn lắc lắc đầu, một động tác không chút để tâm như thế cũng đưa tới một tràng tiếng la hét của những cô nàng mê trai bên sân.

Trên đường về lại phòng học, người đi theo Kỳ Đông đột nhiên ra vẻ thần bí nói, “Anh Đông, thằng đó lại đang nhìn lên chị đâu.”

Kỳ Đông ngẩng đầu, tầm mắt liền vừa vặn chạm phải Lăng Đạo Hi trên lầu ba, bốn mắt giao nhau, đối phương nhanh chóng quay đầu đi, tựa hồ cái nhìn thoáng vừa rồi chỉ là ngẫu nhiên.

Kỳ Đông cười lạnh một tiếng, quay đầu nói với Trần Tĩnh, “Nè, người ngưỡng mộ em kìa.”

Trần Tĩnh mặc dù chưa từng có nửa điểm tiếp xúc với Lăng Đạo Hi, nhưng đại danh đối phương ở Lăng cao (*cao trung Lăng Thành*) không ai không biết, không người không hay, độ nổi tiếng cùng Kỳ Đông có thể nói là cân tài cân sức, phàm là trường hợp cần học sinh xuất sắc xuất đầu lộ diện, đều không thể thiếu thân ảnh cậu ta.

Lăng Đạo Hi là lớp trưởng lớp trọng điểm của năm ba (*lớp 12*), mấy cuộc thi lớn nhỏ nhỏ vĩnh viễn hạng nhất, được một người như vậy thầm mến, tuyệt đối là một chuyện khiến người ta cảm thấy kiêu ngạo.

Huống chi Lăng Đạo Hi tuần tú lịch sự, Kỳ Đông diện mạo bất phàm, nghĩ đến hai người như thế sẽ vì mình tranh đoạt tình nhân, tâm tình Trần Tĩnh cũng tung bay tựa như tà váy của cô, nhưng mặt ngoài vẫn duy trì tư thái thực nữ vân đạm phong khinh.

“Anh nói gì thế,” cô mấp máy môi, “Em ngược lại cảm thấy cậu ta đang nhìn anh đó, nói không chừng là người ngưỡng mộ anh.” (*nói phát trúng luôn =*)))

Kỳ Đông nghe vậy khinh miệt cười cười, không nói gì, lại liếc nhìn trên lầu một cái, loáng thoáng thấy bóng dáng sườn mặt Lăng Đạo Hi. Không biết từ khi nào, hắn thường xuyên có thể bắt gặp tầm mắt đối phương, mới đầu hắn không để tâm, sau đó vẫn là bạn bè đánh thức hắn, Lăng Đạo Hi đây là nhìn trúng Trần Tĩnh rồi.

Học kỳ trước cả đám chặn Lăng Đạo Hi trong nhà vệ sinh chính cho một trận, sau đó thằng đó quả nhiên ngoan ngoãn đến rắm cũng không thả một cái. Lần này tuy rằng dòm ngó bạn gái hắn, nhưng cũng chỉ dám lén lút nhìn trộm, điệu bộ mười phần giống một ngụy quân tử.

Kỳ Đông vừa lên tới lầu ba đã bị thầy chủ nhiệm lớp mình, lão Tưởng gọi lại, bình thường loại tình huống này đại biểu hắn phải tiếp thu phê bình giáo dục nhằm chấn, nhưng hôm nay lão Tưởng hơn hử như gió xuân, đầy mặt tươi cười y như vừa trúng số.

Kỳ Đông đi theo lão Tưởng một đường vào văn phòng giáo viên, vừa vào cửa, mấy thầy cô có mặt đều mang vẻ mặt ôn hoà nhìn hắn, một giáo viên trẻ trong đó thậm chí còn tiến lên vỗ vỗ vai hắn, “Thằng nhóc này được a.”

Kỳ Đông bị làm cho kinh ngạc, loại đãi ngộ long trọng hoàn toàn bất đồng cùng ngày thường này khiến hắn cảm thấy rất không quen.

Lão Tưởng đưa Kỳ Đông đến bàn công tác của mình, cư nhiên còn phá lệ kéo cái ghế lại ý bảo hấn ngồi, Kỳ Đông trong lòng nghi hoặc, nhưng vẫn không khách khí ngồi xuống, chờ xem trong hồ lô ông thầy bán thuốc gì.

“Là vậy,” lão Tưởng hắng giọng, cố ý bày ra sắc mặt nghiêm nghị, “Chuyện em ghi danh tuyển vào ngành bóng rổ trường năng khiếu Yên Đại ấy, rồi rồi.”

Kỳ Đông thâm nghĩ mớ nó, ông đây không trúng tuyển thầy cao hứng như vậy?

Lão Tưởng rất nhanh liền không vờ nghiêm túc nổi, cười híp mắt nói tiếp, “Nhưng em được đội thuyền kayak* của họ tuyển chọn.”

**Kayak là một chiếc thuyền tương đối nhỏ và hẹp, được điều khiển hoàn toàn bằng sức người, thiết kế chủ yếu để được tự đẩy bằng mái chèo tay. Kayak truyền thống có một boong và một hoặc nhiều buồng lái, mỗi chỗ ngồi một tay chèo.*

“Thuyền kayak?” Kỳ Đông cảm thấy ù ù cạc cạc, hấn căn bản không có thấy cái hạng mục này trên bảng chiêu sinh của Yên Đại, thậm chí cái thuyền đó trông như thế nào hấn cũng không biết, kết quả này cũng quá là không tưởng đi.

Lão Tưởng tất nhiên nhìn ra nghi ngờ của hấn, bèn giải thích, “Đây là đội ngũ Yên Đại mới thành lập năm nay, còn chưa kịp đưa vào hạng mục tuyển sinh, thuộc loại đặc tuyển ngoài danh ngạch.”

“Em ngay cả cái mái chèo cũng chưa cầm qua, làm sao biết xài?”

“Học sinh trung học có mấy ai từng luyện qua đâu? Đều là chọn từ sinh viên ngành bóng rổ, năng lực vận động của em xuất sắc như vậy, có hạng mục nào làm khó được em?” Trong quan niệm của lão Tưởng, thiên hạ thế tục đại đồng, học sinh chỉ cần có thể vào được một trường tốt thêm tí công trạng cho bản thân, thì dù sau này có chèo cái thuyền hay đá trái bóng thì với cậu ta cũng có khác biệt gì đâu?

Lão Tưởng cảm thấy có thể giải thích của mình còn chưa đủ chưa đúng chỗ, lại tha thiết tận tình khuyên nhủ tiếp, “Thầy biết em rất thích chơi bóng rổ, nhưng em có thể đánh bóng rổ cả đời sao? Có thể vào đội tuyển quốc gia sao? Có thể đấu NBA* sao? Em nói đi nếu em vào đội bóng của một trường hạng hai hạng ba, bán mạng cho người ta bốn năm, sau khi tốt nghiệp em có thể làm cái gì? Có thể tìm được công việc sao?”

**NBA: National Basketball Association – Hiệp hội bóng rổ quốc gia, là giải đấu bóng rổ chuyên nghiệp những cầu thủ ưu việt ở Bắc Mỹ, và được nhiều người coi là giải đấu bóng rổ chuyên nghiệp những cầu thủ hàng đầu của thế giới.*

Lão Tưởng dù không giỏi giang gì nhưng cũng là một người làm công tác giáo dục, phân tích lợi hại rất rõ ràng rành mạch, câu cú hợp lý, “Nhưng vào Yên Đại thì không giống thế, đại học Yên Sơn là cái gì? Trường già trăm năm a, thanh danh tại ngoại, dù bốn năm đại học em toàn ăn với chơi, chỉ cần em thi đậu

ra thành tích, là người ta có thể cho em tốt nghiệp, có chứng nhận tốt nghiệp Yên Đại trong tay, em còn phải lo chuyện nghề nghiệp sao?”

“Huống chi lần này thân phận của em không phải sinh viên năng khiếu thể dục mà là sinh viên được tuyển chọn đặc cách, đừng thấy chỉ khác biệt vài chữ, nhưng đãi ngộ thì cao hơn nhiều. Theo thầy hiểu, đại học Yên Sơn và đại học khoa học kỹ thuật Sâm Lam mấy năm nay ở các hạng mục thi đấu thể thao đều tranh giành rất lợi hại, năm nay hai bên đồng thời thành lập đội thuyền, mục đích chỉ có một, chính là để đánh giải đấu liên trường.”

“Trước mắt hai trường đều đang cướp người mới, phúc lợi dĩ nhiên cũng tốt, chuyên ngành của sinh viên năng khiếu quy định rất nghiêm ngặt, nhưng sinh viên được tuyển chọn đặc cách chỉ cần điểm thi văn hóa đủ cao, thì muốn học chuyên ngành gì đều không thành vấn đề.”

Kỳ Đông cân nhắc, hẳn không quan trọng việc vào đại học theo chuyên ngành gì, nhưng đối với học sinh, sức quyến rũ của cái mác đại học nổi tiếng vẫn rất lớn, bằng không lúc trước hẳn cũng chẳng đi ghi danh tuyển vào đội bóng rổ Yên Đại làm gì.

Không thể vào đội tuyển bóng rổ của trường tất nhiên thật đáng tiếc, nhưng chủ tu (*học chính*) chèo thuyền không có nghĩa là thời gian nghiệp dư không thể chơi bóng rổ, huống chi lão Tưởng mặc dù xuất phát từ lợi ích của trường, nhưng lời ông nói đều là sự thật. Vận động viên ăn cơm thanh xuân, ngoại trừ vài tuyển thủ cực kỳ ưu tú, tuyệt đại bộ phận chỉ cần nghỉ thi đấu sẽ gặp phải vận mệnh bị đào thải, có một giấy chứng nhận tốt nghiệp trường danh tiếng sẽ là bảo hiểm tốt nhất.

Lão Tưởng quan sát biểu tình Kỳ Đông liền biết ngay lần động viên này của mình đã nắm chắc chín phần, đắc ý không phải chỉ một chút, “Từ đầu thầy đã coi trọng thằng nhóc em rồi, thầy quả nhiên không nhìn lầm, tương lai em nhất định rất có tiền đồ.”

Kỳ Đông trong lòng mắng thầm đồ vuốt mông ngựa, lại nghe lão Tưởng nói, “Em là người thứ hai trong khóa này được chọn trước đó, lớp chúng ta lần này có thể một chút cũng không thua lớp một rồi.” Nói đến rất buồn cười, tuy lớp một và lớp mười là hai thái cực, nhưng mỗi năm có thể vào trường danh tiếng nhất cũng đều là học sinh của hai lớp này, có điều phương thức vào bất đồng mà thôi.

“Người kia là ai?” Kỳ Đông kỳ thật căn bản không muốn biết, hẳn chỉ thuận miệng hỏi thôi.

“Lớp một Lăng Đạo Hi, em ấy được cử vào Sâm Lam khoa toán học... Nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến.”

Kỳ Đông vừa quay đầu, chỉ thấy Lăng Đạo Hi ôm một xấp bài vở đi đến, đối với việc cậu ta tới đây, Kỳ Đông một chút cũng không lấy làm lạ, loại học sinh giỏi kiểu này đứa nào cũng hận không thể suốt ngày ở trong văn phòng giáo viên, ngược lại Lăng Đạo Hi đối với việc Kỳ Đông xuất hiện tại đây cảm thấy thật bất ngờ, huống hồ cậu ta còn danh chính ngôn thuận ngồi đó, nhìn thế nào cũng không giống bộ dạng làm sai bị phê bình.

Lão Tưởng mới vừa rồi còn phân cao thấp với lớp một, vừa thấy Lăng Đạo Hi lập tức lại thay đổi sắc mặt, cao hứng giương giọng nói, “Ai nha, hai sinh viên tương lai của trường nổi tiếng đã đến đông đủ, một văn

một võ, các em thật sự là kiêu ngạo của Lăng cao a.”

Lăng Đạo Hi được lão Tưởng khích lệ thì ngẩn ra, giáo viên một bên thấy thế cười giải thích nghi hoặc cho cậu, “Kỳ Đông được Yên Đại chọn, sau này hai người các em sẽ học hành cách nhau một con đường rồi.”*

**Trong truyện “Cám ơn em vẫn cười” có nói, “từ cửa Tây đại học Sâm Lam băng qua đường cái, đi bộ ba phút thì tới cửa Đông đại học Yên Sơn.”*

Nghe nói như thế, Lăng Đạo Hi lập tức quay đầu nhìn phía Kỳ Đông, trong mắt không giấu được kinh ngạc, Kỳ Đông dùng dư quang ánh mắt bắt được biểu hiện của cậu, trong lòng không khỏi có chút đắc ý.

Lúc Kỳ Đông ra ngoài đi ngang qua Lăng Đạo Hi, hai người tầm mắt lại không hẹn mà gặp, tâm tình Kỳ Đông không tồi, cư nhiên còn hướng đối phương cười cười, chẳng qua nụ cười kia ba phần trêu chọc, bảy phần khiêu khích, ý tứ đùa cợt mười phần.

Lăng Đạo Hi ngốc ra một chút liền nhanh chóng dời mắt đi, Kỳ Đông thầm nghĩ dời cái gì mà dời, mà xem thường ông, ông đây cũng chả thèm nhìn mà, học sinh giỏi thì sao, còn không phải bị ông giẫm dưới lòng bàn chân. Mà được cử đi học Sâm Lam, ông đây cũng có thể tuyển thẳng Yên Đại, ai đây so với ai đó có kém bao nhiêu đâu?

Tin tức Kỳ Đông được Yên Đại tuyển chọn trước nhanh chóng truyền khắp vườn trường, vốn đã là danh nhân Lăng cao giờ Kỳ Đông lại nóng sốt một phen, ánh mắt mấy tiểu học muội nhìn hần đều mang theo chút không bình thường, ngay cả Trần Tĩnh luôn tự cho mình là hay là giỏi cũng có cảm giác nguy cơ.

Có điều chẳng được bao lâu, tin tức này lại nhanh chóng bị một tin khác mang tính bùng nổ vượt mặt, Kỳ Đông không phải người nhiều chuyện, nhưng cũng tránh né không được cái tên Lăng Đạo Hi với tần suất xuất hiện đột phá mọi kỷ lục, ngay cả Trần Tĩnh vào giờ ăn cơm chiều ở căng-tin cũng cùng khuê mật (*bạn cùng phòng + thân thiết*) bàn luận về cậu ta.

“Các cô cứ nhắc thằng đó cả đêm, nó rốt cuộc làm sao?” Khi cái tên này lần thứ năm lọt vào tai, thậm chí nghiêm trọng ảnh hưởng đến sự ngon miệng, Kỳ Đông rốt cục nhin không nổi hỏi ra.

“Cậu không biết sao?” Khuê mật lạnh mồm lạnh miệng thay Trần Tĩnh đáp, “Lăng Đạo Hi bên lớp một vứt bỏ tư cách được cử đi học ở Sâm Lam, muốn ghi danh dự thi lại đó.”

2. Quyển 1 - Chương 2: Lấy Cắp

“Cậu không biết sao? Lăng Đạo Hi bên lớp một vứt bỏ tư cách được cử đi học ở Sâm Lam, muốn ghi danh dự thi lại đó.”

Kỳ Đông thật bất ngờ, “Vì cái gì?”

“Không rõ lắm, hình như là không thích ngành đó, nghe nói cả hiệu trưởng cũng tìm cậu ta làm công tác tư tưởng, bắt quá có vẻ như cậu ta không có dấu hiệu sẽ thay đổi thái độ,” khuê mật cảm giận cắn đũa, “Ai, tâm tư của cái loại học sinh giỏi này tớ đoán không ra, nếu để tớ không cần thi tuyển cũng có thể vào được Sâm Lam, dù là chuyên ngành máy xúc tớ cũng đi a.”

Kỳ Đông cũng không hiểu nổi sao lại có người cam nguyện buông tha cho một cơ hội như thế, bắt quá hẳn cũng không muốn biết, hẳn vốn không vừa mắt Lăng Đạo Hi, nhưng sự ‘không vừa mắt’ này cũng không nhiều, nếu nói chính xác hơn, thì phải là ‘không để vào mắt’.

Trong mắt Kỳ Đông, Lăng Đạo Hi có được cử đi học hay không, có buông tha tư cách được cử đi học hay không, thậm chí cho dù cậu ta có không thi đại học, cùng Kỳ Đông hẳn cũng chẳng có nửa xu quan hệ, hẳn căn bản không có chút hứng thú nào.

Chuyện này, lúc ăn cơm Kỳ Đông chỉ coi như một tin tức vô vị mà nghe, cơm nước xong cũng quên bống, mãi đến ngày thi tuyển sinh đại học, Lăng Đạo Hi xuất hiện ở vị trí bên tay phải mình, hẳn mới nhớ tới.

Có đôi khi duyên phận chính là kỳ diệu như thế, số báo danh rút trúng ngẫu nhiên, trong một trường thi chỉ có bảy tám cái tên thí sinh cùng trường, vậy mà Kỳ Đông cùng Lăng Đạo Hi cố tình lại ngồi kế bên nhau.

Kỳ Đông chán ghét Lăng Đạo Hi, đây là địch ý xuất phát từ bản năng của học sinh cá biệt đối với học sinh giỏi, nhưng trong trường thi, chẳng ai lại ghét bỏ một học sinh xuất sắc ngồi cạnh, đặc biệt là khi người này còn đứng đầu cả khối trong trường.

Ba năm trung học Kỳ Đông chủ tu (*học chính*) bóng rổ, phụ tu (*học phụ*) quậy phá, giám thị người phạm mất thịt căn bản không làm gì được hắn, mà Lăng Đạo Hi tựa hồ không để ý bài thi bị người bên cạnh dòm, tay trái hoàn toàn không che đậy, hơn nữa Kỳ Đông bị viễn thị nhẹ, bài thi đó chẳng khác gì tặng không cho hắn.

Kỳ Đông tuy nói đã được nội bộ Yên Đại tuyển đặc cách, nhưng vẫn có yêu cầu điểm chuẩn tối thiểu, cứ thế này, đừng nói dư dậu, nói không chừng còn có thể chọn một ngành hấp dẫn.

Sau khi môn thi cuối cùng kết thúc, Kỳ Đông hướng Lăng Đạo Hi kế bên vô lại hất hất cằm, “Ê, cảm ơn nha.”

Hai ngày thi này, nếu nói Lăng Đạo Hi không phải cố ý đem bài thi cho hắn coi hẳn cũng không tin, tuy không biết đối phương làm như vậy xuất phát từ mục đích gì, nhưng Kỳ Đông cũng không phải một người không biết điều.

Nhưng phản ứng Lăng Đạo Hi lại không chút thân thiện, cậu từ khóe mắt liếc nhìn Kỳ Đông một cái, không nói một lời thu dọn đồ đạc rời khỏi.

Kỳ Đông nhìn bóng lưng của cậu ‘hứ’ một tiếng, quả nhiên vẫn là một thằng cao ngạo đến mức làm người ta ghét.

Thi đại học mỗi năm đều có cải cách, năm ngoái vẫn là nộp nguyện vọng trước rồi mới có kết quả thi, năm nay liền biến thành có kết quả thi xong mới đi nộp nguyện vọng.

Sau khi kết quả thi đại học của Kỳ Đông được niêm yết đã dọa mọi người nhảy dựng, chẳng ai tin hẳn có thể dựa vào năng lực của mình thi tốt như vậy, cái thành tích này cao hơn điểm thi thử của hẳn rất nhiều, dù không cộng điểm thể dục thì vẫn qua ải.

Mấy thầy cô đều cảm thấy hoài nghi, nhưng ngoài miệng khẳng định sẽ không hỏi, hướng chỉ kết quả này cũng khiến người ta vui tai thích mắt, liền sôi nổi chủ động ra không ít chủ ý để hẳn lựa chọn chuyên ngành, Kỳ Đông ở Lãng Thành ba năm, vẫn là lần đầu tiên hưởng thụ loại đãi ngộ này.

Hôm đi nộp nguyện vọng hẳn thấy Lãng Đạo Hi một lần, trong buổi lễ tốt nghiệp lại gặp lần nữa, đối phương đại diện toàn thể học sinh tốt nghiệp lên bục đọc diễn văn, nói những thứ gì Kỳ Đông hoàn toàn không nghe thấy.

Kết quả trúng tuyển rất nhanh truyền xuống, ngay cổng trung học Lãng Thành treo một cái bảng vàng thật to, Lãng Đạo Hi tọa trấn đầu bảng, Kỳ Đông theo sát phía sau, trong vòng một năm tới, hai cái tên này đều trở thành tấm gương mẫu mực trong lời thầy cô.

Bất quá Kỳ Đông cũng không thấy được bảng này, Yên Đại một chút cũng không lãng phí những ưu đãi đã thí ra, thư báo trúng tuyển chân trước vừa đến, thư báo tập huấn đã nối gót theo sau. Địa điểm tập huấn định tại vùng khác, Kỳ Đông đơn giản thu thập một chút, liền bước lên hành trình bốn năm bán mạng cho đội thuyền kayak đại học Yên Sơn.

Kỳ Đông vào đội thuyền rồi mới biết được cái gì là đặc huấn, so ra thì huấn luyện hồi trung học quả thật như trò trẻ con chơi. Một mùa hè trôi qua, cả người hẳn đều phơi nắng đến ngăm đen tỏa sáng, vị đạo đàn ông càng thêm hiển lộ. Bàn tay bị cọ xát đến phồng rộp, tiếp tục cọ liền thành vết chai, sờ lên chính mình còn thấy đau.

Thể năng của hẳn tiến bộ hơn trước không chỉ một cấp, mỗi ngày liều mạng tập luyện kết quả chính là buổi tối vừa trở lại chỗ trú lập tức nằm ẹp ra giường chẳng muốn nhúc nhích gì, mệt đến ngay cả tắm cũng lười kỳ cọ.

Không chỉ Kỳ Đông như thế, những người khác cũng không khá hơn bao nhiêu, trong đội thuyền trên dưới hơn mười thằng, hết chín thằng là giống Kỳ Đông được đặc tuyển, còn lại là đàn anh từ đội bóng rổ của trường chuyển qua.

Kỳ Đông từ đàn anh năm ba xoay mình một cái hóa thành đàn em năm nhất, độ nổi trội đương nhiên có

phần thu liễm, nhưng có một vài thứ là từ trong xương cốt bẩm sinh không thể sửa được, mà loài sinh vật mang tính quần cư như con người lại theo bản năng chọn từ trong quần thể của mình ra một người đứng đầu, rất nhanh, đồng đội cùng khóa cũng không tự chủ được dựa dẫm vào hắn.

Học trường lúc nghỉ ngơi ngẫu nhiên sẽ kể tình hình trong trường cho tân sinh nghe, Yên Đại tương đối ưu đãi sinh viên thể thao, tuy cường độ huấn luyện hơi lớn, nhưng có trợ cấp dinh dưỡng, thi đấu thắng có tiền thưởng, ký túc xá có thể ở phòng hai người, điểm học văn hóa kém một chút cũng có thể tốt nghiệp... Nhưng tất cả mấy thứ này đều dựa trên một tiền đề to, chính là phải đê bệp trường Khoa học kỹ thuật Sâm Lam ở các hạng mục thi đấu.

Yên Đại và Sâm Lam là đối thủ cạnh tranh đã nhiều năm, bất kể phương diện thể dục thể thao hay là văn hóa, đôi bên đều âm thầm ganh đua vô cùng gay gắt.

Nhắc tới đại học Khoa học kỹ thuật Sâm Lam, Kỳ Đông liền vô thức nhớ tới Lăng Đạo Hi, chẳng biết cậu ta tự tuyệt tư cách đi học Sâm Lam rồi thì đi đâu, bất quá đáp án rất nhanh bị vạch trần, bởi vì khi quay về trường tham gia lễ khai giảng thì thấy Lăng Đạo Hi mới lúc trước đại diện mấy trăm người tốt nghiệp đọc diễn văn, nay lại lên bục đại diện cho hơn một ngàn tân sinh viên đọc diễn văn tiếp.

Kỳ Đông tham gia tập huấn, nên không thể tham gia huấn luyện quân sự, những tân sinh khác đều thân quen nhau trong đợt huấn luyện, chỉ riêng Kỳ Đông là một người mới.

Nhắc tới cũng thật khéo, Yên Đại là trường già trăm năm, ký túc xá đều đã có tuổi, già cỗi không lời nào có thể tả. Lần này đúng lúc Kỳ Đông vào thì trường bắt đầu tu sửa lần lượt từng khối, sinh viên cùng chung học viện bị phân đến những lầu ký túc xá bất đồng, trong đó có một bộ phận bị phân vào khu phòng ở của nghiên cứu sinh.

Lúc trước khi đang tập huấn nhân viên nhà trường đã hứa hẹn những sinh viên tuyển đặc cách có thể được chuyển đến phòng ngủ hai người, Kỳ Đông vốn cũng dự định về trường liền xin chuyển, tình hình này thì ngay cả việc đệ trình xin xỏ đều giản lược, bởi vì ký túc xá cho nghiên cứu sinh bản thân nó chính là hai người một phòng.

Bạn cùng phòng của Kỳ Đông là một tiểu nam sinh vóc người nhỏ nhắn mang kính gọng đen, người phương nam, tiếng phổ thông nói không lưu loát lắm, thường chen lẫn vài tiếng địa phương.

Không đợi hắn mở túi hành lý, từ phòng ngủ chếch phía đối diện đã chạy tới một đồng học, đồng hương với cậu bạn nhỏ người kia, khi học quân sự hai người ngủ trên dưới một giường tầng, xây dựng tình hữu nghị cách mạng thâm thiết, nên muốn năn nỉ Kỳ Đông đổi phòng.

Kỳ Đông đương nhiên chẳng nề hà, kéo hành lý về phòng xéo đối diện, khi nhìn rõ người trong phòng, không kìm được bật cười.

Nếu nói hữu duyên thiên lí năng tương ngộ, hắn không biết mình cùng Lăng Đạo Hi có bao nhiêu duyên, nếu nói oan gia ngõ hẹp, hắn và Lăng Đạo Hi cũng không tính là oan gia gì. Cứ thế hai người chẳng chút liên quan, lại cứ một lần hai lần, hai lần rồi ba lần đụng độ nhau, rốt cuộc phải là xác suất cao bao nhiêu,

mới có thể khiến hai người tốt nghiệp cùng một cao trung, vào cùng một ngành trong cùng đại học, thậm chí ở cùng phòng ký túc xá.

Kỳ Đông đỉnh đạc ngồi xuống giường, chân chống mép giường, tay đập lên đầu gối, “Ấy da, học trò ngoan, lại gặp mặt.”

Lăng Đạo Hi không lên tiếng, Kỳ Đông nghĩ thầm cậu đã thành bạn cùng phòng của tôi rồi, còn bày vẽ cái gì a, hắt hắt đầu ra dấu một cái, “Bạn cùng phòng, có phải nên phát huy tình đồng môn một chút, giúp tôi trải chăn a?”

Lần này Lăng Đạo Hi ngẩng đầu, nghiêm túc nhìn thẳng hắt hắt mấy giây, khóe miệng Kỳ Đông thủy chung treo nụ cười trêu chọc, đang muốn xem xem người trước mắt này rốt cuộc có dám phát hỏa với mình hay không.

Ai ngờ sau một lát, Lăng Đạo Hi thế nhưng thực sự đi tới, cúi người muốn lấy giỏ hành lý bên chân Kỳ Đông.

Kỳ Đông không ngờ đối phương sẽ có hành động như vậy, phản ứng đầu tiên chính là một cước đạp lên giỏ đồ của mình, bàn tay vươn ra của Lăng Đạo Hi liền dừng giữa không trung.

“Tôi nói chơi mà thôi, cậu làm thật hả?” Kỳ Đông hoàn toàn không thể lý giải nổi nơ-ron thần kinh của tên bạn cùng phòng này hoạt động thế nào, vừa rồi ngữ khí hắt hắt rõ ràng chính là khiêu khích, không có nửa điểm ý tứ xin giúp đỡ, vậy mà tên này nghe không hiểu sao?

Lăng Đạo Hi nghe thế biểu hiện trên mặt không có nửa điểm biến hóa, đứng lên xoay người trở lại trước bàn mình, tựa hồ khúc nhạc đệm vừa rồi hoàn toàn chưa từng phát sinh.

Kỳ Đông âm thầm phỉ nhổ một tiếng, thật là một quái nhân, chẳng lẽ cậu ta chính là cái loại thiên tài ngớ ngẩn IQ siêu việt EQ số âm trong truyền thuyết?

Hắt hắt tự mình mở hành lý trải ga giường, rồi đem đồ dùng sinh hoạt tùy tiện thu dọn một chút, hết chuyện để làm liền đánh giá Lăng Đạo Hi đang ngồi bên bàn viết chữ, từ nãy hắt hắt đã cảm thấy động tác đối phương không được tự nhiên, giờ nhìn tử tế lại càng thấy không thuận thế nào ấy.

“Cậu thuận tay trái?” Kỳ Đông nhìn chằm chằm cậu một lúc rồi hỏi.

Bàn tay đang viết chữ của Lăng Đạo Hi dừng lại, cuối cùng nói với Kỳ Đông câu nói đầu tiên kể từ khi vào cửa, “Đúng vậy.”

“Vậy sao lúc thi đại học cậu...” Âm tiết cuối Kỳ Đông kéo rõ dài.

Đối phương tựa hồ trước khi nói mỗi một câu với Kỳ Đông đều phải cân nhắc nửa ngày, “Hồi nhỏ nhà bắt dùng tay phải, cho nên hai tay đều viết được.”

Kỳ Đông nheo mắt lại, đó hình như đầu phải trọng điểm, trọng điểm là nếu cậu đã quen dùng tay trái hơn, sao lúc thi đại học phải đặc biệt chuyển qua dùng tay phải?

Nhưng vấn đề này hắn chỉ ngẫm nghĩ trong lòng, không hỏi ra miệng, hắn biết cho dù hỏi Lăng Đạo Hi cũng sẽ không trả lời, mà dù trả lời thì đáp án cũng không phải thứ mình muốn nghe.

Nếu nói Lăng Đạo Hi là đặc biệt vì mình mới đổi tay phải làm bài thi, vậy không khỏi cũng quá buồn cười.

Ưu điểm lớn nhất của Kỳ Đông chính là chuyện không nghĩ ra được sẽ không thêm nghĩ nữa, nếu thế thì sống một chết đi, hắn biết mình và Lăng Đạo Hi không có tiếng nói chung, xoay người liền đi qua phòng đối diện cùng bạn học mới giao lưu cảm tình.

Những ngày tiếp theo không có gì đặc biệt, tuy nói Yên Đại là trường đại học trọng điểm, nhưng người thời cao trung vui đùa khổ học lên đại học rồi cũng dễ phóng túng bản thân, nhất là nam sinh, trốn học chơi game là chuyện bình thường.

Kỳ Đông rất nhanh lại kiến lập một vòng bạn bè trong cùng hệ, trong đó cũng không thiếu người thuộc nhóm “học trò ngoan” mà ngày xưa tuyệt đối sẽ không tiếp xúc, chỉ riêng với Lăng Đạo Hi vẫn cứ không nóng không lạnh như cũ.

Tuy hiện tại giữa hai người cũng có những giao lưu cần thiết, so với lúc mới vừa khai giảng đã tiến bộ rõ rệt, nhưng so với quan hệ bạn cùng phòng của mấy phòng khác, thì hai người quả thực giống như hai người lạ ở chung một phòng, tới khi mọi người biết Kỳ Đông cùng Lăng Đạo Hi đến từ cùng một trường trung học thì hoàn toàn không thể tin được.

Kỳ Đông cùng những bạn học khác đều có thể kể vai sát cánh vui thì giỡn giận thì mắng tùy ý bùng nổ miệng thô nói tục, những chuyện không thể bình thường hơn giữa nam sinh với nhau ấy, giữa hắn và Lăng Đạo Hi tuyệt đối không có khả năng phát sinh.

Ban đầu hắn cho là người bạn cùng phòng này của mình không phải tự bế thì là có chương ngại giao tiếp, nhưng một thời gian sau, hắn phát hiện Lăng Đạo Hi khi tiếp xúc với người khác hoàn toàn không có cảm giác xa cách như khi ở chung với hắn.

Sau đó hắn tổng kết ra, hoặc là Lăng Đạo Hi xem thường hắn, hoặc là cậu ta còn ghi hận một đập năm xưa, cũng có thể là cả hai lý do trên.

Nghĩ rõ chuyện này rồi, hắn lại như cũ nhìn Lăng Đạo Hi không vừa mắt, là một nam sinh, này cũng quá mang thù đi, chuyện trước kia ngay cả hắn cũng sắp quên, giờ thấy đối phương một bộ chẳng coi ai ra gì, liền nhịn không được muốn tìm cớ sau đó dạy dỗ cậu ta một chút.

Kỳ tức xá nghiên cứu sinh tuy điều kiện không tồi, có phòng vệ sinh độc lập, nhưng lại không có vòi sen, mùa hè còn có thể lên sân thượng dùng nước lạnh xối, trời lạnh rồi cũng chỉ có thể xuống nhà tắm cho sinh viên, Kỳ Đông mỗi ngày huấn luyện đều toát một thân mồ hôi, không đợi một chút thật sự khó chịu.

Hôm nay Kỳ Đông cũng như ngày thường huấn luyện xong trở về phòng ngủ ném giày thể thao bên giường, cởi vớ ra tùy tay nhét vào trong giày, đem vật dụng tắm rửa soạn ra, bưng thau liền đi ra phòng tắm.

Đi đến cửa thang lầu, Kỳ Đông đột nhiên nhớ ra mình quên lấy vớ, thường ngày hẳn đều đem quần áo vừa thay ra tùy tay vò vò giặt luôn trong phòng tắm, khi vòng lại mới phát hiện cửa phòng ngủ bị đã khóa.

Vừa rồi khi hẳn ra ngoài Lăng Đạo Hi còn ở trong phòng, chắc không phải hẳn vừa rồi đi không đến hai phút người đã đi mất chứ? Kỳ Đông buồn bực đập cửa, chợt nghe trong phòng có động tĩnh truyền tới, một lát sau cửa mới được mở ra.

“Ban ngày ban mặt cậu khóa cửa làm cái gì?” Kỳ Đông có chút bất mãn hỏi.

“Thay quần áo.”

Kỳ Đông âm thầm mắng một tiếng còn già mồm xạo sự, cả tòa lầu đều một đám đồn ông thay quần áo việc quái gì phải khóa cửa, người không biết còn tưởng cậu ở trong đó đánh máy bay.*

**Đánh máy bay: Tiếng lóng của TQ chỉ việc nam thủ d*m*

Kỳ Đông lập tức đi đến bên giường lấy vớ, lại ngoài ý muốn phát hiện một đôi vớ chỉ còn lại có một chiếc.

Hắn nhớ rõ ràng vừa rồi nhét cả hai vào, chẳng lý gì vớ lại mọc chân chạy trốn? Hắn tìm tìm chung quanh, hiển nhiên không có.

Kỳ Đông quay đầu lại nhìn nhìn Lăng Đạo Hi ngồi trên giường đối diện đọc sách, không hề hy vọng có được câu trả lời mà hỏi, “Cậu có thấy vớ của tôi đâu không?”

Lăng Đạo Hi mặt không chút thay đổi lắc đầu, “Không có.”

Kỳ Đông hồ nghi đánh giá cậu ta, cảm thấy việc này có điểm kỳ quặc, nhưng loại chuyện vớ thiếu đi một chiếc này rất không hợp lẽ, dù là ai cũng sẽ không đặt nghi ngờ lên người khác, Kỳ Đông chỉ cho rằng bản thân không cẩn thận vứt chỗ nào rồi.

Hắn lật trên giường dưới giường xong lại lục tung trong đồng quần áo, vẫn không có kết quả, dứt khoát cho qua, đem chiếc còn lại cùng quần áo bẩn gửi thành một cục, lại đi xuống phòng tắm dưới lầu.

Ngay khi Kỳ Đông rời đi không lâu, cửa phòng ngủ lại một lần nữa lặng yên không một tiếng động khép lại.

3. Quyển 1 - Chương 3: Có Bệnh

Kỳ Đông cũng không phải đẹp trai đến mức người người oán trách, nhưng hấn trời sinh có thể chất hấp dẫn người khác giới, điểm ấy khiến đám nam sinh khác vừa hâm mộ vừa ghen tị. Ai cũng nói đàn ông không xấu phụ nữ không yêu, Kỳ Đông chính là loại người mà nữ sinh ngoài miệng thì nói anh thật là xấu, sau đó chen lấn nhau nhào vào lòng hấn.

Khai giảng không bao lâu, học viện tổ chức một trận bóng rổ mừng tân sinh viên, Kỳ Đông lại một lần nữa trở thành tiêu điểm chú ý của nữ sinh, nhất thời đào hoa ập xuống, ngay cả đi trong sân trường cũng bị người ngăn lại.

Rất nhiều nữ sinh từ trung học vào đại học, tựa như từ thiếu nữ ngây thơ lắc mình một cái biến hóa thành thực nữ phóng khoáng, từ lén lút chuyển thư tình thành cấp thành giáp mặt tỏ tình, có người còn tùy thân mang theo khuê mật ủng hộ, chỉ sợ người trong thiên hạ không biết.

Kỳ Đông đối với những nữ sinh này thái độ rất mập mờ, không rõ ràng cự tuyệt cũng chẳng hứa hẹn phát triển, hơn nữa thường xuyên bị người va vào mình sau đó tới tới gọi điện thoại, lâu dần, tất cả mọi người đều đồn Kỳ Đông có một cô bạn gái xinh đẹp vô cùng, cho nên nữ sinh Yên Đại đều không lọt được vào mắt hấn.

Dù đã có lời đồn như vậy, nhưng khi Trần Tĩnh lần đầu tiên tới ký túc xá Kỳ Đông vẫn khiến cả đám kinh diễm một phen.

Trần Tĩnh khi thi đại học đã ghi danh vào một trường nghề, trường nằm ở vùng ngoại ô Hồ Sóc, cách Yên Đại hơn một giờ xe. Kỳ Đông hồi nghỉ hè huấn luyện cường độ cao, thời gian nhàn rỗi thiếu thốn, căn bản không có tâm tư để ý tới cô, hai người thiếu chút nữa cứ thế xong luôn.

Trần Tĩnh cũng biết Kỳ Đông không phải một người đàn ông dễ cột bên mình, nhưng cô lại không muốn cứ buông tay như vậy, sau khi khai giảng thì trái ngược hấn về rứt rứt ngày xưa, liền tiếp gọi điện thoại cho Kỳ Đông thì không nói, còn chủ động đến Yên Đại tìm hấn.

Kỳ Đông cũng chẳng phải một thằng đàn ông tốt đẹp đối với tình yêu trung trinh như một gì, hấn đối nữ sinh có ba yêu cầu: một phải đẹp, giống như quần áo vậy, mặc được ra ngoài, thì phải cho mình thể diện.

Hai trên giường phải phóng dăng, vận động viên kích thích tố luôn sung mãn, chỉ cần huấn luyện không tiêu hao hết trăm phần trăm tinh lực, liền nhất định phải tìm một con đường khác để phát tiết.

Ba phải hiền huệ, nam sinh thường đều lười, Kỳ Đông cũng không ngoại lệ, mỗi ngày nhìn một đồng quần áo mặc lúc huấn luyện sẽ chẳng muốn giặt, rồi lại không thể không tự mình động thủ.

Trần Tĩnh điều một thì khỏi bàn, điều hai miễn cưỡng, điều ba thì căn bản không thể trông chờ gì, Kỳ Đông cũng chẳng phải không phải cô ta thì không được, chính là mấy nữ sinh tỏ tình với hắn trước đó, ngay cả điều một cũng không thỏa mãn được, thế nên cũng không có cơ hội cho hắn làm Trần Thế Mỹ*.

**Bác Mỹ này nổi danh nhờ khoản phản bội.*

Kỳ thật nếu điều kiện cho phép, Kỳ Đông một chút cũng không ngại việc tìm một em xinh đẹp để trang trí, thêm một cô lẳng lơ trên giường, rồi tiếp một nàng chịu khó cần mẫn đến giặt đồ cho hắn.

Đây là lần đầu tiên Trần Tĩnh tới Yên Đại, cô ngồi bên giường Kỳ Đông, thuận miệng hỏi, “Anh biết không, Lăng Đạo Hi bên lớp một trường trung học của chúng ta, chính là cái người bỏ qua tư cách cử đi học Sâm Lam ấy, cũng thi vào Yên Đại.”

Lúc trường yết bảng vàng, Kỳ Đông ở vùng khác không xem được, nhưng Trần Tĩnh tất nhiên là thấy, trung học Lăng Thành khóa này chỉ có hai người đậu vào Yên Đại, một là Kỳ Đông, người kia chính là Lăng Đạo Hi.

Kỳ Đông cười một tiếng, “Biết a.”

“Vậy anh có gặp cậu ta không?”

Trần Tĩnh mới vừa hỏi xong câu này, Lăng Đạo Hi liền vào phòng, dọa cô hết hồn.

Kỳ Đông buồn cười liếc mắt ngắm Lăng Đạo Hi một cái, cố ý đáp, “Có gặp.”

Trần Tĩnh sao cũng nghĩ không ra hai người kia không chỉ thi vào cùng một trường, còn ở chung một phòng, lúc trước nói điện thoại cùng Kỳ Đông nhiều như vậy, thế mà anh ấy một chữ cũng không hề nhắc tới với mình.

Lăng Đạo Hi phát hiện trong phòng ngủ của mình đột nhiên có thêm một nữ sinh, biểu hiện lại thập phần bình tĩnh, giống như ngồi đó không phải một người sống, mà là một vật trang trí mới được trưng bày, chỉ liếc nhìn cô một cái liền dời mắt đi.

“Nè,” Kỳ Đông hất cằm với Lăng Đạo Hi, “Nghe nói đêm nay cậu muốn tới thư viện tự học?”

Thái độ ám chỉ trong lời Kỳ Đông rất rõ ràng, ngay cả thằng ngu cũng nghe ra được ý đồ của hắn, Trần Tĩnh trăm triệu lần không ngờ Kỳ Đông lại thẳng thừng như vậy, lại còn là trước mặt Lăng Đạo Hi không biết ôm suy nghĩ gì với mình đây, nhất thời liền đỏ mặt.

Lăng Đạo Hi ngẫm nghĩ hai giây, hỏi, “Tôi có thể thu thập vài thứ không?”

Trần Tĩnh giãy trước còn vì lời của Kỳ Đông mà thẹn thùng, giãy sau đã bị câu hỏi ngoài sức tưởng tượng của Lăng Đạo Hi làm cho lờ mờ, ngay cả Kỳ Đông cũng phì một tiếng bật cười, hỏi ngược lại, “Vì sao không thể?”

Lăng Đạo Hi không nói gì nữa, thu thập xong sách vở và áo khoác liền ra ngoài, lúc đi còn rất sấn sọc đóng cửa giùm hai người.

Trần Tĩnh không phải chưa chuẩn bị tốt tâm lý phương diện này, nhưng cô vốn tưởng Kỳ Đông sẽ mang cô ra ngoài mượn phòng, làm sao nghĩ đến anh ấy lại có thể một câu đem bạn cùng phòng mời ra, đối phương lại còn không nói hai lời làm theo, không khỏi cảm thấy hết sức kinh ngạc.

“Làm sao vậy?” Kỳ Đông thấy Trần Tĩnh một bộ biểu tình không hiểu nổi, ai quy định trong ký túc xá không thể làm chuyện này?

“Anh không cảm thấy... cậu ta rất nghe lời anh sao?” Bảo tránh liền tránh, trước khi tránh lại còn xin ý kiến, này làm sao giống hình thức ở chung bình thường của bạn cùng phòng?

Kỳ Đông suy nghĩ một chút lời Trần Tĩnh, thật đúng là có chuyện như vậy ha.

Nhớ lại lúc hai người ở chung lúc trước, tuy Lăng Đạo Hi đối với mình luôn một bộ xa cách, nhưng vô luận mình bảo cậu ta làm gì, cậu ta đều chưa từng cự tuyệt. Có khi Kỳ Đông huấn luyện về mặt mỗi, đem thẻ IC (*thẻ trí năng, có thể lưu thông tin cá nhân, làm thẻ tín dụng...*) quảng đó, Lăng Đạo Hi liền tự giác đi mua cơm nước cho hắn.

Ngay cả chuyện hôm khai giảng khi hắn nói đùa bảo cậu thu dọn hành lý cũng thế, một lần hai lần thì không cảm thấy, nhưng khi tổng hợp lại mà phân tích, thật đúng là rất khiến người ta khó mà nắm bắt.

Chuyện Kỳ Đông nghĩ mãi mà không ra, hắn liền không thêm nghĩ tiếp, đảo mắt lại thấy Trần Tĩnh, lúc này mới nhớ cô ta còn trong phòng. Giờ này cô nam quả nữ ở chung một phòng, mình cứ nhiên còn suy nghĩ đến một thằng đàn ông chẳng liên quan gì, này không phải quá ngu sao?

Trần Tĩnh vốn nên rời đi từ tối hôm trước, nhưng thể lực cạn kiệt nên đành ngủ lại, sáng hôm sau tỉnh giấc, mới phát hiện mình cứ nhiên qua đêm trong phòng ngủ người ta, mà người ở giường kế bên lại cả đêm không về.

Cô chợt dạ một trận, sợ lúc ra về đụng trúng Lăng Đạo Hi, cũng chẳng để ý trời mới mờ sáng liền lén chuẩn bị, Kỳ Đông tỉnh lại đã không thấy Trần Tĩnh đâu.

Kỳ Đông cũng lười biết Trần Tĩnh đi đâu, tựa vào đầu giường chuẩn bị tinh thần xong liền rời giường đi tập thể dục buổi sáng, lúc này Lăng Đạo Hi mở cửa vào.

Kỳ Đông đã sớm quên bằng cậu, thấy cậu về mới ý thức được tên này tối hôm qua thâu đêm không về, “Cậu đã đi đâu vậy?”

“Ở phòng học cả đêm,” Yên Đại có hai phòng để học đêm, tối không cắt điện, bất quá bình thường chỉ có cuối kỳ mới có người dùng.

“Cậu tối qua có trở lại phòng?” Kỳ Đông hỏi.

“Tôi thấy cô ấy chưa đi, thế nên không vào.”

Kỳ Đông tò mò, “Cậu không vào sao biết cô ấy chưa đi?”

“Lúc tôi đi có kẹp mảnh giấy trên cửa.” Lăng Đạo Hi mở bàn tay, quả nhiên trong lòng bàn tay có một cục giấy nhỏ bị vo tròn.

Lần này Kỳ Đông triệt để cười ra mặt, chẳng biết nên đánh giá Lăng Đạo Hi thế nào mới tốt. Trong không khí thoảng qua hương đồ ăn, Kỳ Đông đêm qua tiêu hao không ít thể lực nhất thời bị cơn đói dằn đi lực chú ý, tiếp đó liền thấy trong tay Lăng Đạo Hi cầm bữa sáng.

Lăng Đạo Hi yên lặng đặt bữa sáng lên đầu giường Kỳ Đông, lại còn là phần hai người.

Kỳ Đông một chút cũng không khách khí, trực tiếp cầm một phần, vừa ăn vừa hỏi, “Sao cậu không ăn đi?”

“Tôi ăn rồi.”

“Ăn rồi cậu còn mua hai phần?”

“Tôi nghĩ cô ấy còn ở đây.”

Kỳ Đông chán kinh rồi, ngay cả động tác nhai đều ngừng lại, thẳng nhóc này con mẹ nó đối Trần Tĩnh là chân tình a!

Cô gái mình thích lên giường với thằng khác, dành chỗ cho người ta chưa nói, hôm sau còn mua bữa sáng cho cô ta, này phải là cái tấm lòng gì!

Kỳ Đông vẫn luôn cho rằng Lăng Đạo Hi là một người lòng dạ hẹp hòi, bằng không cũng không đến mức ghi hận mình lâu như vậy, nhưng sau chuyện hôm nay, ấn tượng của hắn với Lăng Đạo Hi đổi mới 180 độ.

Nếu ngày nào đó mình với Trần Tĩnh đi đứt, hắn thật đúng là muốn làm mỗi một chút cho hai vị này.

Kỳ Đông hôm qua thoải mái rồi, hôm nay liền đủ kiểu không thuận lợi, chạy thể dục đi muộn bị phạt thêm 3 ngàn mét, buổi chiều huấn luyện thì thăng thần trật cổ chân luôn, sưng vù lên ngay tại chỗ.

Kỳ Đông được đội hữu mang về phòng ngủ, chân phải hấn giờ đừng nói là đi, ngay cả chạm đất cũng không thể, Lăng Đạo Hi vừa thấy bộ dạng này của hắn, không nói hai lời liền ra ngoài, chỉ chốc lát sau đã trở lại, trong tay còn cầm túi chườm nước đá và chai thuốc xịt (*để giảm đau*).

Đội hữu thừa dịp Lăng Đạo Hi đi lấy nước hạ giọng hỏi Kỳ Đông, “Tớ nghe nói cậu với bạn cùng phòng quan hệ không hợp cạ, giờ xem ra lời đồn không đúng a?”

“Cậu thì biết cái gì,” Kỳ Đông đang còn khó chịu vì mình bị trật chân, thấy đội hữu còn có tâm tư nhiều chuyện, thuận miệng mắng một câu, “Đàn ông đàn ang, có thể dùng như bà tám thế không?”

Đội hữu còn muốn bẻ lại, thấy Lăng Đạo Hi đã bưng thau nước tới, vội vàng sửa lời, “Cậu nha cái bộ đức hạnh này, cơn nước này nọ làm sao đây a?”

Kỳ Đông lườm cậu ta một cái, “Cậu không thể mua đem lại giùm tôi à?”

“Hắc, hai ta cũng không phải cùng khu a,” đội hữu đảo tròn mắt một vòng, đánh chủ ý lên Lăng Đạo Hi, “Bạn học à, Đông tử chân cẳng không tiện, mấy ngày nay cậu chiếu cố nó một chút đi há.”

“Ừm,” Lăng Đạo Hi đang cất túi chườm đá ra dốc ngược xuống thau, không chút để ý đáp lời, thái độ cũng nhìn không ra là tình nguyện hay không tình nguyện.

“Được rồi, tớ về huấn luyện,” cậu bạn vỗ vỗ sau lưng Kỳ Đông, “Coi như được nghỉ, ít nhất một tuần không cần tập luyện, tớ thật muốn được như cậu, thích muốn chết luôn ha.”

“Ông đây đập gãy chân cậu, cho cậu thích một tháng thế nào?” Kỳ Đông không chút khách khí đáp lại.

Đội hữu nhanh như chớp bỏ chạy, Kỳ Đông đem cái chân sưng duỗi tới cái thau chứa hỗn hợp nước và đá kia, bị lạnh đến mức mẩn một câu.

Lăng Đạo Hi đợi cho Kỳ Đông ngâm một lúc tạm đủ, đem khăn đưa qua, lại lấy một cái khăn khác bọc kỹ túi chườm lại.

“Cần giúp không?”

“Không cần,” hắn trọ là cái chân chứ tay có tàn đau, Kỳ Đông tiếp nhận túi chườm được gói kỹ áp vào chỗ đau, qua một hồi ngâm nước đá, giờ chườm loại đá lạnh trình độ này trái lại cảm giác thật thoải mái.

Mấy ngày kế tiếp, Kỳ Đông quả thật vô cùng tự do tự tại, trặc chân không cần huấn luyện, không cần đi học, ba bữa có người đưa đến trước mặt, ngay cả quần áo thay ra Lăng Đạo Hi cũng thuận tay giúp hắn giặt sạch, chuyện duy nhất hắn làm, chính là nằm ườn trên giường xem phim chơi game.

Mỗi đêm trước khi tắt đèn, Lăng Đạo Hi đều bưng nước rửa chân đến trước giường hắn, chờ hắn rửa xong lại đem nước đi đổ, hầu hạ từng li từng tí, Kỳ Đông xem xét công bằng, nếu người bị thương là Lăng Đạo Hi, hắn tuyệt đối làm không được.

Kỳ Đông mới đầu còn thản nhiên nhận tất cả, thậm chí có đạo còn rất hưởng thụ, nhưng thời gian lâu, trong lòng cũng không còn thoải mái như trước, hơn nữa khi hắn đã có thể đi lại tự nhiên lên xuống lầu, Lăng Đạo Hi vẫn kiên trì như thế, khó tránh khiến người suy nghĩ lệch lạc.

Về sau mỗi lần Lăng Đạo Hi đem nước tới cho Kỳ Đông rửa chân, mặt hắn đều đen thùi, hắn không tin thông minh như Lăng Đạo Hi, lại không nhìn ra được gì, nhưng đối phương chính là thấy cũng coi như không thấy.

Mâu thuẫn tích lũy lâu dài cuối cùng đều phải bùng nổ, rốt cục có một ngày, Kỳ Đông trực tiếp giật cái thau trong tay Lăng Đạo Hi, một phát ném ra ngoài, “Cậu rốt cuộc muốn làm gì? Cậu có bệnh phải không a?”

Thau nước loang choang một tiếng rơi trên mặt đất, lăn mấy vòng mới dừng lại, cả gian phòng ngủ im ắng không một tiếng động.

Lăng Đạo Hi không nói lời nào, Kỳ Đông cũng không mở miệng nữa, hắn ngược lại muốn nhìn một chút, trong đầu Lăng Đạo Hi rốt cuộc suy nghĩ cái gì.

Hai người im lặng giằng co một hồi, Lăng Đạo Hi đột nhiên không hề báo trước, ngay trước mặt Kỳ Đông, thẳng tắp quỳ xuống.

Cậu ngẩng đầu, ngưng mắt nhìn thẳng vào đối phương, trong ánh mắt đó phủ kín kiên quyết không thể quay đầu.

“Tôi đúng là có bệnh, tôi muốn hôn chân ngài.”

4. Quyển 1 - Chương 4: Thuần Phục

Mắt Kỳ Đông càng trừng càng lớn, hắn quả thực không thể tin được vào tai mình, “Cậu nói cái gì?”

Lúc này Lăng Đạo Hi không nói gì, trực tiếp dùng hành động trả lời, cậu cúi người, trực tiếp ngậm lấy ngón chân đối phương.

Kỳ Đông hít sâu một hơi, một cổ điện lưu từ đầu ngón chân tràn lên, qua đan điền, xông thẳng tới não, hần thiếu chút nữa không nhận được rên rỉ thành tiếng, cảm giác này thật con mẹ nó thoải mái, dù là năm 15 tuổi ấy khi hần lần đầu làm tình với con gái lúc tiến vào bất quá cũng chỉ thế này.

Hần thẳng thắn ngồi xuống, duỗi duỗi chân ra trước.

Động tác ngằm đồng ý này khích lệ Lăng Đạo Hi, cậu mút vào từng ngón từng ngón chân hần, đầu lưỡi linh hoạt đảo qua những kẽ hở ngón chân, tiếp đó một đường đi xuống liếm láp lòng bàn chân, lần này ngay cả Kỳ Đông cũng nhận không được nữa, phát ra một tiếng rên thoải mái, bộ phận nào đó trên thân nhanh chóng nổi lên biến hóa.

Kỳ Đông là một tên đàn ông tuyệt đối phục tùng dục vọng nửa mình dưới của mình, chỉ cần hần cảm thấy thoải mái, liền hoàn toàn không thêm suy xét chuyện rốt cuộc có hợp lý hay không, nên làm hay không nên làm.

Biết rõ hành vi của Lăng Đạo Hi thực biến thái, nhưng hần vẫn không chút xú nào muốn ngăn cản cậu, ngược lại dung túng đối phương liếm cắn thỏa thích dưới lòng bàn chân mình, biểu tình đó say mê tựa như đang ân ái cùng người con gái mình yêu mến.

Kỳ Đông lúc ở cùng những nam sinh khác cũng thường treo mấy câu thô tục như “liếm chân cho ông” “Đạp nát dương vật mày” linh tinh bên miệng, mấy lời đó cũng như chữ “đậu má mày” vậy thôi, ai cũng nói, nhưng chẳng ai lại đi làm.

Nếu không phải hôm nay tự mình thử nghiệm, Kỳ Đông vĩnh viễn sẽ nghĩ rằng đây chỉ là một câu nói suông vô nghĩa.

Giờ này khắc này, Kỳ Đông đã thoát khỏi chấn động ban đầu, theo sau hưởng thụ về mặt sinh lý, khoái cảm tâm lý thật lớn cũng nhanh chóng dâng lên.

Người trước mắt này, chẳng phải ai khác, mà chính là Lăng Đạo Hi, là Lăng Đạo Hi luôn ở trước mặt mình tự cao tự đại, xem thường người khác.

Chính là một Lăng Đạo Hi tâm cao khí ngạo như vậy, giờ đang lấy như thế ti tiện phủ phục dưới chân mình, sau khi có nhận thức đó, cảm giác thỏa mãn trong nội tâm Kỳ Đông nhảy mất tăng mạnh đến đỉnh điểm.

Ngay cả bản thân Kỳ Đông cũng không nhận thấy được, chân hần đã vô thức dùng sức giẫm lên mặt Lăng Đạo Hi, chỉ thấy thân mình đối phương chợt cứng đờ, dường như hô hấp có một thoáng đình trệ, ngay sau đó cả người trầm tĩnh lại, từng ngum từng ngum thở hào hển.

Phản ứng sinh lý này nhìn rất quen mắt, Kỳ Đông cũng là đàn ông không thể nào không hiểu, “Cậu bắn?”

Lăng Đạo Hi cúi đầu, Kỳ Đông hoàn toàn nhìn không thấy được vẻ mặt cậu, chỉ có thể từ ngực và vai cậu

đang phập phồng mà phán đoán rằng suy đoán của mình không lầm. Hắn quả thực khó mà tin nổi, “Chỉ như vậy mà cậu bắt được?”

Lăng Đạo Hi không phủ nhận, chỉ cúi thấp đầu thêm vài phần.

Kỳ Đông phì một tiếng bật cười, người này, quả nhiên không chỉ tâm lý có vấn đề, ngay cả sinh lý đều khác hẳn với người thường, chỉ dựa vào liếm chân người khác cũng có thể bắn, Kỳ Đông lập tức có nhận thức mới đối với thể giới.

Hắn không đếm xỉa Lăng Đạo Hi mang đến kích động sinh lý cho mình, lười biếng tựa vào đầu giường, nhắc chân bắt chéo, “Nói đi, chuyện gì đây?”

Lăng Đạo Hi đã dần bình phục từ dư vị cao trào, đàn ông lúc xúc động thì chuyện khác người gì cũng làm ra được, một khi xuất tinh xong trong khoảng thời gian ngắn lại sẽ trở nên vô cùng lý tính.

Quan niệm đạo đức, ý thức trách nhiệm, cảm giác nhục nhã, ở một khắc này đều cuộn cuộn không dứt tràn về, Kỳ Đông kinh nghiệm phong phú tự nhiên càng hiểu rõ đạo lý này hơn Lăng Đạo Hi.

Vào lúc tinh thần yếu ớt nhất Lăng Đạo Hi vẫn cứ cúi đầu không nói, nội tâm tựa hồ đang thiên nhân giao chiến, quyết tuyệt của lúc vừa rồi khi quỳ xuống lúc này đã không còn tồn tại, dục vọng bản thân kiềm chế lâu ngày, một lần xúc động liền bước lên con đường không thể quay đầu lại.

Kỳ Đông không nói một lời theo dõi cậu, chờ đợi cậu trả lời, loại đả kích vô thanh này đối với Lăng Đạo Hi có lực sát thương hơn bất kỳ ngôn ngữ gì, cậu nắm chặt nắm tay, gian nan mở miệng.

“Lúc học trung học, ngài dạy tôi một cước trong nhà vệ sinh nam, lúc đó tôi nảy sinh phản ứng.”

Thấy Kỳ Đông không lên tiếng, cậu cắn chặt răng bổ sung thêm một câu, “Đó là lần đầu tiên tôi có phản ứng.”

Kỳ Đông kinh ngạc, đó là chuyện hồi nào chứ, cấp ba? Một thằng đàn ông mãi đến cấp ba mới cương lần đầu tiên?

“Có ý gì? Cậu là đang nói trước đó cậu không cứng nổi?”

Lăng Đạo Hi trầm mặc một lát, gian nan gật đầu.

“Ha ha, ha ha ha ha, ha ha ha ha ha ha ha ha,” Kỳ Đông đỡ trán, bả vai co rúm không thể kiềm chế, hắn sống gần hai mươi năm, lần đầu tiên nghe được một chuyện cười hả hê lòng người như vậy.

Bản thân hắn mười ba tuổi xuất tinh, mười lăm tuổi già từ thân xử nam, toàn bộ tuổi dậy thì, tính dục đều vô cùng sung mãn, hắn không tưởng tượng được một người tới cái tuổi mười bảy mười tám còn không cương được là loại tâm lý nào.

Đó nhất định là tràn ngập cảm giác thất bại và tự ti sâu sắc, cùng với hoảng hốt khó có thể giải bày cùng ai.

Kỳ Đông rất cực ý thức được, phản cảm của hắn với người học trò giỏi này cho tới nay, kỳ thực là một loại biến tướng của đồ kỵ, hắn đồ kỵ Lăng Đạo Hi có đầu óc mà mình không có, có thể dễ dàng đạt thành tích tốt, khiến thầy cô đều xoay quanh cậu ta, khiến tất cả mọi người lấy cậu ta làm gương, lải nhải bên tai bảo hắn học hỏi cậu ...

Hắn không chịu thừa nhận ganh ghét của mình, loại tâm lý này liền vặn vẹo thành một loại chán ghét, vô luận Lăng Đạo Hi làm chuyện gì, hắn đều nhìn không vừa mắt, mỗi một biểu tình của cậu, hắn đều cảm thấy như cậu ta đang miệt thị mình.

Nhưng vào một khắc Lăng Đạo Hi thẳng thắn thừa nhận với hắn đó, loại đồ kỵ méo mó này nháy mắt tan thành mây khói.

Mỗi người đều từng sinh cảm xúc tiêu cực với người khác, loại cảm xúc này không tạo thành tổn thất gì cho người kia, chỉ có thể gây áp lực cho thể xác và tinh thần của chính họ, mà khi cảm xúc tiêu cực này chớp mắt rút đi thì, cảm giác thoải mái đó thật khó nói lên lời.

Hắn từng đồ kỵ Lăng Đạo Hi là một đứa con trai ưu tú hơn mình, nhưng một thằng đàn ông có ưu tú mấy chẳng nữa, nếu năng lực cơ bản nhất cũng không có, vậy anh ta còn không được coi là đàn ông nữa kia.

Kỳ Đông hiện tại cảm thấy thế đó, không trung trở nên sáng ngời, ánh dương trở nên dịu dàng, không khí trở nên ấm áp, ngay cả loại ganh ghét trong tiềm thức đối Lăng Đạo Hi, đều chuyển biến thành một loại cảm thông.

“Nói cách khác, trước lúc cấp ba cậu tình dục nhạt nhẽo, tôi giẫm cậu một đạp, vô tình đạp cậu thức tỉnh luôn có phải không?”

Lăng Đạo Hi lại gian nan gật đầu.

“Sau đó cậu luôn lén nhìn tôi, ý dâm tôi, coi tôi thành đối tượng ảo tưởng của cậu?” Kỳ Đông không chút khách khí liên tục đặt câu hỏi, mắt thấy Lăng Đạo Hi sắc mặt càng ngày càng kém.

Kỳ Đông cảm thấy mình đúng là trì độn, bị người ta ý dâm đã hơn một năm cũng không phát hiện, còn luôn cho rằng cậu ta dòm ngó Trần Tĩnh, bây giờ nghĩ lại, lời Trần Tĩnh nói trong lúc vô ý thể mà là thật.

“Đợi đã,” Kỳ Đông đột nhiên nhớ tới, “Cái vợ tôi từng mất chẳng lẽ cũng là cậu... Chắc không phải cậu

cầm chứ...?”

“Tôi không ngờ ngài đột nhiên vòng về, tôi chỉ là chưa kịp để lại.”

Kỳ Đông dùng ngón trỏ cọ cọ môi trên, hần cũng không biết giờ phút này nên cười hay nên giận. Hần không phải chưa từng nghe nói có một loại biến thái, đặc biệt thích trộm đồ lót và vớ của nữ, chỉ là không nghĩ tới bản thân mình lại có thể ở cùng một gian phòng ngủ với một biến thái lâu như vậy, càng không nghĩ tới vớ của mình mà cũng có giá trị để trộm.

“Cho nên hồi đầu cậu cự tuyệt tư cách đi học Sâm Lam là bởi vì biết tôi có thể vào Yên Đại?”

“Phải,” Lăng Đạo Hi qua được một cửa nan kham nhất, trái lại khôi phục vẻ lãnh tính quen có.

“Lúc thi đại học là cố ý cho tôi chép bài?”

“Tôi cũng không ngờ trùng hợp vậy, như thể trong tôi tắm lại có ý trời.”

“Cậu học cùng hệ với tôi chắc cũng không phải ngẫu nhiên đi?”

“Tôi nhìn thấy bảng điền nguyện vọng của ngài trong văn phòng.”

“Còn chuyện gì tôi không biết không?”

Lăng Đạo Hi nghĩ nghĩ, “Phòng ngủ cũng là tôi nhờ đồng học đổi, tôi bao cậu ta một tháng cơm trưa.”

Kỳ Đông không thể tưởng được đối phương lại có thể trăm phương ngàn kế từng bước tiếp cận mình như thế, “Cậu đã làm đến nước này, còn suốt ngày giả bộ thanh cao cho ai coi?”

“Tôi không có, đó là do ngài đối với tôi có thành kiến,” trên mặt Lăng Đạo Hi thoáng hiện vẻ không phục, “Lúc trước chuyện mách thầy căn bản không phải tôi làm.”

Lăng Đạo Hi không nhắc tới, Kỳ Đông cũng quên mất vụ đó, “Vậy nếu lúc trước tôi không được Yên Đại chọn thì sao? Chẳng lẽ cậu cũng học trường nghề theo tôi?”

Lăng Đạo Hi chậm rãi lắc đầu, “Không, tôi sẽ buông tha. Ban đầu tôi cho là khi học xong trung học, ngài và tôi sẽ không còn cùng xuất hiện, tôi sẽ dần dần quên đi. Kết quả ngày đó ở văn phòng, tôi nghe được tin tức ngài được Yên Đại tuyển chọn, cảm thấy đây là cơ hội trời ban cho tôi, dù cho sẽ bị ngài ghét bỏ, tôi cũng muốn đánh cuộc một lần.”

Đây là lần đầu tiên Kỳ Đông nghe Lăng Đạo Hi nói nhiều lời như thế, phản ứng đầu tiên của hắn là thật không hổ là sinh viên tài cao, ngay cả nói chuyện cũng có vần điệu như vậy, hắn đổi tên này ngày càng có hứng thú rồi.

“Vậy cậu cả ngày ý dâm tôi cái gì a? Muốn liếm chân của tôi?”

“Phải.”

“Muốn bị tôi giẫm dưới lòng bàn chân?”

“Phải.”

“Muốn bị tôi làm nhục?”

“Phải.”

“Muốn quỳ bên chân tôi, làm con chó của tôi?”

Lăng Đạo Hi thống khổ nhắm mắt lại, nuốt nước bọt, rồi vẫn thành thành thật thật trả lời, “Phải.”

Kỳ Đông nở nụ cười, “Thì ra cậu rẻ mặt như vậy a.”

Lăng Đạo Hi cúi đầu thật sâu, Kỳ Đông còn cho là cậu cảm thấy xấu hổ khó nhìn, nhưng tầm mắt đảo qua, lại thấy nắm tay cậu đang nắm chặt run lên nhè nhẹ.

Kỳ Đông xem như đã hiểu, người này không thể dùng tư duy của người bình thường để lý giải, bạn mắng cậu ta rẻ mặt, cậu ta ngược lại sẽ hưng phấn, vũ nhục người khác khó mà chịu nổi, với cậu ta trái lại là một kiểu ban tặng.

Nghĩ thông điểm này, Kỳ Đông liền bình thường trở lại, hắn tâm tình hơn hớn đứng lên sửa sang lại giường chuẩn bị ngủ, hoàn toàn coi Lăng Đạo Hi một bên là không khí.

Lăng Đạo Hi biết Kỳ Đông là cố ý, nhưng đối phương không lên tiếng, cậu ở cũng không xong, đi cũng không được, nhất thời xấu hổ tới cực điểm.

Kỳ Đông thấy mình lơ đãng rồi, mới làm bộ như vừa ý thức được đối phương tồn tại, cười lạnh nói, “Cậu còn quỳ đó làm gì, còn không mau cút đi?”

Lăng Đạo Hi nhẹ nhàng thở ra, đập đầu với Kỳ Đông rồi lui về.

Hai ngày sau, Kỳ Đông áp dụng thái độ hoàn toàn xem nhẹ đối với Lăng Đạo Hi, thật giống như trong phòng căn bản không tồn tại một người như vậy.

Lăng Đạo Hi ngày đó quỳ một lần trước mặt hắn, đã tiêu hao hết dũng khí một đời, vô luận Kỳ Đông dứt khoát cự tuyệt, hay là vui vẻ tiếp nhận, với cậu mà nói đều là một loại giải thoát, chỉ riêng loại bạo lực lạnh lùng gì cũng không làm này, không khoan nhượng đóng đinh cậu tại đó, không lên không xuống, như một hồi lăng trì không dừng nghỉ, khiến tâm lý cậu gần như vỡ vụn.

Kỳ Đông hưởng thụ chính là loại quá trình chậm rãi tra tấn con mồi này, kinh nghiệm làm hậu vệ thời gian dài, khiến hắn có thể miễn tuệ nhìn bao quát toàn cục, nhanh chóng tìm ra nhược điểm phòng tuyến của đối thủ, lập tức tổ chức tấn công.

Đối với con người cũng thế, hắn thường có thể theo bản năng tóm chặt điểm yếu ớt nhất trong tâm lý đối phương, vào thời khắc mấu chốt đánh một đòn tinh chuẩn nhất, hắn muốn cho đối phương biết, quyền chủ động rốt cuộc nằm trong tay ai.

Hắn trời sinh chính là thợ săn ưu tú nhất, kiên nhẫn ẩn nấp, xuất thủ chớp nhoáng, đánh trúng chỗ hiểm, một kích trí mạng. Ánh mắt kiên định khi Lăng Đạo Hi quỳ xuống khí đó còn rõ mồn một trước mắt, cậu ta quỳ xuống, nhưng khí phách vẫn còn tồn tại, lúc này đây, hắn muốn đem nó mài cho kỳ bằng.

Ngày chiến tranh lạnh thứ ba, Kỳ Đông chặn Lăng Đạo Hi ở cửa, cười mỉa nhìn cậu chòng chọc, ngược lại Lăng Đạo Hi trái với vẻ bình đạm ngày xưa, ánh mắt u ám, thủy chung không dám đối diện.

Kỳ Đông chờ đợi chính là một khắc này, lớp vỏ ngoài Lăng Đạo Hi dùng để che giấu chính mình kia đã nứt một khe lớn, chỉ cần khẽ dùng sức một cái là có thể đem chút tự trọng cuối cùng nghiền cho nát vụn.

Hắn đánh mất xuống, Lăng Đạo Hi theo ám hiệu của hắn cúi đầu nhìn, nhất thời đã hiểu ý tứ Kỳ Đông.

Tuy chuyện vượt quá giới hạn hơn nửa đều đã làm, nhưng con người lúc kích động so với khi thanh tĩnh, điểm mấu chốt phòng ngự nội tâm hoàn toàn bất đồng, Lăng Đạo Hi tựa như đang trong cơn giãy giụa thống khổ nhất trong cuộc đời cậu, cuối cùng vẫn từng chút chậm rãi quỳ xuống, tự tay mang giày cho Kỳ Đông.

Ngay thời khắc tay cậu tiếp xúc đó, Kỳ Đông không hề báo trước lùi ra sau, tay Lăng Đạo Hi dừng ở lưng chừng.

“Ai cho phép cậu chạm vào?” Thanh âm Kỳ Đông từ trên cao truyền đến, Lăng Đạo Hi lúng túng, xấu hổ duy trì tư thế cuối cùng.

“Cúi đầu, ” Kỳ Đông lại nói.

Lăng Đạo Hi cứng đờ cúi đầu.

Kỳ Đông một chân giẫm lên sau gáy Lăng Đạo Hi, thông thả ung dung mang giày thắt dây, lại theo cùng một cách thức làm với chân kia, tiếp theo vòng qua đối phương, không quay đầu lại ra khỏi phòng ngủ, hết như cảnh tượng một năm trước diễn ra trong nhà vệ sinh nam.

Cửa bị rầm một tiếng đóng lại, Kỳ Đông vẻ mặt tươi cười rời khỏi vật sở hữu nằm trong lòng của mình, ngày tháng sau này còn dài, hẳn có rất nhiều thời gian từ từ mà đùa giỡn.

5. Quyển 1 - Chương 5: Dạy Dỗ

“Rầm rầm rầm,” tiếng đập cửa vang lên.

Một lát sau, cửa hé ra một khe, Kỳ Đông lộ ra nửa thân.

“Giữa ban ngày ban mặt các cậu khóa cửa cái gì a? Lớp trưởng đâu?” Đồng học ngoài cửa khó hiểu hỏi.

Kỳ Đông dùng ngón trỏ làm một thủ thế ‘suyt’, “Có chút cảm mạo, mới vừa ngủ.”

“Nga nga nga,” đồng học vội vàng hạ giọng, “Thế cậu giúp tớ để cái này trên bàn cậu ấy, cậu ấy tỉnh dậy nhìn là hiểu.”

“Được.”

Kỳ Đông đóng cửa lại, đem giấy tờ ném lên giường Lăng Đạo Hi, “Đại lớp trưởng, đồ của cậu.”

Lăng Đạo Hi quỳ trên mặt đất lúc này mới chậm rãi ngẩng đầu, sợ tới mức sắc mặt trắng bệch.

“Làm sao vậy, có bản lĩnh làm chuyện đê tiện lại không có can đảm để người ta nhìn a,” Kỳ Đông một phen kéo sợi dây thừng buộc trên cổ cậu, thô bạo tháo ra cho cậu.

“Sau này... có thể đừng vào ban ngày...”

“Cậu nói được tính hay tôi nói được tính?” Kỳ Đông lạnh lùng ngắt lời cậu.

Kỳ Đông đem dây thừng vít qua một bên, ngấn gọn ra lệnh, “Giày.”

Lăng Đạo Hi bò đến cạnh cửa, ngậm một chiếc giày huấn luyện của Kỳ Đông lại, sau đó vòng về ngậm qua một chiếc khác.

Kỳ Đông ngồi xuống mép giường, Lãng Đạo Hi cẩn thận mang giày vào cho hắn, trước khi buộc dây ngăn đầu quan sát phản ứng Kỳ Đông, thu được ý không cho phép của đối phương, cuối cùng vẫn quỳ sấp trước mặt hắn.

Kỳ Đông giẫm lên lưng cậu tự buộc dây giày cho mình, “Đêm nay Trần Tĩnh qua đây, lúc trở lại đừng có để tôi thấy mặt cậu.”

“Ừm.”

“Ừm cái gì mà ừm.”

“Vâng.”

“Với ai?”

“Vâng, chủ nhân.”

“Không nhớ được thì lập lại, lập lại một trăm lần.”

“Vâng, chủ nhân.” Lãng Đạo Hi thành thành thật thật đáp.

Kỳ Đông đứng lên, Lãng Đạo Hi phản ứng chậm, bị đối phương một chân giẫm lên tay.

“Dạy lâu như vậy, đến bây giờ còn không biết nên làm gì?”

Lãng Đạo Hi vội vàng dập đầu, “Chủ nhân đi thông thả.”

“Sao tôi lại nuôi một con chó ngu ngốc như cậu,” Kỳ Đông đập cửa nghênh ngang rời đi.

Trần Tĩnh trời còn sớm đã tới Yên Đại, thậm chí còn mang theo điểm tâm tự tay làm, muốn cho Kỳ Đông một bất ngờ. Cô lớn chừng này, còn chưa có đối nam sinh nào hạ mình như vậy đâu.

Dọc đường đi, trong lòng toàn nghĩ đến bộ dạng Kỳ Đông khi thu được lễ vật, hoàn toàn không chú ý đến một chiếc xe máy đang nổ vang chạy về phía mình, đợi khi cô ý thức được thì đối phương đã gần trong gang tấc.

Trần Tĩnh cả kinh, không để ý hình tượng nhào qua một bên, chiếc xe máy sượt qua sát người cô, xả khói làm cô không thở nổi.

“Đua xe trong sân trường, bệnh thần kinh hả!” Biết rõ người đó không nghe được, cô vẫn nhin không được chữ ằm về hướng đối phương rồi đi.

“Bạn học, bạn không sao chứ?” Một thanh âm khác từ sau lưng truyền đến.

Trần Tĩnh thầm kêu không xong rồi, vội vàng trưng lên nụ cười mình vừa ý nhất, quay đầu lại nói, “Tôi không...”

Đợi khi thấy rõ người, chữ cuối liền bị nuốt xuống.

Lăng Đạo Hi đang đến thư viện thì vừa lúc đi ngang, thấy có người bị xe đụng ngã liền đến quan tâm một chút, không ngờ cư nhiên là Trần Tĩnh, thần tình cũng ngớ ra.

Trần Tĩnh đẩy lòng ảo não không thôi, sao lại bị đối phương chứng kiến bộ dáng này của mình chứ.

Lăng Đạo Hi cúi đầu nhìn điểm tâm rơi đầy đất, không nói một lời ngồi xổm xuống nhặt chúng lên.

Nhìn điểm tâm đã dính đầy đất, Trần Tĩnh không cam lòng mím mím môi, “Dơ cả rồi, ném đi.”

Lăng Đạo Hi gật gật đầu, đem điểm tâm vừa nhặt lên quăng vào thùng rác gần bên, sau đó xoay người hỏi cô, “Còn đứng lên nổi không?”

Trần Tĩnh thử vài lần, thấy đối phương không có ý tiến đến đỡ mình, đành chậm rì rì đứng lên, sau đó mới phát hiện váy của mình bị rách một góc, cô nhất thời cảm giác nhất định là mình hôm nay ra cửa không coi ngày, chứ không sao lại xui xẻo như vậy.

Lăng Đạo Hi đưa tay lục trong túi, lấy ra một cái chìa khóa, “Phòng ngủ không có ai, tự cô đến đi.”

Trần Tĩnh lắc đầu, cô sao có thể mang hình tượng chật vật như vậy đi tìm Kỳ Đông.

“Vậy được rồi, ” Lăng Đạo Hi cất chìa khóa xoay người định đi, Trần Tĩnh vội vàng gọi lại cậu.

“Chờ, chờ một chút!”

Lăng Đạo Hi quay đầu lại.

“Tôi, tôi...” Trần Tĩnh rối rắm cầm lấy mép váy, thế này bảo cô làm sao đi về?

Lăng Đạo Hi cúi mắt nhìn, hiểu ý, phát tay giúp cô đón một chiếc xích lô do người kéo, sân trường Yên Đại rất lớn, loại phương tiện thay đi bộ này khắp nơi đều thấy.

Cậu lấy tiền đưa cho người thợ kéo, “Phiền đưa vị bạn học này đến cổng Tây.”

Nói xong xoay qua Trần Tĩnh, “Cô ra cổng Tây đón xe về là được.”

“Chính là tôi...” Yên Đại cách trường cô cũng không gần, cô không đem tiền mặt theo nhiều như vậy.

Không đợi cô nói ra miệng, liền thấy Lăng Đạo Hi đưa tiền qua.

“Trước cầm đi.”

“... Cảm ơn, ” Trần Tĩnh cảm kích nhận lấy.

“Đừng khách khí.”

Xe xích lô đi thật xa rồi, Trần Tĩnh quay đầu lại liếc nhìn một cái, mơ hồ thấy bóng dáng Lăng Đạo Hi.

Lẽ nào cậu ấy vẫn còn có ý với mình? Trần Tĩnh nghĩ thầm.

Huấn luyện buổi chiều cuối cùng kết thúc, đội hữu cười đê tiện sắp lại trước mặt Kỳ Đông, “Nghe nói đêm nay chị dâu sang đây?”

Kỳ Đông tức giận đáp lại, “Cậu là mật thám sao?”

“Hắc hắc, Yên Đại chúng ta ai mà không biết anh Đông cậu diễm phúc không ít chứ, bắt quá các cậu lá gan cũng quá lớn, ở phòng ngủ cũng dám làm.”

“Không phục?”

“Nào dám, bắt quá bạn cùng phòng cậu thu xếp sao đây?”

“Cậu quản rộng quá nhỉ.”

“Chỉ tò mò các cậu có phải 3P không thôi?”

“P cái đầu cậu á,” Kỳ Đông túm cổ đội hũu qua dùng nắm đấm khô đầu cậu ta, khô đến mức cậu ta la oai oái xin tha.

“Cái gì? Tớ không được?”

Đầu bên kia điện thoại không biết nói những gì, Kỳ Đông sắc mặt rất kém, “Tớ không được sao giờ em mới nói?”

Trần Tĩnh lại giải thích vài câu, Kỳ Đông không nói hai lời cúp máy ném điện thoại qua một bên.

“Đồ đàn bà thôi, dám cho ông leo cây.”

Nghĩ nghĩ, vẫn cứ bực dọc, Kỳ Đông lôi điện thoại về gửi cái tin nhắn.

Hai giây sau di động Lăng Đạo Hi vang lên, Kỳ Đông: *trong vòng mười phút lặn về đây.*

Lăng Đạo Hi thở gấp chạy vào cửa, Kỳ Đông coi giờ, “Mười một phút rồi.”

“Tôi đến thư viện, quá xa...”

Kỳ Đông không nói một lời trừng mắt cậu, Lăng Đạo Hi lập tức ý thức được mình nói sai, đi đến trước mặt hẳn quỳ xuống.

“Tôi lười động tay, tự cậu đến đi.”

Lăng Đạo Hi im rồi lại im, nâng tay tát mạnh mình một bạt tai, “Chủ nhân tôi sai rồi.”

“Sai ở đâu?”

“Về muộn.”

“Còn gì nữa không?”

Bên mặt kia cũng trúng một bạt tai, “Viện cớ.”

“Mười lần.”

Trong phòng vang lên tiếng bôm bốp cùng tiếng đếm số.

“Được rồi, ” Kỳ Đông vung tay, “Có người cho cô ta cơ hội sướng cô ta không cần, tiện nghi cho cậu rồi, lên đây hầu hạ,” hần khẽ dựa vào đầu giường, châm điều thuốc.

Đây là lần đầu tiên kể từ khi hai người bắt đầu loại quan hệ dị thường này Kỳ Đông cho phép Lăng Đạo Hi lên giường của hần, cậu vừa muốn lên, lại bị Kỳ Đông ngăn cản.

“Đợi đã,” Kỳ Đông đánh giá cậu, cảm thấy cậu ta mặc thành như vậy thực chứng mất, “Cởi quần áo.”

Lăng Đạo Hi cứng cả người, nhưng vẫn giãy dụa đem từng kiện quần áo trên người cởi xuống, cởi đến cái quần lót sau cùng thì tay cũng run bần bật.

Kỳ Đông khí định thần nhân thờ ơ quan sát nhất cử nhất động của cậu, người này hèn hạ đến tận xương, thế nhưng lòng tự tôn cũng mạnh đến ăn sâu vào cốt tủy, dạy dỗ hơn một tháng, vẫn còn giữ nguyên nhân cách vô cùng độc lập.

Bất quá thế mới thú vị, nếu cậu ta đánh mất mình quá sớm, có lẽ không khơi dậy nổi hưng trí của Kỳ Đông.

Lăng Đạo Hi nhìn Kỳ Đông, thấy đối phương biếng nhác ngấm mình, không chút ý tứ kêu dừng, hạ quyết tâm, cắn răng cởi luôn mảnh vải che thân cuối cùng xuống.

Kỳ Đông lúc này mới vừa lòng, gấp chân lại, “Lên đi.”

Trong một tháng này kỹ thuật Lăng Đạo Hi mười phần tiến bộ, mỗi lần đều có thể hầu hạ Kỳ Đông đến khoan khoái dễ chịu. Kỳ Đông tựa vào đầu giường một bên hút thuốc một bên hưởng thụ đối phương phục vụ, thuận tiện thưởng thức thứ dưới háng Lăng Đạo Hi từ ử rữ dần vênh cao.

Tuy từ đầu hần đã biết đối phương có thể từ loại chuyện này đạt được hưng phấn tính dục, nhưng nhìn biến hóa đó một cách trực quan như thế vẫn là lần đầu, bất giác thấy thập phần thú vị.

Hần không lý giải nổi khoái cảm của Lăng Đạo Hi, hần nghĩ không ra vì sao lại có người liếm chân người khác mà cũng cứng được, nhưng Lăng Đạo Hi mang đến cho hần hai tầng khoái cảm về cả tâm lý lẫn sinh lý cũng là thật, loại cảm giác này không thua gì cùng phụ nữ làm tình, thậm chí có phần áp đảo.

Kỳ Đông chậm rãi dời chân xuống, đầu ngón chân lướt qua cổ cậu, ngực, bụng, cuối cùng dừng lại nơi hạ thân mẫn cảm nhất.

Đây là lần đầu Kỳ Đông trực tiếp chạm đến tính khí đối phương mà không có vải vóc ngăn cách, chỉ thấy Lăng Đạo Hi trong nháy mắt như bị kích thích thật lớn, toàn thân đều cương cứng, cậu nhịn không được

ngước mắt lên nhìn phía Kỳ Đông, trong ánh mắt mê ly tràn đầy van lơn cùng khát vọng nồng đậm, đôi môi khẽ mở, hô hấp dần trở nên dồn dập khó nhận.

Kỳ Đông dùng bàn chân cao thấp cọ xát bao quy đầu của cậu, ngón chân linh hoạt khảy quy đầu, khi thì dùng sức giẫm lên phần gốc, lúc lại dùng gót chân chà đạp âm nang, Lăng Đạo Hi chặt vật khép mắt, nhìn không ra là thống khổ hay hưởng thụ, ngay cả thở dốc cũng mang theo run rẩy.

Kỳ Đông vui thích so sánh vẻ mặt đối phương với những cô gái mình từng thượng, biểu tình ý loạn tình mê những cô gái đó từng biểu hiện ra dưới thân mình, giờ xuất hiện trên gương mặt dương cương này, ngược lại có một loại tư vị khác.

Hắn rất thỏa mãn với biểu tình phong phú của đối phương, nhưng trong lòng luôn cảm thấy thiếu thiếu gì đó.

Kỳ Đông dùng sức dưới chân một cái, Lăng Đạo Hi khó mà kiềm nén ngưỡng đầu, Kỳ Đông nhìn thấy cậu cắn chặt môi dưới, rốt cục ý thức được thiếu cái gì.

“Không được kìm nén, kêu ra.”

“A...” Thanh âm Lăng Đạo Hi lúc này trở nên cực khàn, hoàn toàn bất đồng cùng tiếng nói lãnh tĩnh ngày thường.

“Này so với thanh âm khi cậu lên bục đọc diễn văn dễ nghe hơn nhiều, lớn tiếng một chút,” Kỳ Đông tăng nhanh tốc độ chuyển động.

“Ừm... A... Ha a...” Thanh âm liên tiếp theo sau động tác Kỳ Đông tràn ra từ xoang mũi Lăng Đạo Hi, khiến cả căn phòng đều nhuốm lên một tầng tình sắc.

Sau vài lần nặng nề cọ xát, hô hấp Lăng Đạo Hi đột nhiên kịch liệt tăng tốc, tầm mắt gắt gao nhìn xoáy vào Kỳ Đông, đồng tử kịch liệt co rút, từ sâu trong yết hầu phát ra vài tiếng rên rỉ dồn dập, ngay sau đó thân thể mãnh liệt run lên, rồi lặng yên bất động, ngay cả hô hấp cũng dừng lại, chỉ có dương cụ dưới chân Kỳ Đông đang hữu lực giần giật từng cái, theo sau mỗi lần luật động đều có một cổ bạch trọc phun ra.

Bắn khoảng bảy tám lần, Lăng Đạo Hi mới thông thả trầm tĩnh lại, đầu gục xuống, bờ vai phập phồng, cả người tựa như một chiếc bong bóng đã trút hết không khí.

Kỳ Đông động động mũi chân, Lăng Đạo Hi lúc này mới thanh tỉnh, tỉ mỉ liếm sạch thứ dư bản mình để lại trên chân đối phương, sau đó im lặng quỳ gối một bên.

“Nên nói cái gì, còn cần tôi dạy sao?”

Lăng Đạo Hi ngoan ngoãn dập đầu, “Cám ơn chủ nhân.”

“Thích không?”

Cậu ngượng ngùng gật đầu.

Kỳ Đông chắc lưỡi, bất mãn nhìn nhìn hạ thân đã dựng lều của mình, “Cậu thích xong rồi, còn tôi?”

Lăng Đạo Hi có chút không biết phải làm sao, nửa ngày mới mang theo dò xét hỏi, “Tôi giúp ngài hút ra được không?”

Thấy Kỳ Đông không phản đối, Lăng Đạo Hi thật cẩn thận tiến lên, dùng răng kéo quần đối phương xuống, tất cung tất kính mà đem thứ cực đại bắn ra ngậm vào miệng.

Điểm Kỳ Đông không hài lòng về Trần Tĩnh nhất là cô không chịu khẩu giao cho hắn, hắn đã rất lâu rồi không được hưởng thụ cái này, hành động của Lăng Đạo Hi hiện tại không thể nghi ngờ đã đánh đúng vào điểm mấu chốt của hắn.

Cảm giác được đàn ông khẩu giao không giống với phụ nữ, đầu lưỡi phụ nữ mềm mại linh hoạt, nhưng đàn ông lại có lực độ, nắm bắt điểm mẫn cảm cùng tiết tấu càng chuẩn xác hơn.

Kỳ Đông rất nhanh đã tiếp nhận việc tính khí bị một thằng đàn ông ngậm trong miệng, hơn nữa chỉ cần nghĩ đến lúc này cái người xích thân lửa thể đang vui đùa vận động giữa hai chân mình là Lăng Đạo Hi liền khiến cảm giác về sự ưu việt của hắn nháy mắt tăng vọt mấy lần.

Hắn không kịp được nói một tiếng ‘thoải mái’, đạt được sự chấp nhận, Lăng Đạo Hi ngoài miệng càng thêm ra sức, tận tình lấy lòng chủ nhân của cậu. Cậu dùng thành khoang miệng chặt chẽ vây lấy trên dưới hành thân phun ra nuốt vào, như một đứa trẻ mà duyên hấp phần đỉnh, đầu lưỡi đánh vòng tới lui ngay rãnh, thi thoảng còn dùng đầu lưỡi khiêu khích phần mẫn, sau đó một đường liếm xuống hội âm, đem túi tinh luân phiên ngậm vào miệng.

Máy tính để bàn của Kỳ Đông đặt ngay bên giường, hắn lôi một bộ AV từ ổ cứng ra, trong phòng lập tức lại vang lên tiếng rên dâm dăng của nữ, tiếng dương cụ chạy bằng điện ong ong rung động, tiếng bành bạch va chạm mông, cùng với tiếng kêu chít chít chi chi ma quái của đàn ông Nhật Bản.

Lực kéo dài của Kỳ Đông tốt đến kinh người, mãi đến khi miệng Lăng Đạo Hi tê dại, đối phương mới có dấu hiệu bắn, cậu vội vàng tăng tốc động thêm vài cái, tận khả năng vui dương cụ thật sâu vào cổ họng mình. Khi Kỳ Đông bùng nổ trong miệng cậu thiếu chút làm cậu sắc đến ngạt thở, thẳng đến khi đối phương hoàn toàn bắn xong, cậu mới chậm rãi rút ra, sau đó đem chất lỏng trắng ngà vương trên mặt liếm đi sạch sẽ.

“Không tồi a, thì ra cái miệng này của cậu cũng còn công dụng khác,” Kỳ Đông nửa nhạo báng nửa khích

lệ nói, “Hương vị ngon không?”

Lăng Đạo Hi rũ đầu thật thấp, dùng thanh âm yếu ớt như muỗi kêu mà trả lời, “Ừm.”

Kỳ Đông bị hình thức ngây thơ người này thi thoảng lộ ra làm cho hết cách, bất quá hẳn hôm nay đã không còn tâm tư mà dạy dỗ cậu nữa.

Hắn trở mình nằm úp sấp trên giường, Lăng Đạo Hi lập tức hiểu ý tiến lên mát xa cho hắn, đến khi Kỳ Đông ngủ say, mới nhẹ chân nhẹ tay đắp chăn cho hắn, tắt máy tính, trở lại giường mình.

6. Quyển 1 - Chương 6: Thẩm Vấn

Sắc trời vừa hửng, Lăng Đạo Hi đã vùi đầu giữa hai chân Kỳ Đông phun ra nuốt vào, từ khi Kỳ Đông khai thác được công năng khác của cái miệng Lăng Đạo Hi, hẳn buổi sáng rời giường cũng không xài tới đồng hồ báo thức nữa.

Kỳ Đông cần tập luyện buổi sáng, mỗi ngày đều thức dậy rất sớm, Lăng Đạo Hi nhất thiết phải dậy sớm hơn cả hắn, đi mua điểm tâm sáng sớm một chút, dùng sức người gọi tỉnh Kỳ Đông, sau đó hầu hạ hắn rửa mặt dùng cơm, thẳng đến khi Kỳ Đông ra khỏi cửa đi tập, công tác buổi sáng của cậu mới tính là xong.

Kỳ Đông ngáp một cái, thò tay chặn lại cái đầu đang lên xuống giữa đùi, Lăng Đạo Hi biết hắn thế này là muốn bắn, tăng nhanh tốc độ vận động, ngay sau đó liền bị Kỳ Đông phun cho một mồm tinh hoa.

Cậu lập tức xuống giường, quỳ bên mép giường mở miệng, để cho Kỳ Đông kiểm tra dịch thể trắng ngà ngậm bên trong, có lẽ vì hôm nay là thứ hai, tâm tình Kỳ Đông không quá sáng khoái, chỉ thần nhiên liếc mắt một cái, nhân tiện nói, “Phun ra.”

Trên mặt Lăng Đạo Hi lập tức lộ ra một tia ủy khuất, cậu khép miệng, không tình nguyện mà lắc lắc đầu.

Kỳ Đông không tức giận, ngược lại cười cười, cái gì cũng không nói.

Sáng sớm hôm sau, Lăng Đạo Hi như cũ phục vụ đánh thức Kỳ Đông, Kỳ Đông hưởng thụ xong, thậm chí phá lệ sờ sờ đầu đối phương, động tác Lăng Đạo Hi khựng lại, thụ sủng nhược kinh nâng mắt lên nhìn nhìn Kỳ Đông.

Kỳ Đông trả lại cậu một bộ mặt cười ý vị thâm trường, sau đó không hề báo trước một phen túm lấy tóc đối phương, thô bạo kéo cậu vào toilet.

Không đợi Lăng Đạo Hi kịp phản ứng xảy ra chuyện gì, cậu đã bị Kỳ Đông đá một cái vào hõm gối, cả

người bị bức quỳ rạp trước bồn cầu, trơ mắt nhìn Kỳ Đông ‘đánh máy bay’ ngay trước mặt mình, sau cùng đem tinh dịch một giọt không chừa bắn vào bồn cầu.

Kỳ Đông lạnh lùng nhìn xuống Lăng Đạo Hi trên mặt đất, vươn tay đề khóa xả nước, “Tôi cứ bắn vào bồn cầu cũng không cho cậu đó.”

Lăng Đạo Hi liếc mắt nhìn hắn một cái, sắc mặt tái nhợt.

Ngày thứ ba lại là như thế, quả nhiên Lăng Đạo Hi phủ phục bên chân Kỳ Đông khấn cầu sự tha thứ của hắn.

Thanh âm Kỳ Đông tràn ngập uy nghiêm không cho phép nghi ngờ, “Tinh dịch của tôi là phần thưởng của cậu, tôi đồng ý thưởng cho cậu cậu mới có thể nuốt xuống, nếu không thì ngoan ngoãn mà phun ra cho tôi, nhớ chưa?”

Lăng Đạo Hi cứng ngắc gật đầu.

Kỳ Đông không để ý gì tới Lăng Đạo Hi gục ở đó nữa, thu dọn một chút liền xuất phát đi luyện tập buổi sáng.

Hắn vừa đến sân thể dục, đội hữu liền thần bí hề hề sáp lại, “Đông tử, cậu có phát hiện không...”

Kỳ Đông đợi nửa ngày không thấy cậu ta nói tiếp, “Úp úp mở mở cái gì, nói mau.”

“Hắc hắc,” đội hữu xấu xa cười hai tiếng, hất cằm về hướng khác, Kỳ Đông thuận thế nhìn lại, liền nhìn thấy một nữ sinh ngồi cách đó không xa đang ngắm mình.

Nữ sinh kia thấy Kỳ Đông chú ý tới cô, không chút thẹn thùng nào, trái lại thoải mái cười với hắn.

“Thế nào,” đội hữu cười meo meo, “Từ Lệ, đóa hoa khoa ngoại ngữ, không tệ đi.”

“Sao cậu biết?”

“Giống sao, khắp Yên Đại có ai không biết a,” đội hữu hạ thấp giọng, “Người ta chính là tới thăm cậu mấy ngày liên tục, buổi sáng ở chỗ này, buổi chiều ở bên hồ, cậu còn không chú ý đến.”

“Vậy sao,” Kỳ Đông lại cao thấp đánh giá, “Dáng người cũng không tệ.”

“Hắc, tiểu tử cậu đúng là mắt nhìn cao, bất quá đáng tiếc cậu đã có chị dâu ... Ai, cậu nói coi tớ lên làm

quen có bao nhiêu phần thắng?”

“Cậu?” Kỳ Đông tà nghệ nhìn cậu ta, “Lúc huấn luyện cậu không soi mình thử trong hồ sao?”

“Thực sự kém vậy sao ta?” Buổi chiều lúc huấn luyện đội hữu dòm ảnh ngược của mình trong hồ xót xa nói.

Lần này Kỳ Đông liếc mắt một cái liền thấy Từ Lệ, cô ta ngồi trên băng ghế dài bên hồ, trên đầu gối bày một quyển sách, trên danh nghĩa là đọc sách, thực tế tầm mắt luôn không chút che giấu đuổi theo mình.

“Nữ sinh bây giờ thật chủ động,” đồng đội tốt cục đã phát hiện chênh lệch giữa lý tưởng và sự thật, tiếc nuối thở dài, “Đông tử cậu thấy thế nào?”

Kỳ Đông bắt động thanh sắc liếc Từ Lệ một cái.

“Tớ nói chứ, người ta đến đây nhiều ngày như vậy, cậu tốt xấu gì cũng phải có chút biểu hiện đi a, nếu không thích, thì dứt khoát một chút cự tuyệt người ta, còn nếu cảm thấy hứng thú á, ...”

“Thì thế nào?”

“Thì theo đuổi đi chứ sao,” Đội hữu không chút tiết tháo nhún vai, đã sớm quăng chuyện Kỳ Đông có bạn gái ra sau đầu, “Nga đúng rồi, cậu đừng có tới đó nói ‘anh muốn ngủ với cưng’ nha, ít nhất phải có chút biểu hiện lãng mạn.”

Kỳ Đông vui vẻ, “Biểu hiện lãng mạn gì?”

“Tỉ dụ như...” Đồng đội bắt đầu vắt hết óc suy nghĩ.

“Tỉ dụ như vậy?” Kỳ Đông điều khiển thuyền đến trước mặt Từ Lệ, tay chèo nhẹ nhàng khuấy động trong nước, vẽ ra hình một đóa hoa sen.

Khóe miệng hần khê câu lên, “Đây là hoa em đánh rơi sao?”

Từ Lệ nở nụ cười, đội hữu choáng váng, này mẹ nó cũng quá hủ bại đi!

Khi Kỳ Đông mang theo Từ Lệ trở lại phòng ngủ, Lăng Đạo Hi không biểu hiện ra chút kinh ngạc nào, cậu thấy Kỳ Đông mang con gái về liền đứng dậy thu dọn đồ đạc chuẩn bị rời đi.

“Hai chai Pocari*,” Kỳ Đông chỉ đạo.

**Pocari Sweat: Một loại nước uống bổ sung ion của Nhật dùng sau khi vận động hay chơi thể thao...*

“Ừm.” Lăng Đạo Hi đáp một tiếng liền đi ra.

Trần Tĩnh nổi giận đùng đùng vừa đến dưới lầu ký túc xá Kỳ Đông, thỉnh linh cổ tay bị bắt lại, cô vừa định la lên ‘lưu manh’, vừa quay đầu lại liền thấy Lăng Đạo Hi, trong tay còn mang theo hai chai thức uống vận động loại Kỳ Đông thường hay uống.

“Có việc?” Lăng Đạo Hi hỏi.

Trần Tĩnh thấy là cậu, thoáng thu liễm cơn giận lại, “Tôi tới tìm Kỳ Đông.”

“Cô tìm cậu ấy có chuyện gì?”

“Đây là chuyện riêng của chúng tôi,” Trần Tĩnh có chút không vui, tuy đúng là Lăng Đạo Hi từng giúp cô, nhưng giờ phút này cô đang nổi nóng, chỉ muốn tìm Kỳ Đông gặp mặt nói cho rõ một phen.

“Cậu ấy bây giờ không tiện gặp cô.”

“Cậu nói gì?” Trần Tĩnh triệt để nổi điên, “Mấy ngày nay tôi gọi điện anh ấy không tiếp cũng không gọi lại, hôm nay lại đột nhiên nhắn tin tới nói muốn chia tay, chỉ vì hôm đó tôi không tới? Anh ấy rốt cuộc có ý tứ gì?”

Cô thấy Lăng Đạo Hi không nói lời nào, giật mình, “Có phải có con hồ ly tinh nào trên đó không? Tôi biết ngay mà!”

Trần Tĩnh tức giận đến mức xoay người muốn lên lầu, cổ tay lại bị đối phương chế trụ, cô dùng sức giãy vài cái không rút ra được, tức giận nói, “Buông!”

Lăng Đạo Hi bất vi sở động, “Tôi nói cậu ấy bây giờ không tiện gặp cô, cô nên về đi.”

“Cậu...” Trần Tĩnh tức giận đến nói không ra lời, “Cậu làm gì mà cứ giúp anh ta thế? Cậu với anh ta rốt cuộc có quan hệ gì?”

Lăng Đạo Hi không trả lời, ngược lại nhìn lướt xung quanh.

Động tác này nhắc nhở Trần Tĩnh, cô nhìn sang bên cạnh, mới phát hiện trận xôn xao vừa rồi đã khiến những sinh viên gần đó như có như không quan sát, ngay cả người đi đường cũng thi thoảng liếc nhìn về bên này.

Trần Tĩnh cả đời trọng mặt mũi nhất, làm sao chịu được chạt vật như vậy, biết nếu tiếp tục nữa chỉ càng dẫn đến nhiều người vây xem, đành phải cảm giận giật tay đổi phương ra, hất đầu rời khỏi.

Từ Lệ không lưu lại quá muộn, lúc Lăng Đạo Hi bị Kỳ Đông một cái tin nhắn triệu hồi về, cô ta đã không còn trong phòng.

Kỳ Đông lười nhác tựa vào đầu giường, ngắm Lăng Đạo Hi quỳ cắt móng tay cho mình.

“Nghe nói hôm nay cậu gặp Trần Tĩnh?” Kỳ Đông phun ra một hơi khói thuốc, hồi chiều động tĩnh dưới lầu rất lớn, hẳn nghe được một hai phần từ các bạn học.

“Cô ấy đến tìm chủ nhân, tôi khuyên cô ấy về.”

“Nga? Vì sao?”

“Tôi đoán ngài lúc ấy không muốn bị người khác quấy rầy.”

Kỳ Đông cười hít một hơi vào, “Tôi nhớ hồi đầu cậu đối Trần Tĩnh cũng rất tốt, sao mới chớp mắt liền hướng về Từ Lệ rồi?”

Lăng Đạo Hi khó hiểu nhìn hắn một cái, như thể câu này hỏi rất dư thừa, “Ngài thích ai, tôi dĩ nhiên hướng về người đó.”

Kỳ Đông vừa lòng đứng dậy vỗ vỗ mặt cậu, “Không tệ, thật là một chú chó ngoan biết nghe lời, hôm nay tâm tình tốt, tôi thưởng cậu.”

Lăng Đạo Hi lại một lần nữa lột mình trần trụi bày trước mắt Kỳ Đông, Kỳ Đông cầm cây viết marker màu đen viết vẽ vẽ trước ngực Lăng Đạo Hi, “Bút này viết lên khó tẩy lắm nha.”

Lăng Đạo Hi quỳ không nhúc nhích, chẳng biết đối phương viết những thứ gì trên người mình.

“Xong rồi.” Kỳ Đông quăng bút đi, “Tự coi đi.”

Lăng Đạo Hi bò đến trước gương, vừa nhìn mặt liền đỏ.

Kỳ Đông vẽ trên cổ cậu một cái thẻ tên cho cún, trên ngực còn viết bốn chữ ‘Chó của Kỳ Đông.’

“Thích không?”

Lăng Đạo Hi nhỏ giọng nói, “Thích.”

“Cậu chưa ăn cơm sao?”

“Thích.”

“Thích thì nên nói cái gì?”

“Cám ơn chủ nhân ban chữ.”

Kỳ Đông vui vẻ, “Chó còn biết nói tiếng người a.”

Lăng Đạo Hi mặt càng đỏ hơn, “Gâu gâu.”

“Đến,” Kỳ Đông vút cho cậu một chiếc vớ, “Cậu bình thường trộm vớ của tôi làm gì, biểu diễn cho tôi xem nào.”

Lăng Đạo Hi nhìn chiếc vớ trên sàn, không động đậy.

“Thế nào? Còn ngượng ngùng nữa sao?” Kỳ Đông cười lạnh, “Cậu đừng tưởng tôi không biết cậu cả ngày lên làm gì sau lưng tôi, trên vớ tôi ướt nhẹp toàn là nước miếng của cậu.”

Lăng Đạo Hi cúi gục đầu không nói lời nào, giống như con chó nhỏ phạm vào sai lầm bị chủ nhân phát hiện.

“Sao hả, còn đợi tôi mời?” thanh âm Kỳ Đông lạnh lẽo, Lăng Đạo Hi lập tức sợ run cả người.

Cậu cẩn thận đưa mắt nhìn Kỳ Đông, thấy đối phương không có dấu hiệu thu hồi mệnh lệnh đã ban, đành phải rề rề nhặt vớ lên, nhận mệnh bao lấy dương vật của mình, cao thấp khuấy động.

Kỳ Đông rất hứng thú nhìn Lăng Đạo Hi biểu diễn thủ dâm trước mặt mình, vẻ mặt rõ ràng thực hưởng thụ lại kiềm nén đến mức thống khổ này của đối phương thực khiến hắn nhìn mãi không chán, hơn nữa Lăng Đạo Hi không hổ là người thuận tay trái, ngay cả quay tay mà cũng dùng tay trái.

“Thắt lưng uốn lên, chân rẽ ra thêm một chút.”

Lăng Đạo Hi tách hai chân ra rộng thêm, cả người đều không còn gì tư mật bày trước mặt Kỳ Đông, nhất thời xấu hổ đến không còn mặt mũi.

“Ngón giữa tay phải đặt vào miệng.”

Tuy Lăng Đạo Hi không biết mục đích của Kỳ Đông, nhưng vẫn y lời làm theo.

“Tốt, giờ cắn vào phía sau đi.”

Động tác Lăng Đạo Hi khựng lại, chậm chạp không đáp ứng.

“Đừng để tôi nói lần thứ hai.”

Lăng Đạo Hi thống khổ nhắm nghiền hai mắt, bàn tay di động xuống dưới chậm đến không thể chậm hơn, sau cùng còn mang theo run rẩy nhẹ nhẹ.

Tư thế quỳ trở ngại động tác của cậu, cậu không thể không thay đổi một tư thế càng nhục nhã hơn, ngồi dưới đất, tận khả năng nhếch miệng lên cao, cứ như vậy, cậu càng bại lộ hơn trước mắt Kỳ Đông.

Ngón giữa mang theo nước bọt tiến vào hậu huyệt, phối hợp tiết tấu đằng trước một rút một đẩy, cúc hoa cũng theo đó khe trương khe hợp.

Kỳ Đông rốt cục hài lòng, “Tốt lắm.”

Lăng Đạo Hi hô hấp rối loạn, sắc mặt ửng hồng, “Chủ nhân, tôi muốn bắn.”

“Nhịn đi.”

Cậu lại kiên trì chốc lát, “Chủ nhân, tôi nhịn không được.”

“Nhịn,” Kỳ Đông lập lại.

Lăng Đạo Hi cảm giác mình cận kề cực hạn, “Chủ nhân, tôi thật sự không được, van xin ngài cho tôi bắn.”

Kỳ Đông trêu tức, “Cậu muốn bắn thế nào?”

Lăng Đạo Hi chìm đắm trong tình dục bất chấp nhục nhã quỳ lết tới, không thể nhịn nổi cầu xin, “Giẫm giẫm tôi, giẫm tôi.”

Kỳ Đông khước miệng nhếch lên, nhắm thẳng hạ thể đối phương một cước đạp xuống, Lăng Đạo Hi kinh hô một tiếng, dưới chân Kỳ Đông đạp đến cao trào.

“Tôi lần đầu phát hiện không thấy vợ mình đâu đó, có phải cậu đang làm chuyện này không?” Kỳ Đông theo thường lệ vào lúc tinh thần Lăng Đạo Hi yếu ớt nhất thăm vấn cậu.

Lăng Đạo Hi hữu khí vô lực gật đầu.

“Lúc tôi vào phòng, cái vợ còn bọc trên dương vật cậu chớ gì?”

Lăng Đạo Hi không muốn gật, nhưng cậu cũng chỉ có thể gật đầu.

Kỳ Đông đầy mặt cười nhạo, “Thật là nhìn người không thể nhìn bề ngoài.”

Lăng Đạo Hi lại cúi thấp đầu xuống hơn.

“Cậu đã thích như vậy,” Kỳ Đông cúi mình lấy chiếc vợ dính đầy tinh dịch xuống, nhét vào miệng đối phương, “Đêm nay cứ ngậm nó mà ngủ đi.”

Lăng Đạo Hi nói không được, liền ô ô hai tiếng.

“Đi đi, “ Kỳ Đông khoát tay, nhìn đối phương lễ độ cung kính lui ra, đột nhiên cảm thấy nuôi một chú chó thích trộm đồ như vậy kỳ thật thú vị vô cùng.

7. Quyển 1 - Chương 7: Cẩm Trại Dã Ngoại

“Anh Đông, anh Đông,” một nam sinh cùng hệ ôm cổ Kỳ Đông, mở miệng một tiếng hai tiếng đều là ‘anh Đông’ gọi vô cùng thân thiết.

“Giờ mới sắp lại làm thân thì muộn rồi.”

“Đừng vậy mà anh Đông, nói chuyện xa cách thế,” nam sinh hai tay chấp thành chữ thập làm ra động tác van nài với Kỳ Đông, “Xin anh Đông kỳ thi này cho em ngồi cạnh anh nha, bằng không em nhất định sẽ chết đó.”

Kỳ Đông giễu cợt, “Đừng có nói như thể thành tích của anh mày tốt lắm vậy.”

“Ai nha, ai chẳng biết mỗi lần thi vị trí bên phải lớp trưởng đều dành cho anh, giờ quanh thân anh đều là CBD* khu hoàng kim,” lời nam sinh tràn ngập khó hiểu, “A, nói đến thì bình thường hai người quan hệ thoạt nhìn rất thường thường, không nghĩ tới thời khắc mấu chốt cậu ta lại chiếu cố anh như vậy.”

**CBD: Central business district: Là trung tâm thương mại – dịch vụ của một thành phố.*

Kỳ Đông từ cửa sau đi vào phòng thi, Lăng Đạo Hi an vị ở hàng thứ hai đếm ngược từ dưới lên, xung quanh đã ngồi đầy người, chỉ riêng chỗ ngồi bên tay phải của cậu còn trống, trên bàn thả cuốn toán cao cấp.

Kỳ Đông đi qua, đem sách ném trả Lăng Đạo Hi, chỗ bên cạnh hắn sớm đã bị chiếm, nam sinh đi cùng đành phải chen ra sau hắn, Kỳ Đông ngồi xuống, phụ cận lập tức có người hướng hắn trừng mắt.

Bình thường người xu nịnh Kỳ Đông rất nhiều, nhưng vào kỳ thi cuối thì thì đái ngộ thế này vẫn là lần đầu, hắn nhất thời cảm thấy buồn cười.

Bạn học ngồi đằng trước quay đầu, “Đông tử, thi xong mọi người tính ra ngoài chơi vài ngày, cậu đi không?”

“Đi, vì sao không đi?” Cuối kỳ Kỳ Đông không huấn luyện, đang nhàn rỗi không có việc gì làm kia, “Đi đâu a?”

“Lão Lưu nói nó lo được trang bị, chúng ta vào núi đóng quân dã ngoại đi, dắt vợ cậu theo luôn.”

“Kỳ nghỉ cô ấy đi làm thêm rồi.”

“Ồ, vậy kêu thêm vài đứa nữa đi chung a, náo nhiệt.”

Kỳ Đông liếc mắt đảo qua Lăng Đạo Hi một cái, “Được a, lớp trưởng đi không?”

Bạn học không ngờ Kỳ Đông sẽ kêu Lăng Đạo Hi, sửng sốt, bất quá lập tức nói tiếp, “Đúng đó lớp trưởng, cùng đi đi?”

Lăng Đạo Hi cũng không nghĩ Kỳ Đông sẽ chỉ đích danh muốn mình đi, quay đầu thấy hắn đang tựa tiểu phi tiểu nhìn mình, trong lòng khẽ động, gật gật đầu.

Thi xong hai người một trước một sau trở lại ký túc xá, Lăng Đạo Hi vốn cho là sau khi cuộc thi kết thúc phải trở về nhà, đã dọn xong hết hành lý từ lâu, giờ lại lâm thời quyết định ra ngoài chơi, còn đang âu sầu phải sắp xếp đồ thêm lần nữa như thế nào.

“Làm sao vậy, không biết nên mang cái gì? Tôi tới giúp cậu a,” Kỳ Đông không nói hai lời xách giỏ hành lý của Lăng Đạo Hi qua.

“Đừng,” Lăng Đạo Hi khấn trương túm giỏ lại.

Kỳ Đông mỉm cười, “Có thứ gì không thể để người thấy không dám cho tôi xem ư?”

Lăng Đạo Hi không dám lên tiếng, nhưng hai tay vẫn nắm chặt cái giỏ của mình không thả.

“Buông tay,” Thanh âm Kỳ Đông trầm xuống.

Lăng Đạo Hi thật cẩn thận nhìn hắn, không chút tình nguyện buông ra.

Kỳ Đông kéo khóa, đem mấy thứ trong giỏ từng cái ném ra, dưới cùng lòi ra hai đôi vớ của mình, lại còn có một cái quần lót.

“Chắc chắc,” Kỳ Đông lắc đầu, “Cái tật xấu hay trộm đồ này của cậu chừng nào mới bỏ được đây.”

“Trợn một kỳ nghỉ không thấy được ngài, tôi chỉ là muốn có thứ để nhớ thôi,” Lăng Đạo Hi thấp giọng lầu bầu, như thể hồng nhất không phải chuyện trộm đồ bị lộ, mà là bị phát hiện rồi đồ trộm được sẽ bị Kỳ Đông thu hồi.

Kỳ Đông cười lạnh một tiếng, đem thứ trong tay ném lại vào giỏ.

“Còn có di động,” hắn đuổi tay ra.

Lăng Đạo Hi không nghĩ tới ngay cả chuyện này cũng bị hắn biết, mề nheo nửa ngày mới đem di động lấy ra hai tay dâng lên.

Kỳ Đông nhấn nhấn lên màn hình, “Mật mã?”

“... 041744.”

Kỳ Đông nghĩ nghĩ, “Sao cậu biết sinh nhật tôi?”

“Trên hồ sơ sinh viên của ngài có.”

“44 là ý gì?”

Lăng Đạo Hi ấp úng nửa ngày, “Số giày.”

Kỳ Đông nở nụ cười, “Thực sáng tạo.”

Kỳ Đông mở album ảnh, một loạt slide giấy của mình liền nhảy ra, góc độ nào cũng có, chẳng biết Lăng Đạo Hi chụp hồi nào.

Hắn xem xét Lăng Đạo Hi đang quỳ gối bên chân, tâm treu đùa nổi lên, đưa điện thoại đến trước mặt cậu, đè xuống nút xóa.

Quả nhiên Lăng Đạo Hi lập tức luống cuống, “Đừng xóa.”

Kỳ Đông không để ý đến cậu, động động ngón tay lại xóa thêm một tấm.

Lăng Đạo Hi lo lắng dè lại tay hắn, “Đừng xóa, van ngài đừng xóa.”

Kỳ Đông bất động thanh sắc ngẩng ngửa tay mình, Lăng Đạo Hi kịp phản ứng, lập tức như bị điện giật rút phắt tay lại, giấu ra sau, ánh mắt ảm đạm.

Kỳ Đông lấy di động của mình ra, “Không xóa cũng được a, mười tấm đổi một, rất có lời đi.”

Lăng Đạo Hi tựa hồ còn đang do dự, Kỳ Đông thấy thế, rất nhanh lại xóa một tấm nữa, Lăng Đạo Hi lập tức ngoan ngoãn cúi quần áo.

“Đầu ngược lên, ngược cao một chút, biểu tình lỏng lẻo một chút,” Kỳ Đông một bên chỉ huy Lăng Đạo Hi, một bên liên tục bấm nút chụp ảnh.

Lăng Đạo Hi theo chỉ thị của Kỳ Đông bày ra đủ loại tư thế nhục nhã, đem bộ vị bí ẩn nhất trên thân thể không chút che đậy bày trước ống kính, dù là nam diễn viên dâm đẳng nhất cũng bất quá chỉ như thế.

Kỳ Đông phần chân nâng chân bắt chéo, “Liếm.”

Lăng Đạo Hi hôn lên mặt giấy của hắn, Kỳ Đông liền nhắm chuẩn mặt cậu chụp một loạt, “Cho tôi thấy đầu lưỡi của cậu.”

“Mở to mắt ra một chút.”

“Biểu tình đừng có thống khổ như vậy, người không biết còn tưởng rằng tôi ép cậu.”

Chờ khi Kỳ Đông cuối cùng chụp đến cảnh giẫm đạp, Lăng Đạo Hi đã khó mà ức chế bắn ra.

“Xem cậu tiện chưa kìa, chụp cái ảnh cũng có thể bắn,” Kỳ Đông chụp đủ rồi, lấy điện thoại ném cho cậu, “Chọn tấm cậu vừa ý nhất.”

Lăng Đạo Hi cẩn mõi đem hơn trăm tấm hình xem qua một lần, chọn một tấm, Kỳ Đông thiết lập nó thành hình hiển thị cuộc gọi của Lăng Đạo Hi.

“Chủ nhân, mấy tấm hình này...” Lăng Đạo Hi lấy can đảm hỏi.

Kỳ Đông hừ một tiếng, ngay trước mặt cậu lập mật mã cho điện thoại của mình, 041744.

“Yên tâm rồi chứ?”

Lăng Đạo Hi lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

Bên ngoài có người gõ cửa, Lăng Đạo Hi vội vàng bằng tốc độ nhanh nhất mặc đồ vào, Kỳ Đông mở cửa thì cậu đã khôi phục thành hình tượng hoàn mỹ nhất quán trước mặt người ngoài.

“Giữa ban ngày ban mặt mà phòng các cậu sao cứ khóa cửa thế,” đồng học thuận miệng nói một hơi, “Vụ ra ngoài chơi quyết định rồi, tổng cộng đi mười bốn người, ngày mai xuất phát, ba ngày hai đêm, không thành vấn đề thì nói tớ bảo lão Lưu đi đặt lều.”

“Không thành vấn đề, một lều mấy người?”

“Hai người, cậu ở chung với tớ không?”

“Được...” Kỳ Đông nói xong, dư quang ánh mắt quét tới biểu tình nháy mắt liên thất vọng của Lăng Đạo Hi, trong lòng buồn cười, “...,à mà không.”

“Lý do?”

“Cậu ngủ ngáy.”

“Mợ, cút!”

“Tớ ở cùng với lớp trưởng.”

“Được, quyết định vậy đi.”

Mùa hè trên núi rất mát mẻ, Kỳ Đông ngồi trên tảng đá bên dòng suối, thông chân xuống dòng nước mát lạnh, thoải mái đến muốn huyết sáo lên.

Tầm mắt Lăng Đạo Hi cứ như có như không lướt trên chân hắn, sau thì thẳng thắn dán dính lên đó, nhìn cái biểu tình kia Kỳ Đông liền đoán được cậu ta lại không biết đang ý dâm mình thế nào trong lòng.

Hắn đá chân một cái, bọt nước văng tung tóe lên mặt Lăng Đạo Hi, gọi cậu tỉnh luôn.

“Đầu óc cậu không nghĩ chuyện khác được một ngày ư?”

Lăng Đạo Hi bị hắn nhìn thấu tâm tư, xấu hổ quay mặt đi.

“Đừng có ngậm chân,” đồng học đi ngang trên chọc, “Cá dưới hạ du đều chết hết rồi.”

Kỳ Đông cố ý giơ chân hướng về phía cậu ta, nhướn mi, “Cậu nghĩ nghĩ coi?”

“Lăn mợ cậu đi,” đồng học cười bỏ chạy.

Về mặt Lăng Đạo Hi có một thoáng không tự nhiên.

Khi hai người quay về nơi đóng quân mọi người đang đánh bài, vừa lúc thiếu người, mọi người nhìn thấy Kỳ Đông, ồn ào gọi hắn qua cho đủ tụ.

Kỳ Đông quay đầu lại nhìn người đứng phía sau, “Tại sao không gọi lớp trưởng chơi?”

Mọi người vội vàng lắc đầu, bầy mồm tám miệng nói, “Cậu không đi huấn luyện quân sự nên không hiểu đâu, lớp trưởng mà tới thì chúng ta khỏi chơi.”

“Lớp trưởng xài plugin, trong tay cậu có bài gì cậu ấy tính ra hết.”

“Học quân sự xong cậu ấy bị cả lớp phát thẻ cấm chơi bài bốn năm, cậu ở với cậu ấy một phòng mà không biết à?”

Một nữ sinh cách đó không xa nghe vậy hô lên, “Lớp trưởng cậu không đánh bài thì qua giúp chúng tớ nhóm lửa đi, cái đám nam sinh tên này lười hơn tên kia.”

Nam sinh không phục, hai bên lập tức đấu võ mồm, Lăng Đạo Hi cười đi qua phụ.

“Nghe nói cậu đoán bài rất chuẩn?” Náo loạn một ngày, mọi người đều tự trở về lều nghỉ ngơi, Kỳ Đông cầm lá bài chơi đùa trong tay, “Vậy cậu đoán thử trong tay tôi là lá nào?”

Lăng Đạo Hi lưỡng lự, “Lá cơ?”

“Không đúng,” Kỳ Đông dưới chân dùng lực, Lăng Đạo Hi lập tức phát ra một tiếng hô trầm thấp.

“Đoán lại.”

“Lá rô.”

“Cũng không đúng, “ hấn lại dùng lực giẫm một cái, “ Đoán lại.”

“... Lá bích? Ngô...” Lăng Đạo Hi đau đến nhăn mi.

“Tiếp tục.”

Lúc này Lăng Đạo Hi trả lời thật nhanh, “Lá chuồn,” phía dưới lại trúng một cước thật mạnh.

“Sai rồi.”

Lăng Đạo Hi mím môi không nói.

“Thế nào, nghĩ kỹ chưa?” Kỳ Đông dùng ngón chân đùa bỡn hạ thân cậu.

Lăng Đạo Hi lập lại hai lần, rốt cục đã đoán đúng màu, Kỳ Đông lại bắt cậu tiếp tục đoán số, đợi khi thật vất vả qua được, phía dưới Lăng Đạo Hi đã ướt đến rối tinh rối mù.

“Làm dơ chân tôi rồi,” Kỳ Đông bất mãn nói, Lăng Đạo Hi vội vàng giúp hấn thanh lý sạch sẽ.

Kỳ Đông biếng nhác ngoáy giờ, “Lúc này chắc mọi người ngủ hết rồi đi.”

Lăng Đạo Hi không rõ hấn sao lại hỏi thế.

Kỳ Đông tà ác cười cười, “Cái lều này quá nhỏ, hai người ngủ có hơi chật chội.”

Sắc mặt Lăng Đạo Hi liền thay đổi.

“Cậu thông minh như vậy, còn muốn tôi nói thêm sao?”

Cả thanh âm Lăng Đạo Hi cũng mang theo run rẩy, “Chủ nhân, tôi van xin ngài đừng mà.”

Kỳ Đông làm bộ như không nghe thấy, vươn tay đến túi du lịch mở ra, từ bên trong lấy ra thứ gì đó, Lăng Đạo Hi thấy, trên mặt nhất thời tràn ngập sợ hãi.

“Đây chính là tôi đặc biệt mua cho cậu đó, còn không tạ ơn?”

Môi Lăng Đạo Hi run run, một chữ cũng không thốt được ra.

Kỳ Đông đem cái vòng cổ cho chó mang vào cho cậu, sợi xích ước chừng to bằng hai ngón tay.

Đầu kia sợi xích gắn một cái chuông nhỏ, “Có chuyện thì rung chuông, có điều nếu tôi đang ngủ, có thể nghe được hay không cũng khó mà nói nha.”

Nói xong, cũng không quản Lăng Đạo Hi sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, trực tiếp kéo cửa lều ra, “Bây giờ, lăn ra đi.”

Đêm mùa hè dù trần trướng ở ngoài trời cũng sẽ không quá lạnh, nhưng Lăng Đạo Hi quỳ gối bên ngoài lều cả người đều đang run rẩy, tay cậu gắt gao nắm lấy đầu gối, đến móng tay cũng đâm vào thịt.

Chỗ họ dựng lều là do Kỳ Đông chọn, Lăng Đạo Hi cho tới giờ khắc này mới biết được đối phương tại sao lại dựng lều ở một góc cách xa mọi người, cửa lại còn hướng về góc chết, nhưng dù là như vậy cũng không khiến cậu thấy an toàn hơn chút nào.

Cậu khấn trương nhìn chung quanh, một chút động tĩnh thật nhỏ cũng đủ để khiến cậu hãi hùng, rõ ràng ánh trăng rất mờ mờ, cậu lại cảm thấy ánh sáng chói cả mắt, mỗi một cái giác quan đều bị phóng đại lên vô số lần, gió nhẹ thoảng qua cũng giống như một bàn tay vuốt ve trên da thịt.

Thời gian trở nên dài đằng dặc, không biết qua mấy thế kỷ, cửa căn lều nào đó đằng xa đột nhiên mở ra, từ bên trong rọi ra ánh đèn pin nhàn nhạt, tiếp theo liền có người từ trong lều đi ra.

Lăng Đạo Hi nháy mắt thần kinh buột chặt, liều mạng lắc dây xích trong tay, cửa rất nhanh hé ra một khe, cậu dùng tốc độ nhanh nhất chạy vào trong, nhìn thấy Kỳ Đông, không chút nghĩ ngợi liền nhào vào lòng đối phương, co thành một đoàn, cả người đều run rẩy như cái sàng.

Kỳ Đông ngoài ý muốn không đẩy cậu ra, ngược lại sờ sờ lưng cậu.

Kỳ Đông vỗ về khiến Lăng Đạo Hi dần dần bình ổn lại, nhưng trong ánh mắt vẫn mang theo vài phần hoảng sợ.

“Thích không?” Khóe môi Kỳ Đông mang theo ý cười trêu chọc.

“Chủ nhân tôi có thể không ra ngoài không?”

Kỳ Đông hất cằm vào góc, tại đó đã trải sẵn một tấm thảm, Lăng Đạo Hi lập tức bò qua, cuộn thành một đoàn rúc trong góc, sợ Kỳ Đông lại đổi ý.

8. Quyển 1 - Chương 8: Nghỉ Hè

Kỳ Đông không có nghỉ hè, người khác mùa hè có thể trốn trong phòng điều hòa uống đồ uống lạnh, đội viên đội thuyền thì lại phải lau mồ hôi tuôn như mưa dưới ánh nắng mặt trời chói chang gay gắt.

Hôm sau khi họ từ trên núi xuống, Kỳ Đông liền xuất phát đi tập huấn, trước khi đi, Lăng Đạo Hi khẳng khái muốn đi tiễn hân.

Hai người một trước một sau đi trong sân trường, tình cảnh như thế cũng ít khi thấy.

Chẳng biết có phải vì trong khoảng thời gian rất dài sẽ không gặp mặt, Lăng Đạo Hi chợt nói nhiều khác thường.

“Chủ nhân, tôi có thể nhắn tin cho ngài không?”

“Chủ nhân, tôi có thể gọi điện cho ngài không?”

“Chủ nhân, tôi có thể...”

Kỳ Đông lập tức đứng lại, quay đầu trừng mắt người đằng sau, Lăng Đạo Hi dưới cái nhìn chăm chặp của đối phương lập tức im bặt.

“Tôi nhớ rõ ràng tôi nuôi là chó cỡ lớn, sao trong một đêm liền biến thành cún con rồi, thích kêu như thế?”

Lăng Đạo Hi mím môi gục đầu, đây là lần đầu tiên trong ấn tượng của Kỳ Đông đối phương công khai lộ ra vẻ mặt như thế, bất quá hiện tại đã nghỉ hè, trong sân trường không có người nào lui tới.

Kỳ Đông xoay người tiếp tục đi, Lăng Đạo Hi yên lặng đuổi theo, bất quá mới an tĩnh một lát, cậu lại nhìn không được.

“Chủ nhân, khai giảng xong ngài sẽ quay về trường có phải không?”

“Không trở về trường thì tôi đi đâu a?” Kỳ Đông tức giận hỏi ngược lại.

“Ngài sẽ không không cần tôi chứ?”

“Tôi rất hiếu kỳ, cảm giác không an toàn của cậu rốt cục từ đâu mà ra,” Kỳ Đông cũng không quay đầu lại nói, “Cậu trước kia từng bị bỏ rơi sao?”

Sắc mặt Lăng Đạo Hi phút chốc trở nên trắng bệch, bắt quá Kỳ Đông đi ở phía trước nên không thấy.

“Được rồi, đừng theo nữa,” mắt thấy điểm tập trung phía trước, Kỳ Đông tiếp lấy cái giỏ của mình trong tay Lăng Đạo Hi, trên mặt đối phương tràn ngập không nở.

“Cũng không phải sinh li tử biệt, cậu mang cái vẻ mặt gì vậy a,” Kỳ Đông quở trách cậu một câu.

Lăng Đạo Hi chưa từ bỏ ý định hỏi, “Tôi nhắn tin vấn an ngài có được không?”

“Sớm tối đều một lần, thiếu một cái thì khai giảng đừng tới gặp tôi nữa,” Kỳ Đông lạnh lùng bỏ lại một câu, trên mặt Lăng Đạo Hi nhất thời lại có thần thái.

Buổi sáng đúng sáu giờ, chuông báo có tin nhắn đúng giờ vang lên, hần lấy điện thoại từ dưới gối đầu ra, quả nhiên là tin vấn an của Lăng Đạo Hi.

Lăng Đạo Hi: chủ nhân buổi sáng tốt lành, gâu gâu.

Kỳ Đông cười một tiếng, đồng đội cùng phòng cũng bị tiếng chuông đánh thức, dụi dụi mắt, “Đông tử, cậu đăng ký dịch vụ tin báo gì a, mỗi sáng đều chuẩn như vậy thì đồng hồ báo thức cũng khỏi cần xài.”

Kỳ Đông không để ý đến cậu ta, thả tiểu đệ đệ cứ sáng sớm liền thần thái sáng láng ra hít thở không khí, lắc lắc xong lại nhét về, tiểu huynh đệ cứ tiếp tục tỉnh thần mà kháng nghị, như đang oán hận không còn được đãi ngộ hồi trước.

Huấn luyện của đội thuyền biến thái trước sau như một, bắt quá Kỳ Đông có thiên phú thể thao rất mạnh, thành tích càng ngày càng tốt, rất nhanh trở thành người nổi bật trong đội, ngay cả mấy học trưởng đều không qua được hần, đám sinh viên năm nhất mới vào đội tức thì bị loại khí chất đứng đầu tự nhiên đó thuyết phục, thường xuyên tới tìm hần thỉnh giáo, còn chủ động mua thuốc lá mua nước cho hần.

“Nếu sinh ra ở cổ đại, cậu nha nhất định là một chủ nô,” nhìn thấy hần nhận hiệu kính của người khác một cách đương nhiên, đồng đội nhin không được phải nhỏ.

Kỳ Đông hừ nói, “Làm sao cậu biết tớ không phải? Nói không chừng tớ chính là chủ nô đầu thai chuyển thế tối.”

“Khen cậu một câu cậu liền tưởng thật a,” đồng đội cười mắng, “Thế nô lệ cậu đâu? Có đi với cậu không?”

Di động Kỳ Đông lại vang lên, hần cầm lên coi giờ, đúng tám giờ tối.

“Bạn gái?”

“Nô lệ.”

Đồng đội cười ném cái khăn qua, “Lăn đi nghé.”

Kỳ Đông tâm tình không tệ, trả lời Lăng Đạo Hi.

Kỳ Đông: sáng nay có dập đầu không?

Lăng Đạo Hi: hỏi chủ nhân, dập mười cái.

Kỳ Đông: có phải lại trộm vớ của tôi thủ dâm không?

Lăng Đạo Hi: không có phê chuẩn của chủ nhân, không dám.

Kỳ Đông: bây giờ cho phép.

Lăng Đạo Hi: cảm ơn chủ nhân.

Một lát sau, tin nhắn lại tới nữa.

Lăng Đạo Hi: báo cáo chủ nhân, tôi bắn.

Kỳ Đông: ảnh chụp.

Lăng Đạo Hi gửi hai tấm ảnh lại, chụp nơi riêng tư, chụp dịch thể màu trắng trên mặt đất.

Kỳ Đông: liếm sạch sẽ.

Lăng Đạo Hi: vâng, chủ nhân.

Kỳ Đông: lần trước trộm quần lót của tôi còn đó không?

Lăng Đạo Hi: có.

Kỳ Đông: đội lên đầu.

Lần này không cần Kỳ Đông phân phó, Lăng Đạo Hi chủ động gửi tới ảnh chụp.

Kỳ Đông: đêm nay cứ để vậy ngủ, sáng mai mới được phép lấy xuống.

Lăng Đạo Hi: vâng, chủ nhân.

Kỳ Đông: quỳ yên đi.

Lăng Đạo Hi: chủ nhân ngủ ngon, gâu gâu.

Gần hết đợt đặc huấn, Từ Lệ gọi điện tới.

“Huấn luyện xong các anh được nghỉ chứ?”

“Đại khái một tuần đi.”

“Tới nhà em được không?”

“Nhà em?”

Thanh âm Từ Lệ tràn ngập ái muội, “Ba mẹ em ra ngoài du lịch, trong nhà chỉ có mình em.”

Khóe miệng Kỳ Đông gợi lên.

Gác máy rồi, Kỳ Đông nghĩ nghĩ, gọi cho Lăng Đạo Hi.

Lăng Đạo Hi nhận được điện thoại của hắn, kích động vô cùng, cả kỳ nghỉ này Kỳ Đông không gọi điện thoại cho cậu, cậu cũng không dám gọi tới, một là sợ Kỳ Đông la mình, hơn nữa cũng lo hình ảnh hiển thị bị người khác thấy.

“Chủ nhân, tôi rất nhớ ngài,” nghe giọng điệu ủy khuất của cậu, Kỳ Đông có thể tưởng tượng ra biểu tình ở đầu bên kia điện thoại.

“Cậu nhớ tôi à? Hay là nhớ chân tôi a?”

“Đều nhớ,” Lăng Đạo Hi ngược lại trả lời rất thẳng thắn, “Chủ nhân, chừng nào ngài huấn luyện xong?”

“Thứ bảy.”

“Vậy sau khi xong tới nhà tôi được không?”

“Nhà cậu?” Kỳ Đông vui vẻ, “Đến nhà cậu làm gì?”

“Ngài muốn làm gì thì làm đó.”

“Tôi đã đáp ứng Từ Lệ tới nhà cô ấy rồi.”

Đối diện không lên tiếng, một lát sau, thanh âm Lăng Đạo Hi mới thật cẩn thận từ trong loa truyền tới, “Chủ nhân, ngài đừng đến nhà Từ Lệ, đến nhà tôi có được không?”

Kỳ Đông có chút ngoài ý muốn, trêu chọc nói, “Sao hả, qua một kỳ nghỉ hè, chó con của tôi đã biết học cách tranh thủ tình cảm rồi sao?”

“Tôi thật sự rất nhớ ngài, hay là ngài đến hai ngày... Một ngày thôi cũng được.”

“Một ngày cậu cũng chờ không nổi sao?”

“Tôi hận không thể lập tức gặp được ngài.”

“Chờ tôi suy nghĩ chút rồi nói.”

Tập huấn hè cuối cùng kết thúc, Kỳ Đông mang theo hành lý xuất hiện ở cửa nhà Lăng Đạo Hi, Lăng Đạo Hi ngậm dép lê quỳ gối ngay sảnh vào nghênh đón hắn, hắn không chút nghi ngờ nếu Lăng Đạo Hi mà có đuôi, lúc này đã vẫy đến rụng luôn rồi.

Kỳ Đông thăm hết một vòng trên dưới nhà Lăng Đạo Hi, “Đây là nhà cậu?”

“Là nhà ngài.”

“Cái nhà lớn như vậy có mình cậu ở?”

“Những người khác tôi đều cho họ nghỉ.”

“Vậy người nhà cậu đâu?”

“Ba tôi ở nước ngoài.”

“Mẹ cậu thì sao?”

“Mẹ không cần tôi.”

Kỳ Đông ngoài ý muốn liếc mắt nhìn đối phương một cái, khi cậu nói lời này thần thái biểu tình không có một tia biến hóa, ngay cả ngữ khí cũng không chút gợn sóng, bình tĩnh như đang trần thuật một sự thật không thể bình thường hơn, nhưng nội dung nói ra lại là giọng điệu đứa trẻ con năm tuổi mới có.

Kỳ Đông cuối cùng đi vào phòng ngủ của Lăng Đạo Hi, “Tôi ngủ phòng này?”

“Ngài muốn ngủ phòng nào cũng được.”

Kỳ Đông rất hài lòng, “Cửa hàng đồ gia dụng quanh đây có không? Tôi muốn mua đồ.”

Lăng Đạo Hi dẫn Kỳ Đông đến gian hàng IKEA* gần nhất, Kỳ Đông vào trong chọn trọn bộ vật dụng cho thú cưng, cộng thêm một tấm thảm nho nhỏ.

**IKEA: Một thương hiệu đồ nội thất rất nổi tiếng, ở VN mình cũng có.*

Trên đường về đi ngang một tiệm đồ dùng người lớn, Kỳ Đông để Lăng Đạo Hi chờ ở ngoài, còn mình thì vào trong dạo nửa ngày, Lăng Đạo Hi không biết kỳ Đông mua những thứ gì, vừa chờ mong lại sợ hãi, thấp thỏm mãi không thôi.

Về đến nhà Kỳ Đông trải thảm trên sàn nhà cạnh bên giường, “Tối cậu ngủ ở đây.”

Hắn đem sợi xích chó một đầu cố định tại chân giường, chén ăn để sát tường, “Mấy cái này cần tôi nói

không?”

Lăng Đạo Hi vội vàng lắc đầu.

“Cởi quần áo vào phòng tắm, tôi tắm cho cậu.”

Kỳ Đông đem Lăng Đạo Hi dội cho sạch sẽ, lấy ra một con dao cạo râu.

Lăng Đạo Hi vừa nhìn liềm hiều này có ý gì, trong mắt toát ra sợ hãi.

“Đừng có lộn xộn, tôi không bảo đảm sẽ không làm cậu bị thương đâu đó.”

Lăng Đạo Hi lập tức sợ tới mức động cũng không dám động, mặc cho Kỳ Đông đem phía dưới mình cạo sạch sẽ.

“Sau này loại chuyện này tự mình làm, nhớ kỹ chưa?”

Lăng Đạo Hi cứng ngắc gật đầu.

Kỳ Đông cạo lông cho cậu xong, lấy đai trinh tiết* ra khóa cậu lại, “Đỡ cho cậu suốt ngày động dục.”

Một thiết bị gần giống cái rọ, mang vào chỗ đó của nam, bình thường thì ko sao, khi cng sẽ rất đau.*

Cuối cùng hắn ném cho cậu một cái gang tắc (*anal plug*) gắn đuôi chó, cái đuôi kia làm bằng nhựa cứng, khi mang vào vừa không thể ngồi, cũng không thể nằm thẳng.

“Tự mang.”

Lối vào khô khốc, Lăng Đạo Hi cố gắng nửa ngày cũng không nhét vào được.

“Có, có dầu không?” Cậu cẩn thận hỏi.

“Cậu không biết tự liếm cho ướt à?” Kỳ Đông lạnh lùng nói.

Lăng Đạo Hi đành phải ngậm cái chót vào miệng liếm liếm, sau đó nhét vào trong cơ thể mình, việc này ngay cả lúc quý cũng không thể không hơi nhếch mông lên mới làm được.

“Được rồi,” Kỳ Đông lúc này mới vừa lòng, hần trở về phòng ngủ, Lăng Đạo Hi tứ chi cùng sử dụng theo sát phía sau, “Tôi mệt, tôi muốn nghỉ ngơi.”

Hần đeo vòng cổ lên cổ Lăng Đạo Hi, “Liếm chân cho tôi, liếm đủ một giờ thì lăn xuống ngủ.”

Lăng Đạo Hi biểu tình cũng không biết là cao hứng hay thống khổ, “Vâng, chủ nhân.”

9. Quyển 1 - Chương 9: Khai Trường

Lúc đặc huấn hè Kỳ Đông nghe đội hữu tán gẫu về trải nghiệm chơi độc long* với mấy em gái trong tiệm mát-xa, tìm Lăng Đạo Hi thí nghiệm một chút, quả nhiên thực thích, vì thế mỗi ngày đều bắt cậu liếm hơn nửa giờ.

**Độc long: Liếm cúc*

Buổi tối hần nằm trên giường, một bên hưởng thụ Lăng Đạo Hi liếm cúc cho mình, một bên nói chuyện điện thoại với Từ Lệ, chẳng biết Từ Lệ ở bên kia nói những thứ gì, hần ừm ả câu được câu chẳng đáp lời.

Từ Lệ mới đầu chính vì chuyện Kỳ Đông vốn đã nói tới nhà mình kết quả lại đổi ý mà cảm thấy bất mãn, sau đó nghe nói lý do Kỳ Đông không đi là Lăng Đạo Hi tìm hần có việc, dĩ nhiên lửa giận đều chuyển hết lên mình Lăng Đạo Hi.

“Có chuyện gì không thể để khai giảng rồi nói sau sao? Em thấy cái tên bạn cùng phòng của anh đó căn bản chính là không muốn anh được nghỉ ngơi.”

Kỳ Đông mở điện thoại loa ngoài, cố ý để Lăng Đạo Hi nghe được.

“Em đã sớm không ưa bạn cùng phòng anh rồi, một bạn nữ cùng phòng em thế mà còn cảm thấy cậu ta không tồi, thật không có mắt.”

Kỳ Đông khước miệng mỉm cười nhìn Lăng Đạo Hi, “Vậy sao?”

“Anh không thấy cậu ta rất khinh người sao? Nhìn bề ngoài thì thấy nho nhã lễ độ, thực tế đối ai cũng xem thường.”

Lăng Đạo Hi ngẩng đầu lên, cười cười, lại vùi đầu liếm càng thêm ra sức.

“Nhìn vào mắt cậu ta là em biết ngay cậu ta là hạng người gì, em ghét nhất là cái thứ nguy quân tử đó!”

Từ Lệ cầm giận tổng kết.

“Lại đây,” chờ Từ Lệ phát tiết xong cúp điện thoại, Kỳ Đông hướng Lăng Đạo Hi ngoắc ngoắc ngón tay.

Lăng Đạo Hi bò đến bên cạnh hắn, Kỳ Đông hít một ngụm khói, chậm rãi phà lên mặt cậu, biểu tình vô lại đó lại khiến Lăng Đạo Hi nhìn đến ngẩn người.

“Đến để tôi nhìn thử mắt cậu xem, nghe nói cậu rất khinh người?”

Lăng Đạo Hi nhanh chóng đưa mắt sang phía dưới bên phải, khóe miệng cũng nhếch lên một độ cung không rõ ràng, biến hóa thoáng qua giây lát đó, nếu không nhìn kỹ, căn bản không bắt giữ được.

Động tác nhỏ đó không giấu được mắt Kỳ Đông, hắn thấy rõ ràng, đó hiển nhiên là biểu cảm khinh thường.

Kỳ Đông neho mắt lại, ý vị thâm trường nhìn chằm chằm Lăng Đạo Hi, cậu đã sớm khôi phục thành bộ dáng nhu thuận trước mặt Kỳ Đông.

Kỳ Đông trong lòng cười lạnh một tiếng, cũng không vạch trần, hắn chỉ lên đất, “Tôi muốn đi nhà xí.”

Lăng Đạo Hi lập tức ngoan ngoãn trèo xuống giường nằm sấp nghiêm chỉnh, để Kỳ Đông cười lên người mình, Kỳ Đông dáng người rắn chắc, toàn thân đều là cơ bắp, Lăng Đạo Hi mỗi bước đi đều thực gian nan, đi rất chậm, còn bị Kỳ Đông đánh bốp vào mông.

Ra khỏi nhà vệ sinh, Kỳ Đông lại chỉ huy Lăng Đạo Hi đi một vòng lớn, chờ đến khi trở lại phòng ngủ thì cả người cậu đều mệt đến thở hồng hộc.

Kỳ Đông đem dây xích mà Lăng Đạo Hi dùng khóa ở đầu giường, tay cậu cũng bị trói ngoặt ra sau, tùy tay nhặt lên dép lê trên mặt đất, nhắm chuẩn mặt đối phương quạt qua, “Cậu rất khinh người? Cậu khinh người một cái cho tôi coi a.”

Về mặt Lăng Đạo Hi hiện ra một chút không phục.

“Cậu còn không phục?” Hắn lại hung hăng đánh mặt bên kia, “Kiêu cái gì mà kiêu, một con chó hoang có cái gì tốt mà kiêu?”

“Tôi không có.”

Lại là một bạt tai, “Cậu còn dám cãi?”

Kỳ Đông tay trái tay phải cùng quất tới, chỉ thấy Lăng Đạo Hi hô hấp ngày càng dồn dập, ngay cả thân thể cũng bắt đầu phát run.

“Chủ nhân, tháo ra cho tôi được không?” ánh mắt Lăng Đạo Hi trở nên mê ly.

Kỳ Đông cúi đầu nhìn thoáng qua, “Nói cậu chó hoang cậu còn không phục, cái dương vật chó đó nhanh như vậy đã có phản ứng rồi?”

“Chủ nhân...” Lăng Đạo Hi cầu xin.

Kỳ Đông nắm cầm cậu, “Tôi mặc kệ cậu trước mặt người khác cao quý lãnh diễm thế nào, ở trước mặt tôi thì phải lắng lơ dâm dăng cho tôi, lộ ra cái loại biểu tình này lần nữa, nửa đời sau cậu cứ mang nó mà sống đi.”

Hắn giải khai đai trình tiết cho Lăng Đạo Hi, cơ hồ là lập tức, hạ thân mềm nhũn của đối phương nhanh chóng sung huyết bành trướng, thẳng tắp đứng lên.

“Xem cái bộ dạng phóng dăng của cậu kìa,” Kỳ Đông cầm dương vật của mình, lần nữa dùng nó giáng những cái tát vào Lăng Đạo Hi, hành động này khiến Lăng Đạo Hi hưng phấn khó có thể kiềm chế, cậu hé miệng gấp rút thở hào hển, ngay cả cơn run rẩy trong lúc hô hấp cũng có thể nghe được nhất thanh nhị sở.

“Ngậm cái mồm chó của cậu lại,” Kỳ Đông ra lệnh, “Cho cậu mở cậu mới được mở.”

Lăng Đạo Hi cố gắng mím môi lại, ngực cũng phập phồng, Kỳ Đông đem quy đầu đặt trên môi đối phương cọ xát vòng quanh, niêm dịch trong suốt bôi lên môi cậu đến sáng óng ánh.

Lăng Đạo Hi rũ mắt nhìn cự vật bồng bồng nổi gân xanh bên miệng, lại ngược mắt lên nhìn Kỳ Đông, khát cầu hiện hết lên ánh mắt.

“Há mồm, “ Lăng Đạo Hi đã sớm đợi những lời này, không chút nghĩ ngợi liền hé miệng ngậm thứ to lớn của Kỳ Đông vào, thành kính như đang đối đãi bảo vật trân quý nhất thế gian.

Kỳ Đông lần này không muốn cậu tự mình động, hắn túm lấy tóc đối phương, không chút thương tiếc vận khởi khổ bộ, trong miệng Lăng Đạo Hi trều sấp đi lại. Lăng Đạo Hi vài lần bị hắn thúc đến nôn khan, nhưng vẫn cố gắng co rút khoang miệng, ra sức khiến Kỳ Đông cảm giác càng thoải mái.

Động tác Kỳ Đông nhanh hơn, hắn chỉ rút ra một chút liền mạnh mẽ sấp vào, cơ hồ chôn toàn bộ vào yết hầu đối phương, Lăng Đạo Hi vì hô hấp không suông sẻ nên sắc mặt ửng hồng, khóe mắt cũng ngấn nước.

Phản ứng của Lăng Đạo Hi cực kỳ kích thích Kỳ Đông, hắn ôm lấy đầu đối phương dùng sức ấn vào khó hạ mình, chạy nước rút vài cái, đem tinh dịch nồng đặc đều bắn vào yết hầu đối phương, Lăng Đạo Hi sợ

bị sắc không thể không cố gắng nuốt hết, động tác nuốt kia phảng phất như đang khiêu khích quy đầu Kỳ Đông, hần nhin không được lại hơi rút ra tiếp tục bắn vài cái, lại có hai cổ bạch trọc phun ra, từ khoe miệng Lăng Đạo Hi chảy xuống, bộ dáng kia dâm đảng nói không nên lời.

Kỳ Đông lưu lại trong miệng Lăng Đạo Hi chốc lát mới ý do vị tẫn rút ra, nửa như khen thưởng mà vỗ vỗ đầu đối phương, Lăng Đạo Hi vui sướng ngược mặt, Kỳ Đông nhất thời lại có một loại lỗi giác đối phương đang liều mạng vẫy đuôi.

Mặc kệ Kỳ Đông đối Lăng Đạo Hi tồi tệ thế nào, cậu đều vui vẻ chịu đựng. Hơi cho cậu sắc mặt hòa nhã một chút, cậu liền mừng rỡ như điên. Loại cảm giác này, Trần Tình chưa từng cho hắn, Từ Lệ chưa từng cho hắn, bất cứ cô bạn gái nào trước đây đều chưa từng cho hắn, có lẽ đây cũng là nguyên nhân hắn cự tuyệt Từ Lệ mà xuất hiện ở chỗ này.

Kỳ Đông mệt mỏi dựa vào đầu giường, châm điếu thuốc, hít một hơi thật sâu, cảm thụ sự thích ý này từng chút thấm thấu vào ngũ tạng lục phủ của mình, cả người như đang trôi nổi trên biển mây.

Hắn hơi hơi mở mắt ra, ánh vào mi mắt chính là gương mặt chờ mong của Lăng Đạo Hi, cùng nửa người dưới vẫn còn rất tinh thần của cậu.

Kỳ Đông hắt đầu, “Lên đây đi, cậu muốn tới kiểu gì?”

Khai giảng là mùa vội vã đối với Kỳ Đông, đội thuyền phải thi đấu giao hữu, học viện còn muốn tổ chức giải bóng rổ, bất quá bằng thể năng hắn hiện tại, đồng thời ứng phó hai bên hoàn toàn không thành vấn đề.

Cùng thời điểm đó, đại hội thể thao các trường đại học trong thành phố đang hùng hực khí thế triển khai, những tinh anh thể thao của năm trường đại học đều chà xát tay, gắng giành thành tích để vào vòng trong.

Đội thuyền kayak của Kỳ Đông sau khi kết thúc huấn luyện, đồng đội phi tới lôi kéo hắn đi xem trận đấu.

“Đấu cái gì, đáng cho cậu hưng sư động chúng như vậy?” Kỳ Đông nhìn nhìn vài đội hữu cũng bị kéo tới xem thi đấu giống mình.

“Một người anh em của tớ hôm nay đánh trận chung kết, kêu tớ kiểm thêm vài người tới cổ động.”

Kỳ Đông một đường đi theo đồng đội, tới sân đấu quần vợt, nằm giữa sân quần vợt và sân bóng rổ là một sân bóng bàn lớn, Kỳ Đông bình thường rất ít đi qua bên này.

“Anh em của cậu chơi tennis à?”

“Ồ, hơn nữa rất mạnh, trước kia từng thi đấu giải thanh thiếu niên quốc gia đó.”

“Vậy còn thi đấu giải trường làm gì?”

“Bị chút tổn thương, không có cách nào đánh chuyên nghiệp nữa,” hai người nói xong liền tới sân, chỗ này đã ba tầng trong ba tầng ngoài vây đầy người, bất quá cũng may có người đến trước chiếm chỗ, đám người Kỳ Đông thuận lợi chen vào hàng.

Trận đấu đã tiến hành được một nửa, tuyển thủ bán chuyên nghiệp trong lời đội hữu kia điểm số ngược lại rút phía sau, Kỳ Đông nhìn sang đối diện, người trên sân không ngờ là Lăng Đạo Hi.

Đây là lần đầu tiên Kỳ Đông xem Lăng Đạo Hi chơi tennis, bình thường hắn căn bản không chú ý đối phương có hoạt động thể thao nào trong thời gian rảnh, hắn vẫn cho rằng Lăng Đạo Hi chỉ biết học mà thôi.

Đội hữu cũng nhìn thấy, “Mợ nó, đây không phải bạn cùng phòng cậu à?”

Cậu ta lại nhìn cẩn thận, “Mợ nó, lại còn chơi tay trái.”

Ai chơi thể thao đều biết, mấy hạng mục thể thao cần cầm vợt này, gặp phải đối thủ thuận tay trái đều rất khó giải quyết, đối thủ của Lăng Đạo Hi không thể nghi ngờ cũng gặp phải nan đề này, dù hiểu biết của Kỳ Đông về quần vợt không nhiều lắm, nhưng vẫn nhìn ra được cậu ta đang rất bị động.

Trong số những đồng học vây xem ngoài sân, fan của Lăng Đạo Hi chiếm đa số, mỗi lần cậu chặn banh được điểm, đều có thể khiến một đám nữ sinh vỗ tay hoan hô, Kỳ Đông đã nhìn quen loại trường hợp này, chẳng qua lần nào hắn cũng là kẻ được muôn người chú mục.

Kỳ Đông yên lặng đứng đó chốc lát liền không xem nữa, “Đi thôi.”

“A? Cậu không coi sao?” Đội hữu hỏi, “Đánh rất đẹp mà.”

“Có việc, “ Kỳ Đông đầu cũng không quay lại rời khỏi sân, trở lại ký túc xá, cứ nhiên nhìn thấy một nữ sinh xa lạ trước cửa phòng ngủ mình.

“Tìm ai?” Kỳ Đông cao thấp đánh giá đối phương, dáng người không ngon bằng Từ Lệ, khuôn mặt thì cũng không tệ lắm.

“Anh là bạn cùng phòng của hội trưởng sao? Tôi tới tìm hội trưởng.”

“Hội trưởng? Hội gì, Hồng Hoa Hội* sao?”

**Hong Hoa Hội, một bang hội có tổ chức vô cùng rộng lớn với tôn chỉ “phản Thanh phục Minh”, xuất hiện trong truyện ‘Thư kiếm ân cừ lục’ của nhà văn Kim Dung.*

Nữ sinh cười khanh khách, “Anh thật thú vị, đương nhiên là Hội sinh viên.”

Kỳ Đông mở cửa vào phòng, nữ sinh không chút khách khí theo sau.

“Hội trưởng của mấy cô lúc này hẳn là còn trên sân đấu.”

“A, “Nữ sinh giật mình vỗ vỗ gáy, “Tôi quên mất hôm nay cậu ấy có trận đấu.”

Nhân châu cô gái nghịch ngợm xoay xoay, hỏi Kỳ Đông, “Anh có ngại tôi ở đây chờ cậu ấy không?”

“Tùy cô.”

“Cám ơn,” nữ sinh hé miệng cười nói, “Tôi tên Tưởng Nghiên, còn anh?”

Lúc Lăng Đạo Hi trở lại Kỳ Đông đang dạy Tưởng Nghiên đánh CS*, thấy Lăng Đạo Hi vào phòng, cô vội đứng lên khỏi giường Kỳ Đông.

**CS: Game Counter strike, một game đối kháng.*

Lăng Đạo Hi thấy cô ở trong phòng sững sốt, “Sao cậu lại tới đây?”

“Tớ tới đưa tiền cho cậu, kinh phí xin lần trước được duyệt rồi,” Tưởng Nghiên từ trong giỏ lấy ra một bì thư đưa tới.

Lăng Đạo Hi nhận lấy, “Đặt ở văn phòng là được rồi, làm gì phải đặc biệt đi một chuyến.”

Tưởng Nghiên bĩu môi, “Người đến người đi nhiều như vậy, lỡ mất tớ đền không nổi đâu, đúng rồi,” cô lại lôi trong túi quần trái ra tờ giấy, “Tớ dự chỉ mua chút đồ, đây là hoá đơn.”

Cô lại đào đào trong túi phải, lấy ra một bó to tiền lẻ, “Đây là tiền thối.”

Lăng Đạo Hi đưa tay lấy, vào một khắc khi sắp đụng vào đối phương cậu đột nhiên lật tay, Tưởng Nghiên theo phản xạ cũng chụp tay qua, mấy đồng xu nhỏ rơi vào tay Lăng Đạo Hi.

“Vất vả cho cậu rồi.” Lăng Đạo Hi đem hoá đơn cùng tiền lẻ đều cất kỹ.

Tưởng Nghiên liếc nhìn Kỳ Đông một cái, tiến đến bên tai Lăng Đạo Hi nói thầm gì đó, Lăng Đạo Hi bắt động thanh sắc né né.

“Sao cậu không tự mình hỏi?” Lăng Đạo Hi nghe xong lời cô thì nói.

“Người ta mắc cỡ mà,” Tưởng Nghiên nguyên bản thoải mái chẳng hiểu sao giờ lại ngượng ngịu.

Lăng Đạo Hi chuyển hướng Kỳ Đông, “Cô ấy...”

“Chờ tớ đi rồi hãy hỏi!” Tưởng Nghiên chạy đến cửa, hướng Lăng Đạo Hi nháy nháy mắt vài cái, “Tớ chờ tin nhắn của cậu nha.”

Thấy Tưởng Nghiên chạy mất, Lăng Đạo Hi thở dài, đem lời vừa rồi chưa nói xong nói nốt, “Cô ấy muốn xin số điện thoại của chủ nhân ngài.”

Kỳ Đông hỏi một đằng, trả lời một nẻo, “Tôi cũng không biết thì ra cậu là hội trưởng đấy, cũng không biết thì ra cậu còn chơi được tennis, xem ra hiểu biết của tôi với cậu chưa đủ nhiều a.”

Lăng Đạo Hi phát giác nét mỉa mai trong ngữ khí đối phương, cậu xoay người khóa cửa, rồi đến trước mặt Kỳ Đông quỳ tốt, “Tôi là lớp trưởng cũng là chó lớp trưởng của ngài, là hội trưởng cũng là chó hội trưởng của ngài, chuyện của tôi không đáng để ngài bận tâm, chỉ cần mỗi một sự kiện của ngài tôi đều biết là tốt rồi.”

“Thực êm tai, “ Kỳ Đông sờ sờ đầu cún của cậu, “Tôi đột nhiên cảm thấy rất hứng thú với quần vợt, không bằng cậu dạy dạy tôi thế nào?”

Lăng Đạo Hi chăm chú nhìn hắn sau một lúc lâu, trở lại giường của mình, ngậm quả banh tennis trong bao ra, nhẹ nhàng thả vào tay đối phương.

Kỳ Đông cười một tiếng, ném banh ra ngoài.

10. Quyển 1 - Chương 10: Tình Tự

Kỳ Đông duỗi tay, bóng vào tay mình, xoay người đang muốn nhảy lên ném, một thân ảnh nhỏ gầy vọt đến trước mặt hắn.

Hắn không kiên nhẫn nhíu nhíu mày, một động tác giả lách qua đối phương, lại bật người nhảy ném, chỉ cảm thấy cánh tay bị người huých từ phía sau một cái, lộ tuyến bóng rời khỏi tay bị nhiễu loạn, từng vài cái trên thành rổ rồi văng ra ngoài.

“Hoét ——“ trọng tài thổi còi, phòng thủ phạm quy.

Tuy có được cơ hội ném phạt, nhưng Kỳ Đông vẫn cảm thấy khó chịu.

Đội hữu cùng lớp tiến lên ôm cổ hắn, thấp giọng hỏi, “Thằng nhóc đó có thù với cậu à? Cứ kèm mỗi mình cậu.”

“Nó là ai a?”

“Từ Vĩ lớp ba, cậu không biết sao?”

“Quý mới biết nó là ai.”

Thi đấu bóng rổ học viện tổ chức lấy lớp làm đơn vị đánh, sau đó hệ đánh với hệ, khóa với khóa, một đường tuyển chọn, cuối cùng những người xuất sắc tiếp tục đại diện học viện đi đấu giải của trường.

Trận đấu đang diễn ra chính là đối kháng theo lớp sơ cấp nhất, mấy trận đấu trình độ này với Kỳ Đông chẳng qua là làm nóng người mà thôi, phóng mắt toàn hệ thậm chí toàn viện, không có ai là đối thủ của Kỳ Đông, cố tình lại có một thằng nhóc không biết điều đối hấn thực thi chính sách kèm chặt suốt trận.

Nếu người này kỹ thuật tốt, Kỳ Đông cũng rất vui vì có thêm đối thủ, thế nhưng Từ Vĩ đáng người khô quắt, lực lượng bạc nhược, tốc độ chậm chạp, chẳng nổi trội phương diện nào, cũng chẳng biết lớp họ rốt cuộc thiếu người đến độ nào, người như vậy mà cũng cho ra sân.

Càng khiến Kỳ Đông cảm thấy bức dọc chính là, phòng thủ của Từ Vĩ đối với hắn có thể dùng bốn chữ ‘quần chết không buông’ để hình dung, cọ tay quệt chân tùy thời đều có, phạm quy lại càng là chuyện cơm bữa, giống như ruồi nhặng giũ không đi, không có thực lực, mà cứ lượn lờ trước mắt.

Quyền ném bóng thuộc về đội mình, lần này Kỳ Đông không muốn đột phá vào trong, vụt một cái ném bóng ra tuyển ngoài.

Ưu điểm đáng kiêu ngạo nhất của Kỳ Đông, chính là tốc độ bật người ném bóng đặc biệt nhanh, thời gian dừng trên không trung lâu, cho người ta cảm giác cả người hắn có thể bay giữa không trung.

Từ Vĩ thấy hắn nhảy lấy đà, không chút nghĩ ngợi liền đưa tay chặn, vốn tưởng sẽ bắt được bóng của Kỳ Đông, không ngờ đối phương tốc độ quá nhanh, cậu ta tóm trúng hạ bộ Kỳ Đông, tiếp đó kéo quần hắn xuống một khúc.

Kỳ Đông nhảy lên không trung, đột nhiên cảm giác không ổn, vội vàng ném bóng ra ngoài, túm quần kéo lên rồi mới tiếp đất, đám người chung quanh nhất thời cười âm.

Sắc mặt Kỳ Đông thay đổi rõ rệt, đội hữu thấy tình huống không ổn vội vàng lên ôm lấy hắn, kẻ sát bên tai lặng lẽ nói, “Đều là bạn cùng hệ, ngẩng đầu không thấy cúi đầu gặp, quên đi quên đi.”

Nghe xong lời đội hữu, Kỳ Đông chậm rãi thu liễm cơn tức, hắn quét mắt nhìn khắp ngoài sân, mọi người đều hi hi ha ha tươi cười đầy mặt, chỉ duy có Lăng Đạo Hi biểu tình nghiêm túc, đứng trong đám người bỗng chẳng ăn nhập gì, liếc mắt một cái liền nhận ra được.

Hắn không khỏi nhìn nhiều thêm vài lần, ánh mắt Lăng Đạo Hi âm vụ nhìn chòng chọc Từ Vĩ, dù trước mặt người khác hay sau lưng, hắn vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy đối phương toát ra loại thần thái này.

“Đông tử,” Đội hữu thấy Kỳ Đông đứng tại chỗ không nhúc nhích, lên tiếng gọi hắn.

Kỳ Đông đáp một tiếng, xoay người phòng thủ, quãng chuyện này ra sau đầu.

Buổi tối, biểu hiện của Lăng Đạo Hi cứ khiến Kỳ Đông cảm thấy cậu đang để hờn dẫu dẫu.

“Nghĩ gì thế?” Hắn đá đá cậu.

Lăng Đạo Hi im lặng một lát, cuối cùng vẫn nhịn không được nói ra miệng, “Hôm nay người đó có ý đồ với chủ nhân ngài.”

“Người nào?”

“Người kèm ngài trên sân.”

“Vậy sao?”

“Cậu ta lợi dụng việc phòng thủ ăn đậu hũ của ngài.”

Kỳ Đông vui vẻ, từ trước đến nay đều là hắn ăn đậu hũ người ta, chưa từng nghĩ tới một ngày kia bản thân mình còn có thể bị người sở sàng.

“Trên sân bóng va chạm tay chân chẳng phải rất bình thường sao?”

“Cậu ta cố ý.”

“Sao cậu biết?”

“Tôi nhìn ra được.”

“Cậu cho là ai cũng giống cậu thích dương vật đàn ông sao?”

Lăng Đạo Hi cắn môi dưới không nói.

Kỳ Đông giễu cợt, “Cún con của tôi hôm nay sao thế? Bình thường tôi lên giường với con gái cậu cũng không để ý, bị con trai đụng một tí cậu liền buồn bực sao?”

Lăng Đạo Hi cúi đầu trầm mặc nửa ngày, “Ngài coi như tôi chưa nói.”

Kỳ Đông không có gì bất ngờ liên tục được chọn vào đội của hệ, của khóa, cuối cùng suất lĩnh đội của học viện đánh vào vòng bán kết.

Đối thủ của vòng bán kết rất mạnh, có ba tuyển thủ thuộc đội tuyển bóng rổ của trường Yên Đại, đội của Kỳ Đông thua hai điểm, bất quá cho dù như vậy, họ cuối cùng cũng đạt huy chương đồng, là thành tích tốt nhất từ trước tới nay của học viện.

Để tuyên dương đội bóng rổ, học viện đặc biệt trích một khoản tiền thưởng để khích lệ thành viên, Kỳ Đông lên phòng quản lý của khoa lĩnh tiền, vừa vào cửa chợt nghe bên trong có người đang ồn ào.

“Rõ ràng lúc xét học bổng đã nói là cấp cho em, sao danh sách đưa xuống lại biến thành Lăng Đạo Hi?”

Kỳ Đông nghe tên đó thì cước bộ dừng một chút, lại nhìn người đang nói chuyện, chính là người lúc trước chơi bóng đã kèm chặt hấn Từ Vĩ.

Thầy chủ nhiệm mặt lộ vẻ khó khăn, “Theo như kết quả đánh giá, xếp đầu bảng là Lăng Đạo Hi không sai, nhưng vì gia cảnh em khó khăn hơn, trong hệ mới động viên Lăng Đạo Hi nhường lại học bổng, mới đầu em ấy cũng đồng ý, nhưng không biết vì sao về sau lại đổi ý.”

Từ Vĩ đặc biệt phần nộ, “Lăng Đạo Hi cậu ta lại không thiếu chút tiền ấy, nhưng đó là học phí và sinh hoạt phí cả năm của em, em còn đặc biệt gọi điện về nhà nói em năm nay được học bổng, không cần nhà gửi tiền, ba em nghe xong cao hứng biết bao nhiêu, giờ bảo em làm sao không biết xấu hổ mở miệng với nhà em đòi tiền?”

Thầy chủ nhiệm trấn an, “Khoản tiền trợ cấp cho sinh viên nghèo của em vẫn xin được, ngoài ra còn có miễn giảm học phí...”

“Nhiều đó căn bản không đủ! Em không có tiền, cũng chỉ còn cách đi làm thêm, làm thêm sẽ không còn thời gian học, không học thì thi không qua được Lăng Đạo Hi, tới sang năm học bổng lại về tay cậu ta!”

“Không đâu, đến năm sau học viện chúng ta có học bổng doanh nghiệp, với thành tích hạng nhì của em cũng có thể tranh thủ một suất.”

Trên mặt Từ Vĩ vẫn còn vẻ bực bội, nhưng biết tiếp tục khắc khẩu cũng không được gì, đành phải cầm gậy rời đi, xoay người lại thấy Kỳ Đông, biểu tình lập tức có một chút không tự nhiên.

Thầy chủ nhiệm thấy Kỳ Đông vào, nói vài lời chúc mừng, sau đó giao tiền thưởng cho hắn.

Kỳ Đông cầm tiền trở lại phòng ngủ, đập vào mắt đầu tiên chính là một cái hộp mới mọc ra trên giường mình.

“Đó là cái gì?” Hắn tùy tay khóa cửa.

Lăng Đạo Hi vội vàng đi đến bên giường hắn quỳ xuống, “Đây là quà tôi kính tặng ngài.”

Kỳ Đông mở hộp, bên trong là một đôi giày bóng rổ.

Kỳ Đông từ trước đến nay đối trang bị thể dục thể thao rất chú ý, liếc mắt một cái liền biết giá cả, “Giày này rất mắc đi?”

Lăng Đạo Hi lắc đầu, “Không bao nhiêu tiền.”

“Nhãn hiệu đâu?”

“Nhân viên cửa hàng gỡ xuống rồi.”

“Biên lai đâu?”

“Lạc mất rồi.”

“Hoá đơn?”

“Không ghi.”

Kỳ Đông bắt lộ thanh sắc nhìn Lăng Đạo Hi một cái.

Hắn cầm giày kiểm tra một chút, “Bẩn bên trong rồi?”

Lăng Đạo Hi kinh hoảng, “Thực sự không có.”

Kỳ Đông ném giày cho cậu, Lăng Đạo Hi lập tức hiểu ý thay cho hắn.

“Cậu đã thích thứ này như thế, sao không tự mua mà chơi?”

Lăng Đạo Hi cúi đầu nhanh nhẹn buộc dây giày cho Kỳ Đông, “Không có vị đạo của chủ nhân.”

Kỳ Đông đã hiểu, “Cho nên nhất định phải là thứ có người mang qua mới kích thích những người như cậu HIGH được hả?”

Lăng Đạo Hi buộc dây giày xong, lui về một bên, Kỳ Đông đứng lên thử thử, rất vừa vặn.

“Đôi cũ thưởng cho cậu.”

Lăng Đạo Hi vui sướng ngây ngất, “Cám ơn chủ nhân.”

Kỳ Đông ngồi xuống, nhìn Lăng Đạo Hi ở đó hưng phấn mà nghiên cứu làm sao gói ghém đôi giày chơi bóng cũ của mình.

Hắn không chút để ý mở miệng, “Học bổng đã xài hết rồi sao?”

Động tác trên tay Lăng Đạo Hi khựng lại một chút.

“Thế nào, tôi hỏi không đúng sao?”

Lăng Đạo Hi thật cẩn thận nhìn hắn, “Chủ nhân ngài cũng biết rồi ư?”

“Nếu tôi không biết, thì cậu không định nói phải không?”

Mắt Lăng Đạo Hi lóe lên.

“Sinh hoạt phí một năm của người ta, cậu lại cầm đi đổi đôi giày?”

“Tiền đó vốn là của tôi,” Lăng Đạo Hi nhỏ giọng lầm bầm.

“Chỉ vì nó trên sân không cẩn thận sờ soạng tôi một phen?”

“Cậu ta cố ý.”

“Chỉ vì nó cố ý sờ soạng tôi một phen?”

“Ai bảo cậu ta thiếu cào (*giống thiếu đánh ấy*) làm chi.”

“Cậu ngây thơ quá vậy?”

Lăng Đạo Hi cúi đầu, tai cũng cụp xuống, đuôi cũng không vẫy nữa.

Kỳ Đông không để ý cậu, lập tức ra cửa đến sân bóng.

Mấy đội hữu đang ngồi bên sân nghỉ ngơi, vừa thấy Kỳ Đông liền la hét, “Giày mới giảm ba cái!”

“Lăn qua một bên đi,” Kỳ Đông cười đuổi đám người ồn ào kia đi.

“Đông tử, giày này mắc lắm phải không a?” Đánh xong một vòng, đội hữu ngồi xuống bên cạnh hỏi Kỳ Đông.

Người bên kia nói leo, “Còn là hàng số lượng giới hạn nữa đó, mấy ngàn sớ là cũng không tha về nổi đâu.”

“Không biết, người khác tặng, “ Kỳ Đông hỏi hột nói.

“Khỉ, đứa nào hào phóng quá vậy, sao không có ai tặng tui hết?” Đội hữu không phục, “Chắc không phải cậu được em gái trắng giàu đẹp* nào coi trọng chứ?”

**Nguyên văn là bạch phú mỹ: trắng trẻo giàu có xinh đẹp, dùng cho nữ, cùng với ‘cao phú suất’ – cao giàu đẹp trai dùng cho nam và ‘ả cùng tọa’ – lùn nghèo xấu, là ba cụm từ sinh ra cùng thời kỳ, đều là ngôn ngữ mạng.*

Kỳ Đông liếc xéo cậu ta, đồng đội vội vàng đưa tay lên miệng làm dấu kéo khóa.

Cảm nhận được tầm mắt dừng trên người mình, Kỳ Đông hơi giương mắt, liền thấy Từ Vĩ ở cách đó không xa vẻ mặt phức tạp nhìn mình chằm chằm.

Trong trường mấy loại lời đồn luôn được lưu truyền đặc biệt mau, mấy ngày nay Kỳ Đông đã nghe không ít tin bất quái sau lưng, có vài tin còn liên quan tới hân.

Cuối cùng ngay cả đội hữu trong đội thuyền cũng nghe được tin đồn, lúc huấn luyện khẩn trương hể hể kéo Kỳ Đông ra một bên.

“Đông tử, cậu gần đây không có chuyện gì chứ?”

“Tớ có thể có chuyện gì a?”

“Ai, không có chuyện gì là tốt rồi, tớ nói chứ, cậu cách tên bạn cùng phòng đó xa một chút, hoặc là dứt khoát đổi luôn phòng ngủ cho rồi.”

“Thế nào?”

“Cậu còn không biết?” Đồng đội cảnh giác nhìn chung quanh, “Bây giờ bên ngoài đều đang đồn đại cậu ta là GAY.”

Kỳ Đông vui vẻ, “Vậy sao?”

“Mợ, sao cậu còn cười được a, anh còn đang lo cục hoa cậu khó giữ đây này.”

“Cậu lặp lại lần nữa tớ nghe coi,” Kỳ Đông xách tai đối phương.

“Ai, sai sai sai, tớ sai rồi,” đồng đội vội vàng xin tha mạng, “Lo cho cậu còn không được sao, tớ đây cũng là vì muốn tốt cho cậu.”

Từ Lệ cũng điện thoại tới, “Em đã sớm nói bạn cùng phòng anh là tên biến thái mà, tên gay chết tiệt, giờ mọi người đều biết bạn trai của em cùng một đứa gay sống chung một chỗ, anh bảo mặt mũi em vứt đi đâu đây?”

“Chuyện này em nghe ai nói?”

“Chính miệng đồng học cùng hệ các anh nói! Mẹ nó cậu ta còn nói với bạn cùng phòng em, nhỏ đó trước giờ với em không hợp, giờ cả trường đều biết, gái này cả đời chưa từng mất mặt như vậy!”

“Đồng học nào?”

“Ai mà biết? Vừa ốm vừa lùn, lớn lên như con khỉ ấy!”

Từ Vĩ bị Kỳ Đông chặn đường ở cầu thang, cậu ta đi bên trái, Kỳ Đông cũng đi bên trái, cậu ta né qua phải, Kỳ Đông một cước đá lên tường.

“Cậu cậu cậu, cậu muốn làm gì?” Từ Vĩ run lấy lấy nói.

“Mày chưa nghe sao, tao là gay a, gay muốn làm gì, chẳng lẽ mày đoán không được?”

Từ Vĩ sợ tới mức cả người đều dán vào tường, “Cậu, cậu đừng tới đây, đây là trường học, tôi la lên đó.”

Kỳ Đông coi uy hiếp của cậu ta như gió thoảng bên tai, “Bất quá thật đáng tiếc, thằng gay biến thái tao đây đến giờ còn chưa biết thao túng hoa đàn ông là cảm giác gì,” hắn chậm rãi áp sát, “Hay mày để tao thử xem?”

Từ Vĩ nuốt nước bọt, mắt thấy bản mặt Kỳ Đông càng ngày càng gần, tựa hồ thực sự không giống đang nói đùa.

Cậu ta nhắm mắt liều mạng kêu lên, “Tôi sai rồi! Tôi sai rồi! Sau này tôi không bao giờ nói lung tung bên ngoài nữa!”

Từ Vĩ đợi nửa ngày không có động tĩnh gì, liều chết hé mắt ra một khe, chỉ thấy Kỳ Đông lạnh lùng nhìn mình chăm chăm, ánh mắt kia không khỏi khiến cậu ta cảm thấy run rẩy.

“Nếu muốn bảo trụ cái miệng phía dưới của mày, thì trông cho tốt cái miệng phía trên, có nhớ kỹ chưa?”

Từ Vĩ hoảng sợ gật đầu.

Kỳ Đông hừ lạnh một tiếng xoay người rời khỏi, Từ Vĩ nhất thời cảm thấy chân như nhũn ra, lập tức ngồi phịch xuống đất.

11. Quyển 1 - Chương 11: Độc Chiếm

Khi Kỳ Đông trở về phòng ngủ thì trong phòng chỉ có mình Từ Lệ, cô ta đang ngồi chỗ hắn chơi máy tính.

“Sao em vào phòng được?”

“Hồi này tên gay bạn cùng phòng anh có nhà.”

“Cậu ấy đâu rồi?”

“Đi mua trà sữa cho em rồi.”

Cước bộ Kỳ Đông dừng lại, “Em bảo cậu ấy đi?”

“Đúng vậy,” Từ Lệ trả lời rất đương nhiên, “Chẳng phải anh cũng thường xuyên bảo cậu ta đi mua này mua nọ sao?”

“Anh bảo cậu ấy mua là anh bảo cậu ấy mua, ai cho em sai khiến cậu ấy?”

“Cái gì gọi là sai khiến a, nói khó nghe quá vậy,” Từ Lệ cao giọng nói, “Hơn nữa, em lại không ép cậu ta, cậu ta không muốn đi có thể không đi a.”

“Được được,” Kỳ Đông khoát tay, lười so đo cùng cô ta, “Uống xong em về đi, hôm nay anh không có hứng.”

“Kỳ Đông anh đây là thái độ gì chứ? Anh cho tôi là gà sao, gọi đến thì đến, bảo đi thì đi?”

“Tôi lại không ép cô, không muốn đến thì đừng đến.”

“Kỳ Đông anh giỏi lắm!”

Từ Lệ tông cửa ra ngoài vừa vặn đụng phải Lăng Đạo Hi, hung hăng trừng mắt cậu một cái mới đi.

Lăng Đạo Hi khó hiểu cầm trà sữa vào phòng, Kỳ Đông cũng không thèm nhìn tới, “Đồ!”

Lăng Đạo Hi mang trà sữa trút vào toilet.

“Lại đây!”

Cậu đi qua.

“Cậu đối con trai thì hà khắc vậy, đối với con gái ngược lại thật hào phóng, có phải ai sai bảo cậu cũng đi không?”

“Cô ấy không phải bạn gái ngài sao?”

“Cậu theo tôi tới đây.”

Kỳ Đông mang theo Lăng Đạo Hi một đường tới cửa tiệm bán đồ dùng người lớn gần trường nhất, “Cậu không phải thích mua đồ sao? Đi mua a.”

Sắc mặt Lăng Đạo Hi lập tức thay đổi.

“Mua gây mát-xa cho cậu dùng, không được mua cái nhỏ, mua nhỏ thì vào mua lại.”

Lăng Đạo Hi bắt đầu cầu xin, “Chủ nhân...”

Kỳ Đông coi giờ, “Không ở đủ mười phút không cho phép ra.”

“Tôi lên mạng mua được không? Ở đây sinh viên qua lại rất nhiều...”

“Mười lăm phút, cho cậu thêm chút thời gian lựa chọn.”

Kỳ Đông tìm cái cây dựa vào, nhìn Lăng Đạo Hi cứ đi một bước lại quay đầu nhìn mà chậm rì rì vào cửa hàng.

Hắn châm điều thuốc, bấm giờ, tròn mười lăm phút, không hơn một giây không kém một giây, Lăng Đạo Hi từ trong tiệm đi ra, trong tay cầm một cái gói to màu đen cứ như kẻ trộm.

Tốc độ cậu đi ra nhanh hơn đi vào nhiều, hai ba bước đã trở về bên người Kỳ Đông.

“Sao hả, người khác bảo mua đồ thì cậu thí diên thí diên chạy đi, tôi bảo cậu mua có chút đồ lại không tình nguyện như vậy?”

“Không có...”

“Còn giả bộ trong trắng cái gì, làm cả vạn lần cũng không học theo kỹ nữ được à,” Kỳ Đông dụi thuốc, “Mua cái gì, cho tôi coi thử.”

“Chúng ta trở về rồi xem được không?”

“Bây giờ cậu đang dạy tôi sao?”

Lăng Đạo Hi không còn cách nào đành mở cái gói cho Kỳ Đông nhìn thoáng thật nhanh.

“Không thấy rõ.”

Lăng Đạo Hi cắn răng, lộ thứ bên trong ra một chút.

“Có nói chủ tiệm là cậu dùng không?”

“... Không.”

“Vậy sao ông biết nên lấy đồ cho nam dùng hay cho nữ dùng?”

Thanh âm Lăng Đạo Hi nhỏ như muỗi kêu, “Ông chủ nói cái này nam nữ đều dùng được.”

“Là cỡ lớn phải không?”

“Cỡ lớn nhất.”

“Lớn bằng của tôi không?”

“...”

Kỳ Đông lại nhìn thứ trong bao, “Có mua dầu bôi trơn không?”

“Có tặng một chai dùng thử.”

“Còn tặng gì nữa?”

“Còn có pin và mũ.”

“Lúc thanh toán có trình thẻ sinh viên không?”

“...”

“Chỗ này dùng thẻ sinh viên được giảm 20% cậu không biết sao?”

Lăng Đạo Hi cố lấy dũng khí, “Chủ nhân chúng ta đừng đứng đây được không? Trở về ngài muốn làm gì cũng được.”

Kỳ Đông cũng thấy chơi đủ rồi, xoay người muốn đi, Lăng Đạo Hi nắm chặt cái gói trong tay chạy theo phía sau.

Trở lại phòng ngủ, Kỳ Đông khóa cửa, “Đi rửa sạch sẽ.”

Lăng Đạo Hi mở gói hàng thôi cũng mất khí lực thật lớn, dương cụ giả kia tay cầm đỏ chót, đựng nhẹ thôi cũng cảm thấy phỏng tay.

“Thực ngây thơ a, cứ như lần đầu tiên cậu được thấy vậy,” Kỳ Đông thấy thế châm chọc nói.

Lăng Đạo Hi bất chấp khó khăn đem nó rửa sạch, lại đưa đến trước mặt Kỳ Đông.

“Bây giờ nhìn xem, nó lớn hay tôi lớn.”

Bị hỏi trắng ra như vậy, Lăng Đạo Hi bỗng đỏ mặt, “Là ngài lớn.”

“Cậu so rồi sao?” Kỳ Đông lạnh lùng hỏi.

Lăng Đạo Hi tránh né nửa ngày, trước tiên đem vật dưới khó Kỳ Đông ngậm cho cứng ngắt, sau đó lại thử đem gậy mát xa đặt vào miệng. Cậu khẩu giao cho Kỳ Đông đã sớm quen việc, đổi thành đồ giả trái lại thẹn muốn chết.

Cậu chỉ ngậm phần đỉnh vào liền phun ra, “Báo cáo chủ nhân, là ngài lớn.”

“Ăn bớt ăn xén, cậu tưởng tôi nhìn không ra?” Kỳ Đông giật gậy mát xa từ tay đối phương, dùng sức đẩy vào miệng đối phương, rồi lại rút ra chọc vào, vừa thúc vào vừa hỏi, “Ai lớn? Hửm? Ai lớn?”

Lăng Đạo Hi bị hấn đâm chọc đến không ngừng nôn khan, ô ô kêu, ngay cả nước mắt cũng tràn ra.

Thẳng đến khi Kỳ Đông rút gậy ra, Lăng Đạo Hi còn không nhin được ho hai tiếng.

“Đo xong chưa?” Kỳ Đông lớn tiếng hỏi.

“Ngài lớn, ” Lăng Đạo Hi thuận theo đáp.

“Xác định?”

Cậu lại ngậm dương vật Kỳ Đông phun ra nuốt vào sau một lúc lâu, gật gật đầu.

Kỳ Đông thường thúc khí cụ trong tay, lại nghĩ ra cách vũ nhục đối phương tốt hơn.

“Đến đây, chó con của tôi,” hấn đem dương vật giả dựng thẳng bên miệng đối phương, “Đến liếm.”

Lăng Đạo Hi rất không tình nguyện, dùng ánh mắt cầu xin Kỳ Đông ‘đừng mà’, nhưng đối phương hiển nhiên không chừa tí chỗ nào cho cậu cò kè mặc cả.

Dưới cái nhìn chăm chú vô tình của Kỳ Đông, cậu chỉ đành cứng đờ vươn lưỡi ra.

“Từ từ mà liếm, liếm cho đến cùng, lưỡi vươn ra dài một chút, bình thường liếm tôi cái lưỡi chó đó của cậu chẳng phải rất linh hoạt sao?”

Lăng Đạo Hi nhắm mắt lại, mày nhú chặt, thật máy móc một lần lại một lần liếm cái vật bằng cao su màu đỏ bán trong suốt kia từ đuôi đến đầu.

“Biểu tình, chú ý biểu tình, say mê một chút có được không? Cái kiểu như cậu mà đi quay phim G đều bán không được.”

Kỳ Đông cố ý đem gậy mát xa đưa trái đẩy phải lúc ẩn lúc hiện, lúc thì ép xuống thật thấp, lúc lại nâng lên thật cao, hứng thú nhìn Lăng Đạo Hi đuổi theo liếm.

“Hương vị thế nào?” Hần trêu chọc hỏi.

“... Tốt.”

“Vậy sau này cậu cứ liếm nó đi.”

“Không của ngài mới tốt.” Lăng Đạo Hi vội vàng sửa miệng.

“Muốn liếm của tôi?”

“Muốn.”

“Cậu cũng xứng?”

Lăng Đạo Hi nhất thời lộ vẻ khổ sở.

Kỳ Đông lấy dương cụ giả vỗ mặt cậu, “Đừng có lưỡi biếng, tiếp tục liếm, khi nào liếm nó bắn thì mới được dừng.”

Lăng Đạo Hi không còn cách nào, đành phải đem thứ hình gậy kia ngậm trong miệng, giống đối đãi dương vật của Kỳ Đông mà ra sức phun ra nuốt vào.

Kỳ Đông thưởng thức đủ rồi, đem gậy mát xa ném cho cậu, “Tự mang vào.”

Lăng Đạo Hi nửa ngày không nhúc nhích.

“Còn chờ tôi giúp cậu phải không?” Kỳ Đông cất cao âm điệu, “Thế nào, hôm nay cậu lại bất hình thức ngay thơ lên à? Hình thức ti tiện bình thường đâu rồi?”

Mấy phút sau, Lăng Đạo Hi lỏa thể xoay ngược người quỳ trước mặt Kỳ Đông, nhếch cao mông cho hắn kiểm tra, Kỳ Đông bật công tắc, cự vật kia lập tức vô tình khuấy động trong cơ thể đối phương.

“Công năng còn rất nhiều, ” Kỳ Đông bật thử từng nấc từng nấc, Lăng Đạo Hi theo động tác hắn bật ra tiếng rên rỉ tần suất bất đồng, Kỳ Đông vui vẻ, “Kêu thật là dễ nghe.”

Hắn chỉnh đến công suất lớn nhất, “Tôi đoán cỡ này mới thỏa mãn được cậu, nằm ngửa xuống!”

Lăng Đạo Hi nằm ra đất, Kỳ Đông giẫm lên nửa người dưới cậu tùy ý đùa bỡn, gậy mát xa trong hậu huyệt vẫn đang chấn động xoay tròn tần số cao, khi Lăng Đạo Hi xuất tinh cả thanh âm cũng không phát ra được, ánh mắt trở nên mê ly lại tan rã.

“Chính cậu mua mà, thích không?”

Người dưới chân chỉ thở dốc.

“Nhớ kỹ ai mới là chủ nhân cậu chưa?”

Lăng Đạo Hi giãy giụa gật đầu.

“Sau này lời người khác còn nghe hay không?”

Cậu lắc đầu.

“Đứng lên liếm!”

Lăng Đạo Hi quỳ đứng khẫu giao cho Kỳ Đông, lúc sắp cao trào, Kỳ Đông một cước đá ngã cậu, đứng dậy giẫm mạnh lên ngực cậu.

Hắn từ trên cao nhìn xuống cậu đang giảo động phân thân mình, cậu nhìn lên hắn tựa như đang ngưỡng vọng thiên thần.

“Muốn sao?”

Trong đôi mắt Lăng Đạo Hi nhìn hấn tràn ngập khao khát.

Kỳ Đông cúi người nhét vào miệng cậu, “Thưởng cho cậu.”

12. Quyển 1 - Chương 12: Nguy Hiểm

“Chào buổi tối, xin hỏi phòng nào ạ?” Nữ phục vụ sinh mỉm cười nghênh đón khách mới vào.

“203.”

“Mời đi bên này.”

Nữ phục vụ sinh dẫn khách vào chỗ, nhin không được trộm ngắm thêm vài lần, đàn ông loại này đúng kiểu mình thích, chỉ tiếc...

Cô lại theo bản năng liếc nhìn cô bạn gái đối diện hấn, quả nhiên đàn ông tốt không phải đã có chủ thì chính là GAY, mùa xuân của mình khi nào mới tới đây?

“Nghĩ gì mà mời tôi ăn cơm?” Kỳ Đông kéo ghế ra không chút khách khí ngồi xuống, “Nữ sinh chủ động mời nam sinh ăn cơm thật đúng là hiếm thấy a.”

Tưởng Nghiên chớp chớp mắt, “Không phải người ta nói nếu muốn chinh phục trái tim đàn ông, thì trước hết phải chinh phục dạ dày anh ta sao?”

Kỳ Đông buồn cười, “Chúng ta hình như mới gặp nhau lần thứ hai đi, vậy mà đã muốn chinh phục trái tim tôi?”

“Ai nha, ” Tưởng Nghiên che miệng, “Lỡ miệng.”

“Ngoài ra,” Kỳ Đông quét mắt một bàn đồ ăn, “Ý của câu nói đó chẳng lẽ không phải là con gái tự mình xuống bếp sao?”

Tưởng Nghiên ngượng ngùng sờ sờ đầu, “Nhưng em không biết nấu ăn a, em sợ anh ăn cơm em làm, sau đó thấy em liền trốn xa.”

Cô gấp miếng thịt bò bỏ vào chén Kỳ Đông, “Anh chưa tới, em gọi món trước, không biết có hợp khẩu vị của anh không.”

“Tôi cũng thật muốn biết, cô là đánh bậy đánh bạ mà trúng, hay là đã chuẩn bị đầy đủ trước hết rồi?”

“Gì cơ?” Tưởng Nghiên giả ngu.

“Tùy tùy tiện tiện gọi một bàn lại toàn món tôi thích, không phải có thuật đọc tâm, thì chính là mỗi ngày canh me tôi ở căn tin, cô thuộc loại nào?”

“Ách, cái này hả...”

“Nói đi, quân sư sau màn của cô là ai?”

Tưởng Nghiên le lưỡi, “Đều bị anh phát hiện rồi.”

“Được rồi,” nếu đã bị Kỳ Đông chọc thủng, Tưởng Nghiên dứt khoát thẳng thắn với hắn luôn, “Kỳ thật em đều hỏi thăm được từ chỗ hội trưởng đấy.”

“Lăng Đạo Hi?”

“Ừm, hội trưởng nói anh thích ăn nhất thịt bò và thịt cừu, nhất là loại nửa chín nửa sống mang theo máu, rau củ thích nhất là khoai tây, kiềng hành tây, ghét ăn cá vì ngại phiền, bữa tối tuyệt không ăn mì vì ăn không đủ no.”

Kỳ Đông vui vẻ, “Cậu ấy còn nói gì nữa?”

“Còn nhiều,” Tưởng Nghiên thành thật lôi từ trong giỏ xách ra một tờ sơ thật dài, “Anh thuộc chòm sao Bạch Dương, nhóm máu B, đam mê lớn nhất là bóng rổ, vị trí trên sân là hậu vệ kiểm soát bóng, mắt cá chân trái rất dễ bị thương, thần tượng là Jordan, khi đánh CS thích nhất chọn Dust2, thích xem phim hành động Âu Mỹ, nghệ sĩ thích nhất là Anri Suzuki*... Gì, ai vậy?”

** Anri Suzuki: Tên một ngôi sao AV nữ của Nhật.*

Kỳ Đông cười lắc đầu.

“Khúc sau còn rất dài nha,” Tưởng Nghiên đem tờ giấy cẩn thận cuộn lại, nhét lại vào giỏ, “Vốn muốn giữ lại làm vũ khí bí mật, ai biết nhanh như vậy đã bị anh biết rồi, hội trưởng nói đúng, quả nhiên cái gì cũng không giấu được anh.”

“Tôi mới vừa chia tay bạn gái hôm qua, hôm nay cô đã hẹn tôi ra, đây cũng là cậu ấy nói cho cô chứ gì?”

“Phải,” Tưởng Nghiên thẳng thắn gật đầu, “Là em nhờ cậu ấy lưu ý giúp, em chẳng muốn làm tiểu tam chút nào.”

“Cậu ấy đối với cô cũng không tệ nhỉ.”

“Hội trưởng là người tốt a, đáng tiếc chính là...” Tưởng Nghiên đột nhiên ý thức được mình lỡ lời, vội vàng ngậm miệng.

“Đáng tiếc chính là cái gì?” Kỳ Đông không bỏ qua.

“Không có gì không có gì, ăn cơm ăn cơm, ” Tưởng Nghiên vội vàng dùng đồ ăn để né tránh.

“Tôi tò mò đến nỗi nuốt không trôi làm sao bây giờ?”

Tưởng Nghiên xấu hổ trong chốc lát, “Chắc anh cũng từng nghe rồi, đoạn thời gian trước chẳng phải có lời đồn cậu ấy là GAY sao...”

“A không không, ” Tưởng Nghiên cuống quýt giải thích, “Em không phải kỳ thị đồng chí đâu, hơn nữa đó chỉ là lời đồn mà thôi, không xem là thật.”

Kỳ Đông cười cười, không bình luận.

Lúc hai người quay về trường học, Tưởng Nghiên đã vô cùng thân mật kéo cánh tay Kỳ Đông, đi ngang thư viện, vừa lúc đụng phải Lăng Đạo Hi mới từ bên trong ra.

Lăng Đạo Hi thấy hai người họ cùng một chỗ, lại nhìn nhìn tay hai người đang nắm lấy nhau, hiểu ý, hướng Tưởng Nghiên mỉm cười làm một khẩu hình ‘chúc mừng’, Tưởng Nghiên cũng cười trả lại cậu câu cảm ơn.

Cậu lại quay mặt về phía Kỳ Đông hạ mắt xuống, lúc gặp đối phương ở bên ngoài cậu đều dùng phương thức này để thay thế cúi đầu vãn an, Kỳ Đông sớm đã tập mãi thành quen.

Chờ cậu đi khỏi, Tưởng Nghiên mới hiểu kỳ hỏi, “Hai người các anh quan hệ không tốt sao? Gặp mặt cũng không chào hỏi.”

Cô mới vừa hỏi xong lập tức lại bác bỏ chính mình, “Không đúng, quan hệ không tốt thì sao cậu ấy hiểu anh như vậy được.”

“Mỗi ngày ngẩng đầu không thấy cúi đầu gặp, có gì mà phải chào hỏi.”

“Cũng phải,” Tưởng Nghiên hiểu ra, “Nam sinh thông thường cũng không câu nệ tiểu tiết.”

Buổi tối trở lại phòng ngủ, Kỳ Đông vẫy tay một cái, Lăng Đạo Hi liền đi qua.

“Cậu thích Tưởng Nghiên?” Kỳ Đông đi thẳng vào vấn đề.

Lăng Đạo Hi lập tức khấn trương, “Ngài chỉ loại thích nào?”

“Bình thường giữa bạn học với nhau.”

Lăng Đạo Hi nhẹ nhàng thở ra, “Cô ấy là một cô gái không tệ.”

“Cậu không thích Từ Lệ?”

“Không thích, ” Lăng Đạo Hi trả lời đặc biệt rõ ràng.

“Thế mà lúc trước cậu còn chạy việc cho cô ta?”

“Bởi vì lúc đó cô ấy là bạn gái ngài.”

“Giờ tôi với Tưởng Nghiên cùng một chỗ, cậu vui rồi chứ?”

“Vui,” từ vẻ mặt cậu, Kỳ Đông nhìn ra cậu là nói thật.

Kỳ Đông tùy ý gác chân lên vai cậu, “Cậu đã đứng sau xuất không ít lực đi?”

“Tôi chỉ trả lời mấy câu hỏi của cô ấy,” Lăng Đạo Hi lặng lẽ thẳng lưng để Kỳ Đông gác thoải mái hơn, “Tôi không phải cố hết sức giúp cô, lựa chọn cùng ai một chỗ là quyền của ngài.”

“Tức là vô luận tôi cùng một chỗ với ai cậu cũng không có ý kiến phải không?”

“Tôi làm sao dám có ý kiến với quyết định của ngài.”

Kỳ Đông hơi nghiêng thân thể tới trước, “Thế nếu tôi đây muốn cùng con trai một chỗ thì sao?”

Đôi con người Lăng Đạo Hi nhất thời tối lại.

“Hừ, ” Kỳ Đông lại dựa người về, “Khẩu thị tâm phi.”

Hắn dùng đầu ngón chân đá đá đầu đối phương, “Có đôi khi tôi thật sự muốn mở nó ra, nhìn xem trong đầu óc cậu là cái thứ logic gì.”

Lăng Đạo Hi trầm mặc không nói.

“Còn nữa, nghệ sĩ tôi thích nhất là Madoka Ozawa*, không phải Anri Suzuki, nhớ kỹ chưa?”

** Madoka Ozawa: cũng là một nữ diễn viên AV của Nhật.*

Lăng Đạo Hi gật gật đầu.

Kỳ Đông đột nhiên nghĩ đến cái gì, hắn mang vẻ mặt hòa nhã vỗ vỗ giường, “Lên đây.”

Hắn thế này ngược lại đem Lăng Đạo Hi dọa sợ, cứ chờ tại chỗ nửa ngày không dám động.

“Lên đây nha.” Hắn dùng đầu hất hất, lại lập lại một lần.

Lăng Đạo Hi vẫn không có động tác.

Kỳ Đông sắc mặt trầm xuống, “Lăn lên đây!”

Lăng Đạo Hi cuống quýt bò lên giường Kỳ Đông.

“Không nói kiểu đó với cậu thì không có tác dụng phải không?” Lăng Đạo Hi mới vừa leo lên liền bị Kỳ Đông đạp một cước, “Cậu rốt cuộc tiện đến mức nào a.”

Giường trong ký túc là giường đơn, hai thằng con trai cùng nằm lên nhất thời có vẻ chật chội, Kỳ Đông nghiêng thân qua, vỗ vỗ vị trí bên cạnh hắn, “Lại đây.”

Thấy Lăng Đạo Hi lại lần nữa đối mệnh lệnh của mình không có phản ứng, Kỳ Đông nheo mắt.

Lần này Lăng Đạo Hi đã có kinh nghiệm, không đợi hắn mở miệng lần nữa liền thật cẩn thận dịch người qua.

Kỳ Đông không hài lòng liếc cậu một cái, sau đó động động chuột, trên máy tính lập tức phát AV tình sắc đến mức làm cho người ta huyết mạch sôi sục, ba người đàn ông đồng thời làm một nữ, bên cạnh còn có không ít người nằm tiểu huynh đệ đang chờ đợi.

Phản ứng đầu tiên của Lăng Đạo Hi chính là quay đầu đi, nhưng lập tức lại trúng một đập.

“Xem nghiêm túc cho tôi.”

Lăng Đạo Hi bắt đắc dĩ, đành phải kiên trì nhìn trên máy tính thịt hoa một mảnh, tầm mắt vẫn thỉnh thoảng phiêu về góc khác.

Nhìn ra tâm tư của cậu, Kỳ Đông dứt khoát mở cửa sổ xem phim ra toàn màn hình, để cậu không có biện pháp dời đi lực chú ý.

“Có phản ứng không?” Thấy mấy gã đàn ông bắn ra, thay đổi một đám tiếp tục lên, Kỳ Đông hỏi cậu.

Lăng Đạo Hi lặng lẽ nhìn hấn một cái, lắc đầu.

“Vậy mà cũng không có?” Kỳ Đông click nút tạm dừng, hình ảnh dừng ở cảnh đặc tả biểu tượng đàn ông.

Trên mặt Lăng Đạo Hi hiện lên một tia chán ghét.

“Chẳng phải cậu thích cái này sao?”

Lăng Đạo Hi lại lắc đầu.

Kỳ Đông vẫn không tin, hấn một chân giẫm lên háng Lăng Đạo Hi, cảm nhận trong chốc lát, “Đây không phải có phản ứng sao?”

“... Đó là do ngài giẫm lên chứ bộ,” Lăng Đạo Hi nhỏ giọng nói.

Kỳ Đông cười đến bả vai rung bần bật không ngừng, “Xem ra tôi oan uổng cậu rồi.”

“Quên đi, cậu không phản ứng nhưng tôi có,” Kỳ Đông xoa nhẹ hạ bộ bị AV kích thích đến gồ lên, “Trước xuống mua cho tôi gói thuốc, sau đó mua vài bình nước về.”

“Chủ nhân muốn nước gì?”

“Cậu thích uống cái gì thì mua cái đó, nhớ mua nhiều loại chút.”

Tuy Lăng Đạo Hi đoán không ra Kỳ Đông có ý tứ gì, nhưng vẫn đáp ứng, chỉ chốc lát sau liền đem thuốc và nước về.

Kỳ Đông trước hết để Lăng Đạo Hi châm thuốc cho mình, sau đó chỉ vào mấy chai nước bảo, “Mở hết ra.”

Một loạt thức uống đã mở nắp bày chỉnh tề trên bàn Kỳ Đông, Kỳ Đông khẽ tựa vào đầu giường, nhắm mắt lại, “Đến đây đi.”

Lăng Đạo Hi lĩnh ngộ được ý đồ đối phương, cậu cầm lấy cái chai đầu tiên uống một ngụm, ngậm trong miệng, bắt đầu khẩu giao cho Kỳ Đông.

Một loại xúc cảm nhần mịn tinh tế tràn lên, Kỳ Đông thoải mái hừ một tiếng, “Đây là cái gì?”

Lăng Đạo Hi cao thấp động vài cái mới rời đi, đem đồ uống trong miệng nuốt xuống, hồi đáp, “Là trà sữa.”

“Này không tồi.”

Lăng Đạo Hi lại cầm lấy chai thứ hai, lúc này trong cảm giác mát lạnh lại mang theo chút kích thích, Kỳ Đông nhịn không được hít sâu một hơi.

“Đây là trà chanh.” Lăng Đạo Hi giới thiệu

Chai thứ ba so với chai trước đó cảm giác tương tự, nhưng kích thích lớn hơn nữa, ngay cả thể nghiệm cảm quan cũng được phóng đại, Kỳ Đông có thể cảm giác rõ ràng đầu lưỡi đối phương đang dạo chơi trên hành thân mình.

“Lần này là trà bạc hà.”

Lăng Đạo Hi thay chai thứ tư, vừa ngậm vào đã bị Kỳ Đông đập ra, “Đậu má cái gì đây?”

“... Coca cola.”

“Khốn nạn, ai kêu cậu dùng cái này?”

Lăng Đạo Hi lập tức đem thức uống có ga dẹp hết sang một bên, lại đổi loại khác, bản thân thức uống thì không có gì thần kỳ, nhưng mơ hồ có thể cảm giác được những hạt tròn nhỏ ma sát trên bộ vị mẫn cảm, gây cho Kỳ Đông một loại thể nghiệm thực mới lạ.

“Ép cam?”

“Hạt é.”

Lăng Đạo Hi lần lượt đem toàn bộ đồ uống thử với Kỳ Đông một lần, chờ Kỳ Đông hưởng thụ xong, mới dùng nước tinh khiết cẩn thận thanh tẩy sạch sẽ cho hắn.

“Hai loại này không tệ, lần sau mua hai cái này đi,” Kỳ Đông chỉ chỉ hai chai trong đó.

“Ừm,” Lăng Đạo Hi đáp, “Nghe nói bia rượu hiệu quả không tồi, chủ nhân lần sau có muốn thử một lần không?”

“Rượu?”

“Cạn cạn cạn!” Đồng học không nói hai lời lôi kéo Kỳ Đông cụng ly.

“Khỉ, không uống nữa, uống nhiều quá rồi, ” Kỳ Đông cự tuyệt.

“Không uống không được, hôm nay nhất định phải cạn hết ly này, không phải sinh nhật cậu thì không nề tình có phải không?”

“Ông đây sáng sớm còn phải huấn luyện, cậu nghĩ tớ có thể nằm thẳng cẳng trên giường như cậu hả?”

“Không được thì cứ nói không được, cậu kiếm có cái gì a?” Đồng học như khiêu khích mà vỗ vỗ ngực Kỳ Đông, “Nói cậu không được, ông liền bỏ qua cho cậu.”

“Mợ nó,” Kỳ Đông có chút tức giận, giật cái ly trong tay đối phương, lại nhét chai rượu vào, “Uống bằng ly thì bản lĩnh gì chứ, có dám tu không?”

“Tu thì tu, ai sợ ai, ” đồng học không nói hai lời giơ chai rượu lên trút vào miệng, Kỳ Đông cũng không chút yếu thế tu hết một chai, chung quanh ồn ào tiếng huýt gió thành một mảnh.

Đồng học từ đầu đã uống rất nhiều, dốc hết chai này, ngay cả đứng cũng không vững, trái lại Kỳ Đông uống xong vẫn như không có việc gì, nhất thời có người khen, “Đông ca hảo tửu lực!”

Đồng học lớn miệng nói, “Đông tử há chỉ có tửu lực tốt, tớ nói cậu nghe a, trong lớp mình tớ bội phục nhất chính là cậu,” cậu ta hơi loạng choạng, ngã nhào về phía trước, được Kỳ Đông đỡ lấy.

“Ai, ” đồng học túm bả vai Kỳ Đông, “Đông tử của tớ người gặp người yêu, hoa gặp hoa nở, hắc mã hoàng tử của sân trường Yên Đại, con gái ấy hả chen lấn xô đẩy nhau mà nhào lên a, chân trước vừa ném đóa hoa khoa ngoại ngữ đi, chân sau đã cùng cái cô gì bên câu lạc bộ văn nghệ... Ai, ai, ai?”

“Tưởng Nghiên, ” có người nhắc nhở.

“Đúng rồi đúng rồi, chính là cổ, chân sau đã cùng người ta dính một chỗ rồi, thật sự là cái gì tốt đều bị Đông tử cậu chiếm a, so với cậu á, tớ quả thực chính là cục than đen a.”

Mọi người ồn ào phụ họa, “Cậu dám cùng Đông tử so đào hoa hả, thiệt không biết tự lượng sức mình.”

Đồng học nọ vẫn còn đang lắc đầu cảm khái, “Cậu nói khi nào tớ mới có được loại diễm phúc này chứ, sống hai mươi năm ngay cả một người bạn gái cũng không có, ” cậu ta hướng bên cạnh vung tay, “Đến, để tớ cùng Đông tử hát Tình yêu Quảng Đảo*, tớ muốn dính chút hoa đào của nó!”

**Tình yêu Quảng Đảo là một bài nhạc Hoa do Mạc Văn Úy (Karen Mok) và Trương Hồng Lượng song ca. Quảng Đảo là tên tiếng Hoa của thành phố Hiroshima của Nhật. Trên youtube có bài này đó ai muốn nghe thì search nhé.*

“Cút đi, ” Kỳ Đông cười đẩy cậu ta ra, “Ai mẹ nó song ca tình ca với cậu.”

Đồng học bị đẩy ra, ngẩng đầu liền thấy Lăng Đạo Hi, vừa cười vừa nghênh ngang đi tới, “Lớp trưởng, tớ cũng cạ một ly với cậu.”

“Hay là thôi đi, cậu uống nhiều quá rồi, ” Lăng Đạo Hi cười nói.

“Tớ đâu có uống nhiều, ai nói tớ uống nhiều?” Đồng học vẫy tay, “Ngày mai thi cuối kỳ, lớp trưởng cậu phải che chở cho tớ nha.”

Mọi người một trận cười vang, “Này còn nói không uống nhiều? Mai mình cậu đi thi đi, chúng tớ không phụng bồi.”

Đồng học nheo mắt lại dùng ngón tay chỉ thẳng mặt Lăng Đạo Hi, “Lớp trưởng cậu là đồ không biết suy nghĩ nhất, mỗi lần thi đều để Đông tử ngồi bên phải cậu, tớ muốn chép cũng chép không tới.”

“Mợ nó chứ thật vất vả tớ mới cướp được chỗ bên phải cậu một lần, đuổi thẳng Đông qua bên trái, kết quả mợ nó cậu đổi sang làm bài bằng tay phải, cậu nói coi cậu có thiếu suy nghĩ không!”

Quần chúng vây xem vui không kìm được, ngay cả Lăng Đạo Hi cũng buồn cười.

“Được rồi được rồi, tôi cạn với cậu, cậu đừng nói nữa,” Lăng Đạo Hi bất đắc dĩ nâng ly uống một hơi cạn sạch.

“Giờ mới biết suy nghĩ đó,” đồng học cũng cạn một hơi, khúc nhạc dạo đầu Tình yêu Quảng Đảo đúng lúc vang lên, cậu ta lại tập tễnh muốn tới giành mic, không ngờ dưới chân lảo đảo, thiếu chút nữa cảm mặt xuống, cũng may Kỳ Đông phản ứng nhanh, một phen xách cậu ta lại.

Lung lay một hồi cậu ta càng chóng mặt hơn, nôn khan hai tiếng, Kỳ Đông vừa thấy liền nổi cả da gà.

“Đậu má cậu chịu đựng cho tôi, không được phun lên người ông, dám phun thì ông đây già cậu.”

Hắn vừa nói vừa kéo người ra khỏi phòng KTV, những người khác cũng không để ý, tiếp tục vừa uống vừa hát, thẳng đến khi nhân viên phục vụ tiến vào nhắc nhở, mọi người mới phát hiện hai người kia cứ nhiên còn chưa quay lại.

“Hai người bọn họ đâu?” Đồng học số một hỏi.

“Không biết, hay là say rượu té trong nhà xí rồi, gọi điện thoại xem?”

Cậu ta lấy ra di động, “Ai nha hết pin, lớp trưởng cậu gọi hỏi chút coi.”

Lăng Đạo Hi do dự, nghĩ đồng học kia lúc ra ngoài đã say đến không ra dạng gì, lúc này hẳn là cũng sẽ không thanh tỉnh, vì thế gọi cho Kỳ Đông.

Cậu vừa gọi không bao lâu, trên bàn trà liền có một cái di động phát sáng, có đồng học tinh mắt thấy được, cầm lên, “Ai nha đây chẳng phải di động của thằng Đông sao? Nó quên cầm theo rồi?”

“Ế khoan,” Cậu ta nhìn thấy hình ảnh hiển thị cuộc gọi đến, “Đây là cái gì?”

Tay Lăng Đạo Hi run lên, cả người bỗng nhiên như ngã vào hầm băng, ngay cả nút tắt máy cũng nhấn không nổi.

13. Quyển 1 - Chương 13: Đăng Cơ

Di động Kỳ Đông vẫn sáng liên tục, hình ảnh trên đó không chút che lấp bại lộ trước mặt mọi người.

Tầm ảnh Lăng Đạo Hi chọn lúc trước là tầm kín nhất, nhìn không thấy mặt, thân mình cũng hơi xoay lưng qua, nhưng cho dù như vậy cũng đủ chọc người mơ màng suy nghĩ xa xôi.

“Đây, đây là cái gì?” Đồng học nghi hoặc nhìn về phía Lăng Đạo Hi.

Cả thanh âm Lăng Đạo Hi cũng như không còn là của mình, “Cái đó...”

Kỳ Đông đẩy cửa tiến vào, đồng học say rượu kia rốt cuộc làm dơ hết quần áo hần, hần tức giận đến mức áo khoác ngoài cũng ném, mặc độc một chiếc áo đơn, cổ tay bị xoắn ứt xoắn lên cao, lộ ra cánh tay cường tráng rắn chắc.

Hần vừa vào cửa liền cảm nhận được trong phòng an tĩnh khác thường, chỉ riêng tiếng chuông điện thoại của mình đang vang không gián đoạn, có vẻ chói tai vô cùng.

“Ai cho các cậu động vào di động của tôi?”

Lăng Đạo Hi nghe được thanh âm của hắn, ngay cả khí lực để quay đầu cũng không có, cả người giống như bị điểm huyết nói.

“Đồng tử a, cậu đây là cái thứ quỷ gì?” Đồng học khó hiểu hỏi.

Kỳ Đông không thèm để ý chút nào liếc mắt nhìn màn hình, giữu cột một tiếng, “Cái này mà cậu cũng không biết? Chưa thấy qua hình tươi mát sao?”

“Nhưng mà...” Đồng học không tin tưởng lắm nhìn Lăng Đạo Hi, vừa rồi trong nháy mắt điện thoại vang lên, cậu ta liền trông rất không bình thường.

“Nhưng nhị cái gì? Phiền phức,” Kỳ Đông lấy điện thoại về, ấn nút từ chối không tiếp, tiếng chuông chói tai cuối cùng dừng lại, “Cậu có muốn lấy di động cậu gọi qua thử không?”

Đồng học chẳng hiểu gì dùng điện thoại mình gọi tới số Kỳ Đông, mấy giây sau, cậu ta khoa trương kêu lên, “Fuck! Cậu cài cái hình báo cuộc gọi gì cho tởm thế?”

“Không vui à? Xem tởm chụp đẹp chưa này,” Kỳ Đông nhướn nhướn mày.

“Cậu nha chụp tởm hồi nào?”

“Lúc cậu ngủ trưa đó, ngủ như con heo vậy, mông lộ ra ngoài cũng không biết.”

“Ông đây giết cậu!”

Đám người còn phát ngốc vừa rồi lập tức vây quanh, ba mồm bảy miệng bình phẩm, ánh sáng này, góc độ

này, che mà hơn cả khoe, cự tuyệt mà như ngênh đón, bức hình tuyệt vời này chính là nghệ thuật thân thể* a.

**Nghệ thuật thân thể (tiếng Anh: Body art) là nghệ thuật tạo ra trên thân thể con người, hay thân thể người là một bộ phận cấu thành nghệ thuật. Việc tạo ra tác phẩm nghệ thuật bao gồm việc vẽ, xăm trổ, khắc, rạch... để tạo hình.*

Có người hiểu kỳ, lấy di động của mình gọi cho Kỳ Đông, kết quả tự nhiên là y hết vị trước đó, những người khác cũng nối đuôi nhau mà thí nghiệm, số của Kỳ Đông nhất thời trở thành đường dây nóng.

Mọi người sau khi phát hiện chân tướng, đoạt lấy di động Kỳ Đông muốn tiêu hủy ảnh chụp, lại phát hiện đối phương cài mật mã, đành phải hi hi ha ha vây quanh Kỳ Đông uy hiếp hấn giao mật mã ra.

Lăng Đạo Hi vẫn đứng bên ngoài đám người, nhìn chăm chú không chuyển mắt vào Kỳ Đông, Kỳ Đông cùng đồng học cứ chẳng kiêng nể gì vui cười giận mắng, thỉnh thoảng tầm mắt vừa vận dụng phải cậu.

Thấy đối phương đang nhìn mình, khoe môi Kỳ Đông cong lên, lộ ra nụ cười tà khí bốn cột mười phần, hô hấp Lăng Đạo Hi thoáng chốc như đình trệ.

Trên đường trở về, hai người đi sau cùng đám người, Lăng Đạo Hi yên lặng cõng áo khoác phủ lên cho Kỳ Đông.

Kỳ Đông cũng không cự tuyệt, “Thế nào, bị dọa mất mật chó rồi?”

Lăng Đạo Hi từ lúc ra khỏi KTV vẫn luôn hơi cúi đầu, “Cám ơn chủ nhân.”

“Cậu là chó tôi nuôi, tôi không có hứng thú đem cái bộ dạng ti tiện của cậu khoe cho người khắp thiên hạ biết.”

Lăng Đạo Hi trầm mặc một lúc lâu, “Chủ nhân ngài có thể đi cùng tôi tới một chỗ không?”

Sân bóng rổ đêm khuya không một bóng người, Kỳ Đông cùng Lăng Đạo Hi đứng ngay giữa sân, ánh đèn mờ nhạt kéo bóng hai người ra thật dài.

Kỳ Đông quét mắt nhìn quanh hoàn cảnh quen thuộc, “Chỗ cậu muốn mang tôi tới là sân bóng?”

Lăng Đạo Hi gật đầu.

“Đừng có nói với tôi là hơn nửa đêm cậu muốn tìm tôi chơi bóng nha.”

Lăng Đạo Hi lắc đầu, “Tôi vẫn cảm thấy khi chủ nhân chơi bóng là đẹp trai nhất, hồi cấp ba tôi chủ động xin chuyển chỗ đến bên cửa sổ, chính là vì xem chủ nhân chơi bóng.”

“Cái loại cảm giác coi trời bằng vung, duy ngã độc tôn khi chủ nhân ở trên sân bóng, mỗi khi chứng kiến đều khiến tôi không thể dời được mắt.”

“Đối chủ nhân mà nói, nơi này chỉ là một sân bóng, nhưng đối với tôi, chủ nhân chính là vua trên sân, nơi này chính là vương tọa của ngài.”

“Cậu nói nhiều lời vô nghĩa như vậy rốt cuộc là muốn thế nào?”

Lăng Đạo Hi nhìn quanh trái phải một vòng, “Kỳ thật tôi đã muốn làm thế này từ lâu.”

Dưới cái nhìn chăm chú của Kỳ Đông, cậu chậm rãi quỳ xuống, lấy một loại tư thái thành tín nhất, hôn lên mũi giày chủ nhân.

Thật lâu sau, cậu ngẩng đầu, ngưỡng vọng đối phương, như thể đó chính là tín ngưỡng một đời của cậu.

Kỳ Đông cao cao tại thượng, cả gương mặt lẫn biểu tình đều giấu trong bóng đêm, chỉ riêng nhãn thần uy nghiêm đó xuyên qua tầng tầng hắc ám, thẳng tắp chiếu rọi đến nơi ảm đạm không chút ánh sáng ở tận sâu trong nội tâm Lăng Đạo Hi.

Hôm sau, một cái di động mới được bày trên bàn Kỳ Đông.

“Thế nào, cậu lại được học bóng nữa?”

Lăng Đạo Hi thấp thỏm đề nghị, “Chủ nhân có thể đem ảnh chụp đều chuyển hết vào bộ nhớ trong điện thoại này không?”

“Cậu không yên tâm về tôi?”

“Không phải, ” Lăng Đạo Hi cuống quýt phủ nhận, “Chính là để phòng ngừa...”

Kỳ Đông trừng mắt liếc cậu một cái, Lăng Đạo Hi lập tức nuốt phần còn lại câu nói xuống, ánh mắt trông mong nhìn hắn.

Kỳ Đông nhập mật mã, trong danh bạ không hề ngoài ý muốn chỉ có một mình Lăng Đạo Hi.

“Cậu đây là đang lập cho mình một đường dây riêng a,” Kỳ Đông ấn bàn phím, “Bất quá cái tên này là vụ gì đây?”

Hắn xóa tên Lăng Đạo Hi, đổi thành ‘chó’.

“Có ý kiến gì không?” Hắn đưa điện thoại cho đối phương xem.

Lăng Đạo Hi lắc đầu, “Chủ nhân muốn gọi là gì thì gọi cái đó.”

Kỳ Đông cầm lấy điện thoại di động của mình, “Tôi có thể xóa hết ảnh chụp cậu lúc trước.”

“Không cần xóa, chỉ cần...”

“Tôi coi chán rồi.”

Lăng Đạo Hi im miệng.

“Điều kiện tiên quyết là cậu phải lấp đầy bộ nhớ máy mới.”

Di động Lăng Đạo Hi chọn cho Kỳ Đông mỗi hạng cấu hình đều cao nhất, dung lượng bộ nhớ tự nhiên không nhỏ, lưu trữ mười bộ phim cũng không thành vấn đề.

“Chủ nhân muốn lưu cái gì?”

“Cậu cảm thấy tôi muốn lưu cái gì?”

“Phim?”

Kỳ Đông cười mà không nói.

“... Phim A?”

“Vậy thì sao có thể thể hiện là đường dây của riêng cậu đây?”

Lăng Đạo Hi lĩnh ngộ được ý đồ Kỳ Đông, lại theo thói quen cắn chặt môi dưới.

Kỳ Đông lại còn lên mạng download vài tấm ảnh người lớn xuống, “Sợ cậu không biết bày POSE gì, tôi còn

chuẩn bị người mẫu cho cậu, cậu xem tôi đối xử với cậu có phải rất tri kỷ không?”

Trên tấm ảnh đầu tiên là một cô gái lỏa thể xoạc chân quỳ ở đó, hai tay nâng ngực của mình.

“Nhưng, nhưng đó là nữ,” Lăng Đạo Hi lưỡng lự.

“Không có ngực, bộ cậu không có luôn cả đầu vú hả?”

Lăng Đạo Hi cứng ngắc bất chuyển động tác trên hình, Kỳ Đông vừa nhìn vừa than thở.

“Nghe nói chỉ số thông minh của cậu rất cao mà? Ngay cả chút động tác nhỏ đó cũng bất chuyển không được, rốt cuộc là làm sao lên được chức hội trưởng?”

“Lúc Hội sinh viên tranh cử, chẳng lẽ không có yêu cầu người dự tuyển cởi sạch lên sân khấu biểu diễn một tí, để người xem bên dưới cứng hết mới tính qua cửa hay sao?”

“Cậu rốt cuộc có biết niết không, dùng hai ngón tay mà niết, lòng bàn tay phải cong thành hình tròn có hiểu không hả?”

Lăng Đạo Hi làm nửa ngày Kỳ Đông vẫn không hài lòng, hấn tự mình ra tay, Lăng Đạo Hi theo bản năng lẩn trốn, Kỳ Đông bắt phải không khí.

Tay Kỳ Đông liền giữ ở lưng chừng, không duỗi tới cũng không thu hồi.

Lăng Đạo Hi lúc này mới ý thức mình đã làm sai, dưới cái nhìn chú mục băng lãnh của Kỳ Đông, cậu từng chút chuyển về chỗ cũ, cho đến khi đặt điểm nổi lên trước ngực vào giữa ngón cái cùng ngón trỏ Kỳ Đông.

Trong thoáng chốc tiếp xúc, Kỳ Đông không nói hai lời hung hăng néo xuống, đau đến mức Lăng Đạo Hi hít một hơi lạnh.

“Chơi đùa cậu là phúc khí của cậu, cậu giả thuần khiết cho ai coi?” Kỳ Đông bên nói bên nhu niết đầu nhũ đối phương, chà đạp nơi đó đến vừa đỏ vừa sưng.

Dưới sự giầy vò của Kỳ Đông, phía dưới Lăng Đạo Hi thể nhưng dần dần có dấu hiệu ngẩng đầu.

“Thế nào, chỗ này của đàn ông cũng có cảm giác sao?” Hấn lại tàn phá bên kia, đầu nhũ rất nhanh vì bị kích thích trở nên căng đầy vênh cao.

“Thật thú vị, ” Kỳ Đông đổi sang dùng ngón chân khảy hai điểm trước ngực Lăng Đạo Hi, hiệu quả lần này

là huynh đệ nhanh chóng nổi lên phản ứng, rung rinh nghiêm chào Kỳ Đông, còn hưng phấn đến chảy nước.

“Sát, ” Kỳ Đông đá đá nó, “Quả nhiên đủ tiện, ” tiểu huynh đệ kiêu ngạo mà gật gật đầu, như đồng ý với cách nói của Kỳ Đông.

“Đi, ngâm giày tôi lại đây, ” Kỳ Đông ra lệnh.

“Đôi nào?”

“Mang hết lại.”

Lăng Đạo Hi đem bốn đôi giày của Kỳ Đông toàn bộ ngâm tới, gồm cả đôi mà đối phương đã thưởng cho cậu, bày một loạt trước mặt đối phương.

Kỳ Đông lật tới lật lui trong phòng, tìm ra một chiếc khăn quàng cổ, bịt mắt Lăng Đạo Hi lại.

“Dùng cái mũi chó của cậu hảo hảo ngửi, đem mỗi đôi xếp chung với nhau.” Hắc đảo loạn thứ tự giày.

“Nếu để sai một chiếc...” Lăng Đạo Hi bỗng cảm giác trên mông bị đánh mạnh một cái, “Cậu cũng không muốn biết cây thước này có cứng hay không đâu.”

Lăng Đạo Hi cái gì cũng không nhìn thấy, không cẩn thận ngón tay đụng phải một chiếc giày, lập tức trúng một thước.

“Không được dùng móng vuốt đụng vào.”

Cậu đành phải cúi thấp đầu, như chú cún mà dùng chóp mũi từng chút dò xét, đem toàn bộ giày ngửi qua một lần, cũng không tìm ra được đôi nào.

Kỳ Đông nhìn thấy bộ dạng mờ mịt không biết phải làm sao đó, đại phát từ bi nói, “Mũi chó không dùng được, thì dùng lưỡi chó mà liếm liếm đi.”

Lăng Đạo Hi theo thứ tự liếm lần lượt từng chiếc, Kỳ Đông cầm lấy di động quay lại bộ dạng ti tiện của cậu, Lăng Đạo Hi chia giày thành vài nhóm, miệng còn ngâm một chiếc, tựa hồ còn đang do dự rất cuộc nên để ở đâu.

Cậu buông chiếc giày cuối cùng xuống, trên mông bành bạch liên tục trúng mấy thước, “Sai rồi, chọn lại.”

Cậu đành phải quay đầu lại kiểm tra, trao đổi vị trí hai chiếc trong đó.

“Vẫn không đúng,” Kỳ Đông tiếp tục dùng thước đánh mông cậu, “Kỹ lưỡng chút cho tôi, chó ngốc.”

Giày của Kỳ Đông đều là giày thể thao, tính chất bề mặt đều không khác biệt lắm, Lăng Đạo Hi mất thật lớn sức lực, mới đem bốn đôi giày xếp đúng.

“Không tồi,” Lăng Đạo Hi cảm thấy có mấy mảnh vải bị ném lên mặt mình, “Giờ thì lựa vớ.”

Kỳ Đông xem giờ, “Trong vòng năm phút, sai một chiếc thì bỏ mười vòng trong phòng.”

Hôm nay Lăng Đạo Hi bị Kỳ Đông dẫn vật đến tận khuya, cuối cùng còn bị Kỳ Đông viết lên thân thể ‘Tôi là biến thái’, bị bắt dùng vớ và gây mát-xa tự an ủi trước ống kính.

Lúc bộ nhớ di động tuyên bố hết chỗ, cậu đang bịt chặt mắt bị Kỳ Đông bắn trên mặt, Kỳ Đông dí sát điện thoại vào mặt đối phương, chụp một tấm đặc tả thật gần khuôn mặt dính đầy tinh dịch của Lăng Đạo Hi.

“Đẹp không?” Kỳ Đông bắt buộc Lăng Đạo Hi xem toàn bộ video và hình chụp từ đầu tới đuôi một lần, làm cậu nhục nhã xấu hổ đến muốn độn thổ.

“Có phải không thể tưởng được chính mình lên ống kính sẽ như vậy không?” Kỳ Đông ngấm ngấm di động, “Sau này không kiếm được việc, cậu còn có thể đi quay GV, sẵn lấy mấy cái này làm sơ yếu lý lịch luôn nè.”

Lăng Đạo Hi cúi đầu không nói.

Kỳ Đông thả điện thoại lại, “Di động tôi nhận, video bên trong mỗi tháng phải cập nhật một lần, nhớ phải chủ động nhắc nhở tôi đó.”

Lăng Đạo Hi không lên tiếng.

“Không chịu? Vậy cầm lại đi.”

Lăng Đạo Hi cuống quýt không ngừng gật đầu nói, “Chịu.”

Kỳ Đông phát phát tay, “Cút đi.”

Lăng Đạo Hi mới rời đi hai bước, lại bị Kỳ Đông gọi lại.

“Đợi chút, cậu đi đâu vậy?”

“... Đi rửa mặt.”

“Không được đi.”

Thấy Lăng Đạo Hi chân tay luống cuống đứng ngốc tại chỗ, Kỳ Đông lại bồi thêm một câu, “Tinh diện tự nhiên* có hiểu không? Không hiểu thì tôi giúp cậu hiểu thêm vài lần.”

**Tinh diện tự nhiên: Bị xuất tinh lên mặt phải để tự khô, Kỳ Đông sửa chữ từ câu thành ngữ ‘Thóa diện tự nhiên’: Bị phỉ nhổ vào mặt phải để tự khô, ý chỉ sự nhẫn nhịn, chịu nhục. Đây là một câu răn dạy, xuất phát từ một cổ sự trong thời Võ Tắc Thiên: Lâu Sư Đức vô cùng tài năng khiến Võ Tắc Thiên rất trọng dụng, dẫn đến nhiều người đổ kỵ. Khi em trai ông ra làm quan, ông nói với em mình, “Ta lúc này được bệ hạ tán thưởng, rất nhiều người trước mặt bệ hạ bôi nhọ ta, cho nên lần này đệ ra nhậm chức, nhất định mọi sự đều phải nhân nhượng.” Em trai ông nói, “Dù người khác phun nước bọt lên mặt ta, ta tự mình lau đi là được.” Lâu Sư Đức nói, “Vẫn chưa được, đệ lau đi chính là đi ngược ý nguyện người khác, nếu muốn người khác tiêu trừ cơn giận, đệ nên để nước bọt trên mặt mình tự khô.”*

Lăng Đạo Hi cúi đầu, nhẹ giọng đáp, “Đã hiểu.”

14. Quyển 1 - Chương 14: Thi Đấu

Lúc Kỳ Đông tỉnh lại hiếm thấy phát hiện Lăng Đạo Hi đi vắng, bình thường lúc này cậu hẳn đang ở trên giường hầu hạ, hôm nay lại chết đâu mất dạng, ngay cả bữa sáng cũng không có chuẩn bị.

Hắn bất mãn rời giường, đơn giản thu thập xong, vừa ra cửa thì phát hiện chìa khóa của mình cũng không thấy, lúc này mới nhớ tới lúc trước hình như Lăng Đạo Hi có nói muốn mượn chìa khóa của hắn làm gì đó.

Kỳ Đông đến khu giữ đồ trời còn rất sớm, đồng đội một tên cũng không thấy, hắn xa xa nhìn thấy một người ngồi dưới bóng cây đa lưng về phía mình.

Lăng Đạo Hi đột nhiên cảm thấy có vật nặng đặt lên lưng mình, quay đầu nhìn, Kỳ Đông đang từ sau lưng giẫm lên cậu.

Cậu hoảng sợ, vội vàng nhìn khắp xung quanh một vòng, xác định không có ai, mới nhỏ giọng nói, “Chủ nhân ngài đã tới.”

Kỳ Đông chậm rãi hạ chân xuống, Lăng Đạo Hi đang bảo dưỡng chiếc thuyền kayak của hắn, thoạt nhìn có vẻ đã làm rất lâu.

“Sắp xong rồi, còn một chút thôi.” Lăng Đạo Hi tiếp tục cúi đầu làm, cậu đánh bóng thuyền của Kỳ Đông đến sáng bừng lên, nếu không phải rất quen thuộc cái thuyền của mình, Kỳ Đông cơ hồ hoài nghi đối

phương mua cái thuyền mới cho hần.

Kỳ Đông khoanh tay đi qua đi lại sau lưng đối phương vài lần, động tác đánh bóng của Lăng Đạo Hi rất chuyên nghiệp và thành thạo, “Cậu học được ở đâu thế?”

Lăng Đạo Hi không hề dừng động tác trên tay, “Gần trường có một tiệm bán dụng cụ thể dục thể thao ngoài trời.”

“Rồi sao?”

“Tôi làm không công cho họ một tuần, để họ dạy tôi,” Lăng Đạo Hi cuối cùng kiểm tra trong trong ngoài ngoài một lần, “Tốt rồi.”

Cậu lại cầm lấy tay chèo của Kỳ Đông, “Mái chèo của chủ nhân có chút cũ, mấy ngày nữa tôi đổi cái mới cho ngài có được không?”

“Mấy thứ vô nghĩa này còn phải xin chỉ thị sao?”

“Thực xin lỗi, ” Lăng Đạo Hi vội sửa miệng, “Tôi sẽ mau chóng thay cái mới cho ngài.”

Đội hữu của Kỳ Đông tới, vừa thấy chiếc thuyền trên đất liền kêu lên, “Ồi đệt, cậu thay thuyền mới sao?”

“Cậu bỏ tiền cho ông đổi à?”

Đồng đội xuýt xoa tiến lên sờ soạng một cái, “Làm sao sửa được vậy, nhìn cứ như mới ấy,” cậu ta vừa nghiêng đầu thấy Lăng Đạo Hi đang thu dọn dụng cụ trên mặt đất, đoán ra được một chút.

“Này bạn học, là cậu làm giúp thằng Đông đi?”

Lăng Đạo Hi không biết trả lời như thế nào, bèn ồm ờ cho qua.

“Tôi biết ngay không thể nào là nó mà, thằng đó làm biếng thấy mồ,” đồng đội một chút cũng không khách khí, vừa nói xong gáy đã bị Kỳ Đông đập một phát.

Chờ Lăng Đạo Hi đi rồi, đồng đội dùng khuỷu tay thúc thúc Kỳ Đông, “Ê, cậu với bạn cùng phòng cậu quan hệ tốt tới mức nào?”

“Để chi?” Kỳ Đông tức giận hỏi.

“Có thể nhờ cậu ấy làm giúp tớ luôn không, cậu xem đi thuyền của tớ...”

Kỳ Đông lại dùng tay chém qua cổ cậu ta, “Mơ đi ku.”

Đội viên khác cùng huấn luyện viên lục tục tới, nhiệm vụ sáng nay rất nhẹ nhàng, chỉ cần mấy động tác làm nóng người cơ bản nhất, để dành sức lực cho trận đấu buổi chiều.

Huấn luyện viên dặn dò không ít lời vô nghĩa, sau đó mới bắt đầu tuyên bố danh sách tuyển thủ ra sân, Kỳ Đông là người nổi bật trong đội, chẳng có gì bất ngờ được an bài vào hai hạng mục, thi đấu đơn 1000 mét và đấu đôi 500 mét.

Đồng đội một bên dè dặt, một bên tán dóc với Kỳ Đông, “Cậu biết không, lần trước cậu đem Sâm Lam thắng thê thảm, nghe nói lần này họ treo giải, ai thắng được cậu liền được thưởng 500 đồng.”

Kỳ Đông hứ một tiếng, “Cái loại tiền thưởng không có tác dụng đó có ý nghĩa sao?”

“Cậu đừng xem thường, không chừng có người vì chút tiền đó mà chiêu trò gì cũng giở hết ra đó.”

“Tớ thật muốn xem bọn nó có bản lĩnh gì.”

Buổi chiều đồng học đến bên hồ xem thi đấu không ít, Yên Đại Sâm Lam mỗi trường chiếm một bên hồ.

Trước trận đấu huấn luyện viên còn không ngừng nhấn mạnh những việc cần chú ý với Kỳ Đông, những dịp thế này, thầy đương nhiên muốn đem kinh nghiệm quý báu truyền cho sinh viên có tiềm lực đoạt giải quán quân nhất, mà sự thật chứng minh, Kỳ Đông trước giờ cũng chưa bao giờ để thầy thất vọng, sức bền cùng sức bật của hắn đều tốt đến thần kỳ, rất khó có người có thể đồng thời giỏi ở cả hai mặt này.

Tiếng còi dự bị vang lên, sau đó là tiếng súng, Kỳ Đông ở đường đua số sáu khuà chèo đầu tiên với cách biệt rất nhỏ, chênh lệch này dần bị kéo lớn ra trong cuộc đua, đến đoạn cuối thì hắn đã dẫn trước người thứ nhì đến hơn nửa thân thuyền.

Huấn luyện viên nhìn hắn bắt đầu chèo liền biết kết quả trận đấu cũng không quá hồi hộp, chỉ cần Kỳ Đông lúc bắt đầu không tụt lại sau, trước mắt Sâm Lam còn chưa có ai ở hậu kỳ mà vượt qua được hắn.

Bạn học bên bờ hồ của Yên Đại đang hò hét trợ uy cho Kỳ Đông, tiếng hô ‘đường đua sáu cổ lên’ đình tai nhức óc.

Cuối cùng Kỳ Đông dễ dàng lấy được quán quân thi đấu đơn 1000 mét, thái độ thờ ơ như không đó thậm chí khiến người ta hoài nghi hắn căn bản không hề sử dụng toàn lực lúc nước rút.

“Đừng có đắc ý quá sớm,” lúc hần lên bờ một tuyển thủ Sâm Lam đi lướt qua hần, không quay đầu lại bỏ lại một câu khiêu khích.

“Có bản lĩnh thắng tao rồi hãy nói,” Kỳ Đông giấu cợt một tiếng, nói với bóng lưng của người kia.

Thi đấu buổi chiều tổng cộng bốn trận, mỗi tuyển thủ được tham gia nhiều nhất hai hạng mục, huấn luyện viên sắp xếp cho Kỳ Đông chính là trận đầu và trận cuối, để hần có đầy đủ thời gian khôi phục thể lực, khi bắt đầu hạng đấu đôi 500 mét, hần đã hoàn toàn tiến vào trạng thái tốt nhất.

“Đừng có kéo chân sau tớ nha,” đội hữu đến lúc này vẫn không quên chọc Kỳ Đông.

“Cậu nói lại lần nữa tớ nghe coi? Có tin ông dìm cậu vào nước không?”

“Hắc hắc, vậy tớ đây kéo luôn cậu xuống.”

Lúc này Kỳ Đông rút thăm được đường đua số ba, đường bốn là người một nhà, đường hai là thuyền của Sâm Lam.

Càng thi đấu chung nhiều lần, đôi bên càng nắm rõ thực lực nhau hơn, hai tuyển thủ kế bên trình độ chỉ có thể coi là thường thường, hoàn toàn không phải đối thủ của bọn Kỳ Đông.

Từ vạch cuối phát ra tín hiệu chuẩn bị, Kỳ Đông cùng đồng đội song song tiến vào trạng thái dự bị, tiếng súng vang lên, hai mái chèo đồng thời rẽ nước mà đi, hai người phối hợp không chê vào đâu được.

Huấn luyện viên nhìn họ xuất phát liền biết có hi vọng, nhưng loại vui sướng đó không kéo dài lâu, thế cục trong vài giây ngắn ngủi đã nghịch chuyển, hai người trên đường hai thế mà lệch khỏi quỹ đạo của mình, cả nửa thân thuyền xông về phía đường ba, cơ hồ muốn tông vào thuyền của bọn Kỳ Đông.

“Mẹ nó!” Kỳ Đông mắng to một tiếng, đường hai thành linh đối tuyển trực tiếp làm rối loạn tần suất chèo của họ, thậm chí khiến hướng tới của mũi thuyền lệch khỏi quỹ đạo, cho dù hai người dựa vào sự ăn ý khi hợp tác lâu dài đã lái lại đường đi rất nhanh, nhưng vẫn không thể thay đổi sự thật họ đã rớt lại phía sau.

Hai người ra sức đuổi theo, hạng mục này họ suýt soát hạng tư, mà hạng nhất là một đội thuộc Sâm Lam ở đường đua số 8.

Huấn luyện viên lập tức khiếu nại lên trên, đường 2 bị tiêu hủy thành tích trận đấu, bắt quá tụi nó về cuối, kết quả này đối với bọn họ chẳng hề ảnh hưởng gì.

“Con mẹ nó, ” Kỳ Đông nhảy lên bờ muốn đi tìm người bên Sâm Lam tính sổ, mấy đội hữu của hần mới đầu còn không biết vì sao, nhưng khi thấy vết thương đang chảy máu trên tay Kỳ Đông thì mới ý thức

được Sâm Lam dùng chiến thuật thí xe bảo vệ tướng đề tiện bao nhiêu, không chỉ ác ý nhiều loạn tiết tấu trận đấu của bọn Kỳ Đông, thậm chí còn trong lúc hỗn loạn dùng mái chèo cắt bị thương tay hắn.

Mọi người nhất thời lòng đầy cảm phẫn, đều xắn tay áo quyền cước đối chiến với đối phương, ngay cả cổ động viên bên ngoài cũng đang cãi vã, một trận thi đấu thể thao nhất thời thăng cấp thành chiến trường tràn ngập khói thuốc súng.

Trọng tài cùng nhóm huấn luyện viên lập tức vây quanh can ra, còi nơi miệng thổi rung trời, cuối cùng toàn bộ tuyển thủ tham gia đánh nhau đều bị xử phạt cấm thi đấu, thứ gọi là trận đấu ‘Hữu nghị’ cuối cùng kết thúc bằng hình thức náo kịch*.

**Náo kịch: Một loại hài kịch của TQ*

Lăng Đạo Hi vì có việc không thể xem trận đấu, Kỳ Đông mang theo một thân oán khí vào cửa, dọa cậu hết hồn.

“Tay của ngài làm sao vậy?” Cậu lập tức chú ý đến vết thương trên tay đối phương, Kỳ Đông đưa chân về phía sau đạp một cái, cửa đóng sầm lại.

Kỳ Đông hằm hằm đi qua giường ngồi xuống, Lăng Đạo Hi rất nhanh đã lấy ra hộp thuốc, từ sau khi Kỳ Đông bị trật chân lần trước, cậu liền chuẩn bị nguyên bộ dụng cụ cấp cứu để trong phòng.

Kỳ Đông tùy ý đối phương xử lý vết thương cho mình, hắn không nói một lời, sắc mặt đen thui, Lăng Đạo Hi cũng không dám hỏi lúc thi đấu rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Lăng Đạo Hi giúp Kỳ Đông băng bó xong, lui qua một bên, không dám chắc Kỳ Đông không nói gì là muốn cậu ở tại chỗ hay muốn được yên tĩnh một mình.

Kỳ Đông quay đầu nhìn cậu, lại vô ý phát hiện trong góc tường phía sau cậu có dựng một bao đựng mái chèo màu đen.

“Đó là cái gì?” Hắn nói câu nói đầu tiên từ sau khi vào cửa.

Lăng Đạo Hi thấy hắn chịu mở miệng, thoáng nhẹ nhàng thở ra, “Là chèo để đổi cho ngài.”

Cậu quay người lấy tới mở bao ra đưa Kỳ Đông xem, bên trong thể mà lại có ba mái chèo hai đầu* bằng thép carbon đen nhánh, loại mái chèo này Kỳ Đông từng nhìn thấy trong tiệm, mỗi cái giá đều trên bốn số**.

**Chèo hai đầu được ghép lại từ hai khúc, có 1 cái khớp ở giữa có thể tháo lắp.*

***Nhân đây nói luôn, 1000 nhân dân tệ bằng khoảng 3.430.000 VND.*

Lăng Đạo Hi lấy ra lần lượt lắp tốt, “Không biết chủ nhân quen dùng loại nào, nên mua mỗi loại một cái.”

Cậu đem ba cái mái chèo theo thứ tự đặt trước mặt Kỳ Đông, cái đầu tiên hình lông vũ, cái thứ hai bề mặt làm thành hình chiếc lá, còn cái thứ ba là dạng vỏ sò.

Kỳ Đông tùy tay cầm lấy cái thứ ba lên, Lăng Đạo Hi nhanh nhẹn lui vào góc, để hắn có đầy đủ không gian thử chèo.

Kỳ Đông hai tay nắm chèo múa trên không trung vài cái, bỗng thấy kinh hãi, chất liệu của mái chèo này vừa nhẹ lại vừa cứng, xúc cảm bậc nhất, so với cái cũ của hắn mạnh hơn mấy lần.

Hắn lại thử hai thanh còn lại một chút, ở trên đất bằng không cảm thấy khác biệt quá lớn, xem ra chủ yếu là sau khi vào nước sẽ không giống nhau.

Lăng Đạo Hi thấy sắc mặt hắn ảm lại một chút, thử mở miệng hỏi, “Chủ nhân cảm thấy mái chèo này dùng được không?”

“Ừ.” Kỳ Đông không mặn không nhạt đáp.

Lăng Đạo Hi biết đây cũng là biểu hiện hắn thỏa mãn, lại cả gan hỏi, “Có phải trận đấu đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn không?”

Cậu nói chưa dứt lời, sắc mặt Kỳ Đông lập tức lại lạnh xuống.

“Cậu lại đây, ” hắn lạnh lùng ra lệnh.

Lăng Đạo Hi vội vàng đi qua.

“Tôi muốn thử xem mái chèo cậu mua có dùng được không.”

Tuy không biết Kỳ Đông muốn làm gì, nhưng có một loại dự cảm không hay bao phủ trong lòng Lăng Đạo Hi.

“Chống tay lên mép giường đứng cho vững.”

Lăng Đạo Hi tới đứng bên giường, cúi người, hai tay chống lên mép giường.

“Giăng chân ra một chút.”

Cậu nghe theo.

Kỳ Đông đi đến đằng sau đối phương, Lăng Đạo Hi chỉ cảm thấy hạ thân chợt lạnh, quần đã bị Kỳ Đông giật xuống, toàn bộ nửa người dưới không hề giữ lại bại lộ trong không khí, vì vẫn duy trì tư thế kỳ quái này, mông không thể không nhếch lên thật cao.

“Chuẩn bị xong chưa?” Kỳ Đông dùng mái chèo hơi mỏng ma sát lên cái mông trần trụi của đối phương, “Phải nhớ rõ sự khác biệt của ba loại chèo, sau đó nhất nhất báo lại cho tôi, bằng không sao tôi biết cái nào dùng tốt đây chứ?”

Lăng Đạo Hi cảm giác được mái chèo đột nhiên ly khai thân thể mình, Kỳ Đông dùng sức một cái, mặt chèo liền nện mạnh xuống.

15. Quyển 1 - Chương 15: Bánh Sticky Date*

**Là bánh bông lan có hạt chà là và nước sốt sền sệt. Vì không có tên tiếng Việt riêng cho nó nên mình tạm để tiếng Anh luôn nhé. Ai muốn coi hình thì search Sticky date pudding là ra nha, mình hơi lười dán hình vào bài ấy, các tênh iu thông cảm.*

Kỳ Đông một chèo đánh xuống, Lăng Đạo Hi nhện không được kêu thành tiếng, một bên mông nhất thời hiện lên một mảng đỏ.

Hai chèo tiếp đó liên tục giáng xuống, sau đó chèo thứ ba cơ hồ lập tức chồng lên, từng cái từng cái nặng nề, ngay cả thời gian cho người ta thở dốc cũng không có.

Lăng Đạo Hi ngoại trừ lúc đầu chưa kịp phòng bị, sau đó liền cắn chặt răng, chỉ phát ra tiếng ô ô kiềm chế, loại rên rỉ ỉn nhẫn này trái lại kích phát bản chất xâm lược của Kỳ Đông, hắn càng muốn nghe người trước mắt khóc cầu xin tha.

Đánh xong ba chèo, hắn liền thông thả lần nữa tháo mái chèo hai đầu thành hai nửa, Lăng Đạo Hi đưa lưng về phía hắn, chỉ nghe thấy thanh âm lách cách, hoàn toàn nhìn không tới hắn đang làm gì, mông vẫn đau rát từng cơn ập đến, trong lòng tràn ngập sợ hãi với vận mệnh mình không biết.

Một lát sau, một mái chèo lạnh như băng dán lên mông cậu, Lăng Đạo Hi giật thót cả người.

“Đoán thử xem là cái nào?” Kỳ Đông dùng mái chèo chậm rãi ma sát gò mông đối phương.

Hoàn toàn cảm giác không được hình dạng mái chèo, Lăng Đạo Hi đành phải đoán bừa.

“Hình chiếc lá?”

“Sai rồi,” mông bên trái bị đánh một cái, “Đây là tròng phạt, tiếp tục đoán.”

“Vỏ sò?”

“Đúng rồi,” mông bên phải bị đánh một cái, “Đây là phần thưởng.”

Kỳ Đông lại thay đổi cái khác, lúc này hắn dùng cánh chèo nhẹ nhàng cọ lên da thịt đối phương, tựa như ôn nhu vuốt ve nơi tư mật của người yêu, cho đến khi cảm thấy đối phương trầm tĩnh lại, mới không hề báo trước một chèo vỗ lên.

Hắn đánh chợt mạnh chợt nhẹ, bỗng chốc có tiết tấu, bỗng chốc lại tùy cơ mà dẫn vật Lăng Đạo Hi, hắn dùng mái chèo vẽ vòng quanh cái mông tròn trĩnh của đối phương, sau đó đột nhiên lấy ra, nhìn phản ứng toàn bộ cơ thể đối phương trong nháy mắt buộc chặt.

Hắn cố ý nâng mái chèo lơ lửng, mặt chèo chậm chạp không rút xuống, hoặc lại ôn hòa cọ vào tiếp tục vẽ vòng, cứ như thế lặp lại mấy lần, rồi vào đúng thời khắc đối phương hoàn toàn không dự đoán được giáng một đòn nặng hơn nữa xuống.

Mông Lăng Đạo Hi đã hiện lên màu hồng thắm mê người, trải qua quá trình trong cái đau mang theo tê dại, trong tê dại lại có đau đớn, cậu không thể không từng ngậm từng ngậm hô hấp dưỡng khí để hoà dịu cơn đau, hai tay đang chống mép giường vốn đã phải chịu gánh một phần lực vì càng ngày càng cảm thấy hai chân vô lực nặng nề, giờ phải chống đỡ phần lớn sức nặng toàn thân.

Kỳ Đông không đi đếm chính mình đến tột cùng đánh đối phương bao nhiêu, nhưng nhìn từ biểu hiện của Lăng Đạo Hi, hắn biết đối phương đã cận kề cực hạn mà cậu có khả năng thừa nhận, hai chân cậu đang run lẩy bẩy, ngay cả mặt chèo nhẹ nhàng lướt qua da cũng có thể khiến toàn thân cậu rùng mình.

Lại có thứ gì đó dán lên, Lăng Đạo Hi đang thở hào hển bỗng nháy mắt đình trệ.

“Đây là cái nào?”

“... Là tay của ngài.”

“Cũng không ngứa lắm.” Kỳ Đông vỗ hai cái trên cái mông cậu, cuối cùng còn xoa nhẹ một phen, không có sự mềm mại của con gái, bất quá độ đàn hồi cũng không tệ lắm.

Kỳ Đông tùy tay quơ lấy nửa cây chèo, nâng cằm Lăng Đạo Hi, đối phương nhắm mắt thở dốc nửa ngày, mới chậm rãi giầy giụa mở mắt ra.

“Có đau không?” Kỳ Đông biết rõ còn cố hỏi.

“... Đau, ” Lăng Đạo Hi ăn ngay nói thật.

“Còn muốn nữa không?”

Lăng Đạo Hi hỏi một đằng, trả lời một nẻo, “Tâm tình chủ nhân tốt hơn chút nào chưa?”

“Thế nào,” Kỳ Đông nhướn mày, “Nếu không tốt cậu sẽ tiếp tục để tôi đánh phải không?”

Thanh âm của Lăng Đạo Hi có vẻ hữu khí vô lực, “Nếu như có thể khiến ngài cao hứng một chút, vậy ngài đánh đi.”

Kỳ Đông bị lời cậu chọc cười, tâm tình cáu gắt vì trong trận đấu bị người ám toán nhất thời trở thành hư không.

Hắn tiện tay ném mái chèo lên giường, “Trong cái hộp rách nát đó của cậu có thuốc không?”

Lăng Đạo Hi suy nghĩ một hồi mới ý thức được hắn chỉ thuốc gì, suy yếu gật đầu.

“Tự đi bôi đi,” Kỳ Đông ra dấu ý bảo cậu có thể đi, Lăng Đạo Hi muốn kéo quần lên, lại phát hiện chỉ phí công.

Cậu gượng chống đi hai bước, dưới chân lão đảo một cái quỵ xuống bên giường mình, nửa ngày cũng không đứng dậy nổi, Kỳ Đông ở một bên mắt lạnh nhìn cậu, không có nửa điểm ý tứ muốn lại đỡ.

“Lăng Đạo Hi.”

“Có —— ”

Đồng học giật mình nhìn Kỳ Đông, “Hôm nay mặt trời mọc ở hướng Tây à? Cậu thế mà điểm danh giùm lớp trưởng.”

Khóe miệng Kỳ Đông mang theo ý cười không rõ, “Tớ không thể làm sinh viên tốt một ngày sao?”

“Lớp trưởng đâu? Sao không tới?”

“Bị bệnh.”

“Sáng hôm qua thấy cậu ấy còn tốt mà, kỳ thật,” đồng học nói thầm.

Ý cười trên môi Kỳ Đông càng sâu thêm.

Kỳ Đông mở cửa phòng ngủ, Lăng Đạo Hi đang nằm sấp trên giường ngủ thật say, Kỳ Đông xốc hết chăn lên cũng không thấy tỉnh lại.

Có lẽ vì bị đánh quá tàn nhẫn, cậu ngay cả quần cũng không thể mặc, toàn bộ nửa người dưới đều trần trụi.

Kỳ Đông nhìn chằm chằm gương mặt ngủ say của Lăng Đạo Hi chốc lát, thỉnh thoảng vỗ mạnh vào má cậu, Lăng Đạo Hi lập tức từ trên giường nhảy dựng dậy.

“Ngài, ngài đã trở lại,” Một cú đánh đó của Kỳ Đông đánh đến môi cậu cũng run run.

“Còn đau không?”

“... Cũng tạm.”

“Chèo dùm tốt lắm.” Kỳ Đông một câu hai nghĩa.

Không biết Kỳ Đông có phải lại muốn dùm thêm chút nữa không, Lăng Đạo Hi tránh né tầm mắt hắn, “Cảm ơn ngài thích.”

Kỳ Đông cười cười, hôm nay tâm tình hắn không tệ, hắn không ngại ban cho đồ chơi của mình chút ân huệ nhỏ.

“Có đói bụng không?”

Lăng Đạo Hi lắc đầu, đây là lời nói thật, cậu thật sự không có khẩu vị ăn gì.

Kỳ Đông vung tay, một cái bánh mì rơi xuống giường Lăng Đạo Hi, cậu không tin nổi nhìn bánh mì, lại

nhìn nhìn Kỳ Đông, mắt càng trừng càng lớn, Kỳ Đông tựa hồ có thể thấy trong đôi mắt đỏ dần dần hiện ra quang mang.

“Sao hả, kích động đến không biết nói cái gì cho phải?”

Lăng Đạo Hi mấp máy miệng, nhưng một chữ cũng không nói ra.

Kỳ Đông cười nhạo cậu một tiếng, bị mình đánh cho không xuống được giường cũng không oán hận, chỉ là một cái bánh mì đã cảm động thành như vậy, thật sự là người dễ thỏa mãn.

Chuông báo có tin nhắn vang lên, đội hữu báo người bên ủy ban trọng tài đến, muốn hấn đến văn phòng đoàn trường họp.

Lúc Kỳ Đông có mặt, người bên Sâm Lam đã ở đó, một đứa bị hấn làm bị thương khoe miệng còn dán băng dính, nhìn thấy Kỳ Đông liền tỏ vẻ thù địch.

Đội hữu sợ hấn quỳ trước mặt trọng tài viên, vội vàng nhỏ giọng thăm thì nói chuyện với hấn, Kỳ Đông khinh miệt liếc bọn kia một cái, lập tức đi đến chỗ ngồi dành sẵn cho bên mình, giống như căn bản không đặt người đối diện vào mắt.

Biểu hiện này của hấn khiến người bên Sâm Lam vô cùng tức giận, vị bị thương kia nặng nề đập bàn, đồng đội bình tĩnh hơn bên cạnh lập tức giữ chặt cậu ta.

Mọi người đến đông đủ, huấn luyện viên cùng tuyển thủ hai bên lần lượt bắt đầu khiếu nại, đối với lên án của Yên Đại, Sâm Lam một mực chắc chắn trong trận đấu thuyền của họ xảy ra vấn đề mới xông vào đường đua của đối phương, nhân tố phạm quy không phải do con người, Yên Đại cũng không tin tưởng cách giải thích đối phương đưa ra, song phương nhất thời lâm vào trận thế giằng co.

Trọng tài viên nghe xong lý luận của đôi bên, lại xem bản ghi hình trận đấu hôm đó mấy lần, sau khi thảo luận cuối cùng quyết định chấp nhận yêu cầu của Yên Đại, xóa bỏ kết quả trận thi đấu đó. Nghe phán quyết như thế, đội hữu Yên Đại đập tay chúc mừng, còn Sâm Lam thì ai cũng sắc mặt âm trầm.

Bất quá cho dù Sâm Lam phạm quy trước, hành vi đánh người vẫn là không đúng, xử phạt cấm Kỳ Đông thi đấu ba trận vẫn giữ nguyên, huấn luyện viên còn muốn tranh thủ một chút để giảm đi một trận, nhưng bản thân Kỳ Đông đã chẳng thèm để ý.

Tiến bước người bên ủy ban, Kỳ Đông cố ý hướng người Sâm Lam phát tay tạm biệt.

“Đi thông thả a, đồ ngốc.”

“Mày kêu ai đồ ngốc?” Người bên Sâm Lam nghiêng răng nghiêng lợi.

“Gi? Không phải bọn mày sao?” Kỳ Đông quay đầu nói với đội hữu, “Nghe nói thắng tổ được 500, hai thuyền của tụi nó hợp tác thắng tổ, đây không phải một nhà đều là đồ gốc thì là gì*?”

**Chỗ này chơi chữ, 500 là ‘ngũ bách’, chia đôi thành 250 là ‘nhị bách ngũ’, ‘nhị bách ngũ’ lại có nghĩa là ‘đồ gốc’ (này thì lại xuất phát từ một câu chuyện dài), đúng ra phải hiểu là ‘mỗi thuyền được 250’, nhưng cũng có thể hiểu là ‘một nhà toàn đồ gốc’.*

Đám Yên Đại cười ầm lên, người Sâm Lam sắc mặt xám ngoét, huấn luyện viên cũng muốn cười, nhưng vẫn nghiêm mặt dạy bảo hăn vài câu.

Chờ họ đều đi rồi, huấn luyện viên vỗ bàn, buổi chiều huấn luyện xong thầy mời cả đội đi ăn, mọi người lập tức ồn ào hoan hô.

Buổi chiều liên hoan, đội thuyền uống đến tràn giang đại hải, Kỳ Đông cũng bị chuốc không ít, mọi người đều bảo để xả xui cho hăn.

Cũng may hăn tửu lượng tốt, đem đám người chuốc mình hạ gục từng tên, bản thân thì cứ phây phây không có việc gì, trước khi đi, còn đủ thanh tỉnh gọi nhân viên phục vụ đóng gói món chính mang về.

“Cậu chưa ăn no à?” Đồng đội hỏi hăn.

“Mang về cho chó ăn.”

Kỳ Đông đi thật xa rồi, đồng đội vẫn còn ở đằng sau xoa đầu như hòa thượng mà vất óc suy nghĩ, trong ký túc xá cho phép nuôi chó từ hồi nào?

Lăng Đạo Hi cứ nhiên còn đang ngủ, Kỳ Đông cũng phải hoài nghi có phải mình đánh cậu ta tới lòi chứng thèm ngủ ra không, hăn đi qua, vừa định theo cách thức hồi trưa đánh thức cậu lần nữa, bỗng thấy trong lòng Lăng Đạo Hi còn ôm cái bánh mì hăn mua cho.

Lăng Đạo Hi dường như cảm giác được có người, mơ mơ màng màng mở mắt ra, liền thấy Kỳ Đông đã trở lại, đang đứng bên giường từ trên cao nhìn xuống mình.

Cậu nhồm người dậy, đè phải chỗ đau lại nhẹ hít sâu một hơi.

“Chủ nhân đã trở lại,” cậu vẫn an Kỳ Đông.

Kỳ Đông hất cằm, “Bánh mì sao còn chưa ăn?”

Lăng Đạo Hi cúi đầu nhìn ổ bánh mì một miếng chưa động, có chút ngượng ngùng, “Không nữa.”

“Xem ra cậu không đói bụng, vậy bánh kia* cũng không cần cho cậu.”

**Chắc là cái bánh trong tên chương đây nè ~*

Kỳ Đông xoay người muốn đi, Lăng Đạo Hi vội vàng kéo cái gói trong tay hắn, “Tôi đói.”

Lăng Đạo Hi cắn hai cái, nhú mồm, biểu tình đó không tránh được ánh mắt Kỳ Đông.

Một cái tô được đặt trước mặt Lăng Đạo Hi, không đợi cậu kịp phản ứng chuyện gì xảy ra, Kỳ Đông đã đem nửa bình nước khoáng đổ vào tô.

“Uống đi.”

Biểu tình Lăng Đạo Hi như muốn khóc, cậu bưng tô lên, lại bị Kỳ Đông hất tay ra, cậu khó hiểu ngẩng đầu nhìn, Kỳ Đông vẫn là câu nói đó.

“Uống đi.”

Lăng Đạo Hi nghĩ nghĩ, hiểu rồi, cúi người xuống, vươn lưỡi từng chút liếm hết nước trong tô.

Cậu ăn no uống đủ, liền nằm đó nhìn Kỳ Đông ở đối diện chơi máy tính.

Kỳ Đông đánh xong một ván, dư quang ánh mắt quét đến Lăng Đạo Hi đang không chuyển mắt nhìn mình chăm chăm, chẳng biết trong đầu lại đang nghĩ cái gì.

“Nghĩ gì thế?” Hắn hỏi.

Lăng Đạo Hi lắc đầu, Kỳ Đông không hài lòng lắm, “Nói.”

“Nếu chủ nhân vẫn đối tốt với tôi thế này, mỗi ngày đều bị đánh tôi cũng nguyện ý.”

Kỳ Đông vui vẻ, “Sao hả, bình thường tôi đối với cậu không tốt sao?”

Lăng Đạo Hi vội vàng hạ mắt, “Tốt lắm.”

Kỳ Đông hôm nay tâm tình thực sự rất không tệ, hắn khoanh tay, “Cậu đã nói thế, nể tình cậu bị đánh, tôi đương nhiên sẽ đối xử cậu tốt thêm một chút.”

“Tôi hôm nay có thể đáp ứng một yêu cầu của cậu, nói đi, cậu muốn gì?”

Lăng Đạo Hi lâm vào trầm tư, Kỳ Đông vốn cho là cậu lại sẽ hỏi hắn đòi một đôi vợ linh tinh, ai ngờ cậu suy nghĩ thật lâu sau, nói ra lại là một yêu cầu khác.

“Đêm nay lúc chủ nhân chơi game tôi có thể ngủ bên cạnh ngài không?”

Yêu cầu của cậu khiến Kỳ Đông cảm thấy ngoài ý muốn, bất quá hắn vẫn cho phép. Lăng Đạo Hi trèo lên giường Kỳ Đông, thật cẩn thận dựa sát vào hắn, cuộn mình thành một đoàn, ngủ rồi.

16. Quyển 1 - Chương 16: Ước Định

Ký túc xá nam sinh của khoa rớt cục toàn bộ tu sửa xong, những sinh viên lúc trước được phân đến những ký túc xá khác nhau cũng lục tục nhận được thông báo dọn về.

Kỳ Đông còn đang đắn đo nên về ở phòng bốn người hay là làm đơn xin được ở phòng hai người thì Lăng Đạo Hi đã thuê nhà xong, tận lực cầu khẩn Kỳ Đông suốt một kỳ nghỉ, rốt cục nài được Kỳ Đông đồng ý lấy cơ thuê chung chuyển vào.

Lúc Lăng Đạo Hi tìm nhà rất hao tâm tổn huyết, cuối cùng chọn được một chỗ vô luận cách nơi Kỳ Đông huấn luyện hay đi học đều rất gần, để che giấu tai mắt người khác, cậu còn thuê nhà hai phòng ngủ, bất quá cậu một lần cũng chưa từng ở gian phòng của mình, mà dọn tẩm thảm Kỳ Đông mua đợt nghỉ hè tới nhà cậu lại đây, tối đến đều ngủ bên cạnh giường Kỳ Đông.

Khi Tưởng Nghiên lần đầu tiên đến nhà Kỳ Đông thì thập phần ngoài ý muốn, cô vốn cho là phòng của hai nam sinh, tình trạng vệ sinh tuyệt đối không khá bao nhiêu, nhưng nhà Kỳ Đông lại được dọn dẹp chính tề tề, ngay cả vật dụng nhà bếp cũng đầy đủ mọi thứ.

“Cái này mua sao?” Trên bàn cơm cô thuận tay gấp một miếng thịt bò nhét vào miệng, “Ừm ăn ngon thật.”

“Nấu.”

“Nấu? Ai nấu?” Cô nhin không được lại gấp thêm một miếng.

“Anh không được sao?” Kỳ Đông hỏi lại.

“Không phải đâu, đây là hội trưởng làm đi? Cậu ấy còn biết nấu ăn nữa hả?” Tưởng Nghiên tò mò mở tủ lạnh, bên trong đồ ăn gì cũng có, “Đời sống của mấy anh thật là...”

“Em cũng dọn đến đây chẳng phải được ăn rồi?” Kỳ Đông biết rõ cô sẽ không đồng ý, cố ý đùa.

“Này hử, hắc hắc,” Tưởng Nghiên cười gượng, cô là một nữ sinh kiểu bảo thủ, dù là cùng Kỳ Đông kết giao, cũng luôn kiên trì không phát sinh quan hệ tình dục trước hôn nhân.

Tưởng Nghiên là loại hình mà Kỳ Đông trước kia chưa từng tiếp xúc qua, sở dĩ hần kết giao với cô đến tận nay, một là vì cảm thấy mới mẻ, hai là có con đường tiết dục khác rồi, nếu không lấy kiểu cách của hần, loại con gái cứ chân chữ không chịu lên giường này đã sớm bị cho OUT rồi.

Thấy Kỳ Đông không kiên trì, Tưởng Nghiên lập tức nói sang chuyện khác, “Đêm nay chúng em có một buổi liên hoan.”

“Nga?”

“Tiệc chúc mừng hội trưởng được thăng chức thành hội trưởng.” Cô nói rất thuận miệng, cũng không cảm thấy lời này không đúng chỗ nào.

Kỳ Đông cảm thấy buồn cười, “Cậu ấy từ Hồng Hoa hội lên Thiên Địa hội* sao?”

**Cũng là một hội đó nhưng tên gọi khác nhau vào thời kỳ khác nhau, Hồng Hoa hội là tên đời nhà Thanh.*

“Đáng ghét,” Tưởng Nghiên cũng vui vẻ, “Đương nhiên là từ hội sinh viên của viện thăng thành hội sinh viên trưởng.”

“Nga,” Kỳ Đông cảm thấy nếu Lăng Đạo Hi mà có vào ban quản trị trường hần cũng không kinh ngạc.

“Bất quá đáng tiếc nha, hội trưởng lần này vào Đảng lại bị lọt sổ nữa.”

“Lại?”

“Ừ, năm ngoái cũng không vào được, anh không biết à?”

Kỳ Đông cho tới bây giờ đều chưa từng quan tâm, “Em cũng thật nhiều chuyện.”

“Hắc hắc, em cũng nghe mấy thầy nói chuyện mới biết đó.”

“Vì cái gì?”

“Hình như là vì thiếu giác ngộ chính trị.”

Kỳ Đông vui vẻ, thấy hần có vẻ không tin, Tưởng Nghiên vội vàng giải thích, “Thật đó, em nghe thầy chủ nhiệm của chúng ta nói, năm ngoái bị đánh rớt là vì chuyện học bổng, năm nay cũng lại chuyện đó.”

Kỳ Đông lập tức nghĩ tới Từ Vĩ.

“Chuyện là năm ngoái trong hệ động viên cậu ấy nhường tiền thưởng cho bạn học gia cảnh khó khăn, cậu ấy không đồng ý, năm nay viện trao hai phần học bổng, phần của doanh nghiệp thì xí nghiệp đó chỉ đích danh muốn trao cho cậu ấy, phần của học viện bình thường theo thứ hạng, đứng đầu vẫn là cậu ấy, hệ lại động viên cậu ấy nhường lại, dù nhường một nửa thôi cũng được, kết quả cậu ấy vẫn không đồng ý.”

Kỳ Đông nghe đến đó liền đoán được một hai.

“Kỳ thật em cảm thấy chuyện này cũng không có gì quá đáng, nhường là làm chuyện tốt, không nhường thì cũng là quyền của cậu ấy a, chỉ vì vậy mà cự tuyệt đơn xin vào Đảng thì cũng có chút...”

“Bất quá phần của doanh nghiệp cấp cũng rất nhiều, lại tranh giành phần của học viện thì cũng có hơi...” Tưởng Nghiên cũng mâu thuẫn, “Hội trưởng bình thường không giống người quá quan tâm chuyện tiền bạc như vậy, lần trước câu lạc bộ tuyên truyền có người hỏi mượn tiền cậu ấy, còn là số tiền không nhỏ, cậu ấy không nói hai lời liền cho mượn, không thể tưởng được chuyện học bổng lại chấp nhất như vậy.”

Tối đến Lăng Đạo Hi đi liên hoan về hơi muộn, vừa vào nhà liền lễ độ cung kính dâng lên một cái hộp thiết kế tinh mỹ.

Kỳ Đông mở hộp, chiếc đồng hồ đeo tay bên trong vừa nhìn đã biết giá cả xa xỉ, hần liếc một cái liền ném qua một bên.

“Rất mắc đi?” Hần hỏi.

“Không bao nhiêu tiền.” Lăng Đạo Hi trả lời giống hệt như lần trước.

“Đưa hóa đơn tôi xem.”

“Mất rồi.”

“Mất ở đâu?”

“Không nhớ rõ.”

“Quảng chỗ thẳng Từ Vĩ chó gì?”

Lăng Đạo Hi không nghĩ tới nhanh như vậy liền bại lộ, đành phải tiếp tục im lặng.

Thanh âm Kỳ Đông trầm xuống, “Cũng đã qua một năm, sao cậu vẫn trẻ con như vậy?”

Lăng Đạo Hi ngụy biện, “Lần trước là bởi vì cậu ta sờ loạn, lần này là vì cậu ta bịa đặt.”

“Bộ nó nói oan cho cậu sao?”

“Cậu ta nói tôi thể nào cũng không sao, nhưng phá hủy danh dự ngài thì không được.”

“Cậu có biết bộ dạng cậu bây giờ thể nào không?” Kỳ Đông gõ bàn, “Trước mặt chủ nhân thì giả bộ ngoan ngoãn, chủ nhân vừa xoay người thì đi cắn con chó khác.”

Lăng Đạo Hi nhỏ giọng lầm bầm, “Cậu ta cũng không phải chó của ngài.”

“Tôi rất hiếu kỳ, cậu đối đồng tính sao lại không rộng lượng được vậy?”

“Tôi chính là nhìn cậu ta khó chịu.”

“Cậu một con chó ở đâu mà có nhiều độc chiếm dục như vậy?”

“Chó không thể bảo vệ thức ăn sao?” Lăng Đạo Hi ngưỡn hơi cao.

Kỳ Đông nhảy dựng lên bôm bốp cho cậu hai bạt tai, “Tôi là thức ăn của cậu sao? Tôi là chủ nhân của cậu! Một con chó chỉ có thể có một chủ nhân, nhưng cậu có thấy chủ nhân nào chỉ có thể nuôi một con chó không?”

Lăng Đạo Hi bị đánh không lên tiếng, bắt quá đầu hơi nghiêng nghiêng về bên phải, rõ ràng một bộ dạng không phục.

Kỳ Đông chậm chậm ngồi xuống, “Đến, cậu hôm nay phải giải thích giải thích đằng hoàng cho tôi, tại sao tôi cùng con gái ở chung cậu sẽ không để ý, cùng con trai thì cậu liền muốn cắn?”

“Chủ nhân là thẳng, thích con gái là chuyện thiên kinh địa nghĩa,” Lăng Đạo Hi nói như đúng rồi.

“Cho nên tôi nuôi chó cái thì được, nuôi chó đực khác lại không thể, là ý này sao?”

Lăng Đạo Hi nhăn mi, tựa hồ không đồng ý cách nói như thế, “Không phải chó cái, là nữ chủ nhân.”

Kỳ Đông bị lời của cậu chọc cho cười cả nửa phút.

“Thì ra cậu nghĩ như vậy, ” Kỳ Đông rất cục lý giải hướng tư duy nào kỳ quái của đối phương, khó trách cậu ấy đối với cô bạn gái nào của mình cũng khách khí, cho dù bản thân cậu ấy không thích.

Lăng Đạo Hi thấy Kỳ Đông hình như cao hứng, đi bằng đầu gối lại vài bước, lấy can đảm hỏi hần, “Chủ nhân, ngài chỉ nuôi một con chó là tôi thôi được không?”

Kỳ Đông tâm tình rất tốt, đối với cậu không hung dữ như vừa rồi, “Tôi dựa vào cái gì chỉ nuôi một con chó cậu a?”

“Ngài muốn làm bất cứ chuyện gì, tôi cũng có thể làm cho ngài, ngài muốn đồ vật gì, tôi cũng có thể tặng ngài, ngài tức giận có thể đánh tôi, mất hứng có thể mắng tôi, có dục vọng có thể dùng tôi phát tiết, tôi vĩnh viễn trung thành với ngài, phục tùng ngài, sùng bái ngài, ngài không cần con chó khác.”

“Nếu tôi muốn xem hai con chó đánh nhau thì sao?”

Lăng Đạo Hi không nói được gì.

Kỳ Đông thường thức biểu tình ủy khuất của cậu nửa ngày, mới nói, “Cậu muốn tôi chỉ nuôi một con chó là cậu, được a.”

Trên mặt Lăng Đạo Hi lập tức tỏa sáng.

“Chỉ cần cậu có thể kiên trì bảy ngày không bắn, tôi sẽ đáp ứng cậu.”

Lăng Đạo Hi ngần ra, “Chỉ như vậy?”

“Chỉ như vậy,” Kỳ Đông cười đến ý vị thâm trường, “Rất đơn giản phải không?”

“Chỉ cần chủ nhân có thể đáp ứng tôi, đừng nói bảy ngày, mười bốn ngày cũng có thể a.”

“Là cậu nói đó.”

Lăng Đạo Hi gật đầu.

Kỳ Đông cầm lấy đồng hồ Lãng Đạo Hi tặng hẳn, “Vây từ hiện tại bắt đầu tính giờ, nhớ kỹ, bản một chút cũng không được.”

Lãng Đạo Hi lại gật đầu.

Kỳ Đông đưa chân đến bên miệng đối phương, “Đến liếm.”

Không ai so với Kỳ Đông hiểu rõ tử huyết của Lãng Đạo Hi hơn, đừng nói là liếm, chỉ cần nhìn thấy người thấy chân mình cậu đã cứng rồi. Dù ở những phương diện khác Lãng Đạo Hi biểu hiện đều là cá tính lãnh cảm, nhưng ở trước mặt mình lại như người bị mắc chứng cuồng dâm đến không thuốc nào chữa nổi, hẳn có thể dễ dàng đưa đối phương lên cao trào, thậm chí có thể lặp lại rất nhiều lần.

Phản ứng Lãng Đạo Hi giống như đem thứ cậu yêu mến nhất đặt ở trước mặt, lại không thể hưởng thụ một cách không kiêng dè, cả người đều vừa mâu thuẫn vừa giãy giụa, cậu gần như cứ liếm một cái, lại dừng dừng trì hoãn một hồi.

Kỳ Đông dùng chân vỗ mặt cậu, “Nghiêm túc chút coi, cậu lần đầu sao?”

Lãng Đạo Hi nuốt một ngụm nước bọt, “Tôi có thể vào phòng tắm một chút không?”

“Cậu thử nói xem?”

Lãng Đạo Hi đành phải lại vùi đầu liếm cho hẳn, Kỳ Đông đương nhiên sẽ không buông tha cậu dễ dàng như vậy, hẳn thò cái chân còn lại giẫm vào khó hạ đối phương, quả nhiên Lãng Đạo Hi thân mình chấn động, biểu tình nhất thời trở nên rất thống khổ.

“Nhịn không được sao? Nhịn không được thì bắn ra a,” Kỳ Đông không ngừng tăng lực độ và tốc độ giẫm đạp, hô hấp Lãng Đạo Hi càng ngày càng dồn dập.

Ngay lúc Kỳ Đông cảm thấy Lãng Đạo Hi sắp không kiên trì nổi nữa, đối phương đột nhiên đưa cánh tay lên miệng mình, cắn mạnh xuống, sau một lát mới buông, trên cánh tay nhiều thêm một dấu răng hẳn rõ.

“Có đau không?” Kỳ Đông trêu tức.

Thần sắc Lãng Đạo Hi trắng bệch vì đau, có thể thấy một ngụm đó cắn tàn nhẫn cỡ nào, “Cũng được.”

“Được thì cứ tiếp tục, ” Động tác dưới chân Kỳ Đông vẫn không hề ngừng, “Miệng cũng không được lười biếng.”

Lãng Đạo Hi dùng ánh mắt phức tạp liếc nhìn hẳn một cái, lại chậm rãi cúi đầu.

Kỳ Đông lặp đi lặp lại đùa bốn cậu vài lần, còn đem gậy mát xa mua hôm trước ra, “Thứ cậu yêu nhất, trước sau cùng lên.”

Lăng Đạo Hi chậm chạp không động.

“Sao vậy, đây mới là ngày đầu tiên, nếu chịu không nổi, bất cứ lúc nào cũng có thể kêu ngừng,” Kỳ Đông thông thả ung dung nói.

Lăng Đạo Hi cắn cắn môi dưới, ngay trước mặt Kỳ Đông cởi sạch quần áo, nhặt lên gậy mát xa.

“Như vậy mới ngoan, ” Kỳ Đông vừa lòng gật đầu.

Kỳ Đông dần vật đối phương suốt một buổi tối, nhiều lần hắn đã nghĩ Lăng Đạo Hi không làm được, nhưng đối phương cứ nhiên vẫn gắng vượt qua được, đến cuối cùng hai cánh tay đều bị cắn đến chảy máu.

“Không tệ nha,” Kỳ Đông khen, “Hôm nay cứ đến đây đi, tôi mệt rồi.”

Lăng Đạo Hi thở phào thật to.

Cậu dập đầu với Kỳ Đông chuẩn bị quay về ngủ trên thảm, lại bị Kỳ Đông gọi lại.

“Chẳng phải cậu luôn muốn ngủ trên giường tôi sao?” Kỳ Đông nhướng nhướng mày, “Hôm nay tôi cho phép.”

Lăng Đạo Hi cứng đờ ngẩng đầu, nhìn chăm chăm Kỳ Đông không chuyển mắt, thần sắc gần như tan vỡ.

Kỳ Đông cúi người xuống, “Nhớ kỹ, mộng tỉnh cũng tỉnh.”

17. Quyển 1 - Chương 17: Nhảy Vọt

Hiếm có được một ngày Kỳ Đông tỉnh còn sớm hơn cả Lăng Đạo Hi, hắn nhìn nhìn bên chân mình, Lăng Đạo Hi cuộn mình thành một đoàn co ro ở đó, cau mày, tựa hồ ngay cả ngủ cũng không ngủ yên giấc.

Kỳ Đông ác liệt đá qua một cước, Lăng Đạo Hi nhất thời kinh hoảng giật thót mình, thấy Kỳ Đông đã tỉnh, mới ý thức ra mình bất tri bất giác ngủ quên mất.

“Làm cái mộng đẹp gì đó?” Kỳ Đông trêu chọc cậu.

Lăng Đạo Hi thần sắc rất kém, mắt cũng hơi đỏ lên, “Thực xin lỗi, tôi mới vừa ngủ.”

Cậu vừa định sắp qua, Kỳ Đông khoát tay, ý bảo không cần, “Mỗi ngày đều làm phiền cậu phục vụ đánh thức, vất vả cho cậu rồi, hôm nay để tôi cũng cung cấp cho cậu một lần phục vụ đánh thức đi.”

Lăng Đạo Hi bị dọa, cuống quýt lắc đầu.

Kỳ Đông nhú mày, lời nói đã mang theo vài phần uy hiếp, “Thế nào? Tôi phục vụ cho cậu không được hay sao?”

Lăng Đạo Hi không tự chủ được lùi lùi về phía sau, cả người đều co vào góc giường.

Kỳ Đông chỉ chỉ chân của mình, “Tôi tới hay là cậu tự tới? Nếu tôi tới thì không cam đoan có thể dừng đúng lúc đâu đó.”

Lăng Đạo Hi không biết phải làm sao nhìn hẩn nửa ngày, cuối cùng vẫn từng chút tiến sát lại, đem vật dưới khổ mình dán lên bàn chân đối phương, chậm chậm cọ xát.

“Thường ngày cậu thích nhất cái này mà, sao hôm nay lại nhăn nhó vậy, có muốn tôi giúp cậu một tay không?” Kỳ Đông cố ý giật giật chân, động tác Lăng Đạo Hi lập tức dừng lại, nhưng lại không dám tự tiện rời đi.

“Chủ nhân đừng, ” Lăng Đạo Hi nhỏ giọng cầu xin

“Đừng gì?”

Lăng Đạo Hi nhắm mắt nhắm nhin cho qua một cơn sóng cực cảm đang ập đến, sau một lúc lâu mới chậm rãi mở ra, “Chủ nhân ngài dùng sức giẫm tôi một đạp đi.”

Kỳ Đông cự tuyệt, “Giẫm hỏng rồi tôi chơi cái gì?”

Chỉ thấy Lăng Đạo Hi không hề có dấu hiệu báo trước ôm lấy chân đối phương, dùng lực húc lên một cái, ngay sau đó cậu phát ra một tiếng kêu đau đớn, cả người đau đến ngã người ra, thứ đang đụng lều nơi đó mềm nhũn xuống.

Kỳ Đông cũng bị hành động của cậu làm kinh hãi, “Cậu đối với bản thân cũng đủ tàn nhẫn.”

Lăng Đạo Hi nằm đó từng hơi từng hơi thở hào hển, mắt nhìn về hướng Kỳ Đông, nhưng tầm mắt đã sớm mất đi tiêu cự.

“Quên đi, ” Kỳ Đông không có hứng thú phá hủy cậu, “Thấy cậu liều như thế, sáng nay bỏ qua cho cậu trước, lần sau cậu mà còn có loại hành vi tự mình hại mình này,” hấn đứng lên giẫm lên đầu đối phương, “Thì cứ lặn khỏi chỗ tôi.”

Hấn cúi người, “Tôi thà một con chó cũng không nuôi, cũng không cần một con chó thái giám, nghe rõ chưa?”

Lăng Đạo Hi bị hấn giẫm lên, miễn cưỡng gật gật đầu.

Kỳ Đông buông chân ra, “Đứng lên đi.”

Lăng Đạo Hi lúc này mới giãy giụa đứng lên, chịu đựng dư âm thật lớn từ cơn đau mà hầu hạ hấn mặc quần áo rửa mặt.

Hết thấy thu thập xong, Lăng Đạo Hi quỳ gối ở cửa mang giày cho hấn, Kỳ Đông đi ra ngoài một bước, lại lùi về.

“Thừa dịp tôi đi rồi lên quay tay?”

Lăng Đạo Hi lắc đầu như trống bỏi.

“Làm sao tôi tin tưởng cậu được?”

Lăng Đạo Hi nghĩ nghĩ, lục tìm khóa trình tiết Kỳ Đông mua lần trước, khóa mình lại.

Kỳ Đông vừa lòng tiếp nhận chìa khóa, “Còn sáu ngày rưỡi, hảo hảo hưởng thụ đi.”

Lăng Đạo Hi phủ phục trên đất, “Chủ nhân đi thông thả.”

Buổi chiều Kỳ Đông huấn luyện xong tinh thần cũng không tệ lắm, lại chạy tới sân bóng rổ chơi bóng, người đội mình chuyền đập đất (*bounce pass*) một cú, bóng dội ngược lên không nghiêng lệch đập trúng khổ bộ đội hữu, toàn bộ nam sinh có mặt đều trầm miệng một lời ‘á’ một tiếng, sau đó không hện mà cùng che đống quần.

“Có đau không?” Kỳ Đông cười vô cùng hả hê.

Đội hữu ôm nửa người dưới ngã trên đất, nói chuyện đều như từ kẽ răng rít ra, “Mợ nó cậu không có trứng sao? Còn hỏi tớ có đau không.”

Kỳ Đông ngồi xổm xuống, “Tớ hỏi cậu, cậu có thể táng chỗ đó của mình một cú không?”

“Mợ nó tớ có ngu đâu?”

“Thì hỏi cậu có thể làm được không mà?”

“Vô nghĩa, đương nhiên không thể, ” đồng đội nhe răng nhếch miệng.

“Nếu có người có thể thì sao?”

“Nếu thực sự có người làm được,” đồng đội hít sâu một hơi, “Thì chẳng đó nếu không phải nào tàn thì tức là người có thể làm nên việc lớn.”

Lăng Đạo Hi đã quỳ bên chân Kỳ Đông hơn một giờ, cậu ngay cả mắt cũng không nhắm, bởi vì thị nếu giác bị cướp đoạt khứu giác sẽ càng thêm linh mãnh, mà khứu giác mới là thủ phạm khơi mào dục vọng, đối với Lăng Đạo Hi mà nói, khí vị của Kỳ Đông chính là thuốc kích thích của cậu.

Đây đã là ngày thứ sáu trong ước định, sáu ngày qua mỗi một ngày Lăng Đạo Hi đều như sống trong địa ngục, rất nhiều lần Kỳ Đông đã cho là cậu không làm được, nhưng ngoài dự kiến của hắn, cậu lại dựa vào một cỗ lực lượng không biết tên nào đó mà kiên trì đến nay.

“Tôi không ép cậu phải quỳ,” Kỳ Đông dùng mũi chân nâng cằm đối phương, “Muốn ngồi hay nằm đều tùy cậu, đừng có ra vẻ đáng thương thế, cứ như tôi nghiêm khắc với cậu lắm vậy.”

Lăng Đạo Hi không động đậy, quỳ tất nhiên khó chịu, nhưng lại có thể phân tán một phần lớn lực chú ý, để cậu không tập trung tâm tư vào nửa người dưới.

“Kiên trì không nổi có thể kêu ngừng bất cứ lúc nào,” về chuyện này Kỳ Đông từ đầu đến cuối đều biểu hiện thập phần rộng lượng, “Nhịn hồng thân thể luôn thì phiền đó.”

Lăng Đạo Hi lắc đầu, “Tôi nói tôi có thể làm được, thì nhất định có thể làm được.”

Kỳ Đông khước miệng gọi lên, “Xòe tay ra cho tôi coi coi.”

Lăng Đạo Hi thuận theo mở bàn tay, lộ ra chiếc đinh mũ nằm bên trong, lòng bàn tay đã có nhiều điểm chảy máu.

“Cậu quả nhiên là người có thể làm nên việc lớn,” Kỳ Đông nhìn không được cảm khái.

Lăng Đạo Hi không nói một lời thu hồi nắm tay.

“Vừa rồi cậu cứ luôn mồm lẩm nhẩm gì thế?” Kỳ Đông lại hỏi.

“Đang đọc thuộc lòng một thứ.”

“Đọc cái gì?”

“Số Pi.”

“A?” Kỳ Đông dậy lên hứng thú, “Đọc nghe một chút đi.”

Lăng Đạo Hi từng số từng số đọc ra, Kỳ Đông nghe chốc lát liền kêu ngừng.

“Cậu có thể thuộc lòng bao nhiêu số?”

“Khoảng một ngàn số.”

Kỳ Đông không tin.

“Tôi còn có thể đọc ngược.”

Kỳ Đông mở mạng, tìm số Pi, bảo cậu đọc ngược từ số thứ một ngàn, đọc hơn mười số không trật số nào.

“Số thứ 50 là mấy?” Kỳ Đông thuận miệng hỏi.

“0, ” Lăng Đạo Hi mở miệng liền đáp.

“Thứ 500 thì sao?”

“2.”

Giờ thì Kỳ Đông đã tin, “Cậu xem qua là không quên sao?”

“Hiểu được phương pháp sẽ không khó.”

“Nhưng cậu đọc thuộc lòng cái này để làm gì?”

“Có thể phân tán lực chú ý.”

“Cậu thuộc sắp vượt kỷ lục thế giới rồi đi.”

“Kỷ lục thế giới là một trăm ngàn.”

“Chắc chắn,” Kỳ Đông chắc lưỡi, “Chủ nhân của tên đó cũng thật tàn nhẫn, cậu xem tôi đối với cậu nhân từ biết bao nhiêu,” hắn đá đá cậu, “Đứng lên đi.”

Lăng Đạo Hi giấy dựa đứng lên, nhưng rất nhanh lại té xuống, sắc mặt trắng bệch, gần như bị sốc.

“Thấy chưa, bảo cậu đừng quỳ rồi,” Kỳ Đông hào phóng đi khuấy chén nước đường cho cậu liếm.

“Lên giường nghỉ ngơi một lát, ” Kỳ Đông khó có được sẵn sóc khiến Lăng Đạo Hi cảm thấy thụ sủng nhược kinh, cậu leo lên phần đuôi giường, chiếm cứ một góc nhỏ nhỏ.

Lăng Đạo Hi nằm trên giường trong chốc lát, chỉ cảm thấy tim đập càng lúc càng nhanh, trên mặt cũng nóng vô cùng.

“Nước...”

“Ừm?” Kỳ Đông cười đầy thâm ý.

“Trong nước có cái gì, ” Lăng Đạo Hi càng ngày càng khó chịu, bộ vị thân thể nào đó không chịu khống chế mà bành trướng.

“Đó là để cho cậu bổ sung tinh lực, yên tâm đi, tôi cho không nhiều.”

Lăng Đạo Hi khó mà nhẫn nhịn cọ cọ vào giường, một hồi chợt ý thức được hành vi của mình, lại cưỡng ép ngừng lại.

“Chủ nhân, ngài trời tôi lại đi, ” cậu thở hào hển thỉnh cầu.

“Cậu xác định?”

Lăng Đạo Hi gật gật đầu, cậu đang dùng một tia lý trí cuối cùng khắc chế dục vọng của mình, mà phần lý

trí còn lại đó rất nhanh cũng sẽ cháy bằng hết.

Kỳ Đông rút một sợi dây giày, cột căn bộ của cậu thắt thành một cái nơ bướm xinh xắn.

“Tay nữa,” Lăng Đạo Hi lại thở dốc một trận mới có thể mở miệng nói chuyện, “Tôi sợ tôi nhịn không được cởi trói ra.”

Kỳ Đông như cậu mong muốn, trói tay Lăng Đạo Hi ra sau lưng.

Bị hạn chế tự do Lăng Đạo Hi trái lại nhẹ nhàng thở ra, cậu nằm ngửa trên giường trong chốc lát, lại trở mình nhẹ nhàng mà sát ga trải giường vài cái, miệng vô thức nỉ non tôn xưng (*cách gọi kính trọng*) chủ nhân, từng chút dời đến bên chân Kỳ Đông.

Cậu mặc sức cọ xát hai má bên chân chủ nhân, ngậm ngón chân chủ nhân vào miệng, như trẻ con mút kẹo mà duyên hút một lát, cuối cùng lưu luyến liếm lòng bàn chân, sau đó lại quyết tâm xoay người qua, không nhìn không nghe cũng không nghĩ tới.

Trong phòng tĩnh lặng một lúc, có chăng chỉ là tiếng Lăng Đạo Hi hít thở cấp bách cùng tiếng tim cậu đập dồn.

“Chủ nhân,” Lăng Đạo Hi đánh vỡ yên tĩnh đó, cậu nhàn thần mê ly nhìn lên trần nhà, “Qua đêm nay, tôi chính là con chó duy nhất của ngài.”

“Ừ, vui không?”

“Vui,” hầu kết cậu vô lực giần giật, “Chỉ cần nghĩ đến điều đó, dù gian nan thế nào tôi cũng có thể kiên trì tới cùng.”

Kỳ Đông khoanh tay, “Tôi đã đối với cậu như vậy, cậu còn muốn làm chó của tôi?”

Thanh âm Lăng Đạo Hi nghe như vọng lại từ thế giới xa xôi nào, “Chủ nhân biết tôi là biến thái, nhưng không ghét bỏ tôi, trên đời này không có ai đối với tôi tốt hơn chủ nhân. Vì chủ nhân, chuyện gì tôi cũng nguyện ý làm, đừng nói là bảy ngày, ngay cả bảy mươi ngày, bảy trăm ngày, bảy vạn ngày, bảy triệu ngày... Dù kỳ hạn này còn dài hơn số Pi, tôi cũng làm được.”

Kỳ Đông lạnh lùng nhìn cậu không nói.

Lăng Đạo Hi giãy giụa dời về hướng Kỳ Đông một chút, “Chủ nhân có thể khoát chân lên người tôi không, như vậy tôi có thể thoải mái hơn một chút.”

Kỳ Đông gác hai chân lên ngực cậu, hẳn có thể cảm nhận được dưới chân truyền đến nhịp tim đập kịch liệt, phảng phất như trái tim hừng hực đó có thể phá ngực bùng nổ bất kỳ lúc nào.

Lăng Đạo Hi chậm rãi khép mắt, toàn thân trầm tịch lại, tựa hồ đã trở về thuở ban sơ của sinh mệnh.

Khi Tưởng Nghiên đến lần nữa, trong tay mang theo túi lớn túi nhỏ.

“Em đây là đang làm gì?” Kỳ Đông nhìn cô đem mấy thứ trong túi từng cái lấy ra, sau đó đặt vào nơi mà cô cho là thích hợp.

“Em cảm thấy nhà anh rất đơn điệu, hẳn là cần thêm vài thứ đồ trang trí,” Tưởng Nghiên muốn đặt bình hoa lên đầu kệ tủ, lại với không tới, “Anh giúp em chút đi.”

Kỳ Đông duỗi tay đưa bình hoa lên, “Cũng không phải sống luôn ở đây, trang hoàng cho rực rỡ để làm gì.”

“Một hoàn cảnh tốt sẽ khiến tâm trạng sáng khoái mà, đàn ông các anh quá không chú trọng tiểu tiết đi.”

Cô lại lấy chai nước hoa xịt phòng ra, Kỳ Đông lập tức nhú mày, “Đừng xịt, anh ghét thứ này.”

“Nga, ” Tưởng Nghiên vội vàng thu lại, “Vây túi hương thì sao? Cái này đặt trong tủ quần áo có thể chống ẩm.”

Kỳ Đông cảm thấy buồn cười, “Em lại không ở đây, có cần phải lẩn qua lẩn lại mấy thứ đó vậy không?”

“Ách,” Tưởng Nghiên cười ngượng ngịu, “Em đi coi trong phòng anh có thứ gì có thể bày trí không.”

Cô nhanh như chớp lủi vào phòng ngủ Kỳ Đông, Kỳ Đông mặc kệ, cứ để cô tự do, mình thì ở lại phòng khách xem TV.

“Trong phòng anh có mấy thứ rác rưởi em đem bỏ giúp anh nhé,” Tưởng Nghiên tự chủ trương bố trí phòng ngủ của Kỳ Đông xong, đem mấy thứ bỏ đi nhét hết vào bao, định ra ngoài vứt đi.

“Tùy tiện, ” Kỳ Đông ngay cả đầu cũng không quay lại.

Tưởng Nghiên ra ngoài chốc lát đã trở lại, lấy trong túi đồ mình đem tới ra cái tạp dề, vui vẻ đeo vào bắt đầu nấu cơm.

Lăng Đạo Hi tan học trở về, thấy Tưởng Nghiên ở phòng bếp bận rộn, mỉm cười bắt chuyện với cô.

“Hội trưởng cậu về rồi à, hôm nay tớ xuống bếp, mời cậu ăn ngon.”

“Nga?” Lăng Đạo Hi có chút ngoài ý muốn, “Chẳng phải cậu nói cậu không biết nấu ăn sao?”

“Suýt ——” Tưởng Nghiên ra dấu với cậu, trộm nhìn ra phòng khách, “Tớ vừa mới học được, cậu ngàn vạn lần đừng nói lộ ra, tớ muốn cho người nào đó một bất ngờ.”

Lăng Đạo Hi thấy bộ dạng này của cô thì không nhịn được cười, rất thấu hiểu mà gật gật đầu, “Tớ thực chờ mong.”

“Đúng rồi, tớ sắp xếp lại phòng Kỳ Đông, còn dư không ít mấy thứ đồ chơi nho nhỏ, cậu coi thích cái nào thì lấy về phòng mà chưng,” Tưởng Nghiên hào phóng nói.

“Vậy sao?” Lăng Đạo Hi tò mò, “Tớ đi xem xem.”

Cậu rời bếp đi vào phòng ngủ Kỳ Đông, không đến hai giây liền xoay người đi ra, “Thảm đâu?” Cậu hỏi Kỳ Đông.

Kỳ Đông không biết cậu đang nói gì.

“Thảm của tôi đâu?” Cậu đề cao âm lượng không chỉ một chút, Tưởng Nghiên ở trong bếp cũng nghe được, tay còn cầm cái vá chạy ra.

“Thảm gì?”

“Thảm trên mặt đất,” Thanh âm cậu trở nên lo lắng.

Tưởng Nghiên sửng sốt, “Đó là tấm thảm của cậu? Nhưng nó nằm trong phòng Kỳ Đông a, tớ thấy nó hơi cũ, màu cũng không hợp nên tiện tay đem bỏ rồi.”

Lăng Đạo Hi khó có thể tin, “Bỏ sao?”

“Làm, làm sao vậy?” Tưởng Nghiên chẳng hiểu gì hết.

“Ai cho cậu bỏ đồ của tôi!”

Tưởng Nghiên bị cơn giận thành linh của cậu dọa tới, theo bản năng lui ra sau một bước.

Động tác của cô nhấc nhở Lăng Đạo Hi mình thất thố, cậu ánh mắt phức tạp nhìn chằm chằm cô một lúc lâu, sau đó xoay người tông cửa ra ngoài.

“Đây rốt cuộc là chuyện gì?” Tưởng Nghiên qua hơn nửa ngày mới tìm lại được thanh âm.

Phản ứng Kỳ Đông ngược lại rất lạnh nhạt, “Ai bảo em vứt đồ của cậu ấy?”

“Chẳng qua là một cái thảm cũ mà thôi, lại nói, thảm của cậu ấy vì sao lại xuất hiện trong phòng...” Tưởng Nghiên im bặt, cô vốn thông minh, rất nhanh liền ý thức được không đứng chỗ nào.

Cô chậm rãi buông cái vá ra, cởi tạp dề, đi đến cửa phòng ngủ Lăng Đạo Hi, đứng đó một lúc lâu, dường như phải hạ quyết tâm thật lớn, rốt cục đẩy cửa, đi vào.

Cô đến trước bàn Lăng Đạo Hi, vươn tay sờ, thật sạch sẽ, không, phải nói là quá sạch sẽ.

Cô nhìn quanh phòng, không có một chút hơi người.

Thân là phái nữ, trực giác của Tưởng Nghiên từ trước đến nay đều rất chuẩn, lần này cũng không ngoại lệ.

“Chẳng lẽ lời đồn đó là thật?” Cô đứng ở cửa phòng Lăng Đạo Hi, nhìn Kỳ Đông trên ghế sa lon, hốc mắt hơi đỏ lên.

Kỳ Đông từ đầu đã không cần cô, giờ phút này cũng chỉ lạnh lùng ngồi đó không mở miệng nói chuyện.

“Hai người rốt cuộc có quan hệ gì?” Tưởng Nghiên mang theo tiếng nức nở hỏi lại một lần, vẫn không có câu trả lời.

Tưởng Nghiên cảm thấy khó mà chịu đựng được việc ở trong căn nhà này nữa, ngay cả không khí xung quanh cũng khiến cô hít thở không thông, cô xách giỏ tông cửa lao ra, hận không thể mau chóng rời xa cái nơi thương tâm đằng sau.

Nửa giờ sau, Lăng Đạo Hi trở lại, trong lòng ôm thật chặt một cái thảm vô cùng bẩn.

Cậu nhìn quanh nhà không thấy Tưởng Nghiên, liền biết mình gây họa rồi.

Lăng Đạo Hi đi đến trước mặt Kỳ Đông quỳ xuống, “Xin lỗi.”

“Cầu cầu thành công đuổi đi nữ chủ nhân, vui chứ?”

Lăng Đạo Hi muốn đứng lên, “Tôi.. tôi sẽ đi tìm cô ấy giải thích ngay bây giờ.”

Kỳ Đông một cước đem cậu giẫm lại, “Cậu cảm thấy cô ta sẽ nghe?”

Lăng Đạo Hi cúi đầu, không biết nói cái gì cho phải, đành phải nói xin lỗi thêm một lần.

“Quên đi,” Kỳ Đông bỏ chân xuống, “Cái loại con gái không cho làm đó không có cũng được.”

Hắn chỉ chỉ giữa háng mình, “Lại đây.”

Lăng Đạo Hi không nghĩ tới hắn lại muốn lúc này, nhưng vẫn thuận theo quỳ gối đi qua, đem thánh vật của chủ nhân ngậm trong miệng liếm đến cứng.

Cậu như bình thường phun ra nuốt vào một hồi, Kỳ Đông đột nhiên đưa tay đè vai cậu đẩy cậu ra.

Lăng Đạo Hi không rõ chính mình làm không đúng chỗ nào, ngẩng đầu dùng ánh mắt hỏi hắn.

Kỳ Đông diện vô biểu tình nhìn chăm chú vào mắt cậu, “Tôi muốn thao cậu.”

18. Quyển 1 - Chương 18: Đêm Đầu

Lăng Đạo Hi nghe lời hắn xong thì ngây ngẩn cả người, sau một lúc lâu mới vâng dạ mở miệng, “Tôi, tôi không phải...”

“Cậu không phải cái gì?”

“Tôi không phải GAY...”

Nét tươi cười dần hiện ra trên khóe môi Kỳ Đông, “Cậu liếm chân đàn ông được, ăn dương vật đàn ông được, nhưng cậu không phải GAY, phải thế không?”

Lăng Đạo Hi gian nan gật đầu.

“Ha ha ha ha, ” Kỳ Đông chưa từng nghe chuyện gì buồn cười như vậy, vai co rúm không thôi, nửa ngày

mới dừng lại.

“Quên đi, ” Kỳ Đông khoát khoát tay, “Chờ cậu nghĩ kỹ rồi hãy tới tìm tôi.”

Dứt lời, hắn liền đứng dậy quay về phòng mình, Lăng Đạo Hi muốn theo vào, cửa lại bị sập cái rầm trước mặt cậu.

Ngày kế Kỳ Đông mở cửa phòng, tấm thảm hôm qua bị quăng đi một lần nữa được trải ngay trước cửa phòng mình, Lăng Đạo Hi đang cuộn tròn ngủ trên đó, chăn mền của cậu còn nằm trong phòng Kỳ Đông, cậu cả đêm cứ mặc nguyên quần áo vậy mà ngủ.

Kỳ Đông lướt qua cậu lập tức đi vào toilet, Lăng Đạo Hi thấy hắn rời giường liền muốn theo sau, lại một lần nữa bị nhốt ngoài cửa phòng vệ sinh, cho đến khi Kỳ Đông ra khỏi nhà, cũng không nói với Lăng Đạo Hi câu nào.

Hai ngày sau đó, Kỳ Đông hoàn toàn không đếm xỉa gì đến đối phương, cậu nấu cơm Kỳ Đông cũng không thèm nhìn tới, quần áo của mình cũng giặt trước, ngay cả quyền lợi được ngủ trên sàn nhà trong phòng chủ nhân vào buổi tối cũng bị cướp đoạt, Kỳ Đông thậm chí cấm cậu đặt chân vào phòng mình.

Bạo lực lạnh lùng lần hai của Kỳ Đông cơ hồ tra tấn Lăng Đạo Hi đến hỏng, ngay cả việc cấm dục bảy ngày cũng chưa khiến cậu thống khổ đến thế, ánh mắt cậu nhìn Kỳ Đông ngày càng tràn ngập van lơn, Kỳ Đông lại nhìn mà như không thấy.

Ngày thứ ba, Lăng Đạo Hi thanh tẩy bản thân sạch sẽ, mang theo mũ và dầu bôi trơn cả người xích lô quỳ trước giường Kỳ Đông.

Kỳ Đông không chút để ý mà quét mắt nhìn thứ bên giường, “Cậu làm gì vậy?”, giống như căn bản không nhớ rõ lúc trước đã nói gì với Lăng Đạo Hi.

Lăng Đạo Hi thần sắc giãy giụa, nửa ngày mới gian nan nặn ra một câu, “Cầu ngài tha tội.”

Kỳ Đông nở nụ cười, “Đáng tiếc tôi đã hết hứng thú.”

Tuyệt vọng lập tức chi phối biểu tình Lăng Đạo Hi, Kỳ Đông lại chỉ coi như không phát hiện, đem lực chú ý lần nữa tập trung vào máy tính.

Lăng Đạo Hi yên lặng quỳ dưới chân Kỳ Đông một hồi, xoay người, nâng mông lên, hai tay đẩy hai cánh mông ra, nói lại một lần, ” Cầu ngài tha tội.”

Kỳ Đông đeo tai nghe, bắt đầu xem phim.

“Cầu ngài thao tôi.” Lăng Đạo Hi một lần lại một lần thấp giọng lặp lại, “cầu ngài thao tôi, cầu ngài thao tôi, cầu ngài thao tôi...”

Kỳ Đông xem hết bộ phim 90 phút, Lăng Đạo Hi không biết đã đọc bốn chữ này bao nhiêu lần, Kỳ Đông tháo tai nghe xuống, thanh âm khàn khàn của Lăng Đạo Hi còn đang máy móc lặp lại, cậu đã bị lời của chính mình tẩy não, nếu nói ngay từ đầu vẫn là bất đắc dĩ, thì hiện giờ cậu đã đang van lơn từ tận tim phổi.

Kỳ Đông nhắc chân, vừa vặn giẫm lên tay Lăng Đạo Hi, thanh âm của đối phương rốt cục cũng dừng.

“Ồn ào muốn chết, cậu hy vọng tôi thao cậu đến vậy sao?”

Lăng Đạo Hi nuốt một ngụm nước bọt, lại thỉnh cầu một lần, “Cầu chủ nhân thao tôi.”

Trong giọng điệu biếng nhác của Kỳ Đông đã tràn ngập trào phúng, “Cậu là trai thẳng mà, sao có thể cho đàn ông thao.”

Lăng Đạo Hi biết hẳn muốn nghe cái gì, nhưng những lời lẽ hạ lưu đó đối với cậu từng chữ đều vô cùng gian nan mới buột được ra.

“Tôi sinh ra chính là để đàn ông thao.”

“Cậu lại không có bướm, cậu muốn tôi làm cậu chỗ nào a?” Kỳ Đông lười biếng hỏi cậu.

Lăng Đạo Hi lần nữa lặng lặng lẽ lẽ, “Hậu môn.”

“Nghe không hiểu a học sinh giỏi, có thể phiên cậu nói tiếng phổ thông không.”

Lần này thời gian giây giụa so với trước đó còn lâu hơn, “Thí nhân (*aka asshole*).”

Tươi cười biến mất trên môi Kỳ Đông, hẳn một cước đá văng tay cậu, “Cậu là kem đánh răng sao? Nặng một lần nói một câu?”

Tay Lăng Đạo Hi rời khỏi hông mình, theo bản năng nắm chặt quyền, mới miễn cưỡng không đến mức run rẩy quá lợi hại, “Cầu ngài thao thí nhân tôi.”

“Dùng cái gì thao?” thanh âm Kỳ Đông bắt đầu trở nên nghiêm khắc.

“Dương vật, ” Cậu mới vừa nói xong, ý thức được đáp án của mình sẽ không làm đối phương vừa lòng, vội vàng bổ sung, “Cầu ngài dùng dương vật thao thí nhân tôi.”

Thái độ Kỳ Đông lúc này mới hơi mềm đi một chút, “Vì cái gì?”

Lăng Đạo Hi bị hỏi khó, không biết nên trả lời câu hỏi thế nào, trong lúc cậu đang phát ngốc ở đó, chỉ cảm thấy hậu huyệt đau nhói, Kỳ Đông cư nhiên chọc ngón chân vào.

“Bởi vì tôi tiện, tôi muốn bị chủ nhân làm, ” Lăng Đạo Hi luống cuống không lựa lời.

“Thật sao?” ngón chân Kỳ Đông đảo loạn một chút, không có bôi trơn đau đến mức Lăng Đạo Hi hít sâu một hơi.

“Thật, tôi muốn bị chủ nhân dùng dương vật làm, van cầu ngài thao tôi, tôi van xin ngài,” Lăng Đạo Hi cấp bách khẩn cầu.

Kỳ Đông đùa giỡn đủ rồi mới rút ngón chân ra, chậm rãi bước đến trước mặt Lăng Đạo Hi, “Ngẩng đầu.”

Lăng Đạo Hi ngẩng đầu lên, trên mặt lập tức trúng một cái tát đau rát.

“Tôi thao cậu là coi trọng cậu, cậu dám già mồm cãi láo lần nữa tôi coi coi?”

“Chủ nhân tôi sai rồi,” lời còn chưa dứt, nửa bên mặt kia cũng trúng một cái tát.

“Nếu dám có lần sau, thì cậu cút cho tôi, đừng bao giờ về gặp tôi nữa.”

Lăng Đạo Hi khẩn trương lắc lắc đầu, trong mắt dày đặc hoảng sợ.

“Lên giường,” hần ngắn gọn ra lệnh.

Lăng Đạo Hi cuống quýt dùng cả tay lẫn chân trèo lên giường Kỳ Đông, sợ hần đổi ý.

Kỳ Đông đứng trên giường, để Lăng Đạo Hi liếm mình đến cứng, mới xoay ra phía sau cậu.

Hần không đếm xỉa đến mũi và thuốc bôi trơn bên cạnh, phi phi hai cái phun nước bọt ra tay, chà lên tính khí gân xanh bùng nổ của mình, không hề tiến diễn liền tiến vào.

Hần từng xem AV thấy không ít màn chơi hậu môn của nữ, chỉ là chưa từng thí nghiệm, Lăng Đạo Hi khẩn trương đến mức cơ vòng kịch liệt co rút, Kỳ Đông liên tục tiến mấy lần đều không vào được.

“Mẹ nó, thả lỏng, ” Kỳ Đông bắt mẫn đánh mạnh vào mông đối phương một cái.

Lăng Đạo Hi liều mạng muốn thả lỏng, nhưng nỗ lực chủ quan dù sao cũng không địch lại sợ hãi trong tiềm thức, thân thể cậu vẫn vô pháp mở ra.

“Kháo,” Kỳ Đông mắng một tiếng, “Gây mất xa mua vẫn nhỏ.”

Hắn thuận tay nhặt chiếc vớ mình đã mang ném qua, “Ngậm.”

Lăng Đạo Hi cúi đầu ngậm vớ vào miệng, khấn cấp hít sâu vài cái, vị đạo quen thuộc xâm nhập tứ chi bách hài, ý thức bắt đầu trở nên mơ hồ không rõ, thân thể lại nhanh chóng nổi lên phản ứng, cơ thể buộc chặt cũng dần dần thả lỏng.

Thấy cậu đã tiến vào trạng thái, Kỳ Đông cũng động thân một cái, thuận lợi tiến nhập hơn phân nửa, thần kinh Lăng Đạo Hi mới lơ ra lại lập tức căng chặt, kẹp chặt lấy Kỳ Đông, đến mức khiến hắn cảm thấy đau đớn.

“Thả lỏng!” Hắn lại vỗ hông đối phương, trên hai bên cánh hông lưu lại hai dấu tay đối xứng.

Lăng Đạo Hi dùng xoang mũi dồn dập muốn thở sâu, một bên tận lực thả lỏng thân thể, để Kỳ Đông thuận lợi tiến vào.

Kỳ Đông cảm thấy lực lượng kẹp chặt chính mình giảm bớt một ít, chậm rãi rút phân thân ra, chỉ để lại quy đầu còn dừng trong cơ thể đối phương.

Hắn lại phun nước bọt để bôi trơn, dùng sức một cái, lần thứ hai sáp nhập vài phần, cứ thế lặp lại mấy lần, cự vật dưới khó rốt cục tiến vào tận gốc.

Hắn chậm rãi ra vào vài cái, cảm giác không sai biệt lắm, bắt đầu tốc độ đều đặn mà hữu lực trườn sáp, mười ngón gắt gao chế trụ cơ hông rắn chắc của Lăng Đạo Hi, thỉnh thoảng còn phát vài cái trợ hứng.

Lăng Đạo Hi cúi thấp đầu, chôn chặt giữa hai bàn tay, giống như hành vi giả đờ điều ấy có thể giảm bớt cảm giác ô nhục đối phương gây cho mình.

Kỳ Đông mỗi lần chỉ rút ra một nửa, lại cắm vào tận gốc, âm nang bành bạch đánh vào hông Lăng Đạo Hi, phát ra tiếng vang có tiết tấu.

Đây là lần đầu tiên hắn làm đàn ông, động của đàn ông quả nhiên chặt hơn so với nữ nhiều, cảm giác ma sát cũng càng thêm rõ ràng, tựa như cắn chặt nửa người dưới của mình, mỗi lần tiến vào đều tràn ngập lực cắn, khi rút ra lại giống như quyến luyến không rời mà níu lại.

Mông đàn ông không mềm mại như của nữ, lại co giãn mười phần, mỗi lần va chạm đều mang theo lực đàn hồi thật lớn.

Quan trọng nhất là, chuyện thao một người cùng giới tính với mình, cho Kỳ Đông khoái cảm vô thượng về mặt tâm lý, nhìn thấy cậu con trai chiều cao không khác biệt mấy với mình giờ phút này chỉ có thể như một con chó nằm dưới thân mình mặc mình tùy ý đòi lấy, điều này khơi dậy dự vọng chinh phục của giống đực trong lòng Kỳ Đông.

Động tác hần trở nên càng thêm bạo lực, chín cựa một sâu va chạm nơi sâu nhất trong thân thể đối phương, mỗi lần va chạm mạnh mẽ nhất, đều có thể dẫn phát người dưới thân buột ra một tiếng rên rỉ nặng nề.

Thanh âm đè nén đó khiến Kỳ Đông không thể kìm lòng liếm liếm môi, hần khẩn cấp bắt đầu tìm kiếm điểm mấu chốt nhấn nạy của cậu con trai này, xô xuyên qua thân thể đối phương lần sau càng hung ác hơn lần trước.

Động tác của hần không hề thương tiếc thì không nói, cũng hoàn toàn mặc kệ đối phương có phải lần đầu hay không, chỉ nghe theo cảm thụ của bản thân mình mà bừa bãi, bộ vị yếu ớt của Lăng Đạo Hi sớm đã tê dại vì đau, hai chân như nhũn ra vẫn còn đang cố hết sức chống đỡ thân thể, cùng với lực lượng va đập liên tục đến từ phía sau.

Kỳ Đông làm đến hừng khởi, một phen túm tóc Lăng Đạo Hi, buộc cậu ngựa đầu lên thật cao.

“Có thích không? Chủ nhân cậu thao cậu thích không hả?”

Lăng Đạo Hi thống khổ nhắm mắt, cắn chặt môi dưới, một chữ cũng không chịu nói.

Dường như Kỳ Đông vốn cũng không định nghe cậu đáp, liên tiếp buông những lời thô tục.

“Cậu cái thứ lẳng lơ, dĩ điểm, chó hoang, chẳng phải cậu rất kiêu ngạo sao? Chẳng phải rất thanh cao sao? Còn không phải y như con chó quỳ đây cầu ông thao cậu?”

Kỳ Đông túm tóc cậu kéo ngược ra sau, “Suýt chút là tôi quên mất, cậu thẳng mà, gặp đàn bà có lên nổi không? Cái đồ phế vật không liếm chân đàn ông thì cứng không nổi.”

Kỳ Đông đưa tay xuống dưới sờ soạng một phen, phát hiện hạ thân đối phương cứ nhiên còn mềm rũ nằm đó, nhất thời trong lòng không vui, “Tôi cho cậu mặt mũi mà thao cậu, cậu dám không có phản ứng?”

Hần thô bạo xóc vài cái, tiểu gia hỏa vẫn cứ uất ức co thành một đoàn, không có chút dấu hiệu thức tỉnh.

“Kháo, tôi còn không trị được cậu sao,” Kỳ Đông rút phất dương vật ra, tới trước mặt Lăng Đạo Hi, vung tay liên tát một cái, khí phách ra lệnh, “Cứng cho tôi!”

Hần liên tiếp giáng cho đối phương bảy tám cái tát, hạ thân vốn đang ngủ đông của Lăng Đạo Hi dưới loại vũ nhục này thể mà từng chút ngẩng đầu.

“Chỉ có như vậy cậu mới cứng được, cậu tự nói coi cậu tiện cỡ nào?” Kỳ Đông không chút lưu tình đả kích cậu, Lăng Đạo Hi đầy nhục nhã mở mắt ra, ngẩng đầu nhìn hắn, rồi lại e thẹn cúi đầu.

“Nằm xuống, tôi muốn làm chính diện,” Kỳ Đông lạnh lùng nói.

Lăng Đạo Hi lúc này thuận theo nằm xuống, chủ động mở chân, lộ ra bí huyết đã bị làm đến hơi giãn.

Có bơi trơn lúc mới vừa rồi, lần này tiến vào không hề trở ngại, Kỳ Đông đỡ thứ đang dâng trào của mình, nhắm chuẩn mục tiêu một phát cắm thẳng đến tận cùng.

Dường như biết biểu tình của mình đã bại lộ trong đáy mắt Kỳ Đông, Lăng Đạo Hi theo bản năng nâng cánh tay, che khuất hai mắt mình.

“Dem cái vuốt chó của cậu lấy ra cho tôi, ” Kỳ Đông lập tức nhìn thấu ý đồ của cậu, “Thế nào, bộ dạng dâm đăng không dám cho người khác xem sao? Cậu muốn giả bộ ngây thơ thì ra ngoài mà giả, đừng có khoe khoang trước mặt tôi.”

Lăng Đạo Hi đành phải buông cánh tay xuống, lộ ra khuôn mặt ửng hồng, không biết vì bị làm hay bị đánh.

Tay Lăng Đạo Hi thả xuống liền không biết nên đặt ở đâu, bị động túm lấy ga giường một chút, sau cùng ôm lấy đầu gối mình, làm ra một tư thế ngênh đón.

Động tác nhỏ này của cậu chẳng biết tại sao khiến cho Kỳ Đông đang thao cậu cảm thấy một trận điện lưu lan khắp da đầu đến hưng phấn, hắn dùng sức đè đầu gối đối phương, khiến thắt lưng cậu gập lại một góc độ rất khoa trương, hạ thân sung huyết cấp tốc ra vào trong cơ thể đối phương, mỗi lần chỉ rút ra một chút liền tàn nhẫn tiến công, cả người Lăng Đạo Hi đều theo động tác kịch liệt của hắn mà nhấp nhô, tính khí bị Kỳ Đông bạo lực kích thích đến cương cứng cũng theo đó cao thấp lay động.

Kỳ Đông càng làm càng thích, dịch tiết của tuyến tiền liệt bơi trơn khiến hắn ra vào thông suốt, khi trườn sát phát ra tiếng nước dâm mỹ, lúc Lăng Đạo Hi ý thức được đây là thanh âm từ chỗ đó của mình vọng lại, nhất thời xấu hổ đến mặt đỏ tai hồng, hận không thể bịt tai mình lại.

Kỳ Đông sao có thể cho cậu toại nguyện, ngăn chặn cậu chính là một lần làm càng mãnh liệt, thuận tiện thưởng thức biểu tình rối rắm của cậu, miệng không ngừng phun lời thô tục hạ nhục cậu, nhìn hạ thân đối phương dưới hai tầng kích thích tâm lý cùng sinh lý mà hưng phấn đến mức trở thành màu tím đỏ, lại vô pháp phát tiết.

Công phu trên giường mới là bản lĩnh đặc biệt mà Kỳ Đông đặc ý nhất, cũng là vũ khí bí mật làm cho con gái một đám đều không rời bỏ hắn được, thân là vận động viên hắn có sức bật cùng sức bền kinh người, loại gà con mới nở như Lăng Đạo Hi nào đã từng trải qua trận chiến kiểu này, chỉ cảm thấy bản thân sắp bị làm đến đảo lộn, thế mà đối phương lại vẫn tinh thần y như mới bắt đầu.

Lăng Đạo Hi không biết mình rốt cuộc bị đối phương đè xuống làm bao lâu, ngay cả tư thế cũng đổi vài loại, năng lực thừa nhận của cậu cơ hồ tới cực hạn, rốt cục nhịn không được mở miệng xin tha.

“Hứ,” Kỳ Đông phun một tiếng xem thường, “Mới thể đã không được, thể lực còn kém hơn con gái, cậu còn là đàn ông không?”

Lăng Đạo Hi há rồi há miệng, nhưng ngay cả phát ra thanh âm cũng thật khó khăn.

“Thật là cái thứ vô dụng,” Kỳ Đông thấy cậu một bộ dạng nửa chết nửa sống cũng thấy mất hứng, lui khỏi thân thể cậu, rút tờ khăn giấy lau qua loa, thuận thực xé mở bao cao su, mang vào hạ thân mình.

“Nằm sắp cho tốt,” hấn ra lệnh, Lăng Đạo Hi miễn cưỡng trở mình, lại khôi phục thành tư thế chó cái ban đầu, mông chuẩn xác đối diện hung khí của Kỳ Đông.

Kỳ Đông không chút khách khí lại lần nữa xâm lấn lối đi mật của đối phương, bắt đầu tiến hành đợt nước rút cuối cùng, từ sâu trong yết hầu hấn phát ra tiếng gầm nhẹ như dã thú, cuối cùng chuyển hóa thành một tiếng gào cuồng dã, đem thứ trong cơ thể bắn hết vào bao cao su.

Kỳ Đông nhắm mắt lại, hưởng thụ khoái cảm trong một khắc khi đến cao trào, khổ bộ còn dùng lực thúc thêm vài cái, xuất tinh kết thúc, tính khí bị tràng bích Lăng Đạo Hi gắt gao vây trụ vẫn mạnh mẽ như trước mà khiêu động trong cơ thể đối phương.

Dư vị rút đi, Kỳ Đông mới mở mắt ra, không tìm lòng được lại vỗ mạnh một cái vào mông đối phương, “Sướng!”

19. Quyển 1 - Chương 19: Tình Ái

Kỳ Đông rời khỏi cơ thể Lăng Đạo Hi, Lăng Đạo Hi cố chống đỡ thân thể mềm nhũn vô lực quay lại đập đầu với Kỳ Đông, “Chủ nhân ngài vất vả rồi.”

Kỳ Đông giấu cột cậu một tiếng, “Nể tình cậu lễ phép,” hấn lộ mũi xuống, ném tới trước mặt Lăng Đạo Hi, “Phần thưởng cho cậu.”

Lăng Đạo Hi ngay cả đầu cũng không nâng, “Cám ơn chủ nhân.”

Kỳ Đông cường chế nâng cằm cậu lên, môi dưới Lăng Đạo Hi bị cắn hằn một vòng dấu răng thật sâu, đến mức chảy máu, “Tôi cho cậu ba ngày, mặc kệ cậu xem AV hay là GV, phải học được cách gọi giường (*rên rỉ trên giường*), tôi không có hứng thú thao một người câm.

Hắn chậm rãi dí sát mặt cậu, “Thêm một lần như hôm nay nữa, có tin tôi nhổ sạch rằng cậu không?”

Mắt Lăng Đạo Hi thoáng vẻ bối rối rõ rệt, nhưng vẫn ngoan ngoãn đáp vâng.

Kỳ Đông nhìn lướt hạ thân vẫn chưa phóng thích của cậu, lại đảo mắt thấy cái mũ quăng một bên, thay đổi chủ ý.

“Đến, đừng nói tôi chỉ lo cho mỗi mình được thích,” hắn dùng đầu ngón chân hất hất cái mũ, “Mang lên.”

Lăng Đạo Hi không biết hắn muốn làm gì, chỉ đành đem cái mũ Kỳ Đông đã dùng mang lên hạ thân mình, vì đến tận bây giờ cậu cũng chưa bao giờ dùng qua, động tác cậu có vẻ thực vụng về.

Thấy cậu bộ dạng đó Kỳ Đông lại la mắng, “Đồ chó ngu ngốc đến cái mũ cũng không biết mang, tôi thật thấy lo lắng cho cô bồ tương lai của cậu.”

Lăng Đạo Hi trông lung tung nửa ngày rốt cục miễn cưỡng mang mũ vào được một đoạn, tinh dịch Kỳ Đông còn ở bên trong, thoát nhìn cứ như cậu vừa bắn qua.

“Tự bóc.” Kỳ Đông ra lệnh.

Lăng Đạo Hi tay trái cầm phân thân, lúc trước hưng phấn đã lâu vẫn chưa thể phóng thích, giờ khuấy động vài cái liền bắn, tinh hoa nam giới của hai người trộn lẫn một chỗ, không thể phân biệt.

Trên mặt Kỳ Đông lộ ra thần sắc xem thường, “Cậu như vậy cũng đòi chơi gái hả? Sau này có bồ không thỏa mãn được người ta, cũng đừng có tới cầu tôi chơi vợ cậu giùm.”

Lăng Đạo Hi thật sâu cúi đầu.

Kỳ Đông cúi người, cong khoe môi, “Bất quá, nếu cậu thật sự đến cầu tôi, tôi cũng không ngại,” hắn thẳng người lại, thu liễm ý cười, “Liếm cho tôi, một giọt cũng không được chừa!”

Lăng Đạo Hi trước tiên dùng đầu lưỡi thanh lý sạch sẽ phần lưu lại trên dương vật Kỳ Đông, sau đó thành thành thật thật cúi đầu liếm hết hỗn hợp tinh dịch trong bao cao su, cuối cùng ngậm mũ đến bên chân Kỳ Đông để cho hắn kiểm tra.

Kỳ Đông hất cằm ra dấu với đồng mũ còn thừa lại, “Quăng hết đi, tôi ghét mang mũ làm,” nói xong hắn lại châm chọc, “Nếu cậu sợ mang thai, thì tự đi mà uống thuốc.”

Lăng Đạo Hi gật gật đầu, tỏ vẻ đã biết.

Kỳ Đông lúc này mới ôn hòa sắc mặt một chút, “Có mệt không?”

Lăng Đạo Hi nào dám trả lời mệt, vội vàng lắc lắc đầu.

Kỳ Đông vừa lòng nằm xuống, cái gì cũng không nói, dùng ngón trỏ nhẹ điểm hai cái, sau đó liền nhắm mắt dưỡng thần không để ý đến cậu nữa.

Lăng Đạo Hi tự giác bò đến bên chân chủ nhân hầu hạ, mãi đến khi đối phương thoải mái tiến vào mộng đẹp.

Sáng sớm hôm sau lúc Kỳ Đông tỉnh giấc, phát hiện Lăng Đạo Hi lại dám tự tiện ngủ trên giường, còn đang ôm chân mình ngủ đến say sưa, không nói hai lời một cước đạp cậu tỉnh mộng đẹp.

Dường như rất hiếm khi ngủ được trầm như vậy, Lăng Đạo Hi sau khi tỉnh lại hốt hoảng chốc lát mới phân rõ cảnh trong mơ cùng hiện thực, ý thức được mình đã phạm vào sai lầm lớn cỡ nào, cậu nhất thời khẩn trương đến mức nói năng lộn xộn.

“Thật, thật xin lỗi, tôi qua tôi quá mệt mỏi, không chú ý liên, lỗi, ngủ quên mất...”

“Mệt?” Kỳ Đông nâng chân giẫm lên ngực cậu, “Tôi qua lúc tôi hỏi cậu, chính cậu nói cậu không mệt a.”

“Tôi...”

“Cậu mệt thì cứ nói ra a, cậu như thế lại thành ra tôi không hiểu đạo lý có phải không? Dù sao cũng coi như đêm đầu của cậu, tuy cậu không phải hương cũng chẳng phải ngọc gì,” hắn dùng ngón chân ma sát vòng quanh điểm nhô lên trên ngực cậu, “Nhưng không có nghĩa là tôi không thể khai ân mà thương tiếc cậu.”

Lăng Đạo Hi gục đầu xuống, “Thực xin lỗi, sau này tôi sẽ không tái phạm.”

“Hừ, ” Kỳ Đông cười lạnh một tiếng, “Sau này sớm tối đều phải chủ động xin tôi chỉ thị biết không?”

Lăng Đạo Hi đợi nửa ngày không thấy khúc sau, cẩn thận hỏi, “Xin chỉ thị cái gì?”

Kỳ Đông lạnh lùng nhìn cậu không nói lời nào, Lăng Đạo Hi suy nghĩ hồi lâu mới lĩnh ngộ được ý tứ đối phương.

Cậu cung kính quỳ tốt, hơi hơi cúi đầu, “Xin hỏi chủ nhân sáng hôm nay có tâm tư thao tôi không?”

Thấy Kỳ Đông không lên tiếng, cậu lặp lại một lần, nói đến lần thứ ba Kỳ Đông mới mở miệng.

“Không có.”

Lăng Đạo Hi thành thật ngậm miệng.

Kỳ Đông cười cười, “Tiếng Anh cũng tới một lần, tôi muốn nghe.”

Lăng Đạo Hi do dự, Kỳ Đông thấy thế châm chọc, “Này đâu làm khó được cậu hử, sinh viên tài cao?”

Lăng Đạo Hi mở miệng, nói một tràng tiếng Anh lưu loát, bằng trình độ Anh ngữ của Kỳ Đông, chỉ nghe được mỗi hai chữ “fuck me”.

“Tiếng Nhật thì sao?” Kỳ Đông lòng tham không đáy.

Lần này Lăng Đạo Hi không biết nói sao.

Kỳ Đông cũng trêu đùa đủ rồi, phát phát tay ý bảo miễn, Lăng Đạo Hi lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, như thường ngày hầu hạ Kỳ Đông rời giường.

Kỳ Đông huyết sáo đi vào sân huấn luyện, đội hữu vừa nhìn thấy hấn liền trêu chọc nói, “Ấy dô, nét mặt toả sáng a, có chuyện gì vui phải không?”

Không đợi hấn trả lời, đội hữu liền đỉnh đặc ôm cổ hấn, “Thành thật khai báo, có phải lại có bồ mới không, nói nói anh nghe coi.”

Kỳ Đông lật tay một cái xách cổ áo đối phương, “Ai là anh?”

Đội hữu vội vàng mở tay ra dấu ‘sợ rồi’, “Cậu là anh, cậu là anh, tớ là thằng em cậu còn không được sao anh Đông?”

Kỳ Đông lúc này mới buông cậu ta ra, đội hữu vẫn không cam tâm mà còn muốn tám chuyện, “Nhìn cái bộ dạng tinh thần này của cậu nhất định là tối qua lên giường với gái rồi, nói coi, lần này là hoa khô của hệ hay hoa khô học viện? Chắc không phải là hoa khô giảng đường chứ hử?”

Trong đầu Kỳ Đông hiện lên biểu tình ảm đạm của người nào đó lúc bị hấn đặt dưới thân, không tự chủ được cong khóe miệng, “Là *(người của)* hội sinh viên.”

Đội hữu sững sốt, “Là cái cô nàng Tưởng...gì gì đó ư, hai người không phải đã chia tay rồi sao?”

“Không phải, ” Kỳ Đông hàm chứa ý cười mà nheo mắt, “Lần này là hội sinh viên của trường.”

“Thật sao? Ai a?” Đội hữu đối tốc độ cùng chất lượng đối bạn gái của Kỳ Đông đều tràn ngập hàm mộ.

Kỳ Đông đôi môi khẽ mở, “Không thể trả lời.”

Đội hữu khổng chế không nổi cho hấn một đá, “Cậu được ha, tớ phát hiện cậu càng ngày càng đổi sang lộ tuyển văn nghệ rồi đó, có phải dong chi tục phần không thỏa mãn được cậu nữa không?”

Kỳ Đông ngả ngón khẩy cầm đội hữu, “Chờ lúc nào cậu giống như tớ duyệt gái vô số rồi, phẩm vị của cậu cũng nâng cao mỗi ngày thôi.”

“Đừng...” ‘Phẩm vị cao’ của Kỳ Đông đang nằm dưới thân hấn thảm thiết xin tha.

Động tác Kỳ Đông không hề vì tiếng ‘đừng’ này mà dừng, ngược lại tăng nhanh tốc độ, “Tôi kêu cậu đi học gọi giường, cậu học được chính là ‘đừng’ sao?”

Lăng Đạo Hi liều mạng túm ga giường, theo bản năng lại muốn cắn môi, nhớ lại lời Kỳ Đông, động tác dừng phắt lại, tiếng rên rỉ khó có thể ức chế liên tiếp tràn ra.

“Rên dễ nghe thật, chắc phải ghi âm lại cài thành nhạc chuông riêng cho cậu quá,” Kỳ Đông nói xong thật sự đưa tay cầm di động để cạnh giường qua thiết lập thành hình thức ghi âm.

“Đừng, đừng...” Lăng Đạo Hi cuống quýt cầu xin.

“Đừng cái gì?”

Lăng Đạo Hi lại bị Kỳ Đông thúc đến rên rỉ mấy tiếng, mới miễn cưỡng nói ra miệng, “... Đừng cài thành nhạc chuông.”

“Vậy cậu kêu lớn tiếng hơn chút, nói không chừng tâm tình tôi tốt thì sẽ không dùng tới.”

Lăng Đạo Hi trầm mặc thở dốc một lát, khi thanh âm lần nữa vang lên quả nhiên cao thêm mấy decibel.

“Gọi chủ nhân, ” Kỳ Đông cảm thấy bằng tính cách Lăng Đạo Hi, chắc cả đời cũng không tự học gọi giường được, khó thấy kiên nhẫn dạy cậu.

“Chủ nhân...”

“Chủ nhân của cậu đang làm gì?”

“Đang... thao tôi.”

“Thao thế nào?”

Lăng Đạo Hi há miệng thở dốc nói không nên lời, khổ hạ Kỳ Đông lập tức dùng sức đẩy một cái, Lăng Đạo Hi vội vàng nói ra miệng, “Thích.”

“Nói cả câu,” Kỳ Đông giọng điệu nghiêm nghị.

“Chủ nhân thao tôi thật thích...”

Kỳ Đông bắt mắt nhéo lên đùi cậu một cái, “Nói cho đầy đủ coi!”

“Dương vật lớn của chủ nhân thao tôi thao đến thật thích,” Lăng Đạo Hi cố nén cảm giác thẹn mà nói thật nhanh.

“Còn gì nữa không?”

“Tôi... tôi... Ừm a...”

“Vì sao tôi phải thao cậu a?” Kỳ Đông thả chậm tốc độ trườn sát, mỗi lần đều rút đến khi chỉ còn quy đầu trong cơ thể, tiếp đó thì chậm đến mức không chịu đẩy hết vào.

“Bởi vì... Bởi vì thí nhân tôi ngứa... Muốn bị chủ nhân thao... A...”

“Ừm,” Kỳ Đông tiếp tục thông thả treo cậu, “Muốn bị thao như thế nào a?”

“Muốn...” Lăng Đạo Hi lại chần chừ, Kỳ Đông dứt khoát ngừng lại, rất có tư thế cậu không nói hấn sẽ không làm.

“Dùng sức thao,” Thanh âm Lăng Đạo Hi như muỗi kêu.

“Hửm?”

“... Dùng sức, dùng sức thao tôi,” Lăng Đạo Hi miễn cưỡng vượt qua được cửa ải tâm lý, lời gì cũng nói ra, “Thao chết tôi, van cầu ngài thao tôi!”

Cậu thét một tiếng kinh hãi, nhưng Kỳ Đông giống như cuồng phong bạo vũ mà luật động, dương vật sung huyết trong cơ thể cậu vô tình tiến xuất, cơ hồ xé rách thân thể cậu, dù từ đêm đầu đến nay đã qua vài ngày khai phá, nhưng Kỳ Đông vẫn có thể mỗi lần đều làm cậu đến chết đi sống lại.

Kỳ Đông chơi gái trên giường chơi đến quen, làm đến lúc hưng phấn liền theo quán tính thò tay muốn nắm vú, lại bắt phải khoảng không, ngược lại tức giận nắm đầu nhũ Lăng Đạo Hi hung hăng nhéo xuống, dẫn xuất một tiếng rên rỉ càng thêm tiêu hồn.

“Hửm? Vụ này không tệ nhỉ,” Kỳ Đông lại dùng sức nhéo vài cái, Lăng Đạo Hi khó mà nén được thở hào hển, ngay cả phần thắt lưng cũng nâng lên, như đang phối hợp với tiến công của Kỳ Đông.

Kỳ Đông dứt khoát hai tay bóp chặt điểm nhô lên hai bên trái phải, đồng thời khố hạ bắt đầu tiến công mãnh liệt hơn, biểu tình Lăng Đạo Hi trở nên vừa hưởng thụ lại vừa thống khổ, cơ hồ ngay cả kêu cũng không thành tiếng được.

Hắn bóp đầu nhũ Lăng Đạo Hi đến vừa đỏ vừa sưng, lúc này mới chịu buông tay ra, “Tự mình đến!”

Hắn bắt lấy tay Lăng Đạo Hi kéo về phía hạ thân của đối phương áp lên, Lăng Đạo Hi thuận theo cảm phân thân đã sớm trưởng đau của chính mình, ngay sau đó tay kia cũng bị áp tới ngực.

“Tôi muốn nhìn cậu lắng lơ,” Kỳ Đông ra lệnh cho cậu.

Lăng Đạo Hi nuốt nước bọt, một bàn tay nắm chặt bao quy đầu vỗ về chơi đùa, tay kia thì thường thức đầu vú mình, rên rỉ tiếng sau cao hơn tiếng trước.

Cậu ra sức biểu hiện nhưng vẫn không làm Kỳ Đông vừa lòng, “Nhúc nhích cái mông coi, cậu là người chết hả?”

Lăng Đạo Hi nghe vậy đành phải lại liều mạng lay động mông, tận lực nghênh hợp với động tác Kỳ Đông, khiến cho mỗi một lần xô xuyên đều thẳng tắp đâm vào tuyến tiền liệt mẫn cảm, ba nơi đồng thời bị tập kích khiến cậu tình quan nan tỏa*, động tác trên tay không tự chủ được nhanh hơn, mắt thấy sắp bắn ra.

**Tình: Tình dịch, quan: cửa, nan: khó, tỏa: khóa à sắp hết nhẫn nổi rồi*

Kỳ Đông chờ chính là giờ khắc này, tốc độ so với Lăng Đạo Hi bắn còn nhanh hơn, hắn dùng ngón cái trong nháy mắt ngăn chặn phần mắt (của dương vật) đối phương.

“A a a a a ——” nghịch lưu khiến Lăng Đạo Hi thống khổ kêu to.

“Cho tôi bắn, cho tôi bắn!” Cậu không để ý tới hình tượng mà gào lên, “Van cầu ngài cho tôi bắn!”

Kỳ Đông không chút ý tứ buông tay, ngược lại càng chơi đến hăng say.

Lăng Đạo Hi giờ này tôn nghiêm gì nhân cách gì toàn bộ đều không cần, thân thể cậu kịch liệt giãy giụa, Kỳ Đông thích nghe cái gì thì cậu nói cái đó, chỉ cần có thể khiến Kỳ Đông dời ngón cái đi, tư thế dù có hạ lưu hơn nữa cậu cũng bày được ra.

Kỳ Đông nâng thắt lưng cậu lên cao cao, âm hành sưng đỏ đối chuẩn mặt cậu, nhẹ buông tay, dịch thể trắng ngà vận sức chờ phát động khẩn cấp phun mạnh ra, Lăng Đạo Hi theo phản xạ nhắm mắt lại, tinh dịch tung tóe đầy trên lông mi, má, môi cậu, sau đó là ngực, cuối cùng có hai dòng chảy lên bụng dưới.

Lông mi Lăng Đạo Hi rung động, thật vất vả đợi xuất tinh xong, chợt nghe thanh âm Kỳ Đông trầm thấp vang lên, “Vẫn chưa xong đâu.”

Cậu cảm thấy Kỳ Đông ly khai cơ thể mình, ngay sau đó lại có một cổ dịch thể nóng bỏng mạnh mẽ bắn lên mặt mình, tiếp đó là dòng thứ hai, thứ ba... Tinh dịch sền sệt đọng trên mi, cậu cả mắt cũng không dám mở.

Kỳ Đông thích xong rồi, dùng ngón tay chấm chút bạch trọc dính trên bụng đối phương, ác ý bôi lên trước ngực cùng môi cậu, “Của cậu đấy, vị có ngon không?”

Lăng Đạo Hi không có cách nào mở miệng, chỉ đành gật gật đầu.

Kỳ Đông nhìn khắp nơi, thấy quần lót Lăng Đạo Hi ném trên sàn, bật lên, lau loạn tinh dịch trên mặt Lăng Đạo Hi cho khô, cuối cùng đem cái quần lót đã nhăn nhúm quẳng cho cậu.

“Hôm nay cậu mặc cái này.”

Lăng Đạo Hi trước cái nhìn chăm chăm của hắn đem cái quần lót dính đầy thứ dơ bẩn của hai người chậm rãi mặc vào, Kỳ Đông vẫn cứ cảm thấy thiếu chút gì đó.

Hắn lại kéo quần lót xuống, đem vớ của mình bọc vào âm hành đối phương, lúc này mới vừa lòng.

“Mặc cái quần nào chật một chút, nhưng đừng có để lộ ra đó,” ngón tay Kỳ Đông buông lỏng, quần lót bắn trở về, “Nếu như bị người ta phát hiện đại lớp trưởng của chúng ta ăn mặc thành cái dạng này mà đi học, tôi đây cứu không được cậu đâu đó.”

20. Quyển 1 - Chương 20: Thích

—— phía dưới có chảy nước không?

Lăng Đạo Hi xem hết tin nhắn, hơi không được tự nhiên quay đầu nhìn thoáng, quả nhiên vừa vặn đối diện ánh mắt trêu chọc của Kỳ Đông ngồi ngay dãy bàn cuối.

Kỳ Đông vầy vầy di động, bày ra biểu tình ái muội chỉ có Lăng Đạo Hi mới xem hiểu, Lăng Đạo Hi đỏ mặt, lập tức quay đầu lại.

Kỳ Đông khinh thường cười cười, lại phát qua một tin.

—— tư vị kẹp chặt đùi thích hay không thích?

Lăng Đạo Hi đọc xong, theo bản năng đem hai đùi vốn đã sát vào nhau kẹp chặt thêm chút nữa.

Kỳ Đông vẫn không buông tha.

—— nếu thật sự chịu không nổi, thì thả nguồn gốc sinh mệnh ra hít thở không khí, đừng nghẹn hỏng luôn đó.

Lăng Đạo Hi bí mật hoạt động dừng quần một chút, cố khiến cho chỗ đó bớt khó chịu.

—— cậu nói có khi nào bạn học bên cạnh đã nhìn ra không?

Lăng Đạo Hi bắt đầu chột dạ nhìn chung quanh, lại lo sợ động tác rõ ràng quá sẽ gây chú ý.

—— người bên tay phải cậu cứ nhìn cậu suốt.

Lần này Lăng Đạo Hi ngay cả đầu cũng không dám xoay qua, tiềm thức cứ cảm thấy có tầm mắt đến từ bên phải nhìn mình chăm chăm.

—— ch*m nhỏ lẳng lơ có ngứa không? Có phải lại muốn có ai thao không?

Lăng Đạo Hi chỉ nhìn liếc một cái liền nhanh chóng xóa sạch, tựa hồ trên phím bấm đó có lửa đang thiêu đốt.

—— hồi sáng lúc cậu bị làm kêu thật là dâm đẳng nha.

Tay Lăng Đạo Hi đặt trên đùi dùng sức nắm chặt quần.

Cách tin nhắn trước chừng hơn một phút, âm báo nhắc nhở có tin mới lại vang lên.

—— a a, vừa rồi người bên cạnh đột nhiên sáp lại muốn coi tôi nhìn cái gì, đóng không đủ nhanh, cũng không biết cậu ta có thấy không nữa.

Lăng Đạo Hi trong lòng cả kinh, vội vàng quay đầu lại, nhìn thấy Kỳ Đông tươi cười xấu xa mới nhớ ra hôm nay đối phương đặc biệt chọn một chỗ ngồi trái phải đều không có ai, tảng đá trong lòng mới buông xuống.

Di động Kỳ Đông cư nhiên rung động một cái, hần nhú mày.

—— chủ nhân ngài đừng đùa tôi nữa mà.

Giọng điệu nhẩn tin của Lăng Đạo Hi khiến Kỳ Đông thật sự nhịn không được muốn cười.

—— không đùa cậu thì đùa ai a?

Hần hơi giương mắt, vừa hay nhìn thấy Từ Vĩ ngồi chéo phía trước, giảng đường này là dành cho môn chung, có vài đồng học cùng năm nhưng khác ban cũng đến học, Từ Vĩ tự nhiên cũng ở đây.

—— nếu không thì tôi đi đùa chó khác là được.

Một lát sau bên kia mới trả lời.

—— chủ nhân ngài cứ đùa tôi đi.

Kỳ Đông vui đầu vui vẻ cả nửa ngày.

Hần nghe thấy giảng viên gọi tên Lăng Đạo Hi, trong đại học thầy cô thường không nhớ tên được mấy bạn, nhưng loại sinh viên ưu tú như Lăng Đạo Hi đi tới đâu cũng được thầy cô chiếu cố bội phần, đi học bị điểm danh là chuyện cơm bữa.

Cũng không biết hôm nay gặp tình huống này là may mắn hay xui xẻo của cậu.

Thầy gọi Lăng Đạo Hi hình như không phải bảo cậu trả lời câu hỏi, mà là muốn cậu lên bảng tính toán một đoạn công thức.

Kỳ Đông nheo mắt lại, muốn từ động tác của cậu tìm kiếm sơ hở.

Nhưng ngoài dự liệu của hắn, Lăng Đạo Hi vẫn như thường ngày tự tin tới trước bảng, lưu loát viết lên, mỗi một nét đều cứng cáp hữu lực, sau khi được thầy đồng ý, cậu liền nhanh chân xuống bục, sống lưng

thẳng tấp, không tỏ vẻ nửa phần bất tiện, ngay cả Kỳ Đông từ tận đáy lòng cũng muốn huyết sáo vì cậu.

—— diễn xuất hoàn mỹ vô khuyết, cậu không làm diễn viên thật là lãng phí.

Lăng Đạo Hi mới vừa đọc xong, tin nhắn mới lại tới.

—— bởi vì cậu là người biết giả bộ nhất mà tôi từng thấy.

—— quên cậu dưới thân tôi rên rỉ phóng đảng thế nào rồi sao?

—— quên cậu cầu xin tôi muốn ăn dương vật tôi thế nào rồi sao?

—— quên cái bộ dạng ti tiện của cậu khi bị tôi đập bắn rồi sao?

—— nếu để những bạn học ở đây biết bộ dạng chân thật của cậu, không biết họ sẽ nghĩ như thế nào.

—— xem xem đến lúc đó diễn kỹ của cậu có còn đủ cho cậu giả vờ ngẫu không.

Lăng Đạo Hi đọc một tin thì xóa một tin, trên mặt ngày càng nóng, bộ vị nào đó trên thân thể trường đau đến muốn nổ.

Cậu vô pháp nhắn lại Kỳ Đông bất kỳ chữ nào, nhưng ngón tay lại như có vô số con kiến đang bò, tâm lý thì kháng cự, nhưng bản năng thân thể lại đã phản bội đại não.

—— van ngài đừng nói nữa.

Kỳ Đông nhìn thấy trong điện thoại ngắn gọn năm chữ, cười một tiếng, phát đi một tin nhắn ‘hẹn hò’ cuối cùng xem như tổng kết.

—— giữa trưa cùng nhau ăn cơm.

Sau khi tan học, Kỳ Đông chờ Lăng Đạo Hi ra cửa phòng mới chậm như rùa lung lay đi ra ngoài, quả nhiên Lăng Đạo Hi không dám đi, đang đứng chỗ không xa chờ hắn.

Kỳ Đông đi ngang cũng không dừng lại nói gì với cậu, trực tiếp đi thẳng, Lăng Đạo Hi ngoan ngoãn đi theo đằng sau cách hắn hai mét.

Kỳ Đông chọn căn tin hai đông người nhất Yên Đại, lựa cái cửa đang xếp hàng dài nhất, thời gian chờ lâu

nhất mà bữu bữu môi.

Lăng Đạo Hi mặt lộ vẻ lúng túng đi qua xếp ở cuối hàng, Kỳ Đông tìm vị trí tầm nhìn tốt nhất ngồi xuống, vừa lúc có thể giám thị nhất cử nhất động của Lăng Đạo Hi.

Xếp hàng phía trước cũng là cán sự trong hội sinh viên nhìn thấy Lăng Đạo Hi, hô lên, “Hội trưởng, đến gọi cơm a.”

Lăng Đạo Hi lễ độ gật đầu, “Ừ.”

“Lại đứng xếp chỗ đó này.”

Lăng Đạo Hi trộm nhìn Kỳ Đông, cự tuyệt hảo ý của cậu ta, “Cám ơn, bất quá vậy không tốt, hay là thôi đi.”

Đồng học kia thấy Lăng Đạo Hi nói thế, cũng thôi.

Lúc Lăng Đạo Hi bê hai khay thức ăn đến trước mặt Kỳ Đông thì đã qua tròn mười lăm phút, hai người vào giờ nghỉ trưa cùng ngồi một bàn trong căn tin cho sinh viên, đây vẫn là lần đầu.

Kỳ Đông nhìn biểu hiện vẫn đang cố gắng trấn định của cậu, chỉ là một vài động tác nhỏ trong lúc lơ đãng đã tiết lộ khẩn trương dưới đáy lòng cậu giờ phút này, cậu thường sẽ dùng các đốt ngón tay ngón trỏ cọ cọ chóp mũi, nhân thần phiêu hốt bất định, còn luôn không tự chủ được ngó nghiêng xuống dưới.

Kỳ Đông thừa nhận Lăng Đạo Hi là một người rất biết giả vờ, bất quá sống chung lâu, đối với mấy động tác nhỏ của cậu hẳn rõ như lòng bàn tay — khi cậu nhìn thẳng xuống, tức là thuận theo; nhìn chăm chăm phía dưới bên phải, tỏ ý không phục; mắt phiêu xuống dưới bên trái, chứng tỏ đang bất an; lúc nhìn mình, dù hai người đang nằm ngang nhau, cũng phải hơi hơi cúi đầu, ngược mắt nhìn lên phía trước, chính là biên độ cúi đầu tùy thuộc vào trường hợp đang ở trước mặt hay sau lưng người khác mà thôi.

Giữa trưa căn tin ồn ào huyên náo, chung quanh đều là sinh viên dùng cơm, nói chuyện chút cũng sẽ bị nghe thấy, Kỳ Đông ngồi đối diện Lăng Đạo Hi nhắn tin cho cậu.

—— khẩn trương cái gì?

Lăng Đạo Hi lắc lắc đầu biên độ cực nhỏ, tỏ vẻ không có.

—— còn làm bộ?

Người đối diện mấp máy miệng, đây cũng là phản ứng cậu quen có khi bị Kỳ Đông chọc thủng tâm tư.

—— vừa rồi đứng chân có nhũn không? Người chen chúc như vậy, thì lặng lẽ cọ cọ lên thân người khác chắc cũng không bị phát hiện đi.

Lăng Đạo Hi hạ mắt không lên tiếng.

—— hay là kỳ thật cậu đã cọ rồi?

Lúc này Lăng Đạo Hi nhẩn tin lại.

—— không có.

Hai người cách nhau không đến nửa thước, lại cứ nhẩn tin cho nhau như vậy, cảnh tượng thật là buồn cười.

Kỳ Đông lừa cơm hai miếng, Lăng Đạo Hi một mực yên lặng ăn, vị như đang nhai sáp.

—— cơm ở căn tin hai thực sự chả có vị gì.

Những lời này kỳ thật có thể nói thẳng ra, bởi vì người chung quanh đều đang nói y chang vậy, Lăng Đạo Hi không rõ vì sao hẳn cứ phải đánh chữ.

—— nếu thêm chút gia vị thì tốt rồi.

Kỳ Đông vừa lòng chứng kiến Lăng Đạo Hi khi đọc những lời này đưa trên tay run lên.

—— lần sau nhớ để dành lại một chút, đem đến căn tin cho cậu trộn vào cơm ăn, nghe nói bao cao su dùng xong cho vào tủ lạnh sẽ không bị khô.

Kỳ Đông gửi tin này qua xong thưởng thức phản ứng của Lăng Đạo Hi, quả nhiên mắt cậu lóe lên, né tránh tầm mắt Kỳ Đông, đầu cũng nghiêng về bên trái, hấu kết cũng mấp máy một chút.

Kỳ Đông chơi đã rồi mới bắt đầu ăn cơm, Lăng Đạo Hi thấy hấu rút cục cất di động vào, bản thân cũng thả lỏng thở phào một hơi.

Dưới tình huống như vậy ăn cái gì cũng thấy khó nuốt, Kỳ Đông lại khẩu vị đại khai, trong nháy mắt thối quét sạch sẽ đồ ăn trên bàn.

Lăng Đạo Hi chờ hấu ăn hết, cầm qua khay ăn của hấu vừa định đứng lên, đột nhiên thân mình cứng đờ, cả người như bị đóng đinh xuống chỗ ngồi.

Kỳ Đông đối với kết quả mà hắn tạo thành phi thường hài lòng, bên dưới cái bàn, hắn đem mũi chân hơi chuyển động một độ cung, biểu tình Lăng Đạo Hi biến đổi thật sự rất đặc sắc, nhần nạy, mê luyến, lo âu, khẩn cầu, toàn bộ tràn ngập trên gương mặt.

Kỳ Đông thu hồi chân lại, tiếp đó ‘lỡ không cẩn thận một cái’ gạt chiếc đĩa rớt xuống bàn.

Dưới cái nhìn chăm chăm của hắn, Lăng Đạo Hi cẩn thận nhìn hai bên, thấy mọi người đều đang dùng cơm không ai chú ý tới bên này, mới cực nhanh khom lưng nhặt đĩa trên đất.

Chỗ chiếc đĩa rớt xuống khá gần chân Kỳ Đông, Lăng Đạo Hi vừa mới đụng đến mục tiêu, đã bị Kỳ Đông một cước giẫm lên lưng bàn tay, nặng nề nghiền rồi nghiền.

Lúc Lăng Đạo Hi lần nữa ngồi lại, ôm chặt lưng bàn tay tay trái, mơ hồ có thể từ kẽ hở thấy được da chỗ đó có dấu hiệu đỏ lên.

Kỳ Đông nhếch khóe miệng, không tiếng động nói hai chữ, dâm —— tiện ——

Lăng Đạo Hi đọc hiểu khẩu hình của hắn, trong mắt lưu chuyển tình tự không rõ, nhưng lại cho Kỳ Đông lỗi giác ánh mắt đang nhìn mình kia ướt sũng.

Trên đường trở về, Lăng Đạo Hi hiển nhiên không trấn định như vừa rồi trên lớp học, nhịp chân hơi hỗn loạn theo sát phía sau Kỳ Đông.

Vừa vào phòng, Lăng Đạo Hi liền quỳ gối chỗ cửa, dùng răng cưỡi dây buộc giày cho Kỳ Đông, thuần thực cắn gót giày, tháo giày chủ nhân ra, rồi ngậm dép lê đến bên chân mang vào cho hắn.

“Cởi quần, ” Kỳ Đông vừa đi vào phòng trong vừa ra lệnh.

Lăng Đạo Hi bò theo, vào phòng ngủ ngoan ngoãn cởi quần dài, quả nhiên đầu vớ đã ướt đầm.

“Nước còn nhiều hơn cả con gái.” Kỳ Đông cười nhạo cậu.

Lăng Đạo Hi ghen một buổi sáng, rốt cục có thể thở hổn hển nói, “Chủ nhân...”

“Ừm?”

Cậu không nói lời nào, Kỳ Đông cũng không mở miệng, muốn buộc cậu chính miệng nói ra.

Cuối cùng vẫn là Lăng Đạo Hi không nhần nạy nổi trước, cúi đầu, “Chủ nhân ngài bây giờ có tâm tư thao

tôi không?”

Kỳ Đông bắt động thanh sắc nhìn kỹ cậu một lúc lâu, đột nhiên cười không rõ nghĩa, mỗi lần hần cười như vậy, đều khiến trong lòng Lăng Đạo Hi rờn rợn, cậu hoàn toàn suy đoán không được chủ nhân của mình kế tiếp muốn làm gì.

“Giữa trưa đi thỉnh an, cậu tới kỳ chó động dục ư?” Kỳ Đông hếch cằm, “Hơn nữa, chẳng phải cậu thắng sao? Thế nào, bị thao túng quá rồi, ngay cả tính hướng của mình cũng không nhớ rõ sao?”

Lăng Đạo Hi thấy hần nhắc lại chuyện cũ, sắc mặt thoát đỏ thoát trắng, “Chủ nhân, lúc trước tôi sai rồi, ngài đừng nhắc nữa.”

“Sao tôi lại không thể nói tới? Tôi phải thời thời khắc khắc nhắc nhở cậu, tôi sợ cậu càng chạy càng xa trên con đường sai lầm này thì biết làm sao?” Hần dùng mũi chân trên trục hạ thân sung huyết của Lăng Đạo Hi, cố ý dùng ngữ điệu khoa trương châm biếm cậu, “Một trai thẳng ưu tú như thế hủy trong tay tôi, tôi sợ có cô nào tới tìm tôi tính sổ a.”

Lăng Đạo Hi bị hần khiêu khích hô hấp ngày càng trầm trọng, chủ động áp sát về phía trước, Kỳ Đông lại đem chân thu về, không cho cậu như nguyện, Lăng Đạo Hi lại dùng cái loại ánh mắt ướt sũng đó nhìn hần.

“Tôi rất hiểu kỳ,” Kỳ Đông từ trong gói thuốc lá ngậm ra một điếu, Lăng Đạo Hi lập tức quỳ gối lết đến bên cạnh châm cho hần.

Hần phun ra một hơi khói thật dài mới nói, “Cậu cứ luôn miệng nói bản thân mình là dị tính luyến, cậu từng thích con gái?”

Lăng Đạo Hi thông thả lắc đầu, “Không có.”

“Vậy sao cậu biết cậu là thẳng?”

Lăng Đạo Hi nghĩ nghĩ, “Tôi cũng chưa từng thích con trai.”

Logic của Lăng Đạo Hi khiến Kỳ Đông cảm thấy rất thú vị, hần hơi nghiêng người xuống, gần từng tiếng hỏi, “Tôi đây thì sao? Cậu không thích tôi sao?”

Vấn đề này khiến Lăng Đạo Hi suy nghĩ càng lâu hơn, lâu đến mức Kỳ Đông cơ hồ cho là cậu không cho ra được đáp án.

An tĩnh thật sâu, cuối cùng thanh âm Lăng Đạo Hi trầm trầm vang lên trong phòng.

“Tôi làm sao dám thích ngài chứ.”

21. Quyển 1 - Chương 21: Trới

**Mình mạn phép đổi xưng hô từ đây, một là mình nghĩ khi Kỳ Đông hỏi Lăng Đạo Hi có thích mình không, thì bản thân hắn đã thích cậu mất rồi, bốn năm trôi qua chung tình với một mình cậu, tình cảm cũng tăng tiến... Hai là mình muốn câu chuyện ngọt ngào chút, vì cái đoạn đầu làm mình ức chế khủng khiếp!!!*

Năm thứ tư của Kỳ Đông ở Yên Đại đã đến lặng yên không một tiếng động, nhóm sinh viên bắt đầu vội làm luận văn tốt nghiệp, vội bảo vệ đề tài, vội thi nghiên cứu sinh, vội phỏng vấn, chỉ riêng hắn vì thân phận sinh viên thể dục thể thao đặc thù, trong những giải đấu quan trọng đã vì trường mang về không ít danh hiệu, giấy chứng nhận học vị đã là vật trong lòng bàn tay, trình tự kế tiếp bất quá là làm cho có.

Nhiệm vụ chính của hắn trong đội thuyền không còn là huấn luyện, mà là giúp huấn luyện viên huấn luyện học đệ mới, buổi sáng không cần phải rời giường sớm tập thể dục, chiều cũng có thể thích thì trình diện, lúc người khác bận rộn nhất, hắn trái lại thoải mái hơn nhiều.

Đám đàn em đối vị học trưởng này vừa kính vừa sợ, sợ là vì thủ đoạn xử phạt thể xác của hắn nhiều vô số kể, bạn sẽ phải kinh ngạc phương thức trừng phạt độc đáo như vậy làm sao hắn nghĩ ra được, đội viên mới dù có kiệt ngao bất tuân hơn nữa qua tay hắn một lần đều trở nên dễ bảo, đối với mệnh lệnh của hắn nói một thì không hai; kính là vì tên hắn trên bảng khen và cúp thưởng được vinh dự bày trong tủ chiếm cứ một loạt, cùng với bảng thành tích cá nhân khiến đám học đệ chỉ nhìn chứ không đuổi theo nổi, đến nay chưa ai có thể vượt qua.

Kỳ Đông rảnh rỗi rồi, thì chuyện có thể làm mỗi ngày càng nhiều, khéo là khéo ở chỗ Lăng Đạo Hi cũng đồng dạng rảnh rỗi, tuy Kỳ Đông chưa từng hỏi, bất quá hắn đoán được cậu tám chín phần mười là được giữ lại trường làm nghiên cứu sinh.

Vì thế cuộc sống hằng ngày của Kỳ Đông biến thành ăn ngủ đánh cầu cầu, một người thì khẩu vị từng bước đề thăng, trò chơi giống nhau chơi mãi cũng chán, Kỳ Đông bắt đầu thử nghiệm khai phá cách chơi mới, hắn đem những thủ đoạn SM xem trong AV sử dụng trên người Lăng Đạo Hi, trong đó hắn thích hơn cả chính là trới.

Kỳ Đông lười nhất là chiếu theo giáo trình làm từng bước, cũng may hắn có một ưu điểm lớn nhất, chính là không sợ làm sai, muốn trới thể nào thì trới thể ấy, tiếp theo hắn có một đối tượng luyện tập mặc cho hắn gây sức ép thể nào đều không có nửa câu oán hận, Lăng Đạo Hi dưới sự làm mưa làm gió của hắn cho đến nay vẫn chưa bị thương tích lớn gì, coi như là một chuyện khá là may mắn.

Có lẽ vì có thiên phú, hoặc là quen tay hay việc, một học kỳ trôi qua, thể mà để hắn luyện thành cao thủ nghề trới, các kiểu trới gọi tên được lẫn không gọi tên được tiện tay là thành, kiểu nào xuất hiện trong AV hắn coi một lần liền có thể trới ra y chang, không có cách thức phức tạp nào làm khó được hắn, còn tự chế ra không ít kiểu mới.

Mới đầu Lăng Đạo Hi ăn khổ rất nhiều, bất quá thể chất thích bị ngược của cậu thật sự quá nghiêm trọng, dù là loại trói buộc chẳng có quy tắc bố cục gì, cũng có thể khiến thân thể cậu nổi lên phản ứng, càng về sau kỹ xảo của Kỳ Đông ngày càng thuần thực, cậu vừa nhìn thấy đối phương lấy ra dây thừng liền cứng.

“Em có thể dừng lần nào cũng cơ khát vậy không, y như con chó động tình,” Kỳ Đông dùng dây thừng quất vào hạ thể đã bắt đầu chảy nước của đối phương, “Tôi cũng không biết là tôi chơi em hay em chơi tôi nữa đây.”

Lăng Đạo Hi có chút thẹn thùng, “Là ngài chơi em.”

“Tôi lại không hỏi em, ai bảo em trả lời, ” Kỳ Đông thuận tay dứt một chiếc vớ vào miệng cậu, sau đó lấy băng dính dán lên. Lúc hấn vừa mới bắt đầu chơi dây thừng, Lăng Đạo Hi thường bị hấn làm đau đến kêu ra, khiến hấn cảm thấy buồn bực, sau đó liền hình thành thói quen dán miệng.

“Còn một chiếc muốn bọc chỗ nào?” Biết rõ đối phương không thể nói chuyện, Kỳ Đông còn cố ý hỏi cậu, Lăng Đạo Hi đành phải đưa mắt nhìn xuống tính khí đã sớm sung huyết.

Kỳ Đông vốn không định trưng cầu ý kiến cậu, đem vớ tròng lên rồi, dùng dây giày quấn một vòng lên chỗ rãnh yếu ớt, sau đó đan chéo trước sau bên thành một tấm lưới tỉ mỉ, cuối cùng buộc một gút thông lọng ngay gốc.

“Tôi cho em động dục, ” hấn siết rồi lại siết chặt nút buộc, sau đó tát khí quan bị trói thành bánh chưng một cái, nó không cam lòng gật lên xuống vài lần.

Kỳ Đông cầm lấy dây thừng, trước tiên trói mấy vòng quanh lồng ngực đối phương, cánh tay bị chặt chẽ cố định hai bên thân thể không thể động đậy, dây thừng vừa khéo đi ngang điểm gồ lên, hai đầu nhũ rất nhanh vì ma sát mà vểnh cao.

Hấn đem hai tay Lăng Đạo Hi song song trói lại phía sau, động tác thắt gút thập phần thuần thực, cơ thể căng chặt phối với dây thừng mềm mại, thoát nhìn tựa như một tác phẩm nghệ thuật vừa cương vừa nhu.

Giải quyết xong nửa người trên, Kỳ Đông một lần nữa vớ một sợi dây thừng, vòng hai vòng từ đầu giường đến cuối giường, tầm mắt Lăng Đạo Hi dõi theo hấn chuyển động trái phải, trong lòng vừa thấp thỏm lo lắng lại vừa chờ mong, không biết lần này bị chủ nhân chiêu trò phong phú bày thành tư thế khuất nhục nào.

Lần này Kỳ Đông không trực tiếp dùng dây thừng trói thân thể cậu, mà tìm cái gậy mát xa, sau đó ấn Lăng Đạo Hi quỳ sấp trên giường, sức nặng toàn thân cậu đều dựa vào đầu và đầu gối chống đỡ, mông nhếch lên cao cao, cúc hoa không hề giữ lại bại lộ trong không khí.

Kỳ Đông đem gậy mát xa cắm vào đến tận gốc, trước dùng dây thừng bên hông quấn quanh hai vòng, sau đó hai sợi giao nhau luân qua giữa đùi, ở huyết khẩu kết một nút thắt để đề phòng gậy mát xa tuột ra, tiếp đó lại gút một gút tại đáy chậu, hướng về phía trước đan chéo bao lấy dương vật cùng âm nang, lại

xảo diệu quần quanh vài vòng sau đó cố định tại đan điền (*vùng dưới rốn*).

Cuối cùng hắn dùng hai sợi thường hơi ngắn phân biệt trói chặt hõm gối, cột vào chân giường, đùi Lăng Đạo Hi bị kéo mở biên độ cực đại, toàn thân rốt cuộc không thể động đậy.

Kỳ Đông vừa lòng thưởng thức một chút kiệt tác của mình, tùy tay bật công tắc gậy mát xa, bộ phận chôn trong cơ thể lập tức điên cuồng xoay tròn vận vẹo.

Hắn đưa mắt nhìn đồng hồ, “Tôi phải ra ngoài, một giờ sau sẽ về.”

Lăng Đạo Hi lập tức ô ô kêu lên, cực lực giãy giụa thân mình, Kỳ Đông đối với phản ứng của cậu nhìn mà không thấy, hắn tìm di động của Lăng Đạo Hi, thiết lập phím tắt quay số nhanh, nhét vào tay cậu, lại kiểm tra độ chặt dây thường một chút.

“Hảo hảo hưởng thụ đi, ” Kỳ Đông lơ đi ánh mắt cầu xin của Lăng Đạo Hi, lập tức ra khỏi nhà.

Hắn xuống lầu mua gói thuốc, châm một điếu, ước chừng thời gian qua mười phút, lúc này mới chậm như rùa lộn lại nhà.

Lăng Đạo Hi vốn đã chuẩn bị tốt tâm lý trong trạng thái đó kiên trì một giờ, lúc này thấy hắn về trước thời hạn, trong lòng vừa kinh hỉ vừa cảm động, sắc mặt cậu ửng hồng hô hấp dồn dập, mồ hôi sớm đã đổ ướt nhẹp tấm ga giường dưới thân.

“Sướng đủ chưa?” Kỳ Đông đứng trên giường, giẫm lên gốc gậy mát xa một phen chà đạp, tiếng ô ô trong miệng Lăng Đạo Hi dần dần chuyển hóa thành rên rỉ thút thít.

“Có muốn sướng hơn chút nữa không?” Kỳ Đông kéo mở nút thắt giữa đùi, một phát rút gậy mát xa ra ném qua một bên, thay vào đó chọc vào hung khí của mình.

Người dưới thân bị trói chặt mà thao khiến Kỳ Đông càng nhiều khoái cảm, hắn đùa bốn thân thể của đối phương đủ kiểu, lúc trên lúc dưới, khi trái khi phải, chín cựa một sâu, xoay đi vòng lại, Lăng Đạo Hi bị hắn làm đến rên rỉ không ngừng, mồ hôi đầm đìa, hai chân đang chống đỡ thân thể cũng run nhè nhẹ.

Điện thoại trên bàn vang lên, Kỳ Đông tạm thời rời thân thể Lăng Đạo Hi, vớ lấy di động, một lần nữa đem dương cụ sắp nhập hậu đình Lăng Đạo Hi đang đưa vài cái, mới nhấn nút nhận cuộc gọi.

“Alo?”

Người điện thoại đến là huấn luyện viên của Kỳ Đông, thầy nghe trong điện thoại Kỳ Đông hô hấp rất nặng nề, liền hỏi, “Em đang làm gì thế? Thở thành như vậy.”

“Em?” Kỳ Đông thu tầm mắt khỏi cái mông dưới thân, pha trò nói, “Em đang huấn luyện.”

“Giờ này huấn luyện? Em cũng thật đủ tự giác,” huấn luyện viên phát hiện mình đang đông dài, “Không nói chuyện này nữa, giờ em nhanh đến phòng làm việc của thầy.”

“Bây giờ?”

“Đúng, càng nhanh càng tốt.”

“Không thành vấn đề, luyện xong em đi.”

“Nè, nè, nè?” Huấn luyện viên muốn nói em còn luyện cái lông mau chóng tới đây cho thầy, đối diện đã cúp điện thoại, tức giận mắng một tiếng, “Thằng nhóc thôi này.”

Kỳ Đông ném di động lên giường, “Nghe được không? Chủ nhân em phải ra ngoài, không rảnh tiếp tục chơi em.”

Hắn cúi người, tay rút một cái giải khai dây giày buộc dưới hạ thể Lăng Đạo Hi, “Cho em được sướng cùng lúc, còn không tạ ơn?”

Lăng Đạo Hi ô ô hai tiếng, Kỳ Đông bắt lấy hông cậu bắt đầu đợt nước rút cuối cùng, qua thời gian dài tuyến tiền liệt bị kích thích cùng hạn chế xuất tinh, Lăng Đạo Hi lại có thể trong điều kiện hoàn toàn không chạm đến dương vật không khoan nhượng bị hắn thao bần.

Kỳ Đông thấy thể tự nhiên khó tránh khỏi lại chế nhạo một phen, “Chỉ bị đâm mông cũng có thể bần, còn nói em không phải trời sinh bị thao nữa thôi?”

Lăng Đạo Hi lại thấp giọng ô một tiếng, không rõ có ý gì.

Kỳ Đông không có thời gian tiếp tục bởi cậu chơi, nặng nề va chạm vài lần, bắn hết vào cơ thể Lăng Đạo Hi, sau đó dùng tốc độ nhanh nhất cởi trói tay chân cậu.

“Phần còn lại tự em làm, trước khi tôi về phải thu dọn sạch sẽ chỗ này, đừng có để tôi thấy thứ dơ bẩn của em trên giường.”

Nói xong hắn liền khoác quần áo ra cửa, lúc đến văn phòng huấn luyện viên, đã có một người đàn ông trung niên xa lạ khoảng bốn mươi mấy tuổi ở đó.

Huấn luyện viên đang trò chuyện với người đàn ông trung niên, vừa thấy Kỳ Đông đi lại liền cố tình xụ mặt khiển trách, “Sao gọi nửa ngày mới đến?”

Kỳ Đông cao thấp đánh giá người bên cạnh thầy một chút, huấn luyện viên lại giới thiệu cho hắn, “Đây là huấn luyện viên Trâu* của đội tuyển đua thuyền tỉnh.”

**Cái họ nó đúng thế đấy*

Đội tuyển tỉnh? Kỳ Đông nhú mày.

Huấn luyện viên Trâu cũng đang quan sát hắn, “Kỳ Đông phải không?”

Đây là một câu biết rõ còn cố hỏi, Kỳ Đông không đáp, chỉ hơi gật đầu.

Huấn luyện viên Trâu nhìn ra tính cách của hắn, dứt khoát bỏ mấy thứ hàn huyên không quan trọng mà đi thẳng vào vấn đề, “Tôi đã xem những trận đấu của cậu hai năm qua, cũng rất thưởng thức cậu, không biết sau khi cậu tốt nghiệp có dự định gì không, có hứng thú vào đội tuyển tỉnh phát triển không?”

Kỳ Đông trong lòng có chút kinh ngạc, bất quá ngoài mặt vẫn bất động thanh sắc.

“Đội tuyển tỉnh bình thường không phải đều chọn từ trường thể dục thể thao ư, sao lại đến đại học tuyển người?”

“Đúng là bình thường thì thế, nhưng chúng tôi cũng nhận những người ưu tú. Bản ghi hình những trận thi đấu của cậu chúng tôi đều đã nghiêm túc nghiên cứu qua, cho rằng cậu là một tuyển thủ rất có thiên phú, thành tích của cậu nếu đặt giữa tuyển thủ chuyên nghiệp cũng không thua kém.”

Huấn luyện viên cũng nhân cơ hội khuyên nhủ, “Cơ hội này thật sự rất khó được, đội tuyển tỉnh phá lệ thu nhận, huấn luyện viên Trâu cũng rất xem trọng em, chứng tỏ em có thực lực, nếu bỏ qua chẳng phải rất đáng tiếc sao?”

Kỳ Đông trong khoảng thời gian ngắn không thể hạ quyết định, “Em muốn suy nghĩ thêm.”

Huấn luyện viên còn muốn nói tiếp gì đó, huấn luyện viên Trâu lại cản thầy, đưa cho Kỳ Đông một tấm danh thiếp, “Không có vấn đề gì, chờ cậu suy nghĩ kỹ càng rồi, hoan nghênh điện thoại cho tôi bất cứ lúc nào.”

“Nghe nói cậu muốn vào đội tuyển tỉnh?” Đây là trong giờ lên lớp vốn đã không nhiều lắm của năm tư đại học, một bạn học vừa thấy Kỳ Đông liền ngạc nhiên hỏi.

“Cậu nghe được từ đâu thế?”

“Mọi người đều đang đồn...” đồng học vẽ mặt khâm phục, “Đông tử cậu cũng thật mạnh, vào đội tuyển tỉnh

xong chẳng phải là có thể vào đội tuyển quốc gia sao? Đấu Á vận hội xong chẳng phải sẽ tới thi đấu Thế vận hội? Thật không nghĩ tới tớ cũng có thể làm bạn học với nhà vô địch Thế vận hội, mau tới ký cái tên cho tớ đi, ký lên lưng này.”

Kỳ Đông cười mắng, “Cứ ở đó làm cái xuân thu đại mộng* của cậu đi.”

**Xuân thu đại mộng: Tên một tiểu thuyết, cũng là thành ngữ của TQ, chỉ những ý tưởng không thực tế.*

“Hắc hắc, ” đồng học cũng vui vẻ, “Này biểu đạt khát khao của tớ đối với tương lai tốt đẹp của cậu.”

“Không bằng cậu thử đi khát khao cái tương lai tốt đẹp lần phỏng vấn thứ ba này của cậu bị trượt đi.”

Đồng học nhất thời mặt như khóc tang, “Anh à sao anh lại tự vạch áo cho người xem lưng a.”

Kỳ Đông lười đắp chất cậu ta, xoay người lại, liền chứng kiến Lăng Đạo Hi sắc mặt ngưng trọng đứng phía sau mình.

Cả buổi tối Lăng Đạo Hi đều tâm sự nặng nề, cậu hề có tâm sự thì thích quét dọn phòng, sàn nhà rõ ràng đã lau qua hai lần giờ lại bắt đầu lau lần thứ ba, Kỳ Đông làm sao có thể nhìn không ra.

“Lại đây, ” Kỳ Đông hướng cậu ngoắc ngoắc ngón tay.

Lăng Đạo Hi nghe vậy buông cây lau nhà, đi đến trước mặt hẩn quỳ tốt, trên mặt vẫn là vẻ u sầu lá đi không được.

“Nghĩ gì thế?”

Lăng Đạo Hi im lặng rồi lại im lặng, “Chủ nhân ngài thực sự phải vào đội tuyển tỉnh sao?”

Kỳ Đông nhú mày, “Thì sao, em mất hứng?”

“Vậy em đây sau này chẳng phải sẽ rất khó gặp mặt ngài sao?”

Kỳ Đông nở nụ cười, khó được đưa tay xoa nhẹ tóc cậu, “Như vậy không phải tốt lắm sao? Sau này sẽ không có ai khi dễ em nữa, em hẳn nên vui vẻ mới đúng chứ?”

Lăng Đạo Hi một chút cũng không có ý tứ vui vẻ, “Nếu sau này không được thấy ngài nữa, có khi nào ngài sẽ không cần em nữa không?”

Động tác trên tay Kỳ Đông dừng lại, “Phải a, ai biết được.”

Lăng Đạo Hi cúi đầu trầm tư một lúc lâu, không biết trong thời gian ngắn ngủi đó cậu đến tột cùng nghĩ thông suốt điều gì, đợi khi ngược đầu lên lần nữa, do dự đọng trong mắt cả đêm đã trở thành hư không.

Cậu ngữ khí kiên định hết như lần đầu tiên quỳ gối bên chân Kỳ Đông, “Chủ nhân, nếu có một ngày chúng ta thật sự xa cách, mặc kệ khoảng cách xa xôi bao nhiêu, đường đi hiểm trở bao nhiêu, cầu cầu đều sẽ bay qua thiên sơn vạn thủy trở lại bên cạnh ngài, xin ngài nhất định phải chờ em.”

22. Quyển 1 - Chương 22: Tốt Nghiệp

“A... Um... Chủ nhân, van ngài nhanh lên ô a...”

Kỳ Đông vẫn như cũ cứ từng cái từng cái mà làm Lăng Đạo Hi, “Em là muốn tôi làm nhanh hơn một chút, hay là muốn tôi làm xong nhanh một chút?”

Lăng Đạo Hi nửa người trên mặc áo cử nhân, vạt áo thật dài xẻ đến thắt lưng, nửa người dưới hoàn toàn trần trụi, quần lót bên chân, hai tay vô lực chống lên cạnh bàn, thừa nhận và chạm đến từ phía sau, “Lát nữa... Sẽ có người tới...”

“Vậy chẳng phải đúng lúc sao, để người khác nhìn bộ mặt thật của em.”

“Dừng...” Lăng Đạo Hi nức nở thành tiếng.

Kỳ Đông đắc ý nhìn khắp bốn phía, “Hắn là không ai nghĩ được em đường đường một chủ tịch Hội sinh viên trường, lại ngay trong văn phòng Hội sinh viên quang môn bị một thằng đàn ông kháo đi,” hần nặng nề đẩy hạ khổ một cái, “Hay là, đây mới là kỳ vọng trong tiềm thức của em?”

Hắn cúi thắt lưng, phun nhiệt khí bên tai Lăng Đạo Hi, “Hiện tại em có phải đang đặc biệt trông ngóng có người nào đó xông vào, tận mắt nhìn thấy em bị thao như một con chó không?”

Lăng Đạo Hi thống khổ lắc đầu, “Em không có...”

“Được rồi, em đương nhiên không có, em đang nghĩ một người làm sao mà đủ, tốt nhất là năm mươi người, một trăm người... Để cho toàn bộ giáo viên và sinh viên trường đều nhìn thấy, bộ dáng hạ tiện của em là thế nào.”

Lăng Đạo Hi cả người càng run lợi hại, “Dừng nói nữa...”

“Em ngoài miệng nói dừng, nhưng cái mông em thì dong đưa như gái điếm,” Kỳ Đông thẳng thân mình, “Coi coi em cần tôi cần chặt bao nhiêu kìa, tôi sắp ăn không tiêu rồi, em chắc không phải tính dùng loại phương pháp này giục tôi bắn đó chứ?”

Lăng Đạo Hi lay lay lắc lắc cố gắng nhìn đồng hồ trên tường, cắn răng khấn cầu thêm một lần, “Chủ nhân van ngài nhanh lên, chờ trở về rồi a... Ngài muốn thao em thế nào đều được... Ừm a...”

Kỳ Đông cũng nhìn nhìn đồng hồ, ước chừng cũng sắp đến giờ, “Hôm nay trước hết bỏ qua cho em, bất quá, ” hần cuối cùng thúc hạ khổ thật mạnh mấy cái, trong cơ thể đối phương phóng xuất tinh hoa, tiếp đó không chút lưu luyến rút ra, kéo lưng quần lên, “Sau này đại khái không còn cơ hội nữa đâu.”

Lăng Đạo Hi cục huyệt khê mở khê hợp, tinh dịch trắng ngà mắt thấy sắp từ bên trong chảy ra, Kỳ Đông rút một cái trứng nhảy không dây từ trong túi quần ra nhét vào, chặn ngay huyệt khẩu.

“Đây là lễ vật nhỏ tôi tặng em nhân dịp tốt nghiệp, em phải kẹp chặt nha, ngàn vạn lần đừng để rớt đó.”

“Nhưng mà...”

Lời cậu còn chưa dứt, chỉ nghe bên ngoài có người gõ cửa, “Hội trưởng, hội trưởng anh đang ở bên trong sao?”

Lăng Đạo Hi vẻ mặt căng thẳng, cũng không còn thời gian quản dị vật bị Kỳ Đông nhét vào cơ thể, luống cuống tay chân kéo quần lên, chỉnh lý dáng vẻ xong xuôi, lúc này mới đi qua mở cửa.

Bạn nhỏ bên ngoài chỉ nhìn thấy một hội trưởng vững vàng lãnh tĩnh, “Hội trưởng anh làm gì đấy? Diễn lễ sắp khai mạc rồi.”

Lăng Đạo Hi gật gật đầu ý bảo cậu đã biết, “Tôi sẽ đến, cảm ơn đã báo cho tôi biết.”

Bạn nhỏ khoát tay chạy mất, Lăng Đạo Hi quay đầu lại, Kỳ Đông đang tựa bên cửa sổ hút thuốc, “Chủ nhân em...”

“Em dám lấy nó ra thử coi?” Kỳ Đông cắt lời cậu.

Lăng Đạo Hi không dám lên tiếng.

Kỳ Đông phun ra một vòng khói, “Đi đi, cún con của tôi hôm nay lại phải hào quang tỏa sáng mà.”

Lăng Đạo Hi ngưng mắt nhìn hần vài giây, xoay người rời khỏi văn phòng, bước chân vững vàng đi đến lễ đường.

Kỳ Đông hút xong điều thuốc, mới hai tay cầm túi, thông thông thả thả mà lắc lư tiến vào hội trường.

Buổi lễ tốt nghiệp vừa mới bắt đầu, người chủ trì mời người đại diện cho sinh viên tốt nghiệp lên bục đọc diễn văn, Lăng Đạo Hi từng bước một bước lên sân khấu, đối mặt mấy ngàn giáo viên sinh viên dưới đài, trấn định tự nhiên, không hề sợ hãi.

“Kính chào...” thanh âm Lăng Đạo Hi chẳng hiểu sao dừng một thoáng, nhưng rất nhanh liền vang vang hữu lực tiếp tục, “Ban lãnh đạo trường, các thầy cô, các bạn sinh viên thân mến...”

Tạm dừng rất không hài hòa giữa hai chữ ngắn ngủi như thế, ngắn ngủi đến mức chỉ có Kỳ Đông mới phát hiện được, hần vuốt vuốt cái điều khiển từ xa trong túi, vừa rồi, hần đã mở công tắc trống nhảy trong cơ thể Lăng Đạo Hi, hơn nữa xem ra, nó đã thu được hiệu quả.

Biểu tình Lăng Đạo Hi vẫn bình tĩnh như cũ, “Bốn năm trước, chúng ta ngây ngô bước chân vào vườn trường Yên Đại, bốn năm nay, giảng đường trăm năm Yên Đại cùng chúng ta trưởng thành. Trong bốn năm đó, chúng ta từng có vui cười, từng có nước mắt, trải qua những chuyện khó quên, gặp gỡ quen biết những người quan trọng,” cậu giữa đám người chuẩn xác tìm được nơi Kỳ Đông ngồi, cùng hần xa xa tương vọng, “Có lẽ, chúng ta rất nhanh sẽ mỗi người một ngả, cũng có lẽ, một ngày nào đó trong tương lai, chúng ta sẽ lần nữa gặp nhau...”

“... Chúng ta đã gửi gắm tuổi thanh xuân quý giá nhất nơi đây, mà cũng chính tại đây, chúng ta được trao tặng món quà trân quý nhất — tri thức, lịch duyệt, cùng những hồi ức không thể thay thế. Bao nhiêu năm sau, nếu chúng ta có về lại đây, hi vọng chúng ta có thể nói ra tự đáy lòng: Tôi từng là sinh viên nơi này, dưới chân tôi là mảnh đất tôi yêu, cho đến nay tôi chưa từng hối hận đã từ nơi đây bước vào đời, nhưng nếu trời cao có thể cho tôi được làm lại lần nữa, tôi nhất định sẽ không chút do dự quay lại cái ngày tôi đặt chân vào cổng trường, đem mỗi một ngày đã trải bốn năm qua, y như đúc sống thêm lần nữa...”

Kỳ Đông nhìn cậu xuống khỏi bục giữa tiếng vỗ tay như sấm dậy, lại từ xa xa hướng về mình nhìn một cái, hần cùng mọi người đập tay, khoe miệng gợi lên ý cười chỉ có Lăng Đạo Hi mới hiểu.

Châu nhậu cuối cùng chia tay thời đại học, đám sinh viên say bết nê, ôm nhau vừa khóc vừa cười, ngay cả Kỳ Đông uống một hồi cũng có chút hoa mắt, nhưng hần không say, đầu óc vẫn thanh tỉnh như cũ.

Hần đảo mắt nhìn một vòng trong đám người đang điên, phát hiện thiếu đi thân ảnh Lăng Đạo Hi, Kỳ Đông rút ra điều thuốc ngậm trên miệng, đứng dậy rời khỏi phòng.

Kỳ Đông ra tới bên ngoài hít thở luồng khí lạnh vào đêm, nhất thời cảm thấy thần thanh khí minh. Hần cúi đầu châm thuốc, vô tình đi đến hành lang cách đó không xa, đêm mùa hè trăng sáng sao thưa, côn trùng hợp tấu, gió lạnh phơ phất, thổi vào người thật khiến người ta dễ chịu.

Hần không chút để ý tản bộ dọc theo hành lang, đột nhiên cách đó không xa truyền đến tiếng nói chuyện, hần dừng bước, ngưng thần nghe, là một giọng nữ.

Nữ sinh kia hiển nhiên rất khấn trương, nói chuyện cũng ấp úng.

“Mình, kỳ thật mình thăm mến bạn, đã lâu rồi, từ hồi năm nhất cơ, nhưng mà, mình cứ luôn không dám...”

“Thực xin lỗi, ” một giọng nam ngắt lời cô, tuy Kỳ Đông không phân biệt được thanh âm của nữ sinh kia, nhưng giọng nam này hẳn lại quen thuộc đến không thể quen hơn, “Cảm ơn ý tốt của bạn, nhưng tôi không thể nhận, thật xin lỗi.”

Trong giọng nữ rõ ràng thất vọng, “Bạn cũng không thể nghe mình nói cho xong sao, mình...”

“Tôi không đáng cho bạn thích lâu như vậy, ” Lăng Đạo Hi kể từ khi vào trường, đối loại trường hợp này gặp mãi thành quen, cậu luôn là cự tuyệt xong quả quyết rời đi, hôm nay có lẽ bị cồn làm mờ đầu óc, cũng có lẽ thương cảm sắp ly biệt khơi gợi u sầu trong cậu, khiến cậu nhịn không được muốn khuyên nhủ cô, “Kỳ thật tôi không tốt như trong tưởng tượng của bạn đâu.”

“Sao lại thế được,” nữ sinh vội vàng phủ nhận, “Từ hôm khai giảng năm nhất lúc bạn lên bục đại diện tân sinh viên phát biểu, mình đã đối bạn nhất kiến chung tình, suốt bốn năm sau đó, tâm ý của mình chưa bao giờ thay đổi.”

Thanh âm cô mang theo tiếng ghen ngào, “Nhưng từ nhỏ mình đã nhút nhát, thích bạn cũng không dám tỏ tình, thậm chí không dám bắt chuyện với bạn, trong tim mình trong mắt mình, bạn xa xôi không thể với tới như vậy, cao cao tại thượng...”

Lăng Đạo Hi có lẽ thực sự uống say rồi, nghe cô nói hai từ đó xong, cứ nhiên không thể kiềm chế giấu cột một tiếng.

Cái cười mang theo trào phúng đó rất nhanh tiêu thất khỏi mặt cậu, ngay đứng vào khắc đó, cậu nghe rõ ràng một tiếng cười nhạo khác từ phía sau truyền đến, cùng với cậu đồng bộ kinh người.

Cậu cứng nhắc xoay người sang, dưới ánh trăng Kỳ Đông tựa vào cột hành lang, miệng ngậm thuốc, ánh đỏ nơi đầu thuốc mỏng manh lập lòe.

Lăng Đạo Hi nháy mắt tỉnh rượu, đầu cậu trống rỗng, chết trân tại chỗ.

Nữ sinh thấy mình thổ lộ lại bị người thứ ba nghe được, mức độ sợ hãi không hề thua kém Lăng Đạo Hi, che miệng chạy vội đi trốn, hành lang dài vắng ngắt tĩnh lặng chỉ còn lại Kỳ Đông cùng Lăng Đạo Hi hai người.

Kỳ Đông chẳng qua ra ngoài cho tỉnh cái rượu, lại vô ý nghe được lời tỏ tình buồn cười đến thế, người được thổ lộ giờ phút này sắc mặt so với ánh trăng còn tái nhợt hơn, đang gian nan từng bước di chuyển đến bên cạnh mình, sợ hãi gọi một tiếng ‘chủ nhân’.

Kỳ Đông rít vào rồi nhả một ngụm khói, cười chúc mừng cậu, “Chúc mừng em a, tốt nghiệp còn có nữ sinh tỏ tình, thật là đáng mừng.”

“Chủ nhân, không phải,” Lăng Đạo Hi sắc mặt tái nhợt, lo lắng theo sát Kỳ Đông giải thích, “Em không có nhận lời cô ấy.”

Kỳ Đông vui vẻ, “Em có nhận lời cô ta không, liên quan gì đến tôi, này với em chẳng phải chuyện tốt sao,” hắn cố ý trích dẫn lời Lăng Đạo Hi trêu chọc cậu, “Em là trai thẳng a, thích con gái là chuyện thiên kinh địa nghĩa, không phải sao?”

Lăng Đạo Hi khấn trương bước tới trước một bước, bắt lấy góc áo Kỳ Đông, “Không phải mà chủ nhân, ngài tin tưởng em, em sẽ không quen bạn gái...”

“Tôi nói, cậu có quen bạn gái hay không, cùng tôi nửa xu quan hệ đều không có,” Tươi cười nơi khóe miệng Kỳ Đông tiêu thất, hắn liếc mắt góc áo bị Lăng Đạo Hi nắm chặt chẽ trong tay, lạnh lùng nói, “Buông ra.”

Lăng Đạo Hi liều lĩnh quỳ xuống, nước mắt cơ hồ tràn mi, “Chủ nhân, em thề vĩnh viễn cũng không kết giao bạn gái, em vĩnh viễn đi theo một mình ngài, van ngài đừng vứt bỏ em, van ngài đừng bỏ rơi em...”

Kỳ Đông chưa từng thấy Lăng Đạo Hi sợ hãi đến thế này, dù là năm đó đem cậu lột trần đuổi khỏi lều cũng chưa thể khiến cậu run rẩy như vậy, cậu quỳ trên mặt đất một lần một lần cầu xin hắn, tựa như chú chó nhỏ bị chủ nhân đuổi ra khỏi nhà.

Kỳ Đông từ trên cao bề ngễ nhìn xuống cậu, tươi cười lại dần tràn lên mặt, “Đây là chỗ công cộng, em có thể tới, tôi có thể tới, tự nhiên cũng có người khác tới được, em không sợ bị người khác thấy?”

Trong lòng Lăng Đạo Hi nào còn ai khác, nỗi sợ hãi bị Kỳ Đông vứt bỏ lẫn át hết thảy, cậu liều mạng lặp lại hai câu nói cuối cùng, đây là ý niệm duy nhất trong đầu cậu.

Kỳ Đông khóe miệng cong lên, “Đứng lên đi.”

Lăng Đạo Hi không động đậy.

“Tôi bảo em đứng lên,” trong giọng nói Kỳ Đông mang theo nhiều yếu tố ra lệnh hơn.

Lăng Đạo Hi không biết ý tứ của Kỳ Đông là đáp ứng hay không đáp ứng, nhưng vẫn không dám làm trái mệnh lệnh của hắn, buông tay ra thật cẩn thận đứng lên.

Kỳ Đông xoay người liền đi, “Về nhà.”

Lăng Đạo Hi tại chỗ sững sốt hai giây, khi ý thức được hàm ý chân chính của hai chữ đó rồi, ánh sáng từng chút trở lại khuôn mặt cậu, nhãn thần khôi phục thần thái, trở nên sáng ngời không gì sánh được.

Kỳ Đông đứng lại, hơi quay đầu lại, lạnh lùng nói, “Còn không đi?”

Lăng Đạo Hi cơ hồ muốn kêu gâu gâu hai tiếng, cậu lắc lắc cái đuôi, bước vội theo.

Đêm, Kỳ Đông trước sau như một rất thô bạo, Lăng Đạo Hi phối hợp trước đó chưa từng có, hai người từ phòng khách làm tới phòng bếp, từ phòng ngủ làm tới phòng tắm, làm cho đến thiên địa thất sắc, nhật nguyệt vô quang, như muốn đem những tình cảm mãnh liệt cuối cùng của tuổi thanh xuân trút hết tại căn nhà hai phòng chưa đầy tám mươi mét vuông này, vẽ một dấu chấm tròn kích tình cho cuộc sống chung bốn năm chẳng phân biệt được ngày đêm.

Hai người làm mãi đến trời tờ mờ sáng mới ngủ, khi Kỳ Đông tỉnh lại đã là buổi chiều, tắm thử trên mặt đất trống không, Lăng Đạo Hi đang cuộn người ngủ say bên chân hắn.

Kỳ Đông không đập tỉnh cậu, hắn tự mình vào phòng tắm tẩy đi mệt mỏi suốt đêm tưng dục và dư rượu, cơ thể hắn rắn chắc tựa như một pho tượng hoàn mỹ, những giọt nước đập vào da thịt ngăm đen, dưới ánh đèn khúc xạ phát ra ánh sáng chói mắt.

Hắn tự tay lau đi hơi nước trên gương, hé ra gương mặt tràn ngập khí khái đàn ông soi trong đó, hôm nay là tiệc đưa tiễn của đội thuyền, chờ đợi hắn còn có một trận ác liệt phải đánh.

Kỳ Đông vẫn đã đánh giá quá thấp thực lực các đội hữu, nhóm đàn em bị hắn chà đạp suốt một năm, đều hề nhau phải lấy lại danh dự trên bàn rượu trong buổi đàn đúm cuối cùng này, đội hữu cùng khóa cũng mời rượu hắn tới tấp, dù là Kỳ Đông tửu lượng kinh người, cũng chịu không nổi tiến công liên tục như vậy, cuối buổi mọi người say như chết, Kỳ Đông cũng không tốt hơn bao nhiêu.

Hắn một đường cước bộ tập tễnh về đến nhà, đập cửa nửa ngày cũng không ai đáp, hắn tức giận mắng một câu, rút chìa khóa ra, đút rất nhiều lần mới vào được ổ khóa.

Cửa rốt cục mở, trong nhà một mảnh tối đen, “Người đâu?” Kỳ Đông cao giọng quát, trả lời hắn chỉ có tĩnh lặng.

Hắn đưa tay mò lên công tắc điện, ánh đèn chói mắt sáng đến mức hắn nhất thời không mở được mắt.

Thị giác đã khôi phục, phòng khách không bóng người.

“Lăn ra đây!” Hắn lại không kiên nhẫn rống lên một câu, vẫn như trước không có hồi ứng.

Kỳ Đông bực rồi, hắn quyết định phải giáo huấn con chó lười này đàng hoàng một chút, nghiêng ngả lão

đảo đi vào phòng ngủ, một cước đá văng cửa, bật đèn cái tách, phát hiện đầu tiên, đó là tấm thảm đã nhìn quen hai năm trên mặt đất không cánh mà bay.

Hắn nhìn rồi lại nhìn thật kỹ, khắp mọi nơi, căn phòng vì khuyết thiếu một vài món đồ mà trở nên trống vắng, đâu đâu cũng ngăn nắp sạch sẽ, nào còn bóng dáng cuộc sống Lăng Đạo Hi từng trải qua.

-Hoàn quyển I-

23. Quyển 2 - Chương 1: Công Sở - Quán Bar

Hai năm sau

“Tuy là... bộ dạng anh rất hợp ý tôi, nhưng thời buổi này bàn chuyện dựng vợ gả chồng, chỉ tốt không thôi thì chưa đủ, không phải tôi ham hư vinh, là cuộc sống buộc tôi phải thực tế,” trong quán cà phê, một cô gái trát phấn dày như cái đế giày đang huyền thuyên không ngừng tự nói tự nghe, hoàn toàn không phát hiện người đàn ông đối diện đang đầy mặt khinh miệt xem thường.

“Tôi hỏi anh, anh có xe không? Có nhà không? Có tài khoản tiết kiệm không? Tài khoản bao nhiêu? Nếu hai ta thật sự đến với nhau, sinh lễ anh chuẩn bị nhiều ít?” Nhà gái đặt câu hỏi như bắn súng liên thanh.

Kỳ Đông bật cười, “Đã là xem mắt, thì phải là đôi bên giao lưu, tôi trả lời cô một câu, đồng thời cũng hỏi cô một câu, như vậy cũng có lợi cho việc tìm hiểu lẫn nhau, có đúng không?”

Nhà gái hồ nghi nhìn hắn, “Anh muốn hỏi gì?”

Kỳ Đông nhếch nhếch khóe môi, “Tôi có xe, cô còn trinh không?”

Nhà gái nhất thời sầm mặt.

Kỳ Đông nói tiếp, “Tôi có nhà, nghề miệng cô tốt không?” (*Ý ảnh là khẩu giao*)

“Anh...” Nhà gái biểu tình căm giận, hình như sắp phát tác rồi.

Kỳ Đông chỉ coi như không thấy, lại tiếp tục hỏi, “Tôi có tài khoản ngân hàng, tôi làm phía sau cô được chứ?” (*Ý ảnh hỏi anal sex được ko*)

Nhà gái tức đến mức cầm cái ly hất lên người Kỳ Đông, động tác Kỳ Đông còn nhanh hơn cô ta, một tay giơ thực đơn trước mặt lên, chặn đứng nước bọt tạt tới.

“Biến thái! Thứ GAY chết tiệt!” Nhà gái mắng xong câu này, nện giày cao gót tức giận rồi đi, Kỳ Đông không hề để ý rút hai tờ khăn giấy, lau đi mấy giọt nước bắn lên tay.

“Tổ tông à, ngài đúng là tổ tông của tôi mà,” từ sau một vách ngăn xông tới một anh chàng, một phát túm lấy Kỳ Đông khóc hù hụ, “Tôi nhờ tay già đời ngài tới giúp tôi coi cái mắt chặn cái hung thần, ngài đây là nói mấy thứ gì vậy a! Về nhà tôi sẽ bị bà già giảng đạo nửa ngày cho coi.”

Kỳ Đông nâng ly uống một hớp, “Nếu cậu không hài lòng, thì tự đi đi.”

Tống Kiệt buồn rười rượi, “Anh, em là người rất mềm lòng, lỡ người ta vừa mắt em, em cũng không biết làm sao để cự tuyệt.”

Kỳ Đông hừ một tiếng, “Cậu mềm lòng ngại cự tuyệt thì tôi phải ngại cự tuyệt cậu?” Hắn đứng dậy liền đi, “Sau này mấy chuyện này đừng tìm tôi.”

“Ế đừng đừng đừng,” Tống Kiệt vội vàng đuổi theo, “Anh em sai rồi, anh người lớn rộng lượng mà, anh à em mời anh ăn cơm.”

Kỳ Đông cũng không để ý đến y, lên xe, Tống Kiệt cũng bằng tốc độ nhanh nhất vọt vào ghế lái phụ.

Kỳ Đông liếc mắt nhìn y, “Cậu làm gì thế?”

Tống Kiệt mặt dày mày dạn cười nói, “Hắc hắc, dù sao cũng tiện đường, chở tôi một đoạn đi,” không đợi Kỳ Đông lên tiếng, y đã tự giác cài dây an toàn.

Tống Kiệt là đồng nghiệp của Kỳ Đông kiêm bạn thuê chung nhà cũ, sau khi Kỳ Đông tốt nghiệp cũng không vào đội tuyển tỉnh, đa số chức nghiệp tuyển thủ sau khi nghỉ thi đấu đều không bảo đảm được cuộc sống, về già còn đau bệnh thương tật quần thân, Kỳ Đông cũng không muốn ăn chén cơm thanh xuân của chức nghiệp vận động viên này.

Hắn xưa nay là một người rất hiểu cách lập kế hoạch cho cuộc đời mình, bằng không lúc trước hắn đã không bỏ học viện thể thao để thi vào Yên Đại. Hắn khước từ lời mời của huấn luyện viên Trâu, dựa vào một tờ chứng nhận tốt nghiệp đại học danh giá, rất nhẹ nhàng liền tìm được một phần công tác.

Ở khu nhà cho thuê gần công ty, hắn quen biết Tống Kiệt, hai người trở thành bạn thuê chung, một năm sau, hắn lại qua lời giới thiệu của Tống Kiệt, nhảy đến công ty của y, cởi xuống chiếc áo vận động viên, hoàn toàn trở thành một nhân viên văn phòng.

Nhưng vào nửa năm trước, Kỳ Đông lại dọn khỏi căn nhà thuê chung với Tống Kiệt, lý do chỉ có một, Tống Kiệt có bạn trai.

Đúng vậy, Tống Kiệt là một anh chàng GAY.

Lần đầu tiên biết tin này, Kỳ Đông rất bất ngờ, không phải hẳn ngoài ý muốn việc người thuê chung với mình hơn một năm là một đồng chí, mà là ngoài ý muốn chuyện Tống Kiệt cư nhiên là 1, mà cái tên to con y mang về, lại có thể đổ mắt gọi Tống Kiệt là chồng.

Kỳ Đông thường thức không nổi cái mỹ cảm tương phản đó, không đợi hai người mở lời, liền chủ động dọn ra, năng lực kinh tế của hắn so với hồi mới đi làm đã khá hơn nhiều, liền thuê một căn nhà một phòng ngủ ở phụ cận, sống một mình.

Kỳ Đông khởi động xe, “Tôi khuyên cậu sớm come out với gia đình đi, bằng không mấy vụ coi mắt của cậu cứ phá lần này xong lại tới lần khác.”

“Ồ ồ ồ i i i,” Tống Kiệt làm một thủ thế khoa trương, “Anh nói nghe nhẹ nhàng thật, come out mà dễ vậy, tôi come từ lâu rồi. Tôi từ nhỏ đã không cha, mẹ tôi sức khỏe lại không tốt, tôi mà nói với bà tôi thích đàn ông, bà nếu không bị tôi làm tức chết, cũng sẽ đánh chết tôi.”

Y nói xong còn hát, “Come out không phải bạn muốn come, muốn come là come...”

Kỳ Đông cười lạnh một tiếng, “Tôi xem cậu kéo dài được đến lúc nào.”

“Kéo được lúc nào hay lúc nấy thôi,” biểu tình Tống Kiệt có một thoáng thương cảm, bất quá rất nhanh liền che giấu, y vỗ đùi, “Ai, nghĩ mấy cái này làm gì, hôm nay có rượu hôm nay say*, hoa nở đang thì**... Đàng trước rẽ phải.”

**Trích từ bài thơ <Tự khiển> (Tự tiêu sầu) của nhà thơ đời Đường – La Ẩn*

Đắc tức cao ca thất tức hưu,

Đa sầu đa hận diệt du du.

Kim triêu hữu tửu kim triêu tuý,

Minh nhật sầu lai minh nhật sầu.

–Dịch nghĩa:–

Giải sầu

Được thì cao giọng hát, mất thì lại thôi,

Cứ đa sầu đa hận mãi như vậy.

Hôm nay có rượu thì hôm nay uống cho say,

Ngày mai sầu đến thì ngày mai sầu.

Dịch thơ (Bản dịch của bạn Mailang trên trang thivien.net)

Được thì cao giọng, mất không cầu,

Sầu hận nhiều rồi biến tận đâu.

Có rượu hôm nay, nay cứ uống,

Ngày mai sầu đến, để mai sầu.

***Trích từ bài thơ <Kim Lũ Y> (Áo tơ vàng) của Đỗ Thu Nương*

Khuyến quân mạc tích kim lũ y

Khuyến quân tích thủ thiếu niên thì

Hoa khai kham chiết, trực tu chiết

Mạc đãi vô hoa không chiết chỉ

Dịch nghĩa:

Khuyến chàng chớ nên tiếc chiếc áo tơ vàng

Khuyên chàng nên tiếc thời tuổi trẻ

Hoa nở đáng bề thì bề ngay

Đừng đợi đến lúc không còn hoa lại bề cảnh

Dịch thơ (Bản dịch Nguyễn Phước Hậu)

Khuyên anh đừng tiếc áo thêu vàng

Hãy tiếc thời niên thiếu đã sang.

Hoa nở đang thì nên hái lấy

Bề chi cảnh trọc lúc hoa tàn.

Dịch thơ (Bản dịch Hoàng Nguyên Chương)

Xin anh đừng tiếc áo tơ vàng

Hãy tiếc ngày xanh chịu dở dang

Hoa nở vào xuân nên bề sớm

Đừng đợi mai sau bề nhánh tàn.

Kỳ Đông bề lái qua phải, “Cậu không về nhà, lại muốn đi lâu lổng chỗ nào?”

“Hắc hắc hắc hắc,” Tống Kiệt cười đầy mặt gian trá, y đột nhiên nhớ lại lời Kỳ Đông mới nói, thần bí hề hề sắp qua, “Anh, anh mới nói muốn đi cửa sau, là nghiêm túc sao?”

Kỳ Đông liếc mắt nhìn y.

“Cửa sau của phụ nữ cũng không dễ đi đâu, bắt quá ——” y cố ý kéo dài, dùng ánh mắt ái muội cao thấp đánh giá Kỳ Đông, “Lấy điều kiện của anh, nếu muốn thử với đàn ông, tôi cam đoan có rất nhiều tiểu 0 xếp hàng cho anh thượng.”

“Trong đó cũng bao gồm cả cậu?” Kỳ Đông giỡn.

Tống Kiệt cũng không nhăn nhó, “Nếu tôi mà là 0, ngay bây giờ liền nằm thẳng cho anh làm, một chút cũng không do dự.”

Kỳ Đông bị thành thật của y chọc cười, “Cậu để tôi làm, tôi thì lại không có hứng thú làm cậu.”

Tống Kiệt hừ hừ hai tiếng, “Biết anh thẳng rồi... Bắt quá anh không có hứng thú thử một lần sao?”

“Thử cái gì? Chơi cậu?”

“Thử đàn ông a, tôi cam đoan tư vị đó không hề kém so với phụ nữ tí nào.”

Kỳ Đông buồn cười, “Cậu làm với nữ rồi?”

Tống Kiệt thành thành thật thật trả lời, “Không có.”

“Vậy so sánh của cậu từ đâu ra?”

Tống Kiệt nhìn ra ngoài cửa sổ xe một cái, “Chỗ đó chỗ đó, vào hẻm rẽ cái là tới.”

Kỳ Đông theo đường y chỉ bảy quẹo tám rẽ rồi dừng trước cửa một quán bar.

“Đi a,” Tống Kiệt mở cửa xe.

“Để làm gì?”

Tống Kiệt hất đầu, nói như đúng rồi, “Vào coi coi a.”

Kỳ Đông quan sát quán bar trước mắt, bề ngoài thoát nhìn không khác biệt gì với các quán bar bình thường, nhưng hẳn biết chỗ mà Tống Kiệt tới chắc chắn không đơn giản như vậy.

“Yên tâm đi, bên trong không có cạp,” Tống Kiệt thấy hấn bất động, lại khuyên một câu.

“Phụ nữ là cạp, là ý này sao?”

“Ách, nếu theo lời anh vừa nói...thì đúng,” Tống Kiệt nhún nhún vai, “Có đi không? Không của trai thì coi như vào uống rượu cũng không tội a.”

Dù sao buổi tối Kỳ Đông cũng chẳng có gì làm, dứt khoát xuống xe theo Tống Kiệt cùng vào quán bar.

Kỳ Đông vừa vào cửa, lập tức cảm nhận được tầm mắt từ bốn phương tám hướng bắn tới, Tống Kiệt cũng cảm ứng được, kinh ngạc “úi” một tiếng.

“Tôi đã nói gì ấy nhỉ, cái loại người như anh điều kiện như anh mà tới mấy chỗ kiểu này, tuyệt đối là vật thể thu hút tầm nhìn a.”

Kỳ Đông rất nhanh quét mắt một vòng, trong quán rượu loại người nào cũng có, có người thậm chí thân mặc nữ trang trang điểm một lớp dày, trong hoàn cảnh ánh sáng không đủ, thật đúng là tạo được hiệu quả dĩ giả loạn chân*.

** Dĩ giả loạn chân: Giả giả thật thật.*

Bất quá hấn biết những người tác phong nữ tính lại còn tư thái đẩy đưa này đều là nam giới, hấn không nghĩ ra được vì sao đàn ông lại cảm thấy hứng thú với loại nhân yêu này, nếu thực sự thích gái thể còn không bằng đi khảo đàn bà cho rồi.

Tống Kiệt ngựa quen đường cũ dẫn Kỳ Đông tới chỗ ngồi, người vợ 1 mét 8 thân cao thể trọng (*dáng cao, nặng ký*) của y đã ở đó, nhìn thấy Kỳ Đông lúc đầu hơi ngoài ý muốn, sau đó ngượng ngùng tới bắt chuyện, Kỳ Đông nhất thời có xúc động xoay người bỏ chạy.

Tống Kiệt gọi một thùng bia, lát sau lại có một đôi bằng hữu nữa của Tống Kiệt tới, cũng đồng dạng sản sinh hiếu kỳ thật lớn với Kỳ Đông, bất quá Kỳ Đông đối với bọn họ cũng chẳng hứng thú gì, cứ thế uống bia.

Trong quán người càng đến càng nhiều, Kỳ Đông cảm thấy đây là nơi tụ tập nhiều ngư quĩ xà thần nhất mà hấn từng gặp, mấy người đàn ông ăn mặc đẹp trang điểm lộng lẫy kia còn thường hướng về phía hấn liếc mắt đưa tình.

Tống Kiệt cũng cảm khái, “Có Kỳ Đông, chỗ chúng ta ngồi tần suất thu hút tầm mắt ít nhất đột phá con số 20.”

“Thì đó,” tiểu tức phụ cao to vạm vỡ của y phụ họa nói, “Nếu không phải anh Đông một bộ khí tràng người

lạ chớ gần, đám tiểu thụ đói khát này phỏng chừng đều sẽ nhào qua ăn sống nuốt tươi luôn anh.”

Kỳ Đông chỉ làm như không nghe đối thoại của họ, đột nhiên, tầm mắt hắn bị một người đàn ông mới vừa tiến vào quán bar hấp dẫn, bề ngoài người này cũng không có chỗ nào xuất chúng, nhưng trên người có một cỗ khí chất rất khó diễn tả thành lời, từ cửa một đường đi tới, ánh mắt Kỳ Đông thủy chung dán chặt lên người anh ta.

Khi đó, Kỳ Đông còn chưa biết đây là bản năng đề phòng giữa đồng loại giống đực, cũng giống như một con sư tử đực đột nhiên xuất hiện trên lãnh địa của một con sư tử đực khác, trước khi làm rõ đối phương là bước lầm vào hay là xâm nhập, thì chủ nhân của địa bàn dù bộ dạng uể oải nằm trên đất, ánh mắt cũng sẽ thời thời khắc khắc giám thị nhất cử nhất động của đối phương.

Lúc người kia đến gần, Tống Kiệt cũng phát hiện anh, lập tức lớn tiếng hô, “Anh Khương!”

Người được gọi ‘anh Khương’ dừng bước, nhìn thấy Tống Kiệt, đổi hướng đi về phía bọn họ.

“Anh Khương,” Tống Kiệt đứng lên nhiệt tình cùng anh hàn huyên, “Anh cũng tới à.”

“Ừm, có hẹn,” anh đơn giản đáp một câu, sau đó lực chú ý liền dừng trên người Kỳ Đông phía sau Tống Kiệt.

Tống Kiệt lúc này mới nhớ tới hai người vẫn là lần đầu tiên gặp mặt, vội vàng giới thiệu, “Đây là đồng sự của em Kỳ Đông, bữa nay là lần đầu la cà ở đây.”

Y lại nói với Kỳ Đông, “Đây là giám đốc nghiệp vụ của Thành Nam, anh Khương.”

Thành Nam là đối tác nghiệp vụ của công ty Kỳ Đông, Tống Kiệt chủ yếu là phụ trách CASE của họ, nếu là đối tượng làm ăn trên thương trường, Kỳ Đông cũng đứng lên, bắt quá, hắn cho tới bây giờ không có thói quen gọi người ta là anh.

Người đối diện tựa hồ đoán được suy nghĩ của hắn, chủ động vươn tay, “Khương Dịch.”

Kỳ Đông cũng đưa tay ra, trong chớp mắt hai tay bắt nhau, Kỳ Đông chỉ cảm thấy một cỗ cảm giác áp bách ập vào mặt, khí tràng của Khương Dịch khơi dậy tâm hiếu chiến của giống đực trong hắn, hắn theo bản năng thẳng người, không hề úy kỵ nghênh tiếp mục quang xem xét của đối phương, sóng điện vô hình bắn qua bắn lại giữa hai người.

Khương Dịch cười cười, cỗ cảm giác áp bách kia nhất thời tiêu thất, anh cầm tay Kỳ Đông nắm mạnh một cái, sau đó buông ra, “Rất hân hạnh được biết cậu.”

“Tôi cũng vậy,” Kỳ Đông một câu hai nghĩa nói.

“Anh Khương qua đây ngồi đi.” Tổng Kiệt tiếp đón anh.

Khương Dịch nhìn giờ, lại nhìn nhìn Kỳ Đông, “Cũng tốt.”

Mọi người một lần nữa ngồi xuống, Khương Dịch chủ động nâng ly chạm cốc với Kỳ Đông.

Kỳ Đông lúc này mới phát hiện Khương Dịch là một người rất khéo ăn nói, hơn nữa thái độ đối đãi người khác thập phần thân thiện, dịch ý đối với anh dần dần giảm xuống.

“Lần đầu tiên tới mấy chỗ này, không quen phải không, ” Khương Dịch hỏi.

Kỳ Đông biết đối phương hiểu lầm mình là người mới nhập giới, cũng không giải thích, chỉ nói ‘tạm được’.

Hai người trò chuyện vài câu, Tổng Kiệt mới rời còn ở bên cạnh lời ngon tiếng ngọt với vợ đột nhiên về mặt thần bí sắp tới, “Đông tử anh bị người theo dõi.”

Kỳ Đông theo tầm mắt của y nhìn qua, quả nhiên vừa vặn đối mắt với một người đàn ông từ quầy bar, người đó một chút cũng không che giấu hứng thú của mình với Kỳ Đông, nhìn hẩn chăm chăm.

Vài người khác cũng phát hiện, hưng trí bừng bừng tùm lại, “Ồi mợ ơi, danh viện a, số đào hoa của anh Đông quả thực không thể thịnh vượng hơn nữa.”

Kỳ Đông khó hiểu, Tổng Kiệt giải thích cho hẩn, “Danh viện chính là tên gọi những 0 có tiếng trong giới, đặc biệt là vị này,” miệng y dẩu ra, “Càng không giống những danh viện khác, đào hoa cao lãnh a, cho tới bây giờ chưa từng thấy cậu ta có hứng thú với ai, càng không thấy có người đem được cậu ta ra sàn.”

Kỳ Đông một lần nữa nhìn sang, hẩn không biết GAY chọn đàn ông dựa vào tiêu chuẩn gì, đối với hẩn mà nói, vẻ ngoài của đàn ông chẳng có chút ý nghĩa nào, người ngồi bên quầy bar đó trong mắt hẩn bất quá là bộ dạng đứng đắn, so với đám yêu ma quỷ quái bên cạnh, cách ăn mặc chính trang của cậu ta thật sự rất bình thường, trên mặt cũng không tô vẽ mấy thứ loạn thất bát tao, miễn cưỡng có thể tính là coi được.

Người được xưng ‘danh viện’ kia thấy Kỳ Đông lại nhìn về phía mình, hướng hẩn mỉm cười.

Lần này lực chú ý toàn bộ người trong quán bar đều tập trung vào Kỳ Đông, tựa hồ cũng muốn nhìn một chút rốt cuộc là người nào có thể chiếm lĩnh đào hoa cao lãnh này, ngay cả Tổng Kiệt đều về mặt hưng phấn dùng chân huých Kỳ Đông, “Đây chính là cơ hội tốt ngàn năm một thuở, có muốn thử một chút không?”

Kỳ Đông liếc xéo y, Tổng Kiệt vẫn còn ở đó chằm ngời thổi gió, “Gọi ly rượu đem qua, cậu ấy đêm nay sẽ là của anh.”

Thấy Kỳ Đông không lên tiếng phản đối, Tống Kiệt tự chủ trương đá đá lông nheo, gọi waiter tới, ghé vào tai thì thầm vài câu, waiter gật đầu lui ra, chỉ chốc lát sau, liền bưng một ly rượu lại.

Danh viện nhoẻn miệng cười với Kỳ Đông, hướng hấn nâng ly, Tống Kiệt vỗ tay cái bốp, “Thu phục.”

Y đẩy Kỳ Đông, “Đi đi, còn chờ gì nữa.”

Thấy Kỳ Đông bất động thanh sắc nhìn mình chằm chằm, y lúc này mới nhớ tới đối phương là một tay mới, sắp tới hạ giọng nói, “Anh nếu không được...”

Lời còn chưa nói xong, Kỳ Đông liền đứng lên, không nói hai lời đi ra cửa trước, Khương Dịch cũng đầy hứng thú quan sát nhất cử nhất động của hấn.

Hấn vừa đứng dậy, Danh viện cũng đứng lên theo, hai người một trước một sau ra khỏi quán bar, phía sau tiếng huýt gió ồn ào nổi lên không dứt.

Lúc Danh viện đẩy cửa quán bar, Kỳ Đông đang châm thuốc.

Y đi qua, thoải mái hỏi, “Đi đâu?”

“Cậu nói.”

Danh viện sóng mắt lay động, “Tôi biết một khách sạn gần đây.”

Kỳ Đông phun một hơi khói, “Dẫn đường.”

24. Quyển 2 - Chương 2: Bóng Dáng

Đóa hoa cao lãnh kia vừa vào phòng liền cách biệt hoàn toàn hai chữ ‘cao lãnh’, trở nên vừa nhiệt tình vừa chủ động, y dán vào lồng ngực Kỳ Đông muốn hôn hấn, Kỳ Đông nghiêng đầu, đối phương hôn vào khoảng không.

Nhưng y dường như cũng không ngại, thuận thế hôn lên cổ Kỳ Đông, tay cũng không nhàn rỗi, từng cái một cởi nút áo Kỳ Đông, chỉ thoáng chốc thân trên cường tráng của Kỳ Đông đã lộ ra ngoài, Danh viện nhìn thấy mắt cũng tỏa sáng, tầm mắt tham lam quanh quẩn trên cơ ngực hấn.

“Anh tắm trước hay tôi trước?” Danh viện bên cạnh vừa cơ khát đánh giá hấn vừa hỏi.

Kỳ Đông cũng không có ý kiến gì, hấn vào trước tấm sơ, sau đó ngồi trên giường khách sạn chờ đối phương đi ra.

Danh viện tắm xong rất nhanh, y ngay cả áo tắm cũng không choàng lên, trực tiếp lỏa thân ngồi lên người Kỳ Đông, ôm cổ hấn lại muốn hôn tiếp, Kỳ Đông quay mặt đi, y lại lần nữa hôn hụt.

Danh viện cũng không giận, tiếp tục cắn cắn cổ hấn, hai tay sờ soạng thân trên Kỳ Đông một lượt, chỗ yêu thích nhất là cơ ngực hấn, mãi không rời tay.

Y cắn đến hưng phấn, đột nhiên đứng lên, đè cổ Kỳ Đông xuống phía dưới mình.

Chưa từng có ai dám làm vậy với Kỳ Đông, hấn một phen đẩy đối phương ra, “Cậu làm gì đó?”

Danh viện vẫn không ý thức được mình đã chạm vào nghịch lân (*vảy ngược*), “Anh thối (*thối trong thối tiêu aka blow job*) cho tôi trước, rồi tôi thối cho anh, nếu không tôi trước cũng được, hay anh thích 69*?”

**69: Một tư thế hai người nằm ngược cùng ‘giúp’ nhau*

Sắc mặt Kỳ Đông càng ngày càng đen, lời của đối phương khiến hấn lập tức mất hết hứng thú, hấn đẩy Danh viện đang muốn lần nữa tiếp cận ra, chỉnh lại áo tắm.

“Cậu đi đi, tôi không làm,” hấn cầm qua gói thuốc trên đầu giường, châm cho mình một điếu.

Mắt Danh viện trừng còn to hơn cả chuông đồng, “Anh nói cái gì?”

“Tôi nói tôi không làm, cậu nghe không rõ sao?” Kỳ Đông lạnh lùng nói lại một lần.

“Anh...” Danh viện then quá hoá giận, “Làm gì có ai như anh, làm được một nửa đột nhiên nói không làm, anh còn là đàn ông không?”

Kỳ Đông rít thuốc, hoàn toàn xem y là không khí.

Danh viện bị thái độ của hấn làm cho tức giận đến nổi trận lôi đình, cách nói chuyện cũng ngày càng chanh chua, “Hay là anh căn bản không được? Anh chắc không phải cái loại chỉ được cái mã ngoài chứ.”

“Chỉ bằng cái dạng này của anh, cũng dám tới quán bar tìm tình một đêm?”

“Không thể liếm dương vật đàn ông, sao anh không đi mà tìm gái đi?”

Kỳ Đông lập tức từ trên giường bật dậy, “Cút ra!”

Danh viện bị khí thể thành linh áp đến của hấn dọa sợ tới mức lùi một bước.

“Tôi bảo cậu cút ra, có nghe không!”

Nhân thần lảng lệ của Kỳ Đông khiến Danh viện hoảng sợ từ tận đáy lòng, y qua quýt nhặt quần áo rơi vãi trên đất, còn không kịp mặc vào, cứ thế trần trụi từ trong phòng vọt thẳng ra ngoài.

Kỳ Đông hút xong liều thuốc, trở lại phòng tắm đem những chỗ bị Danh viện sờ qua liếm qua triệt triệt để tẩy sạch một lần, cái cảm giác ghê tởm lái đi không được trong lòng lúc này mới dịu đi một chút.

Hấn trở lại cửa quán bar lấy xe, một đường lái về nhà, vào cửa, liền có một thân ảnh to ùng nhào tới.

“Nè, được rồi được rồi được rồi,” Kỳ Đông dùng sức gỡ gia hỏa quấn trên người mình xuống, “Mày tưởng mày vẫn là chó con sao? Mày sắp 60 ký rồi đó.”

Kỳ Đông mở đèn, một bé Samoyed toàn thân trắng tuyết hưng phấn xoay vòng dưới chân hấn.

Đột nhiên Samoyed như nhớ ra gì đó, vút Kỳ Đông đó tót vào phòng, chẳng được bao lâu lại chạy về, miệng còn ngậm theo một thứ.

Samoyed chạy đến trước mặt Kỳ Đông, thả thứ ngậm trong miệng xuống bên chân hấn, sau đó đoạn chính ngồi tốt, cái đuôi ra sức khua khoắng, giống như dâng vật quý xong đang chờ đợi Kỳ Đông khích lệ.

Kỳ Đông cúi đầu nhìn, thứ nó ngậm tới chính là một con chim đã chết.

Như sợ Kỳ Đông nhìn không tới, nó lại cúi đầu, dùng cái mũi ỉn ỉn con chim chết tới trước, sau đó nằm sấp ra đất, cái đuôi lay động càng thêm hăng hái, cổ họng cũng phát ra tiếng ư ử hưng phấn, giống như đang nói chủ nhân mau nhìn.

Kỳ Đông vừa bực mình vừa buồn cười, “Mày lại ra ban công bắt chim sao? Đừng cả ngày đem mấy thứ đồ bỏ của mày xem như bảo bối mà tặng tao nữa, ai thèm.”

Samoyed phát ra một tiếng ‘ô’ thấp giọng, trong thanh âm tràn ngập nghi hoặc, nó không rõ vì lẽ gì lẽ vật mình tỉ mỉ chuẩn bị mà chủ nhân lại không thích, khoe miệng trề xuống, cái đuôi vốn quét tới quét lui cũng không dao động nữa.

“Dem đi quãng đi,” Kỳ Đông vừa đi vào phòng vừa bảo nó.

Samoyed cũng không biết là nghe hiểu hay không, cúi đầu ngậm con chim chết, lại chạy về.

Kỳ Đông thay xong quần áo mới nhớ tới một chuyện cũ hổng бет, lần trước đồ ngốc kia bắt một con chuột, hần cũng y như lần này kêu nó đem bỏ, kết quả bị nó giấu trong ổ, may là Kỳ Đông đúng lúc phát hiện xử lý xong.

Nghĩ vậy, Kỳ Đông cảm thấy cần phải tự mình đem con chim chết ra ngoài thì đáng tin hơn, hần đi đến chỗ Samoyed ngủ, nhấc lên cái đệm, lộ ra mấy thứ la liệt đủ loại bên dưới —— một con chim chết, một quả bóng tennis, một cục cao su cho chó bị gặm một nửa, một chiếc dép lê bị cắn đến không ra hình dạng gì, cơ nhiên còn có một chiếc vớ của mình.

Kỳ Đông xách vớ lên, “Mày lại trộm vớ của tao nữa?”

Khó trách chỉ còn lại có một chiếc, mấy ngày trước hần tìm sao cũng tìm không ra.

Samoyed phát hiện việc xấu bại lộ, ủ rũ cụp đuôi trốn trong góc, đợi chủ nhân phê bình.

Kỳ Đông trừng mắt nhìn nó nửa ngày, ghét bỏ ném chiếc vớ trong tay, “Trên đây đầy lông với nước bọt của mày, tao mới không cần.”

Samoyed thấy chủ nhân không dạy bảo nó, lập tức cao hứng nhào qua, ôm chân Kỳ Đông bắt đầu cọ cọ cọ.

“Tao kháo!” Kỳ Đông mắng to, “Đó là chân tao, mày đang hướng vào đâu mà động dục thế?”

Samoyed chỉ làm như không nghe thấy, tiếp tục vui vẻ cọ a cọ.

“Mày nha,” Kỳ Đông chỉ vào bộ lông trắng tuyết của nó, toàn thân tìm không ra một sợi lông tạp, “Thoạt nhìn cao quý vô cùng, trong xương cốt thì vẫn là một con chó.”

Samoyed nghĩ chủ nhân là đang khen nó, ngịch đầu, làm ra một bộ biểu tình ‘Samoyed bán manh’ tiêu chuẩn.

Ai cũng nói Samoyed có mỹ danh là ‘nụ cười thiên sứ’, miệng của nó trời sinh đã giương lên một độ cong, thoạt nhìn thời thời khắc khắc đều giống như đang mỉm cười.

Bất quá tính cách của nó cũng không thiên chân vô tà (*ngây thơ*) như vẻ ngoài, nghịch ngợm gây chuyện phá phách một thứ cũng không thiếu, Kỳ Đông không ở nhà một ngày, nó có thể lật tung cái nhà đến tận trời, những thứ gì phá hoại được toàn bộ phá hết, thứ gì gặm được toàn bộ gặm trụi, chọc Kỳ Đông giận đến mức nhiều lần muốn ném nó ra ngoài.

Chú chó này hẳn nuôi đã hơn một năm, lúc đầu là khách hàng của hẳn mua về rồi lại không muốn nuôi, khắp nơi tìm một chỗ chịu thu lưu, ngay cả bản thân hẳn cũng không nhớ rõ lúc ấy vì cái gì đầu óc nước vào lại đem nó về nhà, giờ muốn vứt cũng vứt không xong.

Kỳ Đông thêm vào cái khay của nó chút đồ ăn cho chó xong liền trở về phòng ngủ, chẳng được bao lâu, Samoyed bắt đầu ở bên ngoài dùng móng vuốt cào cửa, thấy bên trong không có động tĩnh, còn gâu gâu kêu hai tiếng.

“Mày lại muốn gì, không phải cho mày ăn rồi sao?” Kỳ Đông bắt mãi mở cửa.

Samoyed chờ cửa vừa mở ra, lập tức chen vào cái khe giữa Kỳ Đông và cánh cửa, cố chui vào trong, chen được một nửa thì móng bị kẹt lại, hai cái chân sau lơ lửng đập đập nửa ngày mới lọt được vào.

“Mày có ỉ không ngủ, vào đây làm gì?” Kỳ Đông hung dữ nói.

Samoyed vẫn cứ chạy đến bên giường Kỳ Đông, cuộn thành một cục lông màu trắng nằm xuống, mắt khẽ khép, rất có quyết tâm đánh chết ta cũng không đi.

Kỳ Đông tức giận đá nó một cái, Samoyed nằm ngay đơ giả chết, vẫn không nhúc nhích, Kỳ Đông bắt đắc dĩ, chỉ đành mắng một tiếng rồi mặc kệ nó.

Hôm sau là ngày nghỉ, sáng sớm đã có người tới nhấn chuông cửa.

Kỳ Đông đang mơ màng bị ồn tỉnh, vẻ mặt khó chịu mở cửa, Tống Kiệt đứng ở ngoài, trong tay còn bưng cái nồi.

“Sản phẩm tình yêu đây mại dzô~~” Tống Kiệt giơ cái nồi lên, “Vợ tôi hầm canh, đặc biệt dặn tôi mang cho anh một phần.”

Y bưng nồi liền vào phòng, lúc đi ngang phòng ngủ còn cố ý chậm bước lại, thò đầu ngóng vào trong.

“Nhìn cái con khỉ,” Kỳ Đông đoán được ngay tên này đang nghĩ cái gì.

“Hắc hắc, ” Tống Kiệt đặt nồi lên bếp, quay đầu lại chột chột Kỳ Đông, cười rất bỉ ổi, “Đóa hoa cao lãnh thế nào?”

Kỳ Đông cười lạnh, “Đóa hoa cao lãnh? Không biết bị bao nhiêu đàn ông thượng qua rồi, đóa hoa công xỉ (*toilet công cộng*) cũng chẳng kém bao nhiêu.

“Không thể nào,” Tống Kiệt kêu rất khoa trương, “Anh không biết một câu này của anh đã hủy diệt ảo

tưởng của bao nhiêu người đâu.”

Y lại nói, “Khó trách mọi người nói Danh viện không có mấy người sạch sẽ, xem ra lời này nửa điểm cũng không giả a.”

“Ai, bắt quá làm sao anh biết cậu ta bị đàn ông thương, anh lại không có kinh nghiệm, hay là tự cậu ta nói?”

Kỳ Đông mặc y ở đó phát biểu cảm khái, một mình đi rửa mặt.

Samoyed sớm đã chạy ra, nhìn nhìn Tống Kiệt, ngoảnh đầu một cái chạy qua cạnh chủ nhân mình.

“Ê, Tiểu Bạch mày cái đồ thiếu suy nghĩ, tốt xấu gì hai ta cũng từng ở chung một năm, chẳng phải chỉ là lần trước uống rượu trên chóc chủ mày một cái sao, có đến mức tới tận bây giờ mày cũng không để ý tới tao không hả? Lại nói anh ta cũng đề bệch tao qua ngày hôm sau cũng không dậy nổi có được không, mày lại còn tát tao một cái khiến tao phải đi chích ba mũi vắc-xin ngừa chó dại nữa chứ, mày có thấy con chó nào mang thù như mày không hả?”

Samoyed đối lời Tống Kiệt mắt diếc tai ngơ, Tống Kiệt thấy ngôn ngữ nhân loại đối với nó không có hiệu quả, lập tức đổi sang phương pháp tiếp cận bài bản hơn.

“Nè, đừng nói tao không nghĩ tới mày a, lần này hầm canh tao đặc biệt mang xương tới cho mày đây,” Tống Kiệt cầm cục xương dụ dỗ, “Tới, tới ăn.”

Samoyed không chớp mắt cái nào nhìn chăm chăm cục xương kia nửa ngày, sau đó xoay người lại, chu mõng vào Tống Kiệt.

“Tao kháo! Có khí kháo a!”

Kỳ Đông đi qua thuận tay vớ cục xương ném cho Samoyed, Samoyed lúc này mới vui vẻ nhào tới gặm.

“Lần trước nó ăn đồ người lạ cho bị ngộ độc, giờ chỉ có đồ tôi cho nó mới ăn.”

Tống Kiệt thương tâm muốn chết, “Thì ra trong lòng Tiểu Bạch mày địa vị của tao ngang hàng với người lạ ô ô ô.”

“Sai, địa vị của cậu không chừng còn thua cả người lạ,” trong khi Kỳ Đông nói chuyện đã thu thập thoải đáng, chìa khóa xe cũng cầm trong tay.

Tống Kiệt ý thức được hẳn muốn ra khỏi nhà, “Anh đi đâu?”

“Đi làm chút chuyện.”

Samoyed vừa thấy chủ nhân phải đi, xương cũng không cần, chạy tới ôm lấy đùi Kỳ Đông.

“Không được, không thể mang mày theo.” Kỳ Đông tha nó đi về phía cửa, “Thành thật đợi ở nhà cho tao, không được đi bắt chim nữa, có nghe không?”

Samoyed vẫn không chịu nói vuốt ra.

“Nói không được là không được, tránh ra, ” Kỳ Đông thái độ kiên quyết, Samoyed chỉ đành lưu luyến buông chủ nhân mình ra, úp sấp nằm ở cửa, dùng ánh mắt đáng thương hể hể ngẩng đầu nhìn hần.

Kỳ Đông ra tới cửa trước thấy một màn này, thở dài, quay lại sờ sờ quai hàm nó, “Về rồi sẽ dẫn mày ra ngoài, coi nhà cho tốt giữm tao.”

Một câu khiến cái đuôi Samoyed lại vui thích vũ động, nó đưa mắt nhìn Kỳ Đông ra khỏi cửa, bởi vì tin chắc cánh cửa đó sẽ lần nữa mở ra mà trong lòng tràn ngập chờ mong.

25. Quyển 2 - Chương 3: Đồng Loại

Kỳ Đông khởi động chiếc Buick của mình chạy ra đường, hứng thú của đàn ông đối với xe vĩnh viễn cao hơn nhà, cho nên sau khi Kỳ Đông tìm được việc làm thả rằng thuê chung nhà, cũng phải đem khoản thu nhập đầu tiên cộng với tiền vay thêm mua xe.

Hần tùy tay mở radio, thanh âm người dẫn chương trình hớn hở vang lên, “Các bạn nghe đài, chào buổi sáng, có lẽ ngài vừa mở cửa thang máy...”

Rầm ——

Mẹ nó! Thứ đầu tiên hiện lên trong đầu Kỳ Đông chính là những lời này, cả người hần ngửa về phía sau, rồi dội lại về tay lái, bị hần đè lên, còi xe phát ra một hồi dài.

Con xe yêu quý của Kỳ Đông bị người ta tông vào đuôi, hần trước tiên mở cửa xe nhảy xuống, chạy ra sau kiểm tra cái mông xe mình, đầu sỏ gây tội là đụng vào từ phía chéo đằng sau, trực tiếp làm cho đèn sau xe bên phải nát bấy.

“Mợ mày,” Kỳ Đông mở miệng liền mắng, chiếc xe gây chuyện là một chiếc Hummer* cấp truyền thuyết, sau khi làm cho chiếc Buick của hần thương tàn đến trình độ này, bản thân nó lại có thể lông tóc vô thương.

**Hummer là một hãng chuyên sản xuất xe tải và xe SUV (sport utility vehicle – xe thể thao đa dụng, kết cấu nó cứng cáp giống xe tải).*

“Lái xe không mở mắt nhìn đường à!” Kỳ Đông hướng về phía người lái chiếc Hummer gầm lên.

Cửa kính xe Hummer hạ xuống, ngoài dự liệu của Kỳ Đông, người ngồi bên trong lại là một thiếu niên thoát nhìn nhiều lắm là mười sáu mười bảy tuổi, thiếu niên thấy mình gây họa, biểu tình thập phần kinh hoàng.

Kỳ Đông thấy tình huống này thì càng giận, “Cậu trưởng thành chưa đó? Lấy bằng lái ra coi!” Hấn rút di động ra định báo cảnh sát.

Thiếu niên vừa thấy tình thế không ổn, hốt ha hốt hoảng bỏ lại tấm danh thiếp, “Tiền sửa xe anh tìm người này đòi!”

Dứt lời, vòng xe một cái, giẫm chân ga, đợi tới lúc Kỳ Đông ý thức được cậu ta muốn làm gì, thiếu niên đã lái Hummer tuyệt trần mà đi.

“Tôi kháo! Mẹ nó cậu cút về đây cho tôi!” Không có bằng lái tông vào đuôi xe còn bỏ chạy, Kỳ Đông tức giận đến muốn nổ phổi, thầm nghĩ túm thằng nhóc kia lại tấn cho một trận, tiết mỗi hận trong lòng.

Hấn cầm giận đá lốp xe một cước, cúi đầu, thấy tấm danh thiếp trên mặt đất.

Hấn xoay người nhặt danh thiếp lên, chất liệu giấy và chữ in trên đó thoát nhìn cũng rất xa hoa, chức vụ Chủ tịch tập đoàn Tiểu thị hiển nhiên không phải bản thân thiếu niên vừa rồi.

Tiểu Bách Nam, Kỳ Đông đem ba chữ kia chặt chẽ ghi tạc trong đầu, mặc kệ ông quan hệ thế nào với thằng nhóc đó, khoản nợ này tôi nhất định sẽ đòi lại gấp bội!

Kỳ Đông ngồi trở lại ghế lái, bẻ vô-lăng một cái, chạy đến hãng sửa chữa xe.

Ông chủ tiệm sửa xe đã nhìn quen những chuyện thế này, lập tức ngoắc tay gọi một công nhân tới, người công nhân kia khoảng chừng hai mươi tuổi, thân cao chưa tới mét bảy, trên tay toàn là dầu mỡ, quần áo lao động trên người cũng vô cùng bẩn, trên cổ còn vắt một cái khăn trắng đã đổi màu.

“Tiểu Vương, tới tu sửa một chút chiếc xe của ông chủ này.”

Tiểu Vương đại khái là một người nói không nhiều, chẳng hé răng gì, cúi đầu liền làm việc, Kỳ Đông không có gì làm, tựa lên bức tường một bên nhìn cậu ta sửa xe, động tác cậu ta rất thông thạo, vừa nhìn liền biết đã làm nghề này rất lâu.

“Đợi đã,” Kỳ Đông đột nhiên lên tiếng, “Vừa rồi cái cờ-lê của cậu có phải rạch lên nắp sau xe không?”

“Không cần thận đụng phải, không có gì đáng ngại, ” Tiểu Vương đầu cũng không ngẩng.

Kỳ Đông không yên lòng, đi qua kiểm tra, quả nhiên trên nắp sau xe có một vết trầy màu trắng mới tinh chừng mấy millimet.

“Sơn xe đều tróc còn bảo không đáng ngại?” Kỳ Đông hôm nay tâm tình vốn đã bực dọc, giờ lại càng như đổ thêm dầu vào lửa.

Tiểu Vương lập tức khẩn trương, “Tôi chà chà cho anh, đừng nói với ông chủ, sẽ bị trừ tiền.”

“Chà chà?” Kỳ Đông cao giọng, “Chà có thể đem sơn chà về lại không?”

Ông chủ rút cuộc vẫn nghe thấy xôn xao bên này, chạy tới hỏi lý do, sau khi nghe Kỳ Đông nói xong, quả trách Tiểu Vương một trận, Tiểu Vương bị phê bình cúi người, không ngừng nói xin lỗi Kỳ Đông.

Lại có một chiếc xe chạy vào hăng, người trên ghế lái bước xuống, nhìn thấy bên này tranh cãi, sải bước đi tới.

“Ôi, chuyện gì đây?”

Kỳ Đông quay đầu nhìn, người đến chính là Khương Dịch, hai người tầm mắt va chạm, gật đầu chào nhau.

Ông chủ thấy người tới là khách quen, vội vàng đầy mặt tươi cười đón tiếp, “Không có gì không có gì, lúc Tiểu Vương sửa xe cho ông chủ này không cẩn thận làm xước một chút, tôi lập tức kêu cậu ta phun lại là được rồi.”

Khương Dịch đi đến cạnh ba người, hữu hảo một tay kéo vai Kỳ Đông, một tay ôm cổ Tiểu Vương, “Chút chuyện nhỏ thôi, quên đi quên đi, đều là người một nhà.”

Anh lại lên tiếng xua đuổi ông chủ đi, “Đây là bạn tôi, không có chuyện gì, áp suất lốp xe của tôi có chút vấn đề, tìm Tiểu Vương xem giúp tôi là xong, anh cứ đi lo chuyện của anh đi.”

Ông chủ lại gật đầu tỏ vẻ xin lỗi Kỳ Đông lần nữa, Kỳ Đông thấy Khương Dịch đã nói như vậy, vết trầy kia quả thật cũng không nghiêm trọng, nên cũng cho qua.

Ông chủ đi rồi Tiểu Vương lại không nói một tiếng tiếp tục công việc, Kỳ Đông cùng Khương Dịch tự giác lui qua một bên, Khương Dịch đưa gói thuốc mời Kỳ Đông, mình cũng châm một điếu.

“Sao lại thành như vậy?” Anh hất hất cằm về phía đèn sau xe Kỳ Đông.

Kỳ Đông rít một hơi khói mới nói, “Bị một thằng nhóc đụng phải.”

“Người đâu?”

“Chạy rồi.”

Khương Dịch ngoài ý muốn, “Sao không báo cảnh sát?”

“Báo cảnh sát thì còn gì vui nữa a,” Kỳ Đông khẩy khẩy tàn thuốc xuống đất.

Khương Dịch chỉ vào hắn cười lắc đầu, lời ngầm như đang nói, ‘tiểu tử này’.

Trong lúc hai người tán gẫu, Tiểu Vương đã thay xong đèn xe cho Kỳ Đông, lại đi kiểm tra xe Khương Dịch.

Cậu ta từ trong đồng cộ cộ lộn xộn trên giá thuận tay lấy một thùng nước xuống, đổ nước xà phòng vào, hai ba động tác liền kiểm tra được chỗ đang thoát hơi.

“Cần thay không?” Khương Dịch hỏi.

“Không cần, vá là được, anh chờ chút đi.”

**Xe hơi nếu bị xì bánh, hoặc bơm khí khác nhau (khí thường và khí ni-tơ)... thì khi chạy áp suất giữa các lốp xe không đồng đều, sẽ báo lỗi check tyre pressure, yêu cầu kiểm tra áp suất.*

Kỳ Đông không đi, hai người đứng một bên xem Tiểu Vương vá lốp, nhìn trong chốc lát, Khương Dịch trò chuyện.

“Gần đây bạn gì thế? Không thấy cậu ra chơi gì cả.”

Kỳ Đông mới đầu còn tưởng Khương Dịch đang nói chuyện với mình, nhưng nghe đến nửa câu sau lại cảm thấy không giống.

Hắn vừa định mở miệng hỏi, Tiểu Vương lại nói, “Ngày nào cũng bận như con chó, làm gì có thời gian mà chơi.”

Khương Dịch nghe đối phương dùng từ này hình dung chính mình, vui vẻ cười phì một tiếng.

Lúc trước Khương Dịch nói Tiểu Vương là người một nhà, Kỳ Đông cho là anh ta chỉ đang hoà giải, không hề để tâm, thật không tưởng được hai người kia thế mà thực sự quen biết. Nhưng xét về thân phận, Khương Dịch tây trang giày da đi cùng công nhân sửa xe một thân vậy mỡ, cách biệt tám cây sào cũng đánh không tới như vậy, hẳn hơi ngoài ý muốn.

“Lốp xe xong rồi,” Tiểu Vương dùng cái khăn trên cổ qua loa lau mồ hôi, lại hướng Kỳ Đông, “Đèn xe cũng thay tốt rồi, chỗ trầy lần sau anh tới bảo dưỡng tôi phun lại cho anh.”

Kỳ Đông vốn cũng không phải người tính toán chi li, Khương Dịch gật đầu tỏ vẻ cảm ơn, lại lấy ra hộp thuốc lá đưa tới.

Tiểu Vương cũng không khách khí với anh, rút ra một điếu đặt dưới mũi ngửi ngửi, không châm, dặt lên vành tai.

“Lúc nào rảnh ra tụ tập chứ?” Khương Dịch hỏi.

Tiểu Vương khinh thường liếc mắt nhìn anh một cái, cùng hình tượng vừa rồi vâng vâng dạ dạ nhận lỗi với Kỳ Đông như hai người khác nhau, “Tụ tập với đám chủ chính trang giày da các anh? Miễn, còn chẳng bằng tôi đi tìm con chó chính trang giày da của mình.”

Dứt lời, cậu ta vắt cái khăn lên vai, xoay người tiêu sái rời đi, bắt được từ ngữ miễn cảm trong lời cậu ta, Kỳ Đông nheo mắt.

Khương Dịch cười hướng Kỳ Đông khoát tay, “Đừng để ý đến cậu ta.”

Kỳ Đông theo bản năng cảm thấy trong chuyện này có mờ ám, nhưng ngoài mặt vẫn biểu hiện bất lộ thanh sắc như cũ.

Khương Dịch thấy cái bộ phản ứng này của hắn, suy đoán trong lòng lại chắc chắn thêm vài phần.

“Tối nay có rảnh không? Ra ngoài uống một ly,” anh chủ động mời.

Kỳ Đông cùng anh mới lần thứ hai gặp mặt, theo lý mà nói còn chưa thân đến mức có thể hẹn nhau đi uống rượu, bất quá mới vừa rồi câu nói kia của Tiểu Vương khiến trong lòng hắn có chút để ý, liền gật đầu nói một chữ, “Thành.”

Từ hăng bảo trì đi ra, Kỳ Đông làm xong chuyện muốn làm, lại về nhà xem Samoyed, chớp mắt đã đến giờ hẹn.

Chỗ Khương Dịch chọn vẫn là một quán bar, bất quá lần này đổi thành bao phòng, lúc Kỳ Đông đến, Khương Dịch đã ở đó.

Phòng bao là cỡ trung, ước chừng có thể ngồi sáu bảy người, trên bàn bày sẵn không ít rượu, Khương Dịch thấy Kỳ Đông đến, lập tức đứng dậy đón.

“Đến đây.”

Kỳ Đông chào anh, hai người lần nữa ngồi xuống, Khương Dịch cầm qua cái ly rót rượu cho hắn.

“Xe thế nào rồi?” Khương Dịch hỏi.

“Tạm ổn.”

“Tìm được người chưa?”

“Không chạy thoát được đâu.”

Khương Dịch đối vẻ tràn đầy tự tin của Kỳ Đông tỏ vẻ tán thưởng.

Hai người lại nói chuyện phiếm vài câu, Khương Dịch thấy Kỳ Đông đang đánh giá gian phòng, đại khái đoán ra hắn đang nghĩ gì.

“Đợi lát nữa còn có hai người bạn lại đây, cậu không ngại chứ?”

“Không ngại.”

Vừa dứt lời, cửa phòng liền bị đẩy ra, người tới là một cậu trai độ chừng đôi mươi, nếu phải dùng một từ để hình dung vẻ ngoài của cậu, thì chính là thanh tú, nhưng giữa mày mắt lại khiến người ta cảm thấy có nét quỵên rũ mà phái nữ mới có.

Kỳ Đông chỉ quét mắt nhìn cậu một cái, lần này Khương Dịch không đứng lên đón, Kỳ Đông liền cũng ngồi yên không nhúc nhích.

Cậu trai kia đi đến bên cạnh Khương Dịch, không ngồi, trái lại khẩn thiết quỳ xuống, nhu thuận gọi một tiếng, “Gia.”

26. Quyển 2 - Chương 4: Giới

Cậu trai ngoài miệng thì chào hỏi Khương Dịch, ánh mắt đen lúng liếng lại dạo qua một vòng trên người Kỳ Đông, có vẻ như đối với người lần đầu gặp mặt này ông hứng thú rất lớn.

Tầm mắt Khương Dịch cũng luôn dừng ở Kỳ Đông, dường như cũng phát hiện chuyện gì đó thú vị.

Cậu trai mím chặt môi từ đầu đến chân đánh giá Kỳ Đông một lần, nơi tầm mắt dừng lại lâu nhất chính là trước ngực, ánh mắt kia giống hệt mấy cô gái cơ khát nhìn đàn ông, tràn ngập câu dẫn trắng trợn.

“Vị gia này là...?” Thanh âm Tiểu Lộ rất êm tai, nghe thanh thúy như tiếng chuông.

Khương Dịch lúc này mới thu hồi lại tầm mắt dừng trên Kỳ Đông lại, chỉ vào cậu trai quỳ trên sàn nói với Kỳ Đông, “Tiểu Lộ.”

Sau đó lại giới thiệu Kỳ Đông, “Đây là Đông gia của em.”

Tiểu Lộ lập tức ngoan ngoãn gọi một tiếng ‘Đông gia’, lớn đến thế này vẫn là lần đầu tiên có người xưng hô với Kỳ Đông như vậy, Kỳ Đông có cảm giác mình xuyên về triều Thanh.

“Gia, ” Tiểu Lộ lại mở miệng, “Chúng ta hôm nay chơi song chủ sao?”

Khương Dịch liếc mắt nhìn cậu, “Đông gia của em hôm nay là đến uống rượu, cậu đói khát tới vậy sao?”*

**Câu này trong truyện ghi là Kỳ Đông nói, nhưng đoạn sau lại có câu ‘Kỳ Đông từ đầu tới cuối một lời chưa nói’ nên mình nghĩ tác giả nhầm, mạn phép sửa thành Khương Dịch nói nhé.*

“Người ta chỉ là rất hiếm khi nhìn thấy người ưu tú như vậy trong giới thôi mà,” Tiểu Lộ tuổi còn nhỏ, nói chuyện đặc biệt bộc trực.

Khương Dịch cười nhạo cậu, “Em đối người ta có hứng thú, người ta chắc gì đã để ý tới em.”

Dứt lời anh quăng Tiểu Lộ một bên, bưng ly rượu chạm cốc với Kỳ Đông, nãy giờ đều là hai người kia đối thoại, Kỳ Đông từ đầu tới cuối một lời chưa nói.

“Danh viện lần trước thế nào?” Khương Dịch đổi đề tài.

Trên mặt Kỳ Đông hiện ra thần sắc xem thường.

Khương Dịch vừa nhìn liền hiểu rõ, anh mỉm cười, “Tôi biết ngay mà, loại đó không thích hợp với cậu.”

Anh nghiêng ngấm nâng ly rượu, “Lúc trước lần đầu tiên nhìn thấy cậu, tôi còn tưởng cậu và tôi là đồng loại, nhưng mới đây tôi lại phát hiện, hình như tôi nghĩ lầm rồi.”

Anh khuynh người qua, kéo gần một chút khoảng cách với Kỳ Đông, “Kỳ thật cậu là trai thẳng nhỉ.”

Kỳ Đông còn chưa nói gì, Tiểu Lộ trên đất đã kinh hô một tiếng trước, “Không thể nào?”

“Tôi phiên em nói chuyện sao?” Khương Dịch lạnh lùng cương chế cậu im miệng.

Kỳ Đông cũng không nghĩ anh sẽ nói thế, hắn không trực tiếp phủ nhận, mà hỏi lại, “Làm sao nhìn ra được?”

Khương Dịch dùng cằm hất về phía Tiểu Lộ, “Cậu thấy cậu ấy bộ dạng thế nào?”

Kỳ Đông lúc này mới cẩn thận nhìn Tiểu Lộ vài lần, bất quá đối với ngoại hình của con trai hắn vẫn không có hứng thú đánh giá.

“Lúc nhìn phụ nữ, cậu thường nhìn cái gì trước?” Khương Dịch lại hỏi.

Kỳ Đông trả lời đặc biệt trực tiếp, “Mông, ngực.”

Khương Dịch cười gật đầu, “GAY cũng giống như vậy, vóc dáng Tiểu Lộ cũng xem là chuẩn, chỉ cần là 1, ánh mắt đầu tiên tuyệt đối sẽ dừng trên mông cậu ấy, nhưng cậu không có.”

Kỳ Đông lúc này mới phát hiện Tiểu Lộ mặc chiếc quần ôm sát, bó chặt lấy mông và chân, đàn ông con trai mặc loại quần này, hắn luôn quy vào phạm trù nữ tính, nhìn không ra có mỹ cảm gì.

Tiểu Lộ nghe vậy bĩu môi, “Đông gia, mông người ta vĩnh như vậy, ngài không muốn nhìn thử một chút sao?”

Khương Dịch tùy tay lấy cái ly để cao, kê lên miệng Tiểu Lộ, “Ngậm.”

Tiểu Lộ theo phản xạ há miệng, Khương Dịch bắt đầu rót rượu vào ly, đến đầy hơn phân nửa mới dừng lại.

“Ngậm cho tốt, đừng làm đổ đó,” anh buông bình rượu, Tiểu Lộ đành phải không nhúc nhích ngửa đầu ngậm miệng, tầm mắt bị cưỡng ép tập trung vào cái ly, sợ chất lỏng bên trong sánh ra.

Khương Dịch hướng Kỳ Đông cười cười, “Nô của tôi những cái khác cũng tạm, chỉ là nói rất nhiều, khiến cậu chê cười rồi.”

Kỳ Đông cũng đại khái hiểu được quan hệ giữa hai người, dứt khoát thẳng thắn thừa nhận, “Anh đoán đúng rồi.”

Khương Dịch chiếm được đáp án mình muốn, vừa lòng ngồi thẳng lại, “Trong giới chúng ta thẳng nam tuy không nhiều lắm, nhưng không phải không có, chỉ là số lượng rất thưa thớt, không nghĩ tới hôm nay lại để tôi gặp được một người.”

“Dù sao phần lớn thẳng nam chủ, vẫn thích dạy dỗ nữ nô, chịu thu đàn ông không nhiều, ngẫu nhiên có được một người hai người, đều được hoan nghênh y như gấu trúc,” nói tới đây, Khương Dịch cười nhạo một tiếng.

Tiểu Lộ ngô ngô kêu lên, Khương Dịch lấy cái ly khỏi miệng cậu, Tiểu Lộ hoạt động khớp hàm một chút mới nói, “Đông gia thực sự là thẳng nam chủ trong truyền thuyết?”

“Thế nào, cậu rất hứng thú với thẳng nam chủ?”

“Em nghe tiểu M khác nói, theo thẳng nam chủ là thích nhất, bởi vì bọn họ xuống tay đặc biệt tàn nhẫn.”

Khương Dịch nhếch mày, “Em đang chê tôi đối xử với em ôn nhu quá có phải không?”

“Nhất là thẳng nam chủ vùng Đông Bắc, đàn ông nhất luôn,” Tiểu Lộ hỏi một đằng trả lời một nẻo, “Xem dáng người Đông gia ngài đừng nói còn là một vận động viên đó nha?”

“Đã nói người ta đối với em không có hứng thú, em cũng đừng có ở đó mà si tâm vọng tưởng, nói nữa lần tới tôi không cho em đi theo nữa.”

Khương Dịch trả cái ly về chặn miệng cậu, nói với Kỳ Đông, “Đừng để ý tới cậu ta, làm như cả đời chưa từng thấy đàn ông ấy.”

Anh lại rót chút rượu cho Kỳ Đông, “Không biết cậu thích loại hình nào, sau này có cơ hội ra ngoài họp mặt.”

“Anh mới nói trong giới thẳng nam chủ rất ít? Vậy...” Kỳ Đông cân nhắc làm sao miêu tả nghi hoặc của mình.

“Cậu muốn hỏi thẳng nam có làm nô không chứ gì?” Khương Dịch dù sao rất thông minh, đoán cái là trúng, “Đương nhiên có a, dưới tay tôi có hai ba người.”

“Nếu bạn thích nữ, sao phải để đàn ông đùa chứ?”

“Lý do thì nhiều lắm, có người tìm không thấy nữ S, có người ngại nữ S không đủ ác,” Khương Dịch vớ ly rượu, “Hơn nữa, chỉ có đàn ông mới có thể cho đàn ông cảm giác chinh phục lớn nhất.”

Anh cọ xát vành chiếc ly lên miệng Tiểu Lộ, “Tâm lý của M kỳ thật rất dễ hiểu, bọn họ hi vọng chủ nhân của mình tuyệt đối cường đại, ít nhất có thể khống chế được người của mình. Đối với thằng nam mà nói, thân phục bên chân đàn ông khuất nhục hơn nhiều so với bên chân phụ nữ, cảm giác khuất nhục càng lớn, trong lòng tự nhiên cũng càng thích.”

Kỳ Đông bắt động thanh sắc nhấp một hớp rượu.

Khương Dịch dừng một chút, “Đã lâu không chơi thằng nam rồi, bị cậu nói thế, thật là có chút khơi dậy hứng thú của tôi,” anh sáp tới, “Cậu có biết chơi thằng nam sướng nhất ở điểm nào không?”

Anh cúi khước miệng, “Chính là lúc bọn họ bị thao, cái loại biểu tình không cam lòng trên mặt đó, chỉ nghĩ đến thôi đã khiến người ta hưng phấn.”

Kỳ Đông bị anh khơi gợi đoạn ký ức nào đó, cũng không tìm lòng được nheo mắt.

Khương Dịch thấy hắn có phản ứng như thế, hiểu rõ. Anh lười biếng ngã người về, dùng mũi nhọn giày da đá đá Tiểu Lộ, “Chơi ngắn loại tự cam hạ tiện rồi, thỉnh thoảng chơi loại không tình nguyện một chút, cũng coi như có tình thú khác. Cậu thích chó thằng nam, tôi giới thiệu cho cậu vài con, thế nào?”

Kỳ Đông liếc xéo anh, “Anh thao qua rồi? Tôi không cần.”

“Ha ha ha ha, ” Khương Dịch bị lời hắn chọc cho thoải mái cười ha hả, ngón tay không tự chủ được chỉ vào Kỳ Đông.

Di động Khương Dịch vang lên, anh móc ra nhìn thoáng, trên mặt thoáng qua ý cười ôn nhu trong chớp mắt, Kỳ Đông thiếu chút nữa cho là mình hoa mắt.

“Xin phép một chút,” anh nói một câu liền đi ra ngoài nghe điện thoại, Tiểu Lộ chờ anh vừa ra khỏi cửa, liền tự tiện lấy cái ly xuống.

“A, môi mỗi nhừ rồi,” cậu hoạt động cằm, “Cuối cùng có thể nghỉ ngơi một lát.”

“Cậu không sợ anh ta đột nhiên quay lại?”

“Sợ cái gì,” Tiểu Lộ cư nhiên còn đưa ly đến bên miệng uống một ngụm, “Khương gia nói điện thoại với vợ,

không đủ mười phút chắc chắn không về.”

“Sao cậu biết người điện thoại đến chính là vợ anh ta?”

“Này còn phải đoán sao, nhìn là thấy rồi.”

Kỳ Đông lúc này mới nhớ tới mình với mấy vị này không phải cùng một loại người, “Vợ anh ta là nam hay nữ?”

“Nam,” Tiểu Lộ đáp luôn, “Gia đừng nhìn Khương gia ở bên ngoài ăn chơi đàng điếm, thật ra anh rất thương yêu vợ, hai người cùng một chỗ rất nhiều năm, cảm tình vẫn tốt lắm, thật là khiến người ta hâm mộ.”

“Vợ anh ta biết tới sự hiện hữu của các cậu không?”

“Đương nhiên không biết, vợ anh không phải trong giới,” Tiểu Lộ bĩu môi, “Hề mà vợ anh xuất hiện, chúng em đều phải làm như không biết anh, có một lần kia có một nô bất quá là trước mặt vợ anh chào anh một câu thôi, kết quả quay đầu lại đã bị Khương gia phóng sinh luôn.”

“Chủ nhân cậu nuôi nhiều chó như vậy, cậu không để ý sao?”

Tiểu Lộ có chút kinh ngạc nhìn Kỳ Đông một cái, “Gia đang nói gì thế, Khương gia muốn chơi ai thì chơi, muốn đá ai thì đá, lỡ hôm nào tâm huyết dâng trào muốn đùa thêm vài người, em còn giúp anh tìm người nữa kia, phàm là có một chút tư tâm, sớm đã bị anh đá rồi, làm gì mà còn cái quyền được để ý a.”

Nhân châu cậu xoay động, “Gia, em vừa nhìn đã biết ngay ngài có kinh nghiệm, tuyệt đối là từng chơi qua nô rồi, chẳng lẽ ngài chỉ nuôi một con chó?”

Này một tên hai tên đều mắt sáng như đuốc, Kỳ Đông rất tò mò, “Cậu lại làm sao nhìn ra?”

“Lúc ngài thấy em đầu cũng chẳng gật, cứ từ trên nhìn xuống qua mí mắt, chỉ có người từng làm chủ mới có loại ánh mắt này.”

Cậu không nói, Kỳ Đông thật tình không ý thức được mình nhìn cậu ta như vậy.

“Kỳ thật hồi nãy em chưa nói xong, gia biết vì cái gì trong giới thẳng nam chủ được hoan nghênh hơn không?”

“Vì sao?”

“Bởi vì chúng em làm nô đều hi vọng chủ nhân của mình hoàn mỹ, mà đàn ông hoàn mỹ chân chính, tất nhiên là thích phụ nữ rồi.”

Cậu áp người tới trước cọ cọ, “Gia, em đặc biệt tò mò, ai mà may mắn vậy, có thể hầu hạ ngài a? Người đó rất cục tốt chỗ nào, có thể khiến gia nhìn cũng không thèm nhìn em một cái?”

Kỳ Đông nở nụ cười, “Cậu thật sự muốn biết?”

Tiểu Lộ dùng sức gật đầu.

“Đầu tiên, cậu ấy sẽ không đi câu dẫn chủ nhân khác sau lưng tôi, giáp mặt đương nhiên lại càng không dám.”

Tiểu Lộ biểu tình rõ ràng không phục, “Nói cứ như đúng rồi, có được mấy nô trung thành tận tâm vậy a?”

“Tiếp theo,” Kỳ Đông cúi thân xuống, “Nếu tôi bảo cậu ấy ngậm ly, mặc kệ tôi rời đi bao lâu, cậu ấy vẫn sẽ ngoan ngoãn ngậm, một giây cũng không để xuống.”

Nghe xong lời Kỳ Đông, trên mặt Tiểu Lộ thoát đỏ thoát trắng, rồi thành thành thật thật ngậm lại cái ly.

Khương Dịch đẩy cửa vào, “Thật xin lỗi, đợi lâu.”

Anh không quay lại một mình, phía sau còn theo một người mập mập cười tí mắt, y vừa nhìn thấy bộ dạng Tiểu Lộ, liền cười trêu ghẹo cậu, “Ồi, Tiểu Lộ làm sao vậy, lại bị ai phạt sao?”

“Nói nhiều quá, bị cấm ngôn,” Khương Dịch thuận tay cầm cái ly, “Nghỉ ngơi một chút đi.”

Tiểu Lộ trộm ngắm Kỳ Đông, thấy đối phương không có ý tứ vạch trần cậu, thầm nhẹ nhàng thở ra.

Khương Dịch đầu tiên chỉ chỉ Kỳ Đông, “Anh Đông,” lại ra dấu về hướng tên mập, “Cậu gọi cậu ta Mập Mập là được.”

“Anh Đông,” Mập Mập xưa nay thoải mái, vừa gặp liền thân thiện vô cùng, “Em tới trễ, tự phạt ba ly.”

Nói rồi thật sự ngoan ngoãn uống hết ba ly, nhưng từ sau khi y đến, đề tài liền dần dần chuyển sang phương hướng bình thường, càng về sau toàn tán gẫu mấy chủ đề thông thường đàn ông thường nói trên bàn rượu —— ngoại trừ phụ nữ.

Mập Mập rất biết cách khuấy động không khí, bốn người uống đến khuya mới đề nghị giải tán, lúc Kỳ

Đông tới quán bar là vào bằng cửa chính, khi theo bọn Khương Dịch ra khỏi quán bằng cửa bên, mới biết được quán bar này liên thông với một khách sạn.

Khi họ ra ngoài, vừa lúc có người vào cửa khách sạn, đó là một người đàn ông trung niên chừng trên dưới bốn mươi tuổi, chất vải âu phục thập phần tinh mỹ, liếc mắt nhìn một cái biết ngay giá cả đắt đỏ, sau lưng hắn còn theo hai người trẻ tuổi một nam một nữ, trông có vẻ là thư ký trợ lý linh tinh.

Người trung niên ánh mắt đầu tiên nhìn chính là Khương Dịch, biểu tình có một thoáng không tự nhiên, tiếp theo phát hiện Kỳ Đông bên cạnh anh, tầm mắt liền dừng trên người hắn không dời đi được.

Hai nhóm chạm mặt, Khương Dịch cũng chú ý thấy đối phương, gật gật đầu lên tiếng chào hỏi, “Tiểu tổng.”

Người trung niên trả cái lễ, sau đó tầm mắt liền luôn dừng trên người Kỳ Đông, đến tận khi cả hai đi lướt qua nhau.

Ra cửa mấy người liền tạm biệt nhau, Mập Mập mãnh liệt yêu cầu cùng Kỳ Đông trao đổi danh thiếp, Kỳ Đông tiếp nhận danh thiếp của y nhìn qua, in trên đó là một công ty cổ vấn sẵn đầu người nào đó.

“Có cơ hội ra ngoài uống rượu,” Mập Mập ôm ôm bả vai Kỳ Đông, Khương Dịch ý vị thâm trường nhìn thoáng qua bên này.

Chờ Kỳ Đông trở lại xe thì tin nhắn vang lên, cư nhiên là Khương Dịch vừa mới chia tay nhắn tới.

—— nếu Mập Mập nói riêng gì đó với cậu, không cần để ý tới là được.

27. Quyển 2 - Chương 5: Gặp Lại

Tin nhắn Khương Dịch gửi Kỳ Đông, vừa quay đầu đã bị hắn quên bống sau đầu, chẳng ngờ qua chưa đến một ngày, Kỳ Đông liền nhận được lời mời của Mập Mập, nhất định muốn hắn tối ra uống một ly. Kỳ Đông chối từ, y còn nói có chuyện quan trọng cần thương lượng, chờ Kỳ Đông tới chỗ hẹn, mới phát hiện trong phòng chỉ có hai người bọn họ.

Kỳ Đông không biết trong hồ lô y đến tột cùng bán thuốc gì, dứt khoát lưu lại coi y có gì muốn nói, hai người rượu qua ba tuần, Mập Mập mới dần dần vào chủ đề.

“Anh Đông, anh hiện tại ở một mình à?”

“Ừ.”

“Nhà mua hả?”

“Thuê.”

“Nhà thuê ở rất không thoải mái a, cũng không phải của mình, có nghĩ đến chuyện mua nhà không?”

Kỳ Đông hồ nghi nhìn Mập Mập, chẳng lẽ hẳn làm nhân viên tiếp thị bất động sản bán thời gian?

Mập Mập vừa nhìn ánh mắt Kỳ Đông liền biết ngay hẳn hiểu lầm, vội vàng giải thích, “Em không phải muốn tiếp thị nhà với anh, công việc của em anh cũng thấy trên danh thiếp rồi đó, em là một cố vấn sẵn đầu người, theo cách nói thông dụng, chính là tìm nhân viên thích hợp cho cố chủ của em.”

Y cố ý tiến sát lại một chút, hạ giọng, “Không biết anh Đông có hứng thú nhận một phần việc về làm làm kiếm thêm không, đương nhiên, công việc hiện tại nếu anh Đông cảm thấy hứng thú, vẫn có thể tiếp tục, còn nếu không muốn làm, cũng sẽ không bị áp lực về cuộc sống, em cam đoan đãi ngộ có thể khiến anh vừa lòng.”

Kỳ Đông nheo mắt lại, Mập Mập biết anh ta bị mình nói động rồi, tràn đầy tự tin chìa một ngón tay, “Lương một năm là số này.”

Kỳ Đông nhìn y từ trên xuống dưới một cái, “Mười vạn?”

“Ha ha ha ha, ” Mập Mập không thể ức chế cười ha hả, dùng sức vỗ hắc cái bộp, “Anh Đông anh thật hài hước.”

Y đem ngón trỏ cùng ngón cái hợp thành một vòng tròn, “Thêm một số 0 nữa.”

Con số này gấp mười lần lương một năm của Kỳ Đông, bất quá, Kỳ Đông nghe xong, phản ứng rất bình thản, Mập Mập còn tưởng rằng hẳn không để giá cả này vào mắt, cắn chặt răng, “Nếu anh Đông không hài lòng với số này, em vẫn có thể đi tranh thủ thêm giùm anh, nói không chừng thêm vào năm phần cũng không phải vấn đề, chỉ cần anh gạt đầu, tiền bạc này nọ đều có thể thương lượng.”

Kỳ Đông nhấp một ngụm rượu, hạ mắt, “Tôi không hiểu ý cậu.”

Mập Mập giúp hẳn châm đầy ly, “Ai cũng đều là người thông minh, anh Đông anh cần gì phải hiểu rồi còn làm bộ không rõ nữa chứ.”

Y buông chai rượu xuống, “Em biết, anh Đông nhất định coi em là mấy tên môi chài bình thường, nói thật với anh, khách hàng trong tay em á hả, đều là tinh anh nhân sĩ trong xã hội, em chỉ nhận những mồi làm ăn một đôi một, cái loại công việc giống như trai bao khổ cực thiếu thốn chạy vạy khắp nơi, em làm sao dám giới thiệu cho anh Đông làm.”

“Chắc anh Đông cũng biết, càng là người có địa vị xã hội, lại càng hay có vài chuyện khó nói, có điều họ bản khoản lo ngại quá nhiều, đây chính là lý do có sự tồn tại của người trung gian như em. Kỳ thật chúng ta làm việc này, tính chất công việc thật thoải mái, sinh hoạt cá nhân cũng hoàn toàn không can thiệp, anh có quyền phục vụ nhiều người, cao nhất là một năm, nhà nè xe nè tiền nè, tất cả đều tới tay, có sao lại không làm chứ?”

Hắn dừng một chút, “Hơn nữa, cái này không giống với mấy người bán tinh, đừng thấy bọn họ kiếm được không ít, đều là dùng mạng mà đổi, mấy người bán được một năm nửa năm, không uống thuốc thì không cứng nổi. Nhưng việc của chúng ta thì không giống thế, vừa hưởng phúc vừa kiếm tiền, bao nhiêu người tha thiết ước mơ đều cầu không được, em mà có một nửa thực lực của anh Đông đây, em đã tự mình nhận rồi, chứ đâu cần phải đi làm cái việc (*môi giới*) này.”

“Anh Đông nếu nể mặt, em cam đoan đường làm ăn em giới thiệu khiến anh Đông vừa lòng, luật lệ của chúng ta chỉ có một, chính là phải tuyệt đối giữ bí mật thông tin của cổ chủ,” Mập Mập nói nhiều như vậy, cảm thấy đã nắm chắc mười phần, khẩu khí cũng không tự chủ có hơi đắc ý, “Không biết ý anh Đông thế nào?”

Kỳ Đông cười cười, “Điều kiện cậu đưa ra cũng rất mê người...”

Mắt Mập Mập sáng rực lên, giống như thắng lợi đã nằm trong tay.

Kỳ Đông lại chuyển ý tứ, “Bất quá thực đáng tiếc, tôi đã đáp ứng chó của mình, sẽ không nuôi chó khác nữa, cho nên câu trả lời của tôi chỉ sợ phải làm cậu thất vọng rồi.”

Nét tươi cười của Mập Mập trở nên mất tự nhiên, “Anh Đông, anh không chịu nhận cũng không sao, đâu cần phải lấy loại lý do này để lấy lệ với em.”

Kỳ Đông cũng không bài bác, “Nếu cậu cảm thấy là lấy lệ, thì cứ coi như lấy lệ là được.”

“Nếu quả đây là thật,” Mập Mập có chút cảm thấy không đáng thay cho hắn, “Thân là một chủ nhân, anh thật sự không nên bị một con chó nào đó giam chân...”

“Sai,” ngón trỏ Kỳ Đông chỉ thẳng mi tâm đối phương, “Tôi không phải bị một con chó giam chân, mà là tôi sẽ không làm trái lời hứa của mình, không phải bằng thân phận một chủ nhân, mà là thân phận một người đàn ông, cậu hiểu chưa?”

Kỳ Đông mới từ trong quán rượu đi ra, liền nhận được điện thoại từ trợ lý của Tiểu Bách Nam, hẹn hắn ngày mai đến công ty một chuyến, thương lượng việc đền bù vụ tông vào đuôi xe.

Kỳ Đông còn chưa thấy qua người phạm lỗi còn đúng lý hợp tình yêu cầu người bị hại đăng môn báo phóng như vậy, bất quá hắn có rất nhiều kiên nhẫn bồi tiếp bọn họ từ từ chơi, hôm sau đúng giờ hẹn đến cao ốc Tiểu thị.

Tiếp đãi Kỳ Đông là một người đàn ông tuổi còn trẻ, Kỳ Đông nghe anh ta máy móc nói nửa ngày, đại ý chính là hi vọng có thể giải quyết riêng, cũng đưa ra một tờ chi phiếu, Kỳ Đông nhìn thoáng qua liền ném một bên.

Người trẻ tuổi đẩy kính mắt, “Số tiền trên chi phiếu đã đủ để tân trang nguyên chiếc xe của ngài một lần, xin hỏi Kỳ tiên sinh còn có điều gì không hài lòng?”

“Anh bồi thường chính là phí sửa chữa, tổn thất tinh thần của tôi cũng không phải là dùng vài đồng tiền là có thể xua tan.”

“Vậy Kỳ tiên sinh muốn giải quyết như thế nào?”

Kỳ Đông một chút cũng không nhượng bộ, “Tôi nghĩ tôi đã giải thích rõ ràng rồi, nếu các anh thật sự có thành ý giải quyết vấn đề này, thì để người trên danh thiếp giáp mặt nói với tôi, chứ không phải một người loạn thất bát tao ở đâu cũng có thể đứng ra làm đại diện.”

“Thật xin lỗi, Tiểu tổng bề bộn nhiều việc, chỉ sợ không có thời gian tiếp đãi ngài.”

“Vậy thì chờ ông ta có thời gian, tới trại tạm giam mà thăm con trai bảo bối của mình đi,” Kỳ Đông nhú mào, “Bất quá hình như cũng đâu nghiêm trọng gì, vị thành niên không bằng lái điều khiển xe, chạy tông vào đuôi xe khác, tối đa cũng chỉ là truy cứu trách nhiệm người giám hộ, mấy loại chuyện nhỏ nhặt như tịch thu hủy bằng lái phạt tiền này nọ, tôi nghĩ Tiểu tổng của các anh chắc không để vào mắt đi?”

Người trẻ tuổi biểu tình hơi mất tự nhiên, “Xin ngài chờ một chút.”

Anh ta đứng dậy bấm số điện thoại nội bộ, thấp giọng thông báo vài câu, sau khi có câu trả lời thì lễ phép cúp điện thoại.

“Tiểu tổng ở phòng làm việc trên tầng cao nhất chờ ngài.”

Kỳ Đông không hề khách sáo với anh ta, lập tức từ phòng tiếp khách lên tầng cao nhất, thư ký tiểu thư đón tiếp hắn, dẫn hắn một đường đi đến cửa phòng làm việc chủ tịch.

“Vào đi,” thanh âm trầm thấp từ bên trong truyền ra.

Thư ký tiểu thư mở cửa, một người trung niên xuất hiện trong tầm nhìn Kỳ Đông, hắn nhướng mày, người đàn ông này rất quen mặt.

Tiểu Bách Nam duyệt xong phần văn kiện cuối cùng, lúc này mới ngẩng đầu, trong sát na nhìn thấy Kỳ Đông đó, thần sắc không kiên nhẫn trên mặt tan thành hư không, tựa như vừa phát hiện bảo vật.

Ông ta lập tức đứng dậy, đón Kỳ Đông lại ngồi trên salon, Kỳ Đông cũng không khách khí với ông ta nữa, nghênh ngang ngồi xuống.

Trên bàn bày biện trà nước, Tiểu Bách Nam ra hiệu, thư ký lập tức đem đi, không được một lát liền bưng một bình mới đến. Loại tình huống này Kỳ Đông thấy đã nhiều, trong văn phòng bình thường đều là chuẩn bị loại trà phổ thông, nhưng nếu có khách quý tới thăm, sẽ thay thành trà quý, Kỳ Đông mặc dù không sành trà đạo, nhưng từ màu sắc và mùi hương cũng phân biệt được loại trà này giá cả xa xỉ.

Tiểu Bách Nam lời nói cử chỉ thập phần có phong độ, “Chuyện tông vào đuôi xe, tôi đã nghe trợ lý Liêu nói, đối với những bất tiện đưa con hư đã gây cho Kỳ tiên sinh, tôi thay mặt nó xin lỗi cậu, sau này tôi nhất định sẽ quản giáo nghiêm hơn, không cho phép chuyện như vậy phát sinh nữa.”

“Tôi không cần ông thay mặt cậu ta xin lỗi,” Kỳ Đông ngắt lời, “Tôi muốn cậu ta tự mình đến nói xin lỗi với tôi.”

“Không thành vấn đề,” Tiểu Bách Nam một lời đáp ứng, “Chính là đứa con hư này sau khi gây họa sợ bị tôi quở mắng, đến nay vẫn trốn ở nơi khác không dám về nhà, chờ sau khi nó về, tôi nhất định sẽ tự mình dẫn nó đến tận nhà cậu tạ lỗi.”

Tiểu Bách Nam lấy từ trong ngực ra tập chi phiếu và bút, cực nhanh viết xuống một chuỗi số, “Chút lòng thành nho nhỏ, xem như bồi thường cho Kỳ tiên sinh, xin hãy vui lòng nhận cho.”

Tiểu Bách Nam đưa chi phiếu qua, Kỳ Đông không đón nhận, tay ông ta dừng giữa không trung nửa ngày, tiến cũng không được, lùi cũng không xong, cuối cùng chỉ đành đặt lên bàn.

Kỳ Đông liếc xéo một chuỗi số 0 trên tấm chi phiếu kia, cũng đủ mua mười chiếc xe của hắn, “Lòng thành này tôi không hiểu.”

Tiểu Bách Nam nhìn không chuyển mắt theo dõi hắn, ánh mắt kia Kỳ Đông tuyệt không xa lạ, “Tôi tin tưởng Kỳ tiên sinh nhất định hiểu mà.”

Kỳ Đông khước miệng khẽ nhếch, “Tôi là một người ghét quanh co lòng vòng, không bằng ông nói rõ chút đi?”

Tiểu Bách Nam thẳng tắp nhìn chăm chú Kỳ Đông một lát, đứng dậy đi tới cạnh cửa, cạch một tiếng khóa trái.

“Ồ đại sảnh khách sạn, tôi từng thấy cậu đi cùng Khương tiên sinh,” ông ta vòng về, nhưng không ngồi xuống.

Kỳ Đông nhớ ra rồi, ngày đó từ quán bar ra, hắn đã cùng Tiểu Bách Nam đối mặt, Khương Dịch còn chào ông ta.

“Vậy thì thế nào?”

“Nếu Kỳ tiên sinh có quan hệ tốt với Khương tiên sinh như vậy, hẳn là có thể hiểu được ý của tôi.”

Kỳ Đông nở nụ cười, hắt hướng lưng sô pha thoải mái dựa ra, hai chân nhàn nhàn nhả nhả đạp lên bàn trà.

Hắn vươn tay vào lồng ngực lấy gói thuốc, còn chưa đào được một nửa, một điếu thuốc đã được lễ độ cung kính đưa tới trước mặt.

Hắn vừa ngậm thuốc lá vào miệng, hộp quẹt tức khắc xuất hiện bên môi, ngón cái Tiểu Bách Nam bật một cái, ngọn lửa bùng lên.

Kỳ Đông chậm rãi rít một hơi, đích thật là thuốc ngon.

Tiểu Bách Nam không nói một lời đứng bên cạnh hắn, tựa hồ chỉ cần Kỳ Đông không mở miệng, ông ta sẽ cứ như vậy mà chờ đợi mãi.

“Ý ông tôi nghĩ tôi hiểu, nhưng thành ý của ông thì,” Kỳ Đông liếm liếm môi, “Tôi một chút cũng không cảm thụ được.”

Tiểu Bách Nam ngẫm nghĩ một chút, liền lấy ra một chiếc chìa khóa xe, cung kính đặt trên tấm chi phiếu, “Thằng con hư đụng hỏng xe của Kỳ tiên sinh, nếu như không ngại, trước tiên có thể dùng của tôi.”

Kỳ Đông liếc mắt bốn cái vòng* trên chiếc chìa, khinh thường dờ mắt.

**Ý chỉ logo hãng xe Audi.*

Tiểu Bách Nam thấy thế lại nói, “Tôi có một căn nhà bỏ trống ở gần đây, địa thế cũng không tệ lắm, nếu Kỳ tiên sinh thích thanh tĩnh, ở ngoại thành tôi...”

Kỳ Đông cắt lời ông ta, “Nếu đây là cái mà ông gọi là thành ý, tôi nghĩ chúng ta không có gì để bàn thêm nữa.”

Tiểu Bách Nam trầm mặc một lúc lâu sau, chậm rãi quỳ xuống.

Kỳ Đông lúc này mới chân chính nhìn ông ta một cái, bàn tay kẹp thuốc lá giương lên, Tiểu Bách Nam khép hai tay nâng lên trước mặt, Kỳ Đông khảy tàn thuốc vào lòng bàn tay ông ta.

“Mập Mập có phải cũng là do ông bảo tôi tìm tôi?”

Ông ta do dự một chút, gật gật đầu.

“Chuyện ông bảo cậu ta tới tìm tôi,” Kỳ Đông chuyển mặt qua hướng ông ta, “Khương Dịch biết không?”

Tiểu Bách Nam sắc mặt biến rồi lại biến, không đáp.

“Ông sau lưng một chủ nhân đi tìm chủ nhân khác, như vậy không sao chứ?”

Tiểu Bách Nam khẽ cắn môi, xưng hô ngoài miệng cũng thay đổi, “Dưới tay Khương gia có rất nhiều nô, tôi rất ít cơ hội được nhìn thấy ngài ấy.”

“Thì ra là một kẻ đáng thương không chiếm được sung hạnh,” Kỳ Đông thở dài, “Khó trách đói khát như vậy.”

Tiểu Bách Nam không lên tiếng, mực quang thì vẫn dừng trên người Kỳ Đông.

Kỳ Đông lại vẩy vẩy tàn thuốc, “Vậy là ông muốn làm chó của tôi?”

Tiểu Bách Nam nuốt nước bọt, trịnh trọng gật gật đầu.

Kỳ Đông cười một tiếng, “Ông có biết đặc điểm lớn nhất của chó là gì không?”

Không đợi Tiểu Bách Nam trả lời, hắn đã cho ra đáp án, “Không phải dê tiện.”

Hắn cúi người, “Là trung thành.”

Nghe hai chữ đó, mặt Tiểu Bách Nam thoáng cái liền không còn chút máu.

Kỳ Đông nhặt lên chi phiếu trên bàn, ngay trước mặt Tiểu Bách Nam từng chút xé thành mảnh vụn, “Nếu ngay cả điểm ấy mà cũng làm không được,” tay hắn giương lên, những mảnh giấy như hoa tuyết lả tả đổ xuống, “Thì chẳng phải là cả chó cũng không bằng?”

Lúc Kỳ Đông trở lại công ty, cư nhiên tất cả mọi người đều đang tổng vệ sinh.

“Làm gì đây?” Hắn khó hiểu hỏi.

“Ca ca à, anh trở lại rồi,” Tống Kiệt nâng một xấp văn kiện cao cao, “Lãnh đạo mới nhậm chức, đương nhiên phải lưu lại cho sếp ấn tượng tốt,” y dùng bả vai huých huých Kỳ Đông, thấp giọng nói, “Tổ trưởng nói, phải biểu hiện cho tốt, không thể để bên đối diện nổi bật hơn ta.”

Bộ phận thị trường ở chỗ Kỳ Đông chia làm hai phái, hai phái này xưa nay bất hoà, chuyện mặt ngoài cạnh tranh, ngầm ngáng chân nhau cũng có phát sinh, nhưng cho tới giờ vẫn chưa có ai dám chọc tới Kỳ Đông.

Kỳ Đông không thêm quan tâm, “Lãnh đạo mới gì?”

“Anh không biết sao?” Tống Kiệt đặt văn kiện lên bàn, kiên nhẫn bắt đầu giảng giải cho hắn, “Nghe nói lão tổng của tập đoàn đột nhiên vào bệnh viện, các công ty chi nhánh đều tiến hành điều động nhân sự, lãnh đạo cũ của mình thăng chức rồi, lại lần nữa sắp xếp một tổng giám đốc mới xuống.”

Y kích động nhìn trái ngó phải, che miệng nhỏ giọng nói, “Theo nguồn tin lẻ đường rò rỉ ra, vị tổng giám đốc mới được điều xuống này, hình như là thái tử gia mới từ nước ngoài trở về, thân phận không tầm thường đâu nha.”

Kỳ Đông giễu cợt một tiếng, hoàn toàn không đem chuyện này đặt trong lòng.

Hôm sau là ngày tổng giám đốc mới bổ nhiệm trong truyền thuyết tới nhậm chức, sáng sớm toàn bộ công nhân viên đều tập hợp ở đại sảnh tầng một, chuẩn bị tổ chức nhiệt liệt hoan nghênh người lãnh đạo trực tiếp tương lai.

“Bệnh thần kinh,” Kỳ Đông đứng phía trước cười nhạt, “Có thời gian rảnh rồi còn không bằng đi làm chuyện chính đáng.”

“Làm việc chính đáng là làm việc, làm việc hình thức cũng là làm việc chứ bộ,” Tống Kiệt bên cạnh nhỏ giọng nói thầm với hắn, “Không nhiệt tình hoan nghênh, sao có thể thể hiện được mức độ coi trọng của chúng ta đối với lãnh đạo mới được?”

“Suyt suyt suyt,” y khấn trương huých huých cánh tay Kỳ Đông, “Người đến.”

“Chào Tổng giám đốc!” Theo một thanh âm khẩu hiệu vang dội, tất cả mọi người cúi đầu chào, Kỳ Đông một bộ chịu không nổi, hơi hơi hạ cái đầu xuống một nửa.

Hành lễ xong, mọi người lần nữa đứng nghiêm, Kỳ Đông lười nhác nâng đầu, ngay sau đó tầm mắt liền dừng trên người tổng giám đốc mới bổ nhiệm, rốt cuộc đời không được.

Người tới biểu tình lạnh lùng, thần sắc hờ hững, hoàn toàn không đặt bất luận kẻ nào vào mắt. Anh nhìn thẳng tắp phía trước đi ngang mặt Kỳ Đông, thẳng đến khi vào thang máy, đều chưa từng ném qua bên này dù chỉ một cái liếc mắt.

Cửa thang máy chậm rãi khép lại, trong lòng Kỳ Đông hung hăng in xuống ba chữ, Lãng, Đạo, Hi.

**Đổi xưng hô Hi Hi thành ‘anh’ từ đây nha, vì Tổng giám đốc mà gọi cậu thì nó kỳ kỳ.*

28. Quyển 2 - Chương 6: Về Nhà

Kỳ Đông về tới chỗ ngồi của mình, từ khoảnh khắc nhìn thấy Lãng Đạo Hi ở đại sảnh đó, đáy mắt hắn vẫn luôn lộ nét cười lạnh tàn khốc, cũng may lực chú ý của mọi người đều đặt trên người tổng giám đốc mới nhận chức, không có bất luận kẻ nào chú ý tới biểu hiện khác thường của hắn.

Bên cạnh mấy nữ đồng sự không kìm được đã bắt đầu líu ríu tám chuyện.

“Tổng giám đốc mới tới đẹp trai quá, không biết có bạn gái chưa ta?”

“Nhưng thoát nhìn chính là bộ dạng khó tiếp cận, cô không thấy ánh từ đầu tới đuôi cũng không cười sao?”

“Đừng có nằm mơ, dù chưa có bạn gái cũng không tới phiên chúng ta a.”

Kỳ Đông nghe các cô nghị luận, khinh thường hừ một tiếng, điện thoại trên bàn vang lên, hắn tùy tay tiếp.

Thanh âm dễ nghe của thư ký Tổng giám đốc vang lên, “Chào ngài, đây là văn phòng tổng giám đốc, tổng giám đốc mời ngài lên đây một chuyện.”

Kỳ Đông gác điện thoại, thờ ơ đi vào thang máy, con số nhích lên từng nấc một, cuối cùng dừng ở tầng cao nhất.

Cửa thang máy không tiếng động mở ra, thư ký tiểu thư lễ phép đứng lên cúi chào Kỳ Đông, “Tổng giám đốc đang ở trong phòng chờ ngài.”

Kỳ Đông giẫm qua tấm thảm dày nặng màu tro, đến trước cánh cửa đóng chặt, trên tấm biển hiệu chính giữa khắc bốn chữ ‘Phòng tổng giám đốc’ chói lọi. Kỳ Đông nâng tay tính gõ cửa, dừng một chút, lại hạ xuống chỗ tay nắm, trực tiếp đẩy cửa vào.

Cánh cửa lần nữa khép lại, ngăn cách trong ngoài hết thảy thanh âm.

“Tổng giám đốc, tìm tôi có việc?” Kỳ Đông cố ý đem ba chữ trước nghiêng thật nặng, thái độ để lộ ra giữa câu chữ rõ ràng không phải cung kính.

Lăng Đạo Hi thấy hấn đến, trên gương mặt mười phút trước còn hoàn toàn không có biểu tình lập tức tỏa sáng ý cười, khóe miệng anh mím thành một đường, ngay cả nhãn tình cũng trở nên lấp lánh.

Anh cười dịu dàng đi đến trước mặt Kỳ Đông, không nói một lời cầm tay hấn, Kỳ Đông mặc cho anh dẫn đường, một đường đến vị trí của anh ngồi xuống, Lăng Đạo Hi thuận thế quỳ bên chân hấn.

“Tổng giám đốc, ngài làm gì vậy a?” Kỳ Đông nhắc chân bắt chéo, dùng giọng điệu móc mỉa giấu cợt anh.

Dáng tươi cười vẫn tràn đầy trên mặt Lăng Đạo Hi, “Là giám đốc em cũng là chó giám đốc của ngài.”

Anh cúi đầu, nhẹ nhàng hôn tay Kỳ Đông, lại lần nữa ngẩng mặt, “Chủ nhân ngài mang giày da cũng rất đẹp trai, mới vừa rồi ở dưới lầu em còn không dám nhìn ngài, sợ nhin không được quỳ xuống liếm cho ngài.”

Kỳ Đông bất động thanh sắc, tầm mắt Lăng Đạo Hi cố định trên mặt hấn, đầu từng chút từng chút thấp xuống, mắt thấy sắp tiếp xúc đến mũi giày đang gác lên của hấn, Kỳ Đông không chút lưu tình một cước đá anh ra.

“Cậu coi tôi là người nào, muốn tới thì tới, muốn đi thì đi?”

Lăng Đạo Hi bò lên, lại lần nữa quỳ bên cạnh hấn.

“Em làm sao nỡ rời khỏi chủ nhân ngài chứ, em hận không thể từng phút từng giây đều chờ đợi bên người chủ nhân, một tắc cũng không rời,” ý cười trên mặt anh có một thoáng tiêu thất vô hình, tựa hồ nhớ tới hồi ức không tốt nào đó, “Ngày đó rời khỏi ngài, không phải chủ ý của em.”

Kỳ Đông hoàn toàn không tin cái cớ của anh, “Chân mọc trên người cậu, cậu không muốn đi, chẳng lẽ còn có người buộc cậu đi hay sao?”

Lăng Đạo Hi gian nan gật gật đầu, “Bởi vì ba em quanh năm ở nước ngoài, em không ngờ ông ta đột nhiên về nước, là do em sơ sẩy không chú ý, để ông ta nhìn thấy ảnh chụp chủ nhân trong máy tính, còn có giày chủ nhân tặng cho em.”

Nét tươi cười của anh triệt để lạnh xuống, “Hôm đó ngài mới đi không lâu, ông ta liền dẫn người tới nhà, cưỡng ép mang em đi.”

Kỳ Đông cười lạnh, “Cưỡng ép mang cậu đi, mà nhà còn thu dọn ngăn nắp sạch sẽ, cậu lừa ai?”

Lăng Đạo Hi vẻ mặt nghi hoặc, “Ngăn nắp sạch sẽ ư? Ba phân phó bọn họ đem mấy thứ của em tìm ra được đều ném bỏ, lúc em rời đi, nhà rất bừa bộn.”

Hai người nhìn nhau chăm chú chốc lát, trong lòng đều hiểu rõ vài thứ.

Lăng Đạo Hi hạ mắt, “Em thừa dịp loạn gọi điện thoại cho chủ nhân, nhưng ngài không nghe máy, sau đó bị họ phát hiện, di động cũng bị tịch thu.”

Kỳ Đông nhớ rõ cú điện thoại đó, bất quá hẳn lúc ấy uống rượu không nghe được, sau đó lúc phát hiện, thì Lăng Đạo Hi đã biến mất không thấy đâu nữa.

Lăng Đạo Hi tiếp tục nhớ lại, “Sau khi em bị mang đi, bên người bất cứ lúc nào đều có bốn người canh chừng, hoàn toàn trốn không thoát, đến đêm, em bị áp giải lên máy bay đưa ra nước ngoài.”

“Sau đó thế nào,” khẩu khí Kỳ Đông dần dần dịu xuống, “Em bị đưa đến một loại tổ chức điện liệu* nào đó sao?”

**Cách trị liệu dùng điện, gồm có điện xung, điện di...*

Lăng Đạo Hi cười khổ một tiếng, “Không có, ba em bình sinh chú trọng nhất là mặt mũi, ông ta sao có thể để cho người khác biết đứa con thân sinh của ông ta là một kẻ biến thái, ông ta...”

Anh nhắm mắt lại dừng thật lâu, nuốt một ngụm nước bọt mới nói tiếp, “Ông ta nhốt em lại, một mình, rông rã hai năm, không nhìn thấy dù chỉ một người, không cùng ai nói qua một câu. Trong phòng không có TV, không có radio, không có mạng, thậm chí cả đồng hồ cũng không có, mọi thứ đều ngưng trệ, em căn bản không biết thời gian trôi qua bao lâu...”

Kỳ Đông nhíu mày, “Đến thế mà em còn chưa điên sao?”

“Có lẽ với ông ta mà nói, một đứa con điên loạn còn tốt hơn một đứa con biến thái,” Lăng Đạo Hi lại lần nữa trầm mặc, “Chuyện em làm mỗi ngày, chính là ăn cơm, ngủ, đọc số Pi, bắt buộc bản thân nói chuyện với chính mình, còn có nhớ ngài,” anh đột nhiên cười cười, “Số Pi em đã có thể thuộc đến hai mươi lăm ngàn số rồi.”

“Sao hả, thời gian lâu như vậy còn chưa đủ cho em phá kỷ lục thế giới sao?”

Tươi cười lần nữa về lại trên gương mặt Lăng Đạo Hi, “Bởi vì việc cuối cùng đó chiếm của em quá nhiều thời gian.”

Anh cúi đầu, chôn mặt giữa háng Kỳ Đông, hít vào thật sâu vị đạo anh ngày đêm tưởng niệm, thanh âm có chút sầu não, “Chủ nhân, em rất nhớ ngài, em nhớ ngài đến muốn điên.”

“Có nhiều lần, em đã muốn thống thống khoái khoái kết thúc sinh mệnh mình, cũng tốt hơn sống mà như chết.”

“Nhưng vừa nghĩ tới, chỉ cần tiếp tục kiên trì, có lẽ sẽ có thể thoát ra ngoài nhìn thấy ngài, có ý niệm đó chống đỡ, thời gian chờ đợi cũng không còn gian nan đến thế.”

Tay Kỳ Đông đặt lên đầu anh, Lăng Đạo Hi thoải mái nhắm nghiền hai mắt, “Làm sao em trốn ra được?”

“Nếu như có thể trốn ra, em đã sớm trốn rồi,” anh thở hắt một hơi, “Em không có trốn, ba bị bệnh, ông ta bắt buộc phải thả em, nếu không như thế, gia nghiệp của ông ta có lẽ sẽ bị người khác thu tóm.”

“Em vừa ra ngoài, liền bắt đầu tìm kiếm tung tích chủ nhân khắp nơi. Lúc đầu em cho là ngài sẽ vào đội tuyển tỉnh, kết quả ngài lại không đi, em chỉ đành tiếp tục tìm, không thể tưởng được ngài đến nơi này, có lẽ đây là duyên phận trời cao ban cho chúng ta đi.”

“Bất quá, dù cho ngài không đến công ty nhà mình, em cũng nhất định trong biển người mờ mịt tìm bằng được ngài, chân trời góc biển em cũng theo qua.”

“Vậy gia nghiệp của em làm sao?”

Lăng Đạo Hi mở mắt, “Loại chuyện đó sao có thể so với ngài.”

Anh gối cằm lên đùi Kỳ Đông, “Chủ nhân, chó con lạc đường muốn về nhà, ngài còn cần em không?”

Kỳ Đông cười đầy ý xấu, “Em không hé một tiếng bỏ nhà ra đi, tôi làm sao biết em có trở về nữa không? Thật là không khéo, tôi bây giờ đang nuôi chó khác rồi.”

Nổi thất vọng trong nháy mắt hiện đầy trên mặt Lăng Đạo Hi, anh khổ sở nhìn Kỳ Đông nửa ngày, cuối cùng như đã hạ quyết tâm rất lớn, “Chủ nhân, năm đó em tuổi trẻ không hiểu chuyện, đã làm rất nhiều việc khiến ngài tức giận.”

“Kỳ thật trong hai năm qua ở một mình, em vẫn luôn tự xét lại bản thân, em không nên cư xử nhỏ nhen, không nên có tâm độc chiếm, không nên yêu cầu ngài đáp ứng thỉnh cầu vô lý của em.”

Mắt anh chớp lóe, “Chỉ cần chủ nhân còn thu lưu em, cho dù muốn em cùng... cùng chó khác hầu hạ ngài, em cũng... Em cũng...”

Kỳ Đông ra sức nhéo nhéo mặt anh, “Em nói vậy có trái lương tâm không?”

Lăng Đạo Hi cúi thấp đầu, dùng thanh âm nhẹ như tiếng muỗi kêu nói tiếp phần còn lại, “Em cũng nguyện ý.”

Kỳ Đông nhìn anh một lúc lâu, đột nhiên phì một tiếng bật cười.

Lăng Đạo Hi nghe đến đó lập tức kích động ngẩng đầu, “Chủ nhân ngài đáp ứng rồi phải không?”

“Tốt, vậy em hãy cùng tôi trở về, nhìn huynh đệ tốt của em.”

Samoyed đang ngủ ở cửa, nghe trong hành lang truyền đến tiếng bước chân quen thuộc, lập tức lăn qua lật mình dậy, ngẩng đầu nhảy nhót nghênh đón chủ nhân về nhà.

Cửa vừa mở ra Lăng Đạo Hi liền bị sinh vật cỡ lớn màu trắng nhào vào người Kỳ Đông dọa cho một trận, “Đây là...”

Kỳ Đông không kiên nhẫn đẩy ra Samoyed đang ôm cổ mình liềm tới liềm lui, “Huynh đệ tốt của em a, em không phải đã đáp ứng cùng nó hảo hảo ở chung sao?”

Lăng Đạo Hi trợn mắt há mồm đứng sững tại chỗ, sau một lúc lâu mới như đã hiểu rõ điều gì, ánh sáng từng chút trở về trên mặt anh.

Samoyed lúc này mới phát hiện trong nhà có người lạ đến, nó từ trên người chủ nhân trượt xuống, dùng con mắt tròn xoe đen như mực đánh giá Lăng Đạo Hi, cái mũi cách không ngửi ngửi, như đang xác định người đến là địch hay bạn.

Lăng Đạo Hi nhìn nhìn Kỳ Đông, lại nhìn nhìn Samoyed, chậm rãi ngồi xổm xuống, vươn bàn tay ra cho nó.

Samoyed nghiêng đầu nghĩ nghĩ, thè lưỡi liềm liềm tay anh, Lăng Đạo Hi ngứa ngáy bật cười.

“Nó tên là gì?” Anh hỏi Kỳ Đông đang đi vào phòng.

Kỳ Đông vừa đi vừa nói, “Tôi mới lười đặt tên cho nó, tôi gọi gì nó cũng đáp.”

Nói xong hất búng tay cái tách, “Chó ngốc, lại đây.”

Samoyed lập tức tung chân chạy qua.

Lăng Đạo Hi nhìn quanh trái phải một vòng, “Chủ nhân ngài dọn đến chỗ em ở được không?”

“Tôi nếu không dọn thì sao?”

“Vậy em liền dọn qua đây,” Lăng Đạo Hi trả lời đặc biệt dứt khoát.

“Nhà tôi nhỏ như vậy, nuôi được hai con chó lớn vậy sao?”

Lăng Đạo Hi thật vui vẻ, “Em giúp ngài thu thập hành lý.”

Hành lý của Kỳ Đông không nhiều lắm, một giờ sau, hai người một chó đã xuất hiện tại cửa biệt thự của Lăng Đạo Hi.

Cửa là khóa mật mã, Lăng Đạo Hi ngay trước mặt Kỳ Đông nhập số, 041744, cách một tiếng, cửa mở.

Kỳ Đông đánh giá bên trong, “Đây là nhà em?”

Lăng Đạo Hi lui qua một bên, “Là nhà ngài.”

Đối thoại dường như đã từng quen biết, khiến Kỳ Đông nhớ lại mùa hè năm đó, khi hắn lần đầu tiên đến nhà Lăng Đạo Hi, em ấy cũng nói như vậy.

“Vậy tôi bây giờ nên nói cái gì?”

Kỳ Đông không chút khách khí một bước tiến về phía cửa.

“Hoan nghênh về nhà, chó con lưu lạc của tôi.”

Phía sau lặng yên không một tiếng động.

Hắn quay đầu lại, Lăng Đạo Hi đứng ngoài cửa, khoe mắt bỗng lưu hai hàng thanh lệ.

29. Quyển 2 - Chương 7: Biến Hóa

Kỳ Đông vào phòng ngủ Lăng Đạo Hi, thứ đầu tiên ánh vào mi mắt chính là tấm thảm trên mặt đất, thời gian hai năm đã khiến nó cũ đến mức nhìn không ra màu sắc ban đầu, nếu không phải quá mức quen thuộc với tấm thảm đó, hắn căn bản nhận không ra.

Lăng Đạo Hi cũng theo vào, thấy tấm thảm Kỳ Đông dùng trên tấm thảm đó, yên lặng đi tới, ngồi xổm người xuống vuốt ve bề mặt đã bạc màu, “Năm đó họ vứt hết tất cả mọi thứ của em, chỉ riêng tấm thảm này em thà chết cũng phải giữ lại, trong hai năm nay, nếu không nằm trên đây, em sẽ không ngủ được.”

Khi anh nói lời này, vẻ mặt vô cùng bình thản, giống như hai năm qua lưu lại cho anh không phải thống khổ, chỉ có cảm ân, tấm thảm cũ nát kia, trở thành hồi ức duy nhất còn lại, nơi chốn đều tản phát sự tốt đẹp.

Lăng Đạo Hi lại một lần nữa cầm tay Kỳ Đông, kéo hắn đến bên giường ngồi xuống, quỳ bên chân hắn, trên mặt chan hòa ý cười ngẩng đầu nhìn lên, “Giả như nói còn có gì tiếc nuối, thì chính là không thể trộm mang đi một đôi vớ của ngài.”

Anh gối đầu lên đùi Kỳ Đông, “Bất quá ngẫm lại, nếu lúc ấy thực sự làm như vậy, phải chịu đựng vị đạo chủ nhân ngày từng ngày phai nhạt, cho đến khi hoàn toàn biến mất, đó mới thực sự là tuyệt vọng đi.”

Anh lại hít thật sâu một hơi, yên lặng vài giây, lại chậm rãi thở ra, biểu tình say ngất như đang hít thuốc phiện.

Kỳ Đông xoa tóc anh, “Còn nhớ rõ hương vị chủ nhân em không?”

Lăng Đạo Hi hàm chứa ý cười ngược mặt, “Trọn đời khó quên.”

Anh lại hôn lên lưng bàn tay Kỳ Đông, sau đó chậm rãi hạ mình, đến bên chân Kỳ Đông, trên mũi giày nhẹ ấn xuống một nụ hôn, tiếp đó vươn đầu lưỡi, thông thả đánh từng vòng trên đó.

Kỳ Đông đem một chân khoát lên chân kia, Lăng Đạo Hi cũng đuổi theo qua, từ bên sườn giày, một đường vòng ngã liếm đến mũi giày, lại liếm láp sạch sẽ mặt giày một tấc không bỏ, cuối cùng còn giống như hôn môi người yêu, dùng cánh môi dịu dàng bao phủ bề mặt giày hỗn tạp mùi thuốc da cùng khí tức chủ nhân, tận tình duyên hấp.

Nhất cử nhất động của Lăng Đạo Hi dù không mang đến khoái cảm sinh lý trực tiếp cho Kỳ Đông, nhưng vẫn khiến hắn cảm thấy từng dòng từng dòng điện lưu chảy qua thân thể chính mình, độ hưng phấn không chút thua kém cái loại cảm giác nhiều năm trước khi Lăng Đạo Hi lần đầu tiên quỳ gối dưới chân mình vì mình liếm chân.

Hắn nhắm mắt lại thở sâu, tận tình cảm thụ loại khoái cảm tê dại từ đan điền dâng lên, dần dần tràn đầy ngũ tạng lục phủ, thông suốt tứ chi bách hài, cuối cùng tràn lên da đầu, khi lần nữa mở mắt, dã thú trong cơ thể Kỳ Đông đã thức tỉnh.

Hắn chậm rãi điều chỉnh góc độ, thưởng thức Lăng Đạo Hi theo nhiều góc độ khác nhau liếm lấy giày da mình, đến khi đem bề mặt giày liếm đến đen bóng. Lăng Đạo Hi liếm đến giữa đường, đột nhiên phát hiện Kỳ Đông đang nhìn mình, cũng ngừng lại, xuyên qua song nhãn mê mông cùng hắn cách không đối diện, trong ánh mắt trần trụi đều là mê luyện.

Kỳ Đông mỉm cười, dùng lực một cái đập anh ra, Lăng Đạo Hi phản ứng nhanh nhạy chống cánh tay ra sau, mới không khiến cả người té ngã.

Anh ổn định thân hình, tầm mắt lần nữa rơi trên mặt Kỳ Đông, hé một nụ cười quyến rũ, lại tứ chi chạm đất bò về, cọ lên mũi giày Kỳ Đông. Kỳ Đông nhếch mũi chân trái phải ma sát lên cổ anh, tựa như chủ nhân đang gãi ngứa cho chó, Lăng Đạo Hi thoải mái đến không thể thoải mái hơn nữa, nhắm mắt lại, ghéech cảm hưởng thụ, còn thỉnh thoảng cọ xát cổ theo chiều ngược lại.

Kỳ Đông cứ thế đùa bốn anh chốc lát, lại một cước trọng trọng đá văng anh, Lăng Đạo Hi bám riết không tha bò trở về, lần này Kỳ Đông trực tiếp một đạp giẫm lên mặt Lăng Đạo Hi nghiền ép, có thể thấy hành động này cho Lăng Đạo Hi khoái cảm thật lớn, bờ vai anh vì động tình mà nhấp nhô, thậm chí tha thiết dán hai má lên để giày Kỳ Đông, tâm bạo ngược của Kỳ Đông cũng bị khơi dậy, lực độ dưới chân không thể kiềm được lại tăng thêm vài phần.

“Ha a...” Lăng Đạo Hi phát ra một tiếng rên rỉ khó nhịn, tay trái trong lúc vô ý liền hướng tới hạ thể sờ soạng, Kỳ Đông phát hiện động tác của anh, không chút lưu tình dùng mũi chân hất tay anh ra, nhắm ngay giữa háng anh một đạp giẫm xuống, lại dẫn tới một tiếng kinh hô sung sướng.

Có lẽ vì quá lâu không trải qua tình sự, Lăng Đạo Hi vài cái đã được Kỳ Đông mang lên mây, anh bắt cần tất cả ôm chân đối phương, liều mạng dong đưa khổ bộ, cọ xát dục vọng mãnh cảm đến không thể mãnh cảm hơn của mình lên để giày, sâu trong yết hầu phát ra thanh âm thở hắt dồn dập, theo thanh âm kia càng lúc càng nặng nề, động tác cũng càng lúc càng nhanh, Lăng Đạo Hi chỉ trong vài phút liền nộp vũ khí dưới chân Kỳ Đông, chắc đã lâu lắm không hưởng thụ qua loại cảm giác này, cả người anh đều như ngây ngất trong ảo cảnh như mộng như say, trì trệ chưa bình phục được.

“Xí,” Kỳ Đông cười nhạo anh, “Em vẫn vô dụng như vậy.”

Hắn giẫm loạn một trận lên âm hành vừa mới bắn xong của Lăng Đạo Hi, dẫn tới đối phương vừa trốn tránh vừa kêu gào, “Thế nào, hai năm qua em chưa từng tự mình giải quyết sao?”

Hắn mới vừa nói xong liền lập tức phủ nhận câu hỏi của mình, “Thiếu chút nữa là tôi quên mất, không có chân đàn ông, tự em xóc thì không cứng nổi, đúng không?”

Lăng Đạo Hi ngượng ngùng nhìn hắn, không phủ nhận.

Kỳ Đông giễu cợt một tiếng, “Nhìn cái gì, chủ nhân em còn chưa bắt đầu chơi đâu, cởi quần áo tiếp tục.”

Lăng Đạo Hi trần trụi quỳ gối trước mặt Kỳ Đông, dùng răng cắn đầu mút dây giày từng chút tháo ra, lại dùng lực cắn mũi giày cởi giày da xuống, lộ ra vớ vải bên trong. Anh áp bàn chân rộng lớn của Kỳ Đông vào bên má mình dùng sức ma sát, còn cách tăng vớ liềm lòng bàn chân và ngón chân hắn, cuối cùng đem chiếc vớ đã thấm ầm nước bọt từng chút trút bỏ.

Chân Kỳ Đông lộ ra, anh khấn cấp ngậm ngón chân chủ nhân vào miệng, từng ngón từng ngón từ lớn liềm đến nhỏ, tiếp tục liềm ngược lại, không buông tha mỗi một khe hở, cuối cùng một đường mút vào lòng bàn chân, ở nơi đó dùng đầu lưỡi ôn nhu vẽ vòng số 8.

Kỳ Đông hưởng thụ phục vụ của anh, còn thỉnh thoảng chuyển đổi góc độ, chỉ huy anh liếm vào chỗ thoải mái nhất, liếm đến lúc thích, hấn liền dùng hai ngón chân thô bạo nhét vào miệng đối phương, bắt chước động tác giao hợp ra sức rút cắm trong miệng anh, hiệu quả thị giác sinh ra khiến hấn vô cùng hưng phấn, lực độ trều sáp càng lúc càng lớn, ngón chân cũng từ hai biến thành ba.

Hấn vừa làm vừa hỏi, “Thích không? Thích không? Hửm? Miệng em bị chân thao có thích không?”

Lăng Đạo Hi nói không được, liền ô ô trong miệng, tính khí đã sớm lần nữa cứng lên, chảy nước.

“Là chân thao thích hay là dương vật thao thích, hửm?” Kỳ Đông tiếp tục chơi miệng anh, Lăng Đạo Hi không khép môi lại được, nước bọt trong suốt theo khóe miệng chảy xuống, dẫn ra ngân ti thật dài.

Kỳ Đông nhìn liền mừng anh, “Coi cái bộ dâm đảng của em kìa, chảy nhiều nước miếng vậy làm gì, muốn đem ông đây ăn luôn à?”

Hấn rút chân ra, tại trước ngực và bụng dưới Lăng Đạo Hi giẫm đến giẫm đi, miệng được trả tự do Lăng Đạo Hi rất nhanh đã khó nhịn mà kêu thành tiếng.

“Thích không??” Kỳ Đông lại hỏi.

Lăng Đạo Hi đã lâm vào trạng thái mê ly, “Thích, chủ nhân ngài giẫm em thật thích, a, dùng sức, lại dùng sức giẫm em.”

“Đê tiện,” Kỳ Đông một cước gạt ngã anh, đứng lên giẫm mạnh xuống ngực, “Tự em nói coi em có tiện không?”

“Em đê tiện, em chính là một con chó hoang dưới chân chủ nhân.”

“Chó hoang, nói em muốn cái gì?”

“Chó hoang muốn bị chủ nhân giẫm, muốn liếm chân chủ nhân, muốn ăn dương vật lớn của chủ nhân.”

“Còn gì nữa không?”

“Muốn bị chủ nhân thao.”

“Thao ở đâu?”

“Thao thí nhân của chó hoang.”

“Chủ nhân của em không thích thao thí nhân, chỉ thích thao bướm.”

“Chủ nhân thích thao bướm, chỗ đó của em chính là bướm.”

Kỳ Đông vui vẻ, “Không tệ, công phu gọi giường của em tiến rất xa, làm sao học được?”

Lăng Đạo Hi trở nên không chút ngại ngùng, “Trước kia là chó hoang không biết điều, cứ làm chủ nhân mất hứng, sau này em nhất định sửa, chủ nhân muốn nghe cái gì, em sẽ nói cho chủ nhân nghe.”

“Tôi muốn nghe chó sửa.”

Lăng Đạo Hi lập tức kêu hai tiếng, “Gâu gâu.”

“Thực vang dội, hai tiếng nữa nào.”

“Gâu gâu, gâu gâu gâu gâu.”

Kỳ Đông vừa lòng đá anh một cước, “Lăn đi.”

Lăng Đạo Hi lập tức nhanh nhẹn bò dậy, Kỳ Đông ngồi trở lại trên giường, anh lấy nước súc súc miệng, bấy giờ mới đem vật cực đại nổi đầy gân xanh của Kỳ Đông cung kính ngậm vào miệng, ra sức phun ra nuốt vào, bàn tay còn không ngừng vỗ về hai túi tinh.

Anh hút liếm chốc lát, lại tay miệng đổi chỗ, thật cẩn thận ngậm bao tinh hoàn của Kỳ Đông vào miệng, tay xoa nắn dương vật đen bóng, thẳng đến khi liếm cho cứng hai bên túi tinh rồi, mới từ đáy chậu chậm rãi liếm đến quy đầu, đưa đầu lưỡi thăm dò vào mã nhân đang giãn dãn căng chặt mà quấy đảo, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng chép miệng, giống như đang thưởng thức cao lương mỹ vị quý lạ nhất thế gian.

Kỳ Đông từ từ nhắm hai mắt, cảm nhận được quy đầu của mình tiến vào một dũng đạo ướt át chặt chội, hẳn biết đó là yết hầu Lăng Đạo Hi, đầu Lăng Đạo Hi lúc lên lúc xuống, hẳn trong cổ họng đối phương một vào một ra, ngay cả chuyển động của yết hầu cũng cảm thụ được nhất thanh nhị sở.

Lăng Đạo Hi ăn đã rồi, ngẩng đầu lên xin chỉ thị hẳn, “Chủ nhân, ngài muốn tiến vào chưa?”

Kỳ Đông mở mắt ra, thản nhiên đáp một tiếng ừm, chỉ thấy Lăng Đạo Hi mở ngăn kéo ngay tủ đầu giường, bên trong mũ, dầu bôi trơn, RUSH*, đầy đủ mọi thứ, tuy Kỳ Đông không phải GAY, nhưng hẳn thuê chung nhà với Tống Kiệt một năm, ít nhiều gì cũng biết công dụng của mấy thứ kia.

**Rush: Một sản phẩm hương liệu dùng để ngửi, giúp thăng hoa khoái cảm và độ hưng phấn trong lúc quan hệ.*

“Em học được đúng là không ít,” Kỳ Đông rất nhanh quét mắt một lượt mấy thứ trong ngăn kéo.

Lăng Đạo Hi đang dùng X8* làm khuếch trương cho mình, “Em nói rồi, chỉ cần chủ nhân cao hứng, muốn em làm gì cũng được, chủ nhân ngài muốn đùa em thế nào thì đùa em thế ấy, bất cứ chuyện gì, em đều nguyện ý vì chủ nhân học hỏi.”

**X8: Một loại dầu bôi trơn chuyên dụng cho anal sex, có tác dụng giảm đau.*

“Muốn đùa thế nào thì đùa thế ấy?” Kỳ Đông nhớ lại đóa hoa cao lãnh nào đó, không khỏi cong môi, “Tốt.”

Hắn một tay đặt Lăng Đạo Hi dưới thân, găm cán cổ, xương quai xanh, nhũ đầu của Lăng Đạo Hi, miệng hắn đi đến chỗ nào, Lăng Đạo Hi sẽ tận lực ưỡn bộ vị đó lên, nghênh hợp hắn tiến công, thẳng đến khi Kỳ Đông hôn lên bụng anh, xong vẫn tiếp tục hướng xuống, Lăng Đạo Hi mới cảm thấy không ổn, một phen đẩy hắn ra, hoảng hốt ngồi bật dậy.

“Ngài muốn làm gì?”

Kỳ Đông ý vị bất minh mà nhếch nhếch khóe môi, “Thế nào, em cũng là đàn ông, chẳng lẽ không muốn sao?”

Lăng Đạo Hi lộ vẻ hoảng sợ, “Không thể!”

“Em không phải đã nói tôi muốn đùa thế nào thì đùa thế ấy sao?”

Lăng Đạo Hi lập tức bị hỏi đến ngơ ngẩn, nhưng vẫn cố chấp nói ‘không thể’.

Kỳ Đông bật cười, Lăng Đạo Hi lúc này mới ý thức được mình bị trêu chọc.

“Ngài là đang thử em phải không?”

Kỳ Đông không phủ nhận.

“... Nếu vừa rồi em không đẩy ngài ra thì sao?”

Kỳ Đông trả lời không chút do dự, “Thì em hiện tại đã ở ngoài cửa rồi.”

Lăng Đạo Hi mếu mếu miệng, “Chủ nhân, em đều đã như vậy ngài còn chưa tin em.”

Kỳ Đông nhướn mày, “Thế nào, em mất hứng?”

Lăng Đạo Hi ủy khuất đáp lời, “Không có.”

“Không có thì nằm sắp xuống.”

Lăng Đạo Hi lập tức ngoan ngoãn xoay qua, tứ chi chống trên giường, giống một con chó nằm sắp thật tốt.

“Nên nói cái gì không nhớ rõ nữa rồi?”

“Mời chủ nhân thao em.”

“Thao cái gì của em a?” Kỳ Đông cười hỏi.

Lăng Đạo Hi chẳng hiểu sao hơi đỏ mặt, “Thao ‘bướm’ em.”

30. Quyển 2 - Chương 8: Nghênh Hợp

Kỳ Đông một phát đem hung khí của mình chọc vào, có bơi trơn, hắn không tốn chút sức nào đã cắm tới cùng, trùng điệp thúc đến điểm G của Lăng Đạo Hi, khiến anh phát ra một tiếng kêu phóng túng.

“Bướm nhỏ đâm đâm, hai năm không bị dương vật lớn thao, ngứa vô cùng đi?” Kỳ Đông qua lại vặn vẹo trong cơ thể Lăng Đạo Hi, càng không ngừng đánh vào vùng xung quanh, chính là không để cho Lăng Đạo Hi thỏa mãn.

Lăng Đạo Hi chặt vật đóng đưa mông, “Bướm đâm đâm của chó hoang ngứa quá, cầu chủ nhân hung hăng làm em... A.”

Kỳ Đông lại thúc mạnh một cái, Lăng Đạo Hi phóng đâm rên rỉ thành tiếng.

“Tiếp tục hảo hảo kêu cho tôi, kêu hài lòng tôi sẽ cho em.”

Lăng Đạo Hi bắt đầu ra sức gọi giường, những câu từ phóng túng buông thả hai năm trước tuyệt đối sẽ không phát ra từ miệng anh cứ lưu loát trào ra cuộn cuộn, khiến Kỳ Đông không khỏi hoài nghi rằng trong hai năm qua cái gọi là bắt buộc bản thân nói chuyện với chính mình của người này, luyện tập đều là mấy nội dung này.

“A... Dương vật chủ nhân lớn quá...”

“Lớn không tốt sao?” Kỳ Đông lại bành bạch mãnh liệt một trận.

Lăng Đạo Hi bị hấn đâm cho ý loạn tình mê, nói năng lộn xộn, “Chủ nhân thật lớn gây thật tốt, chó hoang bị chủ nhân thao thật sướng.”

Kỳ Đông đẩy ý xấu cố tình né tuyến tiền liệt của anh, mỗi lần đều đi qua sát biên, Lăng Đạo Hi liều mạng thay đổi góc độ nghiêng hợp của mông, nhưng mỗi lần anh vừa động, Kỳ Đông cũng động theo, giống như gãi không đúng chỗ ngứa, điểm cơ khát nhất đó lại cứ không chiếm được âu yếm.

“A, chủ nhân, chỗ đó, chỗ đó.”

“Ở đâu?” Kỳ Đông dùng sức va chạm vào phía trái, “Chỗ này?”

“Không,” Lăng Đạo Hi kinh hô.

Hấn lại thúc bên phải một cái, “Hay là chỗ này?”

Lăng Đạo Hi thống khổ lắc lắc đầu.

Kỳ Đông lần này hung hăng đâm vào điểm G của anh, Lăng Đạo Hi thoải mái kêu lên, “Chính là, chính là chỗ đó, a, chủ nhân dùng sức làm em.”

Kỳ Đông đã bắt đầu trườn động gấp rút, hai tay hấn hung hăng bầu lấy cơ mông Lăng Đạo Hi, còn thít ra vào cực nhanh trong huyết khẩu chật hẹp, kéo theo dầu bôi trơn phát ra tiếng nước phốc phốc. Hậu đình Lăng Đạo Hi thời gian dài chưa từng bị sử dụng lại khôi phục độ chặt giống như xử nam, gắt gao cắn chặt nam căn Kỳ Đông không chịu nhả.

“Phía dưới này của em mở miệng kêu cũng rất êm tai, ” Kỳ Đông cho mông anh một cái tát, “Muốn sướng thì đừng đưa cái mông em coi.”

Lăng Đạo Hi không nói hai lời chuyển động thất lưng, lúc Kỳ Đông rút khỏi anh liền hướng ra trước, khi Kỳ Đông thúc vào anh cũng dùng sức đẩy ra phía sau nghiêng hợp, nơi riêng tư hai người chặt chẽ dán vào với nhau, mỗi lần đều giống như sinh ra hấp lực ngăn cản hai người tách ra.

Hai tay Lăng Đạo Hi rút cuộc chống đỡ hết nổi, dứt khoát nằm xuống, cái mông khỏe khoắn cao cao nhếch lên, tùy ý đối phương thô bạo lăng nhục chỗ kín của mình. Kỳ Đông thấy mông thít đàn hồi tốt vậy lại tích cực chủ động đưa đến trước mặt mình, thế nào lại buông tha, một tát tiếp một tát đánh lên, cảm thụ cơ thể căng đầy đó rung động dưới tay mình, thẳng đến khi hai mông bị đánh đến ửng đỏ.

Vừa thao vừa đánh khiến Lăng Đạo Hi càng thêm hưng phấn, vẻ mặt anh qua lại chuyển đổi giữa hai loại cực đoan sung sướng và thống khổ, trong đau có thích, trong thích có đau, hai loại cảm giác trộn lẫn một chỗ, phân không rõ loại nào là chủ lưu, hoặc là đã sớm hợp hai làm một, cùng chung cấu thành khoái cảm cực hạn.

Mông anh càng nâng càng cao, không cần Kỳ Đông nói cũng lay động nghênh hợp, cơ vòng cổ găng co rồi lại co, liều mạng lấy lòng chủ nhân của mình, Kỳ Đông chỉ cảm thấy bí huyết đối phương như có sinh mệnh lực, hút, liếm, mút, ngậm, không gì không giỏi.

Một loại khoái cảm quen thuộc tràn đến, Kỳ Đông lập tức rút tính khí khỏi cơ thể đối phương, hần không định sớm như vậy đã xuất tinh rồi.

Hần ly khai thân thể Lăng Đạo Hi, anh quỳ sấp trên giường, mông vểnh cao một bộ chờ đợi ai thao, cục huyết không biết liềm sỉ triển lộ ra ngoài, huyết khẩu bị Kỳ Đông thao đến sưng đỏ, vẫn còn co rụt từng cái phảng phất như đang dụ dỗ hần lần nữa đến thăm.

Kỳ Đông hòa hoãn cảm xúc, đứng lên, một cước giẫm lên cái mông cao ngất của đối phương, da thịt khỏe mạnh màu đồng cổ của hần, cùng Lăng Đạo Hi làn da trường kỳ không thấy ánh mặt trời mà lộ vẻ trắng nhợt bệnh trạng, hình thành một sự tương phản mãnh liệt, hung hăng kích thích thị giác hần.

“Có phải còn chưa sướng đủ không? Món đồ chơi nho nhỏ của em đâu rồi?” Kỳ Đông từ trong ngăn kéo vớ lấy chai RUSH, Tổng Kiệt lúc trước đã từng kịch liệt tiến cử với hần, thậm chí kỹ càng tỉ mỉ truyền thụ cách dùng, chỉ là vẫn luôn chưa có tác dụng thực tế.

Chai còn chưa mở niêm phong, Kỳ Đông vặn mở nắp, một cỗ khí tức gay mũi ập vào mặt.

“Mới đầu đã chơi loại mạnh như vậy, em chịu được sao?” Kỳ Đông cười nhạo anh, đưa chai tới dưới mũi Lăng Đạo Hi, Lăng Đạo Hi hít một hơi thật sâu, nín thở mấy giây, Kỳ Đông lại đổi đến bên mũi khác cho anh ngửi.

Sau một lát, làn da trắng nõn của Lăng Đạo Hi ửng lên màu hồng nhạt mê người, anh tựa như đã mất đi lý trí, ánh mắt mê loạn, hô hấp dồn dập, liều mạng lắc lư mông, không ngớt lời cầu khẩn Kỳ Đông làm mình.

Kỳ Đông cố ý treo anh đó chốc lát, thẳng đến khi thanh âm khẩn cầu mang theo tiếng nức nở, lúc này mới lại đem cự vật của mình thưởng cho anh. Giờ thì Lăng Đạo Hi rên rỉ so với vừa rồi còn phóng đảng hơn, toàn bộ con người anh đã hoàn toàn chìm đắm thành nô lệ của tình dục, chỉ biết dưới thân Kỳ Đông nịnh nọt cầu hoan.

Kỳ Đông làm anh vài cái, cũng cầm cái chai lên hít, vài giây sau, cảm giác mạch máu toàn thân trên dưới đều khuếch trương, tim đập kịch liệt hơn, mỗi một đầu mút mao mạch đều như có trái tim đang khiêu động, ý nghĩ dần dần trở nên không còn rõ ràng, ánh mắt nguy hiểm nheo lại, trên vông mạc chỉ còn lại cái mông trắng lóa đang lắc lư. Âm nang hần căng đến không thể căng hơn, âm hành cứng chắc như thiết tần bạo xỏ xuyên, hận không thể đem thân thể đối phương giã cho nát vụn.

“Thao em, thao chết em,” Lăng Đạo Hi nói năng lộn xộn, ngôn ngữ đã vượt qua khống chế của đại não anh, trở thành một loại phản xạ bản năng.

“Em cái đồ đối khát lãng lợ,” Kỳ Đông thúc một cái lại mắng một câu, “Tôi làm chết em, làm chết em, làm chết em...”

Lăng Đạo Hi kêu tiếng sau cao hơn tiếng trước, đột nhiên tiếng la ngưng bật, cả người cũng bất động, ngay đến hô hấp cũng nháy mắt đình trệ, bằng hiểu biết của Kỳ Đông đối với anh, đương nhiên biết anh đây là muốn thế nào. Hắn dùng lực phết hông anh, như cuồng phong mưa rào khăng khít không kẽ hở già thẳng vào hoa tâm đối phương.

Quả nhiên không quá vài giây, Lăng Đạo Hi cả người kịch liệt rụt lại, tiếp đó lại là vài lần khiêu động có quy luật, hậu huyết mãnh liệt co giật, siết chặt đến cơ hồ không có khe hở, cần Kỳ Đông đến không thể động đây.

Hồi lâu, Lăng Đạo Hi mới phát ra một tiếng thở dài mềm mại, ngay sau đó bả vai bắt đầu kịch liệt phập phồng, hai đùi chống đỡ sức nặng nửa thân mình run nhè nhẹ, đây mới là biểu hiện của anh sau khi triều cường đi qua.

Kỳ Đông rút ra dương vật, lật người anh lại, Lăng Đạo Hi không hề chống cự, mềm nhũn tê liệt ngã xuống trên giường, trên trán trước ngực đều đổ một tầng mồ hôi tinh mịn, dưới ánh đèn, có vẻ vô cùng gợi cảm.

“Chủ nhân em có lợi hại không hả, thao em đến bản?”

Tiếng thở gấp của Lăng Đạo Hi đã bình hoãn hơn vừa rồi nhiều, anh vô lực mấp máy môi, muốn trả lời câu hỏi của Kỳ Đông, nhưng vẫn suy yếu đến không cách nào phát ra thanh âm.

Kỳ Đông tiến sát lại đầu giường ngồi xuống, dùng ngón chân đùa bốn đầu nhũ anh, trên mặt Lăng Đạo Hi rất nhanh lại lộ ra biểu tình khoan khoái say mê.

“Em bây giờ phóng túng cứ như gái điếm,” Kỳ Đông còn không quên mang chuyện năm đó ra châm chọc anh, “Phẩm đức thẳng nam của em chạy đi đâu rồi?”

Lăng Đạo Hi nằm mặc hần chà đạp chốc lát, dần dần khôi phục khí lực, giãy dụa ngồi dậy, đem ngón chân vừa mới khiêu khích nhũ đầu của mình ngậm vào miệng mút lấy, một lát sau mới ngẩng đầu lên, khoe môi lại treo lên cái loại tươi cười mà anh đã lộ ra lúc ở văn phòng lần đầu tiên nhìn thấy Kỳ Đông.

Trong nụ cười đó không có lấy lòng, không có siểm nịnh, không có hạ tiện cùng cực khiến người ta buồn nôn. Hoàn toàn tương phản, nụ cười kia tinh thuần như thể, chân thành như thể, từ cánh môi một đường truyền đến khoe mắt đuôi mày, không một tác nào trên cơ thể bị tác động theo là không phải phát ra từ tim phổi, không một phân lưu chuyển nhân thân nào là không xuất từ nội tâm.

Anh rử rử êm tai từng chữ từng câu, dùng giọng nói dè dặt cẩn trọng nhất thế gian này, nói lời tâm tình đậm đàng nhất trần đời, “Chủ nhân muốn em làm gái điếm, em sẽ làm gái điếm, chủ nhân muốn chơi tình thú, em sẽ giả vờ phản kháng, chủ nhân chơi cách cũ chán rồi, chúng ta liền đổi nhiều cách khác nhau, từng kiểu từng kiểu một, được không?”

Lăng Đạo Hi vâng lời khiến Kỳ Đông vô cùng hưởng thụ, hân vênh vang động động háng, “Tự ngồi lên đi.”

Lăng Đạo Hi lập tức cười lên háng Kỳ Đông, thức tỉnh khí quan giống được hơi có chút dấu hiệu ngủ say của Kỳ Đông, nhắm chuẩn cửa vào của mình, từng chút một ngồi xuống, thẳng đến khi tỉnh khí dài 18 centimet hoàn hoàn toàn toàn tiến nhập cơ thể.

Kỳ Đông biếng nhác khom khom người, tìm một tư thế thoải mái tựa vào đầu giường, ánh mắt nửa mở, xem Lăng Đạo Hi hàm chứa thẳng nhóc của chính mình mà ra sức lay động eo, mỗi lần mông nâng lên mấy tấc lại nặng nề ngồi lại, này cảnh tượng xuân quang kiều điếm, dâm mỹ không chịu nổi.

Lăng Đạo Hi biết Kỳ Đông đang nhìn chính mình, sử xuất tất cả bản lĩnh, đưa ngón tay ngậm vào miệng liếm ướt, trên đầu vú đầy gợi cảm chuyển quanh, hai tay luân phiên vuốt ve nửa thân trên, bày ra các loại tư thế khiêu khích lấy lòng hắn.

Kỳ Đông cười ra tiếng, “Thực mẹ nó tiện.”

Hắn đưa tay ra giữa không trung, Lăng Đạo Hi lập tức đem ngực dán đến, điểm nhô lên màu hồng nâu vừa vặn tiến vào giữa ngón trở cùng ngón cái Kỳ Đông, Kỳ Đông không hề ngần ngại néo xuống, bả vai Lăng Đạo Hi khuynh về trước, môi tràn ra một tiếng rên rỉ như si như túy.

Kỳ Đông buông lỏng tay, Lăng Đạo Hi lại ngồi trở về, tận lực ngưỡng về phía sau, khiến Kỳ Đông tiến vào càng sâu, tay anh không tìm được chuyển ra sau mình, sờ tới sờ lui trên đùi Kỳ Đông, Kỳ Đông đoán được ý đồ của anh, đầu gối chân phải khẽ cong, Lăng Đạo Hi lập tức phủ tay lên, yêu thích không buông vuốt ve bàn chân thô ráp của hắn.

Anh một bên vuốt chân Kỳ Đông một bên trước sau luật động, biểu tượng nam giới đã phát tiết hai lần lại có thể lần nữa có dấu hiệu cương lên. Anh tự tay nắm lấy hạ thân của mình, nương theo tiết tấu luật động của vòng eo đồng bộ khuấy động, độ dài mỗi lần rút ra càng lúc càng ngắn, tần suất càng lúc càng nhanh, mắt thấy sắp lần nữa đạt tới cao trào.

“Chủ nhân, bắn cho em a,” anh cố nén khoái cảm thỉnh cầu.

Cảm giác của Kỳ Đông cũng bị anh khơi dậy đến không sai biệt lắm, “Muốn tôi bắn cho em sao?”

“Muốn,” Tay anh xóc cực nhanh, động tác phía dưới cũng không ngừng chút nào, mông kẹp càng ngày càng chặt, nhiệt độ do ma sát sinh ra cơ hồ muốn hòa tan Kỳ Đông, “Chủ nhân bắn vào cơ thể em đi, đem dịch thể châu ngọc của chủ nhân thưởng cho chó hoang đi.”

Kỳ Đông đề lại bắp đùi anh, “Vây em phải kẹp chặt, một giọt cũng không cho vấy ra.”

Hắn động thân một cái, dưới khổ bắt đầu phát lực, Lăng Đạo Hi giống như một con thuyền cô độc giữa biển vô lực nghiêng ngả trong sóng triều, bị Kỳ Đông bạo lực rút ra rồi thúc vào đến chết đi sống lại.

“Muốn bắn, muốn bắn,” Anh vong ngã gào lên, “A —— ”

Theo sau một tiếng hô to, Kỳ Đông chỉ cảm thấy bạch quang lóe lên trước mắt, eo đau thắt, dục vọng tích lũy cả đêm phun ra, tinh hoa như đạn bay khỏi nòng súng từng dòng từng dòng bắn ra, hung hăng đập vào nội bích nóng bỏng, bản thân cũng bị bạch trọc của Lăng Đạo Hi phun tung toé một thân.

Kỳ Đông ước chừng bắn mười lần mới dừng lại, Lăng Đạo Hi đã bị vây trong trạng thái nửa chết, ngửa đầu nhắm mắt ngồi đó không nhúc nhích.

Kỳ Đông bắt mãn thúc thúc háng lên, “Không được giả chết, làm việc.”

Lăng Đạo Hi lúc này mới kết thúc dư vị, cúi xuống đem thứ của mình vương trước ngực cùng trên bụng Kỳ Đông nhất nhất liếm sạch, đại gia hỏa của Kỳ Đông còn dừng trong cơ thể ẩm áp ẩm ướt của anh chưa ra.

Lăng Đạo Hi thanh lý xong cho Kỳ Đông, cung kính xin chỉ thị, “Chủ nhân, để em hầu hạ ngài tắm rửa đi.”

Kỳ Đông khinh thường cười nhạo một tiếng, “Em còn sức sao?”

Lăng Đạo Hi xấu hổ gật đầu.

Hai người vào phòng tắm đem một thân dầu vết tình ái tắm rửa sạch sẽ, tắm được một nửa Kỳ Đông lại có cảm giác, làm một phát trong miệng Lăng Đạo Hi nữa, thời gian tắm thế là bị buộc phải kéo dài.

Kỳ Đông tắm xong toàn thân nhẹ nhàng khoan khoái trở lại giường, hưởng thụ mỹ vị của thuốc lá, Lăng Đạo Hi còn ngoan ngoan quỳ gối một bên, “Chủ nhân ngài thao vất vả rồi, cần em mát xa một chút cho ngài không?”

Kỳ Đông nhắm mắt, phất phất tay, ý bảo anh có thể đi rồi.

Lăng Đạo Hi dập đầu làm cái lễ thỉnh an, vừa định xuống giường, đột nhiên “A” một tiếng.

Kỳ Đông lúc này mới mở mắt ra, theo tầm mắt của anh nhìn sang, chỉ thấy nhóc Samoyed ngu ngốc đã thước sào cừu chiêm* mà đoạt tắm tắm của Lăng Đạo Hi, đang o o ngủ đến say sưa.

**Thước sào cừu chiêm: Chim cừu chiêm tổ của chim khách.*

Lăng Đạo Hi không biết nên làm thế nào cho phải, chỉ đành dùng ánh mắt trưng cầu ý kiến chủ nhân.

Kỳ Đông liếc nhìn Samoyed trên mặt đất, lại ngắm Lăng Đạo Hi, cuối cùng chìa ngón trỏ, bộ dạng uể oải chỉ chỉ góc giường.

Mắt Lăng Đạo Hi lập tức lại bắt đầu tỏa sáng, anh thấp thỏm lui đến biên giường, cuộn tròn nằm xuống.

Một lát sau, anh thật cẩn thận nhích về phía Kỳ Đông trước mặt, dừng vài giây, thấy Kỳ Đông không phản đối, lại nhích tiếp, thẳng đến khi cạ đến bên chân Kỳ Đông, trong mỗi hơi thở đều tràn đầy khí tức chủ nhân, lúc này mới khép mắt thoả mãn đi ngủ.

31. Quyển 2 - Chương 9: Nhãi Con

Buổi sáng rời giường đầu tiên chính là Samoyed, Samoyed liếm tỉnh Kỳ Đông, Kỳ Đông lại đập tỉnh Lăng Đạo Hi, Lăng Đạo Hi mơ mơ màng màng ngồi dậy, tựa hồ dùng thời gian thật lâu mới kịp phản ứng chính mình thân đang ở chỗ nào.

“Thực xin lỗi chủ nhân em ngủ quên, ” Lăng Đạo Hi thanh tỉnh rồi lập tức chuẩn bị tiến qua vì hần làm phục vụ buổi sáng theo lệ, lại bị Kỳ Đông giẫm lên bả vai ngăn chặn giữa đường.

“Thế nào, lên làm lãnh đạo là có thể ngủ nướng sao?” Kỳ Đông châm chọc.

“Không phải,” Lăng Đạo Hi ngượng ngùng giải thích, “Tôi qua quên cài đồng hồ báo thức.”

“Hồi đi học cũng đâu thấy em cài đồng hồ báo thức.”

“Lúc ấy em có đồng hồ sinh học, sợ đồng hồ báo thức làm ồn đến chủ nhân, nên mới không dùng.”

Kỳ Đông nhếch mi, “Lúc ấy có, bây giờ hết có rồi?”

Lăng Đạo Hi mấp máy miệng, không trả lời thẳng câu hỏi, “Chủ nhân em về sau sẽ không bao giờ ngủ muộn nữa.”

Kỳ Đông dùng ánh mắt tìm tòi nghiên cứu nhìn kỹ anh nửa ngày, mới buông chân, “Cũng không nhìn xem đã mấy giờ rồi, bữa sáng của em hôm nay không có nữa.”

Lăng Đạo Hi lập tức hiểu ý, “Em đi chuẩn bị bữa sáng cho chủ nhân.”

Bữa sáng làm xong, Kỳ Đông ăn một miếng trứng trắng liền nhắm mi, “Em chiên trứng không bỏ muối sao?”

Lăng Đạo Hi ngẩn ra, “Có bỏ rồi, là không bỏ đủ sao?”

“Một chút hương vị cũng không có,” Kỳ Đông không chút khách khí nói, “Cho huynh đệ của em nó cũng không ăn.”

Samoyed ở bên cạnh ngao ô một tiếng.

“Có thể là khẩu vị của em đã nhạt đi, em đi chiên lại phần khác cho ngài được không?” Lăng Đạo Hi đưa tay tới cái đĩa trước mặt Kỳ Đông, bị hấn đẩy tay ra.

“Hôm nay thì quên đi, ” Kỳ Đông giọng điệu không tốt nói, “Nước tương.”

Lăng Đạo Hi lấy nước tương, Kỳ Đông xịt vào ăn hai miếng là xong, trước mặt lập tức xuất hiện giấy ăn, hấn qua quýt lau miệng rồi vứt giấy lên bàn, bên kia Lăng Đạo Hi đã đem y phục của hấn tới.

Cổ hấn hơi nhấc, Lăng Đạo Hi thuận thực thắt cravat cho hấn, cài nút cổ áo và nút cổ tay thật tốt, chỉnh chỉnh cravat, nâng áo khoác âu phục, Kỳ Đông duỗi tay ra, Lăng Đạo Hi mặc áo vào cho hấn, theo thứ tự cài nút, cuối cùng phủi phủi bả vai.

Một đôi giày da được đánh bóng sáng loáng xuất hiện bên chân, Lăng Đạo Hi quỳ trên sàn thay giày cho hấn, “Chủ nhân ngài lái xe đi làm sao?”

“Ừm,” hấn thản nhiên lên tiếng, lại nghĩ tới ngày hôm qua Lăng Đạo Hi là ngồi xe mình về, “Em thì sao?”

“Em vừa về nước còn chưa kịp thi lấy bằng lái,” Lăng Đạo Hi thu thập thoả đáng cho hấn, lúc này mới đứng lên, “Em gọi lái xe tới đón.”

Kỳ Đông đứng dậy liền đi ra ngoài, “Nói cậu ta không cần đến đây.”

“Eh?” Lăng Đạo Hi nhất thời nửa khắc còn chưa kịp phản ứng.

Kỳ Đông đi tới cửa, thấy anh còn đứng tại chỗ, quát lớn, “Thất thần làm gì, còn không mau đi?”

Lăng Đạo Hi rốt cục hiểu được chuyện gì, cao hứng ứng lời, ba bước biến thành hai đi theo.

“Lề mà lề mề, em tưởng tôi giống em không cần quẹt thẻ sao?” Kỳ Đông vừa đi vừa quở trách.

Lăng Đạo Hi bằng tốc độ nhanh nhất ngồi vào ghế phó lái, thắt dây an toàn, “Chủ nhân không muốn quẹt thì khỏi quẹt.”

Kỳ Đông liếc nhìn anh một cái, khởi động xe.

Buổi sáng giao thông ách tắc đến khiến người ta tâm tình buồn bực, đèn đỏ chuyển sang xanh rồi mà xe phía trước vẫn trì hoãn bất động, xe đằng sau càng không ngừng ầm còi thúc giục, Kỳ Đông bị hổi đến phiên trực tiếp ầm còi không thèm buông tay, át cả âm lượng xe đằng sau.

Xe trước rốt cục chậm như rùa bắt đầu động, đèn xanh lại cố tình ngán vô cùng, đến phiên Kỳ Đông liền chuyển sang vàng, Kỳ Đông một cước giẫm thắng, trong xe hai người đều nặng nề ngã người tới trước.

“Kháo, ” Kỳ Đông một phen đập tay lái, Lăng Đạo Hi thấy hấn mất hứng, vội vàng đưa điều thuốc qua, châm cho hấn.

Kỳ Đông hút hai hơi, quay cửa kính xe xuống, phả khói, dư quang ánh mắt miết đến chiếc xe bên tay phải nhìn vô cùng quen mắt.

Hấn quay đầu nhìn, thật là oan gia ngõ hẹp, con xe Hummer màu xanh quân đội kia chẳng phải chiếc nào khác, chính là chiếc đã đụng hấn hôm đó, cửa kính xe rộng mở, nhạc metal* mở đỉnh tai nhức óc, thẳng nhóc họ Tiểu ngồi trên ghế lái đặc ý gật gù theo nhịp trống.

**Metal: Một thể loại rock khá nặng*

Kỳ Đông nhìn thấy cậu ta liền lửa giận trào lên, hấn lần nữa ấn một hồi còi dài, thiếu niên bị ồn tới, quay đầu giơ ngón giữa, “Mày ấn cái r...”

Vừa thấy Kỳ Đông đang hung tợn nhìn mình chằm chằm, nửa sau từ ‘cái rầm’ bị nghẹn trở lại trong bụng. Thấy đèn chuyển xanh, cậu ta hoả tốc lao khỏi vạch dừng, Kỳ Đông sao có thể để cậu ta không coi hấn vào đâu mà chạy trốn lần thứ hai, một cước giẫm ga đuổi theo, Hummer cho dù so tốc độ có nhanh đi nữa, cũng không làm gì được vào giờ cao điểm người người đi làm, thiếu niên cất đuôi nửa ngày cũng bắt không được Kỳ Đông, trái lại bị hấn từng chút một ép sát vào lề đường.

Kỳ Đông nhắm chuẩn thời cơ, một cái gia tốc vượt lên, bẻ lái ngang qua dừng phắt ngay trước mặt Hummer, thật sự bức nó ngừng lại. Hấn nhảy xuống xe vọt ra sau không nói hai lời túm thiếu niên xuống, đối phương đã sợ đến mức phát run, còn làm ra vẻ mình có lý.

“Anh anh anh tôi không phải bồi thường tiền cho anh rồi ư, sao còn được một tắc muốn lấn một thước a?”

Kỳ Đông xách cổ áo cậu ta vỗ vỗ lên khuôn mặt non nớt đó, “Cậu cho là có tiền thì cái gì cũng xong sao? Nói cho cậu biết, chút tiền đó của cậu ông đây một xu cũng không cầm.”

“Ngại ít?” Thiếu niên vặn lại, “A, anh muốn dọa dẫm phải không? Chẳng phải chỉ đựng bể của anh cái đèn sao, cũng muốn xài công phu sư tử ngoạm*?”

**Ý nói há mồm là tát một mớ (tiền) ấy.*

Kỳ Đông giận cực phản cười*, “Chút tiền đó của nhà cậu ông đây còn chướng mắt, nếu không phải cậu vị thành niên, thì giờ này đã nằm sải lai trên đất rồi có tin không?”

**Giận cực phản cười: Nguyên văn là ‘khí cực phản tiếu’, nghĩa là tức giận đến đỉnh điểm ngược lại cười.*

Lăng Đạo Hi không rõ lắm chuyện gì xảy ra, cũng xuống xe, đứng một bên thờ ơ nhìn.

Thiếu niên tránh né vài cái nhưng không giãy ra được, thở hổn hển quát lên với hắn, “Anh rốt cuộc muốn thế nào a?”

Kỳ Đông thái độ cường ngạnh, “Xin lỗi đi!”

“Dựa vào cái gì!”

“Dựa vào cậu không có bằng lái xe gây chuyện còn chạy, tôi bất cứ lúc nào cũng có thể ném cậu tới cục cảnh sát.”

“Bây giờ tôi có bằng rồi, không tin tôi lấy cho anh xem!” Thiếu niên giương cổ, một bộ ngang ngược ‘anh chẳng bắt được tôi đâu’.

Kỳ Đông đoán tên này cũng chạy không thoát, buông tay ra, thiếu niên thật sự leo vào xe lấy ra một cái thẻ xanh, Kỳ Đông mở ra nhìn, Tiểu Tùng Dương, mười tám tuổi, thời gian cấp bằng cư nhiên là tháng trước.

Hắn cười lạnh một tiếng, dùng lực một cái xé tấm bằng thành hai nửa.

“Anh làm gì!” Tiểu Tùng Dương thét lên.

“Cậu cho là thật hay giả tôi nhìn không ra sao? Bằng giả mất một trăm đồng lo liệu mà cũng dám cầm ra ngoài? Chẳng phải trong nhà cậu có tiền sao, sao không mua luôn đồ thật?”

Tiểu Tùng Dương bị hắn một câu vạch trần, biểu tình xấu hổ, nhưng vẫn cật lực cãi bướng, “Anh cũng

không phải cảnh sát, làm sao anh biết?”

Kỳ Đông xách sau cổ cậu ta, “Đi a, cậu muốn tìm cảnh sát như vậy tôi sẽ thỏa mãn cậu.”

“Không cần!” Tiểu Tùng Dương liếc mạng giấy giữa lùi về phía sau.

“Không đi thì xin lỗi!”

“Tôi cho anh tiền!”

Kỳ Đông giơ tay muốn tấn cậu ta, một chiếc Audi dừng lại ven đường, từ ghế sau bước tới một người, Kỳ Đông vừa nhìn đã nghĩ thật đúng lúc, lão cha thẳng con giáo huấn luôn một lần.

Tiểu Tùng Dương vừa thấy ba mình đến, còn cho là chỗ dựa của mình đã tới rồi, vênh vao đắc ý khiêu khích Kỳ Đông, “Anh đánh đi, đánh đi a?”

Kỳ Đông không chút khách khí ngay trước mặt Tiểu Bách Nam một bàn tay đập xuống, Tiểu Tùng Dương lập tức ôm đầu, rưng rưng nước mắt tìm ba mình kể khổ, lại bị Tiểu Bách Nam quát mắng tại chỗ, “Khốn nạn, ai đưa chìa khóa xe cho mày? Tông vào xe người khác còn không chịu xin lỗi, tao có dạy mày như vậy sao?”

Tiểu Tùng Dương không ngờ tới ba mình lại phản ứng như thế, nước mắt lưng tròng còn muốn nguy biện, “Nhưng...”

Tiểu Bách Nam ngắt lời, “Không có nhưng nhị gì hết, còn không mau xin lỗi Kỳ tiên sinh?”

Tiểu Tùng Dương ngậm chặt miệng, nửa ngày mới không tình nguyện nói một câu ‘xin lỗi’, thanh âm còn nhỏ hơn muỗi.

“Lớn tiếng một chút!” Tiểu Bách Nam không hài lòng.

“Xin lỗi!” Tiểu Tùng Dương mang theo nửa phát tiết mà la lên.

Kỳ Đông cười lạnh, “Bây giờ nói xin lỗi? Muộn rồi.”

“Ba coi đi!” Tiểu Tùng Dương vô lễ chỉ vào Kỳ Đông, “Anh ta căn bản chính là lòng tham không đáy!”

Tiểu Bách Nam một phen chụp tay cậu ta, kể từ thời khắc xuống xe đến giờ lần đầu tiên nhìn thẳng Kỳ Đông, chỉ là nhân thân vô cùng mập mờ, “Xin hỏi Kỳ tiên sinh cho rằng nên giải quyết như thế nào?”

Kỳ Đông giương mi, “Tôi muốn giải quyết thế nào cũng được?”

“Đừng nghe lời anh ta!” Tiểu Tùng Dương lại bắt đầu thét lên, Tiểu Bách Nam ngược lại trịnh trọng gật đầu một cái.

Kỳ Đông ném đầu lọc ra đất, quay đầu liền đi, lúc đi qua Lăng Đạo Hi thì vút lại một câu, “Lên xe.”

Lăng Đạo Hi đưa mắt nhìn Tiểu Bách Nam, đối phương đang đánh giá anh, hai người nhìn nhau hai giây, Lăng Đạo Hi xoay người lên xe Kỳ Đông.

Tiểu Bách Nam giao chiếc Hummer cho tài xế, tự mình lái Audi, chở Tiểu Tùng Dương đi theo phía sau Kỳ Đông, một đường đi tới hãng sửa chữa xe.

Tiểu Tùng Dương vừa xuống xe liền cười nhạo, “Nói đến cùng còn không phải là vì cần tiền sửa xe, nhất định là đã thương lượng tốt với chỗ này phải dọa dẫm vợ vét tài sản đi, nói thẳng muốn bao nhiêu là được rồi, quanh co lòng vòng có mệt không a?”

“Câm miệng!” Tiểu Bách Nam khiển trách.

Kỳ Đông không để ý tới cậu ta, trực tiếp gọi ông chủ tới, “Thằng nhóc này, thấy không? Từ hôm nay trở đi làm công chỗ của ông, tiền lương tính theo tiêu chuẩn thực tập thấp nhất, chừng nào kiếm đủ tiền cái đèn xe của tôi, thì khi đó thả cậu ta đi.”

Tiểu Tùng Dương thét lên một tiếng chói tai, “Dựa vào cái gì muốn tôi làm công!”

Ông chủ cũng khó xử xoa xoa tay, “Này... Chỗ chúng tôi cũng không có việc gì thích hợp với cậu ta a.”

“Sửa xe không biết, lau xe còn không được sao? Để cậu ta lưu lại rửa xe!”

“Nhưng, nhưng mà cậu ta còn chưa trưởng thành đi, thuê lao động trẻ em là phạm pháp đó.”

Kỳ Đông vui vẻ, “Ai nói cậu ta chưa trưởng thành?” Hắn đem bằng lái xé thành hai nửa vổ vào ngực ông chủ một cái, “Coi đi, mười tám tuổi, giấy trắng mực đen.”

Tiểu Tùng Dương mặt cũng tái rồi.

“Làm hư hỏng đồ, bỏ việc đến muộn, trốn việc làm biếng, ông cứ trừ lương, dù sao cũng không cần ông bỏ tiền.”

“Nhưng mà...” Ông chủ nào đã gặp qua loại trường hợp này, không biết làm sao cho phải.

Tiểu Tùng Dương thấy thế, vội vàng cầu viện binh, “Ba!”

Tiểu Bách Nam hai bước tiến đến trước mặt ông chủ, từ trong ví lấy ra một xấp tiền mặt đưa tới, “Đây là tiền thế chấp những món đồ hư hao, những chuyện khác xin cứ theo ý Kỳ tiên sinh mà lo liệu, trong khoảng thời gian này đứa con hư này xin làm phiền anh quản giáo nghiêm hơn.”

Ông chủ thấy tiền thì mắt sáng rõ, cũng không quản việc này hợp hay không hợp lý, lập tức thu vào, miệng nói ‘nhất định’ ‘nhất định’.

Kỳ Đông vẫn chưa yên tâm, tầm mắt đảo qua, nhìn thấy cách đó không xa có người đang bận bịu, gọi người đó lại, “Tiểu Vương!”

Tiểu Vương thấy có khách gọi mình, lập tức buông cái kích trong tay đi tới, “Ông chủ có việc gì?”

Khi cậu đến gần, nhận ra Kỳ Đông là người lần trước quen biết Khương Dịch, chân mày khó hiểu nhướng nhướng lên.

Kỳ Đông chỉ vào Tiểu Tùng Dương, “Thằng nhóc này giao cho cậu, nên đánh nên mắng nên phạt, ngàn vạn lần đừng khách khí với cậu ta.”

Tiểu Vương khó hiểu, nhìn về phía ông chủ của mình, ông chủ trộm dò xét thấy Tiểu Bách Nam không phản đối, liền cũng phách lối hẳn, “Cứ theo lời ngài đây nói mà làm!”

Tiểu Vương khê gật đầu, cũng không hé răng, Tiểu Tùng Dương tất nhiên là không chịu, bị Tiểu Bách Nam đưa qua một bên, quở trách một chút, không biết dùng phương pháp gì uy hiếp, cuối cùng thành thành thật thật cúi thấp đầu.

Tiểu Bách Nam giáo huấn nhi tử xong, lại hướng Kỳ Đông xin lỗi, Kỳ Đông chẳng thèm để ý đến ông ta chút nào, lập tức tới bên xe mình, Lăng Đạo Hi mở cửa xe cho hắn, đợi hắn ngồi vào mới vòng qua ghế lái phụ, Kỳ Đông buông lỏng thẳng, bẻ vô-lăng, quăng cha con Tiểu thị lại sau xe, nghênh ngang rời đi.

32. Quyển 2 - Chương 10: Weibo

Lần qua lần lại một hồi, thẻ của Kỳ Đông tất nhiên là quẹt không được, bất quá có Lăng Đạo Hi ở đây, đến muộn bất quá chỉ cần một câu, vì thế Kỳ Đông mới sáng sớm đã cùng tổng giám đốc ra ngoài ‘Hiệp đàm nghiệp vụ’ sau khi muộn hai giờ nghênh ngang đi vào văn phòng.

“Sao giờ mới đến a?” Tống Kiệt hất cằm với hắn.

“Giúp người khác dạy con,” Kỳ Đông tùy ý đem áo khoác âu phục vắt lên lưng ghế, xắn tay áo, lộ ra cánh tay ngăm đen cường tráng, cravat cũng kéo xuống, không kiên nhẫn cởi cúc áo đầu tiên trên áo sơ mi, thuận tiện hoạt động cổ một chút, phát ra tiếng vang rắc rắc.

“Hả?” Tống Kiệt mới đầu bị hắn làm cho ngêch ra, lại thấy hắn ăn mặc như thế, căm giận nói, “Không cần khoe khoang nhan sắc ở nơi công cộng!”

Kỳ Đông liếc xéo y, “Dù sao không khoe khoang trước mặt vợ cậu là được.”

“Khỉ,” Tống Kiệt khinh thường nói, “Anh không phải loại hình em ấy thích.”

“Thật vô cùng vinh hạnh,” Kỳ Đông cũng xem thường lại.

“Bất quá...”

Tống Kiệt đưa một ánh mắt ra hiệu, Kỳ Đông hướng bên cạnh đảo qua, lập tức có hai nữ đồng sự cúi đầu, Kỳ Đông trong lòng một trận buồn cười.

Di động vang lên, người gọi tới là Khương Dịch, Kỳ Đông không cảm thấy ngoài ý muốn cho lắm.

“Nghe nói cậu đem một đứa nhỏ cho Tiểu Vương?” Khương Dịch vừa thấy kết nối được liền gãy gọn dứt khoát trêu chọc hắn.

“Tin tức anh cũng linh thông quá ha,” giờ mới qua bao lâu đâu chứ.

Trong thanh âm Khương Dịch tràn ngập ý cười, “Tiểu Vương phát weibo đặc biệt tag tôi, hỏi tôi cậu rốt cuộc muốn làm gì?”

Kỳ Đông chợt thấy buồn cười, ngay cả công nhân sửa xe cũng có weibo, hắn dám đánh cược là Lăng Đạo Hi còn không có.

“Cậu ta nói thế nào?”

“Tự cậu lên xem đi, trên weibo cậu ta tên là Vương gia.”

“Tên cũng rất khí phách, ” Kỳ Đông kẹp điện thoại giữa tai và bả vai, mở trình duyệt, chẳng bao lâu trang chủ weibo Vương gia liền xuất hiện trước mặt hắn, cư nhiên có hơn tám ngàn fan, Kỳ Đông còn tưởng

mình nhìn lầm rồi.

“Xem ra sửa xe tiền lương rất cao nha, còn mua được cả fan,” Kỳ Đông thuận miệng nói một câu.

Khương Dịch ở bên kia cười đến không ngừng được, “Mua fan cái gì a, đó đều là fan thực đó, đây là nick mới của cậu ta đó, nick cũ hình như có hơn một vạn thì phải, bị đóng rồi.”

Kỳ Đông mới không tin.

Khương Dịch lại nói, “Cậu đừng nhìn cậu ta bộ dạng không thu hút, thủ đoạn chính là ngoan độc có tiếng, cậu muốn quản con nít, tìm cậu ta là được, tôi cam đoan không quá ba ngày, mấy đứa nhóc không nghe lời tới đâu cũng bị thu thập đến ngoan ngoãn dễ bảo.”

Kỳ Đông lật đến lượt phát weibo gần nhất của Tiểu Vương:

@ Vương gia: @ Lão Thương vị bằng hữu đó của anh sáng nay chẳng hiểu sao lại chạy tới, nhét một thùng nhãi ranh cho tôi, anh ta muốn làm gì?

ID Lão Thương này bên dưới có trả lời:

@ Lão Thương: Bằng hữu nào a?

@ Vương gia: Người lần trước đến thay đèn sau xe.

@ Lão Thương: nga nga, tôi cũng không biết, chờ tôi hỏi cậu ta một chút, lại nói nếu đã nhét cho cậu thì cậu cứ thu đi.

@ Vương gia: cái gì cũng không biết, còn ồn ào muốn chết, coi chỗ của gia đây là nhà trẻ sao? Gia không có tâm tình hầu hạ.

Phía sau lập tức có người tiếp một câu:

@ người qua đường Giáp: Vậy em qua hầu hạ gia nhé?

@ Vương gia: cút đi.

“Lão Thương là anh?” Kỳ Đông đã thuận tay điểm vào tên đó, fan của anh so với Tiểu Vương ít hơn một chút, chỉ có hơn sáu nghìn.

“Hiển nhiên rồi.”

“Fan còn không nhiều bằng một tên sửa xe.”

“Mợ,” Khương Dịch cười mắng, “Tôi bị phong hào hai lần rồi, chỉ cần có người tố cáo liền bị san hào, đã quen luôn rồi.”

Kỳ Đông kéo xuống, weibo đầu tiên Khương Dịch phát là một bức hình trói gô một người khác, theo lý mà nói thì trói cũng coi như không tặc, nhưng trong mắt Kỳ Đông bắt quá là trình con nít, hắc liếc nhìn qua lướt chuyển phát, cư nhiên còn rất cao.

“Anh đăng cái... cái thứ rách nát gì vậy,” hắc vốn muốn nói ‘cái kiểu trói rách nát gì vậy’, đột nhiên ý thức được chính mình còn đang ở công sở, liền đem hai chữ ở giữa tỉnh lược mất.

“Cái nào? Cái đầu tiên? Làm sao vậy, không tốt sao?”

“Thường thôi.” Kỳ Đông ăn ngay nói thật.

“Thôi đi, người ta chính là người chơi cái này chuyên nghiệp đó.”

Kỳ Đông ‘xí’ một tiếng, bị đầu kia nghe được.

“Lẽ nào cậu cũng biết?”

“Có chút hứng thú.”

“Tôi mới không tin, chơi thử cái tôi coi coi?”

“Coi thì coi,” Kỳ Đông căn bản không sợ anh.

Kỳ Đông gác máy điện thoại Khương Dịch, vừa định gọi cho Lăng Đạo Hi, mới phát hiện mình căn bản không có số đối phương, hắc dứt khoát gọi đường dây nội bộ đến chỗ thư ký tổng giám đốc.

“Tìm Lăng... Tìm tổng giám đốc, ” hắc hạ thấp thanh âm một chút, để người chung quanh không nghe thấy.

“Xin hỏi vị nào?” Thư ký lễ phép hỏi.

Kỳ Đông báo tên, bên kia trả lời, “Xin chờ một chút.”

Điện thoại rất nhanh được chuyển tiếp, Lăng Đạo Hi cầm điện thoại, “Alo?”

“Số.”

Lăng Đạo Hi không kịp phản ứng, “Cái gì?”

“Số điện thoại di động, của em.”

Lăng Đạo Hi lập tức lĩnh ngộ, báo ra một chuỗi số, Kỳ Đông ghi lên giấy sau đó treo máy.

Nửa phút sau, tin nhắn tới.

—— mua vài sợi dây thừng về.

—— hôm nay?

—— hôm nay.

Bên kia trả lời rất dứt khoát.

—— được.

Kỳ Đông đắn đo xong, lại quay về xoát weibo Khương Dịch cùng Tiểu Vương, weibo của Khương Dịch nội dung phi thường thống nhất, 90% đều là hình chụp giày da các loại góc độ, không thể không thừa nhận chụp cũng không tệ, chỉnh sửa một cái là có thể trực tiếp cầm đi làm quảng cáo giày da, chính là thỉnh thoảng trong hình còn có thể xuất hiện một người con trai trần trụi, hơn nữa nhìn dáng người thì không phải là cùng một người.

Nội dung weibo của anh xem như cũng kín đáo, của Tiểu Vương thì không giống thế, tuy rằng số lượng không nhiều lắm, nhưng tấm nào tấm nấy đều ở tỉ lệ lớn, có một tấm thậm chí chụp bốn người đàn ông xích thân lõa thể quỳ song song, trên hình chỉ chụp từ sau lưng bọn họ, bất quá nội dung kế tiếp cũng đủ làm cho người ta suy nghĩ miên man, bình luận bên dưới thuần một kiểu ‘thật xịn’ ‘thật hâm mộ’ ‘thật muốn làm chó của gia’.

Thực mẹ nó biết chơi, Kỳ Đông trong lòng mắng một câu, thấy văn phòng có người đứng lên đi lại, liền nhanh chóng nhấn ‘x’ thoát trang.

Buổi chiều hắn cùng Tống Kiệt đi gặp một khách hàng mà đối phương mãi không thể thu phục, hai ba cái liền thương thảo thành công đơn hàng, đôi bên hẹn hôm sau liền ký hợp đồng.

Sau khi từ công ty đối phương đi ra, Tống Kiệt quả thực kính hẩn như thần, “Người tôi mất cả tháng cũng chưa thu phục được, anh cứ nhiên tốn có hai giờ đồng hồ là xong, anh rốt cuộc làm sao được vậy?”

“Có một số người chính là như vậy, cậu càng trông mong cầu người ta, người ta càng coi thường cậu, cậu gọi gọi chút hứng thú của người ta, họ ngược lại sẽ dính lấy.”

“A?” Tống Kiệt há to mồm, “Đây chẳng phải là không tự trọng sao?”

Kỳ Đông nhếch môi, “Trên thế giới này người không tự trọng còn ít sao?”

Tống Kiệt thấy hẩn bật xi nhan rẽ phải, “Anh đi đâu?”

“Về công ty.”

“Đã muốn tan tầm rồi, trực tiếp về nhà thì hơn.”

“Tôi không về nhà, hoặc cậu xuống đây ngồi xe công cộng, hoặc về công ty rồi ngồi xe công cộng.”

Tống Kiệt không đi ké xe được về mặt chán nản bị đá xuống, Kỳ Đông lái xe về đậu bên dưới công ty, gửi một tin nhắn, Lăng Đạo Hi lập tức từ trên lầu đi xuống, trong tay còn cầm một túi giấy màu đen cỡ lớn.

“Thứ đó mua rồi sao?”

“Mua rồi.” Lăng Đạo Hi mở túi ra, Kỳ Đông nhìn lướt qua, ước chừng cũng có hai mươi mấy mét, có dây thừng cũng có dây đỏ.

“Em trói heo à?”

Lăng Đạo Hi có chút ngượng ngùng, “Em sợ ngài không đủ dùng.”

“Còn dư thì nhét hết vào phía sau em đi.”

Hắn thuần thục khởi động xe, Lăng Đạo Hi cũng không biết đang cao hứng cái gì, ánh mắt luôn chăm chú dán trên người hắn không rời.

Kỳ Đông bất mãn trừng mắt nhìn anh một cái, “Nhìn cái móc à?”

“Mai em phải đi học lấy bằng lái, sau này mỗi ngày chở chủ nhân đi làm tan sở có được không?”

“Không được,” Kỳ Đông từ chối một hơi.

Lăng Đạo Hi cho là hắn không muốn đi với mình, lập tức lộ vẻ vô cùng thất vọng.

Trong khái niệm của Kỳ Đông, tay lái cũng giống như quyền định đoạt, nhất định phải được nắm giữ trong tay đàn ông, về phần Lăng Đạo Hi, hắn cho tới bây giờ chưa từng coi người này là đàn ông mà đối đãi, bất quá điểm đó hắn lười giải thích với đối phương.

Đến nhà, Kỳ Đông cho xe vào ga ra, Lăng Đạo Hi vừa định xuống xe, đã bị hắn ngăn cấm.

“Cởi quần áo, bò vào.”

Lăng Đạo Hi nửa điểm cũng chưa do dự, lập tức ở trong xe cởi áo tháo dây lưng, không gian trong xe dù sao vẫn nhỏ hẹp, mất một phen công phu mới đem y phục trên người cởi sạch.

Kỳ Đông nhìn thấy anh cởi đến không mảnh vải che thân, lúc này mới xuống xe, đi đến cạnh tay lái phụ, đem dây lưng mà anh cởi ra đeo vào cổ, dắt anh từ cửa bên ga ra trực tiếp vào nhà, Samoyed nhất thời hoảng hốt rồi, còn tưởng là đồng loại mình đến.

Lúc Lăng Đạo Hi trần như nhộng quần tạp dề nấu cơm, thì Kỳ Đông đang ở đó nghiên cứu dây thừng nên trói thế nào, hắn cũng đã suốt hai năm không chạm qua, tự nhiên có chút ngượng tay.

Samoyed mới đầu muốn chơi với chủ nhân, sau đó lại phát hiện chủ nhân thế nhưng đang tính toán đem mình trói lại, lập tức lòng bàn chân bơi mỡ chạy vào bếp thêm phiền phức cho Lăng Đạo Hi, Lăng Đạo Hi cứ lo nó sẽ liếm phải cần phải chỗ không nên liếm càng không thể cần, khiến cho cả người đều luống cuống tay chân.

“Chủ nhân cơm xong rồi,” Lăng Đạo Hi đem đồ ăn của Kỳ Đông bưng đặt lên bàn cơm, bản thân thì như lúc trước ghé vào bên chân hắn mà ăn. Phiền toái vừa rồi lại tới nữa, Samoyed thấy trên đất có đồ ăn, nghĩ đương nhiên là phải đến ăn, Lăng Đạo Hi tất nhiên là không chịu, một người một chó cãi nửa ngày, làm cho Kỳ Đông ăn một bữa cơm cũng không yên ổn.

“Ồn cái gì mà ồn!” Hắn một tiếng gầm lên, hai vị này đều ngoan ngoãn ngồi bất động, ánh mắt trông mong nhìn hắn.

“Em lăn lên đây ăn,” hắn chỉ vào Lăng Đạo Hi, lại răn dạy Samoyed, “Mày thành thật đợi ở dưới cho tao.”

Samoyed không tình nguyện nằm xuống, Lăng Đạo Hi thì thụ sủng nhược kinh mà lên bàn ngồi, bất quá không dám giống như Kỳ Đông, chỉ thật cẩn thận chiếm một cạnh bàn.

Độ mặn thức ăn hơi tốt hơn hồi sáng một chút, bất quá Kỳ Đông ăn vẫn không có vị, “Em mua không nổi

muối hay là mua không nổi nước tương?” Hần ném cho anh một miếng thịt, “Tự em ném thử.”

Lăng Đạo Hi cau mày ăn xong lát thịt, một hơi uống hết một ly nước lọc.

“Kháo,” Kỳ Đông chịu không nổi ngoảnh đầu đi, hần xem như đã phát hiện, hệ thống vị giác của gia hỏa này đã hoàn toàn nhạt hóa thành không rồi, cũng không biết hai năm qua em ấy ăn những thứ gì nữa.

“Em lần sau nhất định sửa,” Lăng Đạo Hi xấu hổ nói.

Kỳ Đông lười so đo với anh, cố gắng ăn xong, chén đũa đều đặt xuống, “Mau thu dọn, dọn xong lại đây làm người mẫu.”

Lăng Đạo Hi không rõ cái gì gọi là làm người mẫu, bất quá vẫn bằng tốc độ nhanh nhất quét dọn xong, dựa theo chỉ thị của Kỳ Đông ngồi lên giường.

Kỳ Đông chọn trối chính là một dạng thắt gút thật phức tạp, hơn nữa là năm đó do chính hần sáng tạo ra, hần chính là muốn hạ hạ uy phong Khương Dịch, cho anh ta biết mình không phải khoác lác.

Hệ thống vị giác Lăng Đạo Hi biến hóa rất lớn, hệ thống giác quan lại miễn cảm hết như năm đó, Kỳ Đông trối chưa được vài cái, anh đã bắt đầu cứng, chờ bốn mươi phút sau Kỳ Đông trối xong, hạ thân anh đã ẩm ướt đến rồi tinh rồi mù.

Kỳ Đông đứng trên giường đá anh một cước, “Dương vật chó vẫn tiện như vậy, dâm thủy còn nhiều hơn cả phụ nữ.”

Miệng Lăng Đạo Hi bị băng keo dính điện dán kín, nói không được, chỉ có thể giương mắt lên nhìn hần.

“Nhìn cái mồm chứ nhìn,” Kỳ Đông lại xé một miếng băng dán, đem mắt anh cũng che lại, sau đó cầm lấy di động cuồn cuộn chụp vài tấm, chọn một tấm có góc độ tốt nhất, vừa định phát weibo, mới ý thức được tài khoản không đúng, thoát ra, đăng ký một cái mới, đăng ảnh chụp lên, còn thuận tay tag Lão Thương.

Hần giật băng dán trên mắt Lăng Đạo Hi xuống, “Thưởng thức thưởng thức, không tệ chứ hả.”

Lăng Đạo Hi lúc trước chỉ biết mình đại khái bị trối thành bộ dạng gì, giờ nhìn kỹ lại, càng cảm thấy kỹ xảo của Kỳ Đông cao cấp, đối hần vô cùng sùng bái.

“Tôi phát lên mạng rồi.”

Lăng Đạo Hi hoảng sợ, liền nhìn lại ảnh chụp từ đầu tới đuôi một lần, không chụp tới phần trên mũi, miệng còn dùng băng dán màu đen dán lại, hoàn toàn không nhận ra được bản thân mình, lúc này mới nhẹ nhàng

thở ra.

Kỳ Đông cũng giải phóng cho miệng anh, “Giờ thì tất cả mọi người đều có thể thấy cái dạng ti tiện của em, vui không?”

Lăng Đạo Hi hiểu kì hỏi, “Đây là cái gì nha?”

“Weibo.”

“Weibo là cái gì?”

Kỳ Đông cười giễu một tiếng, quả nhiên mình hồi trưa đoán đúng, “Về mà hảo hảo bổ túc tri thức địa cầu đi, chó sao Hỏa.”

Hắn refresh lại trang, mới đó mà đã có thêm một fan và hai lượt chuyển phát, fan quả nhiên là Lão Thương, chuyển phát cũng chính là anh ta chuyển.

@ Lão Thương: Mợ nó, tên nhóc cậu được a.

Lượt thứ hai:

@ Lão Thương: Bằng hữu mới quen, xuất thân vận động viên, vóc dáng xịn, nhập cửa ‘gia’ (ý nói làm chủ), ai dè thế mà còn là một tay trời giỏi, nhưng mà chuyện mấy cưng tuyệt đối không thể tưởng được là, cậu ta chính là trai thẳng nha.

33. Quyển 2 - Chương 11: Vô Giá

Kỳ Đông tùy tay chú ý (*giống follow ấy*) Lão Thương, sau đó vút di động qua một bên, đem Lăng Đạo Hi bị trói thành bánh chưng ẩn ngả hung hăng làm một lần.

Có lẽ do nguyên nhân bị trói, Lăng Đạo Hi không gọi giường cao giọng như tối hôm trước, mà đổi thành tiếng rên rỉ ỉn ỉn, phối hợp với dây thừng sít sao trói buộc, cường liệt kích phát dục vọng tàn phá của Kỳ Đông.

Hắn đã thật lâu không hưởng thụ qua loại cảm giác này, bạn giường lúc trước không có một ai chịu để cho hắn làm xằng làm bậy như vậy, đã từng nếm trải tình ái kịch liệt, việc lên giường thông thường liền có vẻ tẻ nhạt vô vị, vì thế càng về sau hắn ngay cả tình một đêm cũng càng ngày càng ít, nói chuyện yêu đương bạn gái lại càng không có tâm tư — cái loại mua bán bồi tiếp mười giờ mới có thể chơi một giờ hắn vẫn luôn cho là không có lời, càng hưởng chi hắn ngay cả một giờ này cũng cảm thấy buồn tẻ không thú vị.

Kỳ Đông lật Lãng Đạo Hi qua làm thêm một hiệp, lúc mở trói trên người anh nơi nơi đều để lại hồng ấn màu đỏ sậm, nếu không phải Kỳ Đông có kinh nghiệm, những bộ phận lộ ra bên ngoài cơ thể một chút dấu vết cũng không có, thì chỉ sợ Lãng Đạo Hi ngày mai đều không thể đi làm.

Ngày hôm sau Kỳ Đông tới sở mới nhớ tới chuyện weibo, dùng di động đăng nhập, cư nhiên nhận được vài trăm cái thông báo, lượng fan trong vòng một đêm thêm hai trăm có thừa, chuyển phát lần phản hồi gần hai trăm lượt, cả thư riêng cũng nhận được hơn mười cái.

Hắn trước đây rất ít lên weibo, hơn một năm mà lượt fan cũng chỉ ngoài một trăm, lại còn một nửa là fan ảo*, không nghĩ tới tài khoản mới này vừa đăng cái hình liền trong vòng một đêm phá kỷ lục.

**Nguyên văn là cương thi: Ý chỉ những fan ảo... do hệ thống tự tạo hoặc dùng tiền mua...*

Kỳ Đông nhìn lướt một lần mấy cái chuyển phát và bình luận, nội dung na ná như nhau, đều là cừ quá lợi hại quá, cư nhiên còn có không ít lời cầu được trói, tiếp tục mở thư riêng nhìn qua, thuần một đám người muốn nhận chủ, bên trong các loại số liệu hắn nhìn mà chẳng hiểu gì, ngay cả hình chụpỏa thân không lộ mặt và đặc tả nơi riêng tư cũng có.

Hắn vẫn cho rằng loại bệnh tâm thần giống Lãng Đạo Hi không có việc gì làm tự tìm ngược là một hiện tượng cá biệt, nhưng sau khi bị Khương Dịch một phen kéo vào giới, mới phát hiện quần thể này khổng lồ đến cỡ nào, ngay cả bên cạnh mình cũng ẩn tàng nhiều như vậy.

Thế giới này đã nằm ngoài tưởng tượng của Kỳ Đông rồi, ngày thường ai cũng bên ngoài tốt đẹp bên trong thối nát, cất giấu bao nhiêu thứ bẩn thỉu người ta không thấy được, loại như Lãng Đạo Hi Tiểu Bách Nam nghiêm nhiên có thể xem là tinh anh xã hội rồi, ai mà tưởng tượng ra được bản tính che giấu dưới lớp vỏ ngoài âu phục của họ chứ?

Buổi trưa Lãng Đạo Hi gửi tin nhắn tới.

—— chủ nhân em biết weibo là gì rồi, của ngài tên gọi là gì?

Kỳ Đông quảng cho anh cái tài khoản, bên kia không có động tĩnh, Kỳ Đông nhin không được muốn cười, bụng dạ hẹp hòi như Lãng Đạo Hi, đám bình luận và thư riêng đó cũng đủ cho em ấy ăn vài hũ dấm chua.

Nghĩ đến đây, hắn gác chân lên bàn làm việc, học theo bộ dạng Khương Dịch chụp một tấm ảnh mang giày da, lại phát lên weibo, chẳng được bao lâu, liền thu thật nhiều phản hồi cầu liêm cầu giẫm bẩn, hắn đoán Lãng Đạo Hi cũng nhất định thấy được.

Sau khi tan làm Kỳ Đông ngồi trong xe, lại theo thói quen refresh, lúc này chỉ có chuyển phát bình luận và fan, không có thư riêng. Có người phản hồi bên dưới tấm ảnh giày da, vì cái gì đóng hộp thư riêng, cũng không thiếu người cầu WeChat*, Kỳ Đông lúc này mới phát hiện công năng nhận thư riêng của mình đã bị đóng, ngay cả tư liệu cá nhân đều bị đổi thành ‘Có nô riêng chớ quấy rầy’.

**WeChat là một công cụ liên lạc di động mới và thời trang. WeChat hỗ trợ gửi tin nhắn thoại, video, ảnh và văn bản. Bạn cũng có thể bắt đầu trò chuyện nhóm và tìm những người xung quanh theo dữ liệu vị trí. WeChat hoạt động trên các thiết bị iOS, Android và Symbian.*

To gan lớn mật. Kỳ Đông ở trong lòng mắng một câu.

Lăng Đạo Hi vừa lên xe đã bị Kỳ Đông giũa cho một tăng, “Ai cho em đóng hộp thư riêng của tôi?”

Lăng Đạo Hi ấp úng, “Em sợ họ quấy rầy làm chủ nhân phiền.”

“Có phiền hay không do tôi quyết định, khi nào thì đến phiền em làm chủ? Lại nói chẳng phải là em không để ý cùng chó khác cùng nhau hầu hạ sao?”

Lăng Đạo Hi lập tức cúi đầu, thỉnh thoảng nâng mí mắt quan sát chủ nhân có còn tức giận không, Kỳ Đông thấy bộ dạng này của em ấy liền nhớ tới đồ ngốc Samoyed, lúc phạm sai lầm bị dạy dỗ cũng là một bộ đức hạnh như vậy.

“Cầm trong tay cái gì đó?” Kỳ Đông hồi sáng đã thấy cái hộp trong tay anh.

Lăng Đạo Hi lại cao hứng, “Máy ảnh.”

Kỳ Đông nhìn thoáng qua, cư nhiên còn là một cái SLR*.

**SLR: Single-lens reflex- Máy ảnh phản xạ ống kính đơn, hay hay máy ảnh ống kính rời, là thuật ngữ để chỉ dòng máy ảnh dùng một tấm gương di chuyển được, đặt giữa ống kính và phim để chiếu hình ảnh thấy được qua ống kính lên một màn ảnh mờ để người dùng lấy nét. Đây là dòng máy ảnh phổ thông được hầu hết các nhiếp ảnh gia sử dụng.*

“Mua máy ảnh làm gì?”

“Chụp ảnh.”

Kỳ Đông ngồi trên sofa, tùy Lăng Đạo Hi chụp trái chụp phải giày da mình, sau đó đem ảnh chụp truyền vào laptop, cư nhiên còn xử lý một chút mới đăng lên weibo, một buổi chiều mà thôi, tên này học được cũng không ít.

“Em bệnh thần kinh a,” Kỳ Đông mắng, “Giờ thì lại không ăn giấm?”

“Bọn họ chỉ có thể nhìn mà thôi,” trong thanh âm Lăng Đạo Hi có một chút đắc ý, như đang nói chỉ có mình em là có thể liếm.

Kỳ Đông cười mắg, “Em là tòa soạn báo hả?”

Lăng Đạo Hi ghé vào đùi Kỳ Đông, “Em muốn để người trên toàn thế giới thấy chủ nhân của em ưu tú bao nhiêu.”

“Em cho là người trên toàn thế giới đều biến thái như em?”

Lăng Đạo Hi bĩu bĩu môi, Ít nhất mấy trăm người chú ý ngài đó không nghĩ vậy.

Mấy trăm người chú ý vào một tuần sau đó đã nhanh chóng mở rộng đến bốn số (*ý là trên 10k*), Kỳ Đông nghiêm nhiên trở thành ngôi sao đang lên trong giới, lại vì không thu nô khác, khiến cho hần cùng vị ‘nô riêng’ nhà hần kia có vẻ vô cùng thần bí.

Trên weibo hần, ngoại trừ ảnh chụp các loại chân và giày, thỉnh thoảng còn xen lẫn một hai tấm trói người khiến người ta trông mà nín thở, Lăng Đạo Hi vóc người cao thon, làn da trắng tái bệnh nhược, dùng dây thừng đỏ tươi trói lại, có loại kích thích thị giác mãnh liệt.

Phản hồi bên dưới ảnh chụp, một nửa là muốn cùng Kỳ Đông nghiên cứu thảo luận nghề trói, mấy cái thuật ngữ này nọ, Kỳ Đông xuất thân tay ngang căn bản có xem không có hiểu, cũng không có hứng thú hiểu. Một nửa khác là hâm mộ Lăng Đạo Hi, giờ thì Kỳ Đông có hơi hiểu được hành vi của người này rồi, Lăng Đạo Hi cả đời thu hoạch tán tụng ghen tị ngưỡng mộ từ người ngoài vô số, nhưng phỏng chừng chưa hề có gì liên quan tới vấn đề này khiến em ấy kiêu ngạo đi.

Kỳ Đông giữa trưa nhận được tin nhắn của Lăng Đạo Hi mời hần lên lầu, thư ký tổng giám đốc không biết đã được dặn dò gì, mỗi lần thấy hần đi lên đều lễ phép đứng dậy cúi đầu, chưa bao giờ hỏi ý đồ đến, càng không ngăn trở.

Kỳ Đông như cũ đẩy cửa vào, Lăng Đạo Hi đang cúi đầu xem văn kiện, thấy hần đến, trên mặt lập tức tràn ra ý cười, đứng dậy đón hần qua.

Qua khoảng thời gian này ở chung, Kỳ Đông rõ ràng cảm nhận được biến hóa trên người em ấy, Lăng Đạo Hi lúc trước, trước mặt người ngoài nho nhã lễ độ, trước mặt mình thì cứ như tiểu tức phụ bị ức hiếp, rõ ràng rất muốn lại còn giả bộ thật ủy khuất.

Lăng Đạo Hi bây giờ, đối ai cũng một bộ mặt lạnh nhạt vô tình, cứ như không đem bất luận kẻ nào để vào mắt, chỉ riêng trước mặt mình vĩnh viễn khóe môi mỉm cười, cùng con chó dẫn độn trong nhà cả ngày chỉ biết ngây ngô cười ngu giống nhau như đúc.

“Làm gì?” Kỳ Đông đỉnh đạc ngồi vào vị trí của anh, chân bắt chéo, điệu bộ một chút cũng không kém tổng tài.

“Em gọi thợ đến, đợi lát đo cho ngài một chút được không?”

“Đo cái gì?”

Anh còn chưa kịp giải thích, bên ngoài đã vang lên tiếng gõ cửa, Lăng Đạo Hi nói tiếng mời vào, một người đàn ông trung niên gầy gò đi đến, chào hai người.

“Xin hỏi cần đo cho vị nào?”

Lăng Đạo Hi ra hiệu là Kỳ Đông, người trung niên lập tức đi qua, lấy ra thước dây và viết từ cái vali mang theo.

“Phiền ngài đứng lên một chút được không?”

Kỳ Đông đại khái đoán ra anh muốn làm gì, đứng lên, giang cánh tay, người kia tỉ mỉ ghi lại mỗi một kích thước trên thân thể Kỳ Đông.

Đo xong áo và quần, ông lại mời Kỳ Đông ngồi xuống, tháo giày da của hắn ra, bắt đầu đo số liệu bàn chân hắn càng thêm kỹ càng, thậm chí bao gồm cả chu vi cẳng chân.

Sau khi đo hết toàn bộ, ông cất kỹ công cụ, quy củ gập đầu, “Kích thước đã đo xong, sẽ theo lời ngài phân phó mà làm.”

Lăng Đạo Hi gập đầu.

Chờ người kia đi rồi, Kỳ Đông biết rõ còn có hỏi, “Em lại tính lẩn qua lẩn lại cái gì đúng không?”

“Sắp sang mùa rồi, mua thêm mấy bộ y phục cho chủ nhân,” Lăng Đạo Hi từ ngăn kéo bàn làm việc lấy ra thứ gì đó, lễ độ cung kính đặt trước mặt Kỳ Đông, chờ Kỳ Đông thấy rõ đó là cái gì rồi, nhú mày.

Hai người một trước một sau đi tới bãi đỗ xe ngầm, Kỳ Đông nhấn cái chìa khóa trong tay một cái, xa xa một chiếc xe việt dã chớp đèn hai cái, tựa như đang hưởng ứng lời gọi của hắn.

Kỳ Đông đi hai vòng quanh cỗ xe Hummer đồ tươi, đường nét cương ngạnh hữu lực đó, thân xe uy vũ khí phách, đều tràn ngập khí khái đàn ông.

Hắn mở cửa xe, nắm tay vịn trên trần xe động thân một cái nhảy vào ghế lái, một khắc khi tay chạm đến vô-lăng kia, chỉ cảm thấy máu cả người đều sôi trào, kim lòng không đậu híp mắt lại, đây quả thực chính là chỗ ngồi mà hắn tha thiết ước mơ, không một thằng đàn ông nào ngăn được loại dự hoặc này.

Lăng Đạo Hi đi qua, “Hôm đó em lưu ý thấy chủ nhân nhìn chiếc Hummer đó thêm vài lần, cho nên mới tự chủ trương chọn chiếc này, cũng không biết chủ nhân thích màu đỏ hay màu đen, nếu chủ nhân không hài

lòng, có thể đi đổi.”

Kỳ Đông đảo mắt dạo qua người anh một vòng, một lời không nói.

Hắn từ ghế lái nhảy xuống, khóa xe, không nói một tiếng đi về phía cửa thang máy, Lăng Đạo Hi ngoan ngoãn đi theo phía sau, cũng may giờ này bãi đỗ xe không có ai, bằng không nhất định sẽ bị cảnh tượng chủ thứ (*thứ ở đây chỉ vai vế nhỏ*) điên đảo này khiến cho kinh ngạc.

Lăng Đạo Hi đi theo Kỳ Đông trở lại phòng làm việc của mình, Kỳ Đông lại tựa trên salon, lạch cạch một tiếng, chìa khóa xe bị ném lên bàn.

“Nhiều tiền?”

“Không bao nhiêu tiền, ” Lăng Đạo Hi trả lời giống hệt hai năm trước.

“Không bao nhiêu tiền là bao nhiêu tiền?”

Lăng Đạo Hi biết có muốn giấu cũng giấu không được, nếu thực muốn biết, lên mạng tra một cái là có, liền thẳng thắn nói, “Hơn hai trăm một chút.”

Kỳ Đông cười lạnh một tiếng, “Không tệ ha, hơn hai năm tiền lương của tôi rồi.”

Lăng Đạo Hi khó hiểu, “Cái gì hai năm tiền lương?”

“Lúc trước có người muốn bao dưỡng tôi, đưa giá chính là số đó.”

Kỳ Đông vốn tưởng Lăng Đạo Hi lại sẽ bày ra chút giận hờn, nhưng ngoài dự liệu của hắn, anh chỉ kinh ngạc một chút, tiếp đó lập tức lộ ra biểu tình đắc ý, “Người kia nhất định chưa thấy qua bản nhân ngài, bằng không sẽ không ra giá chỉ nhiều đó.”

Kỳ Đông đập một phát lên bàn, Lăng Đạo Hi lập tức thu liễm vẻ đắc ý, rũ mi thuận mục quỳ tốt.

“Có ý gì, là đem tôi ra bán, nên bắt đầu niêm yết giá rồi?”

Lăng Đạo Hi lập tức lắc đầu, “Không phải ý đó.”

“Vậy là ý gì?”

“Em chỉ là muốn hiếu kính ngài, hi vọng ngài cao hứng.”

Kỳ Đông nghe vậy lại cười lạnh, “Em muốn hiếu kính tôi? Hay là muốn bao dưỡng tôi a?”

Lăng Đạo Hi mím môi, “Ngài tôn quý như vậy, em làm sao bao dưỡng nổi ngài chứ,” anh ngẩng đầu, dùng ánh mắt vô cùng sùng bái nhìn Kỳ Đông, “Trong lòng em, ngài là trân quý nhất, vô giá nhất, tiền tài với em mà nói, là rẻ mạt nhất, là không đáng nhắc đến nhất. Em đem thứ rẻ mạt nhất của mình, tặng cho người vô giá nhất là ngài, đã là một loại bồi nhọ ngài rồi, nhưng tha thứ cho em tư tưởng hạn hẹp, ngoài cái đó ra, em nghĩ không ra phương thức nào tốt hơn để biểu đạt kính ý của em đối với ngài.”

Kỳ Đông niết niết môi anh, “Hai năm không thấy, miệng em đều biến thành ngọt rồi.”

Lăng Đạo Hi cúi đầu, “Kỳ thật hai năm trước, em đã có rất nhiều lời muốn nói cùng chủ nhân, lại thủy chung nói không nên lời. Trong hai năm nay, em vẫn luôn nghĩ, nếu sau này em không còn được gặp chủ nhân nữa, thì những lời này vĩnh viễn không thể nói cùng chủ nhân. Cho nên em quyết định, nếu còn có thể nhìn thấy chủ nhân lần nữa, em nhất định sẽ không keo kiệt ngôn ngữ của mình.”

Anh cầm lấy chìa khóa trên bàn, hai tay dâng lên, “Chủ nhân, ngài có thể thu hạ một chút chút tâm ý nhỏ nhoi này của em không?”

Kỳ Đông bề nghệ nhìn anh, nhân thân Lăng Đạo Hi ướt sũng, trong tay đang nâng một con chim sẽ chết chẳng biết bắt từ đâu được, ánh mắt trông mong nhìn mình, thay vì nói đang cống nạp, còn không bằng nói đang khát cầu hân bố thí.*

**Đoạn này Kỳ Đông liên tưởng đến cảnh em Samoyed dâng chim chết ở nhà.*

Kỳ Đông nhìn chòng chọc anh nửa ngày, mới chẳng thèm liếc mắt cầm chìa khóa lại, trong nháy mắt đó hần như nhìn thấy cái đuôi mà Lăng Đạo Hi huyền hóa ra đang vui sướng lúc lắc, tựa hồ chủ nhân chịu nhận lấy lễ vật chính là khẳng định lớn lao với anh.

34. Quyển 2 - Chương 12: Xe Chấn*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

*Xe chấn: Chắc ai cũng hiểu ha, là dùng để chỉ việc làm chuyện đó trong xe

Tổng Kiệt nhìn thấy xe mới của Kỳ Đông trông mắt cũng biến thành đường thẳng, “Má... Oi...” Y thật cẩn thận vuốt vuốt thân xe, như thể sợ sờ mạnh thì nó hỏng vậy, “Cái thần vật gì đây?”

Y phía trước phía sau quan sát một vòng, tâm tình hâm mộ khó nói lên lời, đây quả thực chính là giấc mộng của mỗi người đàn ông a.

“Anh à anh trúng số độc đắc hả?” Tổng Kiệt tò mò hỏi.

“Xe mượn của người khác,” Kỳ Đông khinh miêu đậm tả nói cho qua.

“Ai hào phóng vậy, cũng cho tôi mượn lái lái a,” y tung tăng chạy đến cạnh ghế lái, “Hắc hắc, anh, anh Đông, cho em mượn đỡ ghiền cái thôi, một ngày? Một giờ? Không không, một chút là được.”

“Nghĩ đẹp nhỉ.”

Kỳ Đông một phen đóng cửa xe, nhót y bên ngoài, Tống Kiệt chưa từ bỏ ý định dán dính mình lên cửa kính xe, “VẬY cho em ngồi một lần cũng tốt a, đưa em về nhà được không? Dù sao cũng tiện đường.”

“Tôi không về nhà.”

“Anh bao nhiêu ngày không về nhà rồi?” Tống Kiệt kinh hô.

Kỳ Đông đã khởi động xe, “Tôi muốn đến trạm sửa xe.”

Kỳ Đông mới vừa đem xe lái vào trạm, liền có một thân ảnh lên đón, cúi đầu khom lưng nghênh tiếp hẳn, thẳng đến khi hẳn từ trên xe bước xuống, người đó mới ngẩng đầu, thấy là Kỳ Đông, giật nảy mình.

“Làm sao vậy?” Kỳ Đông thấy bộ dạng tên nhóc thế này thì rất đã ghiền.

Tiểu Tùng Dương xấu hổ cười bồi, “Vừa rồi không nhận ra, thực xin lỗi thực xin lỗi.”

“Lâu như vậy rồi mà còn chưa kiếm đủ tiền một cái đèn xe?”

“Kiếm đủ rồi kiếm đủ rồi, chính là muốn cùng sư phụ tiếp tục học hỏi kinh nghiệm.”

Kỳ Đông quả thực phải nhìn cậu ta bằng cặp mắt khác, “Xem ra cậu cải tạo không tồi a?”

Tiểu Tùng Dương không nhịn được gật đầu, “Sư phụ có phương pháp chỉ bảo, gì kia, chú này chú mới đổi xe à?”

Kỳ Đông cười mắng, “Ai mẹ nó là chú cậu.”

Tiểu Tùng Dương kiên trì không sửa miệng, “Chú, xe chú mới mua hả? Không tệ a, bài lượng* ít nhất sáu chấm đi.”

*Bài lượng: TA là Swept Volume, từ chuyên ngành, là chỉ số xác định thể tích quét của máy nén, tính bằng lít hoặc cm³ (cc). Bài lượng lớn, có nghĩa động lực tốt. Ở đây là tính bằng L, khoảng 6.0. Xe của anh giống vậy.

Kỳ Đông ừ một tiếng.

“Muốn làm thế nào? Hay để tôi chỉnh chỉnh cho chú?”

“Cậu thì biết cái gì?” Kỳ Đông không vui hỏi.

Tiểu Tùng Dương hắc hắc hai tiếng, “Tôi sẽ chuyển công cụ qua, còn làm thì đã có sư phụ đó thôi.”

Nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến, Tiểu Vương mới vừa lộ cái mặt, Tiểu Tùng Dương lập tức ngoan ngoãn chạy đi làm việc, cả một lời phân phó cũng không cần.

“Cậu được đấy,” Kỳ Đông đối Tiểu Vương cũng có chút thay đổi cách nhìn, tuy lúc trước đã nghe Khương Địch nói, nhưng căn bản không để ý, hôm nay vừa thấy, lời Khương Địch quả nhiên không sai.

“Muốn chỉnh thế nào?” Tiểu Vương dùng cằm hất hất ra dấu về chiếc xe, đại khái đã biết Kỳ Đông là đồng loại, thái độ của cậu ta cũng không khom lưng uốn gối giống lúc trước, trở nên thực tùy ý.

“Sàn xe, tấm bảo hộ, thuận tiện dán thêm tấm film.”

“Dán loại nào?”

“Màu tối nhất, cần loại mà từ bên ngoài cái gì cũng nhìn không thấy ấy.”

Động tác Tiểu Vương quả nhiên rất nhanh nhẹn, quen tay hay việc làm xong cho Kỳ Đông cái một, ông chủ vừa thấy Kỳ Đông liền đẩy mặt cười, không biết lại nhận được chỗ tốt gì từ Tiểu Bách Nam, còn chủ động giảm giá cho hẳn.

Lúc Kỳ Đông lái xe rời đi, trước mặt lái vào một chiếc Audi quen thuộc, chủ nhân chiếc Audi không nhận ra hắn, hai chiếc xe lướt qua nhau, Kỳ Đông ngấm kính chiếu hậu, khóe miệng gợi lên một tia ý cười mỉa mai.

Thứ người cực đoan không tự trọng trên đời thật là nhiều, người cao quý thì không đủ dùng.

Lăng Đạo Hi vừa lên xe liền phát hiện bên trong xe ánh sáng ảm đạm, “Chủ nhân tấm film ngàai dán màu tối quá.”

“Đây chẳng phải là thuận tiện cho em sao?”

Lăng Đạo Hi không hiểu, “Thuận tiện cho em cái gì?”

Kỳ Đông dùng hành động thực tế nói cho anh biết, hắn một phen ôm lấy cổ đối phương, dùng sức áp xuống giữa háng mình, dọa Lăng Đạo Hi kinh hoảng.

“Chủ nhân đây là bãi đỗ xe công ty.”

Kỳ Đông nhướng nhướng mày, tựa như muốn nói SO?

Lăng Đạo Hi dùng dư quang ánh mắt đánh giá xung quanh, kính tông nâu độ lọt sáng cực thấp, vị trí dừng xe lại là một góc không thu hút, anh lúc này mới yên lòng lại, lễ độ cung kính đem bảo bối của Kỳ Đông từ trong khóa kéo móc ra, ngậm vào miệng hầu hạ.

Kỳ Đông thoải mái hừ một tiếng, chỉnh chỉnh chỗ tựa lưng ngả về phía sau, đổi tư thế thoải mái hơn hưởng thụ Lăng Đạo Hi phục vụ.

Đầu lưỡi Lăng Đạo Hi đúng là ngày càng linh hoạt, chuyện này quan hệ mật thiết với việc mỗi ngày hắn ra lệnh cho anh rèn luyện liếm thức ăn lỏng, hắn dám cam đoan nếu đổi lại là một tiểu thư hoặc đào hát kinh nghiệm phong phú, cũng chưa chắc có thể đạt tới trình độ của Lăng Đạo Hi.

Hắn nhắm mắt lại hưởng thụ chốc lát, cự vật dưới khó được liếm đến nổi gân xanh, nộ mạch bành trướng, hắn bắt lấy tóc Lăng Đạo Hi cao thấp dùng sức trều động vài cái mới buông anh ra, “Cởi hết nằm sấp ra phía sau đi.”

Tốc độ Lăng Đạo Hi cởi quần áo lần này nhanh hơn lần trước nhiều, rất nhanh tây trang áo sơmi chất đầy ghế lái phụ, anh vĩnh mông ghé vào chỗ ngồi phía sau, một bộ thiếu làm chờ Kỳ Đông đến thao.

Kỳ Đông không phí chút khí lực liền tìm được một tư thế tốt, lập tức tiến nhập thân thể anh, quả nhiên vẫn là xe lớn rộng rãi, ngay cả xe chần cũng tiện lợi như vậy.

Hắn một bên thao Lăng Đạo Hi một bên mắng anh, “Lăng lờ, mục đích em đưa xe cho tôi chẳng phải vì cái này sao? Thế nào, có phải đạt được mong ước rồi?”

Mông Lăng Đạo Hi bị hắn thúc đến lắc lắc từng trận, tiếng kêu rất phóng đảng.

“Hay là làm ở bãi đỗ xe căn bản không thỏa mãn được em? Không bằng đem xe chạy đến cửa công ty, cửa sổ xe cũng mở rộng, để toàn bộ người trong công ty nhìn cái bộ dạng hạ tiện của tổng giám đốc cao quý lãnh điểm trong lòng họ là thế nào.”

“A a...” Lăng Đạo Hi chịu không nổi kêu lên.

“Bị làm y như đàn bà, em có mất mặt không a? À, thiếu chút tôi đã quên, em căn bản không được coi là người, nhiều nhất là một con chó đực thấp hèn mà thôi.”

Kỳ Đông thao đến mức huyết khẩu anh bị kéo lật ra ngoài, phóng túng rên rỉ liên tục, bên trong xe tiếng làm tình bành bạch rung động, trong không gian nhỏ hẹp tràn ngập hơi thở dâm mỹ.

“Em mà dám làm dơ xe tôi, sau này mỗi ngày dùng lưỡi rửa xe cho tôi, ngay cả bánh xe cũng phải tẩy, có nghe không!”

Lăng Đạo Hi bị hung hăng đè lên ghế nói không ra lời, chỉ đành a a hai tiếng.

Kỳ Đông từng cái từng cái dùng sức xỏ xuyên bí cảnh của anh, làm anh đến thần chí không rõ, sàn xe chiếc Hummer rần chắc, dưới va chạm cường độ này cứ nhiên chỉ rung biên độ rất nhỏ, từ bên ngoài nếu không nhìn kỹ, căn bản nhìn không ra bên trong có người đang tiến hành loại vận động kịch liệt như xe chấn này.

Kỳ Đông làm anh mấy trăm cái, một phát túm lấy tóc anh, xách đầu anh lên, “Có muốn bắn không?”

Lăng Đạo Hi cuống quýt gạt đầu, quên mất tóc của mình còn bị đối phương nắm trong tay.

“Bắn lên đê mê ngồi, tự mình liếm sạch!”

Lăng Đạo Hi được lệnh đặc xá, tay trái lập tức khấn cấp khuấy động phân thân của mình, không được vài cái liền run rẩy bắn ra, hậu huyết trong cơ cực cảm vắt Kỳ Đông đến thích.

Hắn ấn Lăng Đạo Hi quỳ lên đê mê, Lăng Đạo Hi níu lấy chỗ ngồi, vừa vươn lưỡi liếm ô vật mình tạo ra, vừa thừa nhận tiến công mạnh mẽ từ phía sau, không gian nhỏ hẹp khiến thân thể hai người chặt chẽ dán vào nhau, Kỳ Đông mỗi lần chỉ rút được một chút khoảng cách, lại rất nhanh thúc về, như cuồng phong mưa rào liên tục không ngừng công kích điểm G của anh, cơ hồ không kê hở.

Cổ họng Kỳ Đông phát ra vài tiếng gầm nhẹ, đây là dấu hiệu hắn sắp cao trào, Lăng Đạo Hi ăn ý kẹp chặt miệng, dùng dững đạo nóng như lửa chặt chẽ bao trùm tính khí chủ nhân, để hắn có thể hưởng thụ khoái cảm lớn nhất.

Theo sau một tiếng gào như dã thú, tinh dịch nồng đậm của Kỳ Đông thẳng tắp đập lên tròng bích Lăng Đạo Hi, lực lượng cường đại cơ hồ muốn xuyên thấu thân thể đối phương. Hắn lại nặng nề thúc vài cái, đem đồng ‘đạn được’ còn lại một ‘viên’ không chứa bắn vào cơ thể đối phương, trong xe nhất thời an tĩnh đến mức chỉ còn tiếng thở dốc của hai người đàn ông.

“Thích không?” Kỳ Đông mỗi lần xong việc đều phải hỏi, này cơ hồ đã thành thói quen của hắn.

“Thật thích, chủ nhân thật cừ.”

“Còn muốn nữa thôi?”

Lăng Đạo Hi liếm liếm khoe miệng, “Muốn.”

“Muốn cũng không cho em,” Kỳ Đông từ trong cơ thể anh rút ra, đưa tay qua ghế lái phụ cầm quần lót của Lăng Đạo Hi lại, qua quýt ngăn chặn huyết khẩu, “Kẹp tinh hoa của chủ nhân em cho tốt, không được chảy ra làm dơ xe.”

Hắn lại ném áo khoác âu phục của Lăng Đạo Hi cho anh, “Mặc cái này vào, lặn ra đằng trước.”

Lăng Đạo Hi chỉ mặc một chiếc áo tây trang, bên trong và hạ thân hoàn toàn trần trụi, hậu huyết nhét quần lót của chính mình, bò lên ghế lái phụ. Kỳ Đông sớm đã ném hết mấy thứ quần áo khác ra băng sau.

Sắc trời đã hôn ám, Kỳ Đông lái xe, nhưng không về nhà, mà đến dưới chân ngọn núi nào đó ở ngoại ô, giờ này hiếm có người lên núi, họ dọc theo đường quốc lộ lên núi chạy nửa ngày cũng không nhìn thấy một chiếc xe.

Kỳ Đông dừng xe ở bìa một cánh rừng, từ cốp dự bị sau xe lấy ra một sợi xích chó thô to, màu nâu bằng da, vòng cổ bản rộng khoảng hai ngón tay, dây xích từng mắt từng mắt đan vào nhau thành một sợi dài.

Hắn bao cái vòng lên cổ Lăng Đạo Hi, đem anh ăn mặc thiếu thốn cứ vậy kéo xuống xe, Lăng Đạo Hi khấn trương muốn chết, nhưng lại không dám làm trái, chỉ có thể thuận theo theo sát hắn vào cánh rừng, vì sợ hãi, thứ nào đó mềm rũ nằm chen giữa hai chân, ngượng ngùng vô cùng.

Kỳ Đông dắt anh đến bên cạnh một cái cây, ngừng lại.

“Gần đây bảo em dắt chó đi dạo, dắt thế nào rồi?”

Lăng Đạo Hi lập tức ngoan ngoãn trả lời, “Mỗi ngày đều dắt.”

“Tôi cho em dắt khơi khơi vậy sao? Tôi là để em học theo nó, em học xong chưa?”

Lăng Đạo Hi nuốt nước bọt, phảng phất đoán được kế tiếp Kỳ Đông muốn bắt mình làm gì.

“Còn đứng ngây đó làm gì? Sắp xuống cho tôi!”

Lăng Đạo Hi nắm chặt nắm tay, từng chút một quỳ sấp ra đất, nửa ngày cũng không có động tĩnh.

Kỳ Đông cầm đầu này dây xích không phân bua gì giật hai cái, “Còn muốn tôi dạy cho em sao?”

Lăng Đạo Hi khép mắt, như một con chó nâng đuôi phải, nhưng vì khấn trương mà cứ lần lữa không có phản ứng.

Kỳ Đông khoanh tay, “Dù sao tôi cũng không vội, em có rất nhiều thời gian từ từ chuẩn bị, tốt nhất là đợi cho có người đi ngang, mọi người cùng nhau thưởng thức, em mới càng thích.”

Lăng Đạo Hi liều mạng cố gắng, rớt cục dưới cái nhìn chòng chọc của Kỳ Đông, khuất nhục tiểu ra, nghe thấy tiếng dòng nước đập vào thân cây, anh đều hận không thể chui đầu vào đất.

Chờ anh kết thúc, Kỳ Đông mới vừa lòng đá anh một cước gọi là khen ngợi, “Đây mới là chó ngoan.”

Lăng Đạo Hi từ sau khi trở lại xe, hạ thân liền không thể khống chế liên tục bảo trì trạng thái phấn khởi, bị Kỳ Đông thấy được tự nhiên lại là một phen cười nhạo.

“Thế nào, vừa rồi chết sống nín không chịu ra, bây giờ trở về nghĩ lại mới bắt đầu cảm thấy thích vô cùng luôn chứ gì?”

Lăng Đạo Hi bị hấn nói trúng rồi, nhưng thừa nhận thì cũng không được, ngược lại nửa người dưới rất thành thực, càng dựng càng thẳng, chỉ kém chưa kính Kỳ Đông cái chào kiểu quân đội nữa thôi.

Kỳ Đông giễu cợt anh một tiếng, “Thật không hổ là chó hoang, lần sau dắt hai huynh đệ em đi dạo, nhưng đừng có vì giành địa bàn mà đánh nhau a.”

Hắn đem sợi xích ném lên người Lăng Đạo Hi, “Xích chó của em vốn là của nó đó, về nhớ trả cho nó.”

35. Quyển 2 - Chương 13: Tinh Anh

Khi hai người về đến nhà, Samoyed đã đói bụng lắm rồi, không ngừng vây quanh Kỳ Đông vừa xoay tròn vừa kêu ô ô, mấy lần Kỳ Đông suýt nữa giẫm trúng nó.

“Tôi ăn cơm,” Lăng Đạo Hi đem khay đựng thức ăn cho chó bỏ vào chỗ nó thường ăn, Kỳ Đông vừa định nói nó không ăn thức ăn người khác cho, liền thấy Samoyed nhì hàng vèo vèo phóng qua, vểnh mõng ăn

phải nói là vui vẻ.

“Nó cứ nhiên ăn đồ em cho?” Kỳ Đông rất ngoài ý muốn.

Lăng Đạo Hi càng ngoài ý muốn, “Nó vẫn luôn ăn mà, sao vậy?”

Kỳ Đông đảo mắt một vòng qua một người một chó, “Anh em tụi em quả nhiên rất có duyên.”

Dùng xong cơm tối, Kỳ Đông quyết định hảo hảo huấn luyện một chút đôi anh em ăn ý này, hẳn cầm một cái đĩa ném*, quãng ra ai cướp được trước liền được thưởng giấm bụng.

**Đĩa ném: Flying disc, trò này dành cho người chơi nhen.*

Trước mặt Samoyed, sức cạnh tranh của Lăng Đạo Hi hoàn toàn bằng không, anh trơ mắt nhìn Samoyed tung xòe bốn cái chân, vui thích ngậm cái đĩa bị ném trở về, sau đó lật mình một cái nằm ngửa dưới chân Kỳ Đông, hưởng thụ bàn chân to của chủ nhân nhu đến nhu đi trên cái bụng ấm áp mềm mại lại còn xù lông của mình, sâu trong yết hầu phát ra tiếng ư ử thoải mái.

Lăng Đạo Hi hâm mộ nhìn nó, thật muốn nằm ở đó chính là mình.

“Thấy chưa? Em còn không bằng cả một con chó,” Kỳ Đông vào những lúc thế này vẫn không quên châm biếm anh, tùy tay lại vứt cái đĩa ra ngoài, Lăng Đạo Hi vừa định động, chỉ thấy Samoyed lật mình một cái liền xông ra, rõ ràng thể trạng rất lớn, động tác lại như tia chớp, chẳng tốn chút sức đã ngậm cái đĩa vào miệng, tiếp tục cao cao hứng hứng quay về lĩnh công.

Samoyed bị giẫm đến thú tính đại phát, liền ôm đùi Kỳ Đông cọ xát lên xuống.

“Fuck, tình trùng mày lên não à,” Kỳ Đông mắng một câu, “Đến lúc tìm một em chó cái cho mày rồi có đúng không?”

Samoyed không hiểu cái gì là ‘chó cái’, chỉ cảm thấy chân chủ nhân chính là thiên đường, cứ ở đó mà cọ a cọ không biết mệt.

Kỳ Đông quay đầu nhìn thấy Lăng Đạo Hi quỳ gối một bên vẻ mặt không giấu nổi hâm mộ, chỉ cảm thấy buồn cười.

“Sao hả, em cũng muốn cọ?”

Lăng Đạo Hi nhìn Kỳ Đông một cái, trong mắt đều là chờ mong.

“Em nói coi em ngoại trừ biết nói, có gì khác nó không?”

Samoyed ngao ô một tiếng, ý bảo mình cũng biết nói, bị Kỳ Đông một cước đá văng, “Còn cọ! Cọ một quần đầy lông chó rồi mày có giặt cho tao không?”

Kỳ Đông vỗ vỗ ống quần, tầm mắt đảo qua, Lăng Đạo Hi đang nhìn chòng chọc chân hắn, dục vọng trần trụi rất rõ ràng, cũng không hề chú ý thấy chủ nhân của mình đang nhìn mình.

Kỳ Đông liếc xéo anh một lúc lâu, mới ngồi xuống duỗi chân ra, “Đến.”

Lăng Đạo Hi mừng rỡ muốn điên, anh cẩn thận xác nhận nửa ngày Kỳ Đông đúng là kêu mình, lúc này mới cao hứng bò lên, học bộ dạng Samoyed ôm lấy chân Kỳ Đông hưng phấn ma sát, biểu tình mê say vô bì.

“Nhìn em lẳng lơ kia, hắn nên đem cái bộ dạng em lúc này chụp một tấm đăng lên mạng,” Kỳ Đông mắng.

Lăng Đạo Hi đã chìm đắm trong loại khoái cảm khuất nhục này, phỏng chừng lúc này Kỳ Đông mà thật muốn chụp anh cũng sẽ không cự tuyệt.

Kỳ Đông hiểu rõ nhất năng lực tính dục của Lăng Đạo Hi, đoán không quá ba phút người này sẽ buông khí giới đầu hàng. Quả nhiên mới ngoài hai phút, Lăng Đạo Hi đã kêu lên như chó bắn ra, song nhân mê ly nhìn không chuyển mắt gương mặt chủ nhân đã ban cho anh khoái cảm.

Cao điểm qua đi, cảm Lăng Đạo Hi vô lực gác lên đùi Kỳ Đông, thất thần áp lên đó cả một lúc.

“Hồi vị đủ chưa?”

Lăng Đạo Hi thì thảo tự nói, hỏi một đẳng trả lời một nẻo, “Đời trước em tu bao nhiêu phúc, đời này mới có thể làm chó của chủ nhân.”

Dù thanh âm anh không lớn, nhưng vẫn từng chữ rõ ràng truyền vào tai Kỳ Đông, Kỳ Đông cố ý bắt chước giọng điệu của anh, “Đời trước tôi tạo bao nhiêu nghiệp, đời này mới gặp phải con chó ngu ngốc như em.”

Lăng Đạo Hi nâng mí mắt, “Vậy đời này em tiếp tục tu phúc, chủ nhân tiếp tục tạo nghiệp, có được không?”

Kỳ Đông cười đập một phát lên ót anh, “Lăn mợ em đi.”

Chuyện chung thân đại sự của Samoyed giải quyết còn dễ dàng hơn Kỳ Đông dự đoán, một câu hữu* lúc

trước dắt chó đi dạo quen được chủ động liên lạc với hần, tiểu Samoyed cái nhà anh cũng tới kỳ động dục, muốn cùng Kỳ Đông kết cái thông gia.

**Cầu hữu trong ‘hồ bằng cầu hữu’, ý chỉ đám bạn xấu.*

Kỳ Đông không có tâm tư nuôi thêm cún con, cuối cùng thỏa thuận Kỳ Đông lấy chó đực phối giống cho chó cái nhà anh, đổi phương cho Kỳ Đông một ngàn, cún con sinh ra toàn bộ về nhà gái, hai bên ăn ý, gia trưởng hai nhà cứ thế sẵn khoái mua bán hôn nhân của đứa con.

Ngày kế Kỳ Đông liền lái xe chở Samoyed đến nhà của đàn gái, Samoyed chỉ cho là chủ nhân dẫn nó ra ngoài chơi, hưng phấn thò đầu ra ngoài cửa sổ xe, lưỡi thè thiệt dài, bộ dáng muốn bao nhiêu ngu xuẩn có bấy nhiêu ngu xuẩn.

Kỳ Đông nhìn thấy cần nhần nó, “Dem cái lưỡi chó của mày thu lại, coi chừng cô nương nhà người ta chường mắt mày. Hiếm khi thứ phía dưới của mày kia còn có thể kiếm tiền, chờ lát nữa phải hăng hái chút cho tao, trong nhà có một đồ vô dụng đã kéo trị bình quân xuống rồi, mày đừng có khiến chúng ta mất mặt thêm nữa đó.”

Samoyed cái hiểu cái không ngao ô một tiếng, Kỳ Đông bắt đầu hoài nghi loại chó này rốt cuộc là thành phần sói cao hơn, hay là gene chó chiếm đa số, số lần kêu gâu gâu có thể đếm trên một bàn tay, không có chuyện gì cứ ngao ngao suốt.

Hai kẻ bị hại bị ép duyên rốt cục gặp mặt, coi như hài lòng với nhau, cũng không ỡm ẹo gì, ngử ngử xong liền làm, hai tên chủ nhân cũng không thèm né tránh, đều tự châm điều thuốc, nuốt mây nhả khói đứng ngoài nhìn mà học hỏi.

Kỳ Đông giờ mới biết đối phương họ Từ, hơn hần năm sáu tuổi, dứt khoát gọi anh là lão Từ. Hai người trước kia cũng có rất nhiều đề tài chung để nói, nuôi chó cùng giống, đi xe cùng hiệu, cả đội bóng rổ yêu thích cũng nhất trí, hai người trò chuyện trò chuyện, liền nói tới nghề nghiệp hai bên.

“Anh là bác sĩ tâm lý?” Kỳ Đông biết chuyện này thì thập phần kinh ngạc, từ bề ngoài một chút cũng nhìn không ra.

“Thế nào, ngạc nhiên lắm sao? Tôi có giấy phép hành nghề đó.” lão Từ cười nói, “Bất quá ai sau khi biết chuyện này phản ứng đầu tiên cũng y chang cậu, chẳng lẽ bộ dạng tôi rất không đứng đắn sao?”

Kỳ Đông lại đánh giá anh một phen, thẳng thắn gật đầu, “Có chút.”

Lão Từ cười nện cho hần một quyền, “Cậu nếu cần tư vấn tâm lý cứ tìm tôi, tôi không thu tiền cậu.”

Đường nhìn Kỳ Đông quét qua hai em chó đang bận rộn giao phối kia, “Tôi đúng là có chuyện không hiểu.”

“Nga? Nói nghe coi.”

Kỳ Đông gầy gầy tàn thuốc lên đất, “Anh nói vì cái gì có người hảo hảo làm người thì không chịu, cứ muốn làm chó?”

Lượng tin tức trong lời này quá lớn, lão Từ mất chút thời gian mới xử lý được hẳn muốn hỏi cái gì, “Cậu đang nói tới Masochism*?”

**Masochism: Khổ dâm, chữ Masochist là người mắc chứng Khổ dâm, viết tắt là M mà chúng ta hay nói đó.*

Kỳ Đông nghe không hiểu, “Nói tiếng người.”

Lão Từ lại vui vẻ, “Chính là thích bị hành hạ, lúc bị người khác sỉ nhục sẽ sinh ra hưng phấn tình dục, cậu hỏi cái này phải không?”

“Đúng vậy, tôi muốn biết bệnh này làm sao lại mắc phải,” không chờ lão Từ mở miệng, hẳn đã dựng thẳng bàn tay, “Thuật ngữ chuyên ngành tôi nghe không hiểu, xin trả lời đại chúng dễ hiểu.”

“Cái này hử,” lão Từ cười híp mắt cân nhắc, “Nghiêm khắc mà nói cũng không tính là bệnh, căn nguyên thì nhiều lắm, trong y học không có nguyên nhân tuyệt đối, trên tâm lý học lại càng không có.”

“Cử vài ví dụ coi?”

“Ví dụ như... Có người trời sinh đã có khuynh hướng phương diện này, có người về sau mới bị bạn tình cải tạo, có người khi chưa biết gì về tình dục bị giáo dục quan niệm sai lầm...”

Kỳ Đông lắc đầu, “Đều không giống, anh nói tiếp đi.”

“Tuổi thơ gặp phải chấn thương tâm lý, cha mẹ bất hoà, bạo lực gia đình.”

“Còn gì nữa không?”

Lão Từ nghĩ nghĩ, “Còn có một loại người từ nhỏ đến lớn đều thuận buồm xuôi gió, chưa hề trải qua thất bại nào, mọi phương diện đều rất ưu tú, chỉ số thông minh cao, bằng cấp cao, địa vị xã hội cao, người như thế cũng thuộc nhóm có tỉ lệ mắc chứng cuồng ngược đãi cao.”

Kỳ Đông nheo mắt lại, “Chính là cái này, anh giảng giảng cho tôi tỉ mỉ hơn chút đi.”

Lão Từ cũng nghiêng đầu, “Cậu còn muốn phải giải thích đại chúng dễ hiểu, để tôi nghĩ nghĩ coi nên nói

thế nào đã.”

Anh dứt khoát đi đến cạnh giá để đồ, tùy tay cầm lấy vài vỏ sò trang trí được bày biện trên đó, một cái đặt bên tay trái, một cái để qua bên phải, “Giả dụ đây là hai cực đoan tâm lý trên dưới của con người,” anh lại lấy vỏ sò thứ ba đặt ở giữa, “Người bình thường, ở vào vị trí trung gian này là thoải mái nhất, càng hướng xuống, địa vị càng thấp, áp bức phải chịu cũng càng lớn; càng lên cao, địa vị càng cao, áp lực phải thừa nhận cũng càng nhiều.”

Vỏ sò trong tay lão Từ theo lời anh di động trái phải, “Tâm lý con người sẽ tự động điều tiết, khi lên tới độ cao không thể thừa nhận, sẽ chủ động tìm kiếm phương thức hạ xuống, cách mặt đất càng xa, gia tốc lại càng lớn, phương thức giải phóng tự ngã lại càng cực đoan, trái lại cũng giống vậy.”

“Bất cứ bên nào nếu đạt tới cực hạn, đều rất dễ dàng xảy ra sự cố, nói thí dụ như,” anh đem vỏ sò ở giữa chuyển qua tận cùng bên trái, “Một người bị áp bức thời gian dài mà lại trầm mặc ít lời không biết cách phóng thích, bùng nổ của y là đáng sợ nhất, cho nên hung thủ giết người trong vài vụ án lớn, thường là khiến người ta không thể ngờ tới, vì ngày thường mọi người đều cảm thấy y là người hiền lành.”

Vỏ sò chuyển đến chỗ hơi chệch về bên trái, “Một số ít người ở dưới đáy xã hội, càng dễ sinh ra tâm lý muốn thi ngược (*thực hiện hành vi bạo lực*), bởi vì thời gian dài phải thấp kém phục tùng, tự nhiên là sẽ khát vọng đem người khác giẫm nát dưới chân.”

Người Kỳ Đông nghĩ đến đầu tiên là Tiểu Vương.

”Tương phản, những tình anh xã hội được mọi người hâm mộ ghen tị, vì đứng trên cao, áp lực lớn, ngược lại càng dễ phát triển thành cuồng thụ ngược (*thích bị hành hạ, để vậy trái nghĩa với ‘thi ngược’ bên trên cho dễ hiểu*), thông qua việc bị người khác vũ nhục giẫm đạp, đạt tới sự cân bằng tâm lý.”

Lão Từ ném vỏ sò, “Kỳ thực hoạt động SM này, vốn là do quý tộc trước kia khởi xướng, bọn họ từ khi sinh ra liền cao hơn người khác một bậc, không người nào dám nghiêm khắc với bọn họ, dần dà tâm lý thể nào cũng vụn vỡ, vì thế biến ra cách giảm sức ép cho mình thôi.”

Kỳ Đông vẫn còn đang suy tư, lão Từ thấy hắn nghe rất chuyên tâm, tò mò hỏi, “Sao cậu lại quan tâm cái này dữ vậy, chẳng lẽ cậu...”

“Không, là một...” Kỳ Đông dừng một chút, “Người bạn của tôi.”

Lão Từ cúi đầu cười cười, đột nhiên không hề báo trước đặt tay lên vai Kỳ Đông, Kỳ Đông quay đầu liếc (*cái tay*) một cái, lại nhìn về phía lão Từ, không rõ trong hồ lô tên này bán thuốc gì.

Lão Từ lấy tay ra, “Cậu biết không, tới chỗ tôi tìm tư vấn, tám chín phần mười đều mở đầu bằng ‘tôi có một người bạn’, trên thực tế đều là nói tới chính mình, đây cũng là một loại tâm lý trốn tránh thông thường.”

Mắt Kỳ Đông lộ ra quang mang nguy hiểm, “Anh sẽ không phải cho rằng tôi...”

Lão Từ lập tức chuyển đổi ý tứ, “Bất quá tôi vừa rồi thử một chút, liền biết ngay cậu không phải, loại người cậu vừa hỏi, dù bệnh trạng có nghiêm trọng thế nào, trong xương cốt vẫn rất ngạo mạn, sẽ không tùy tiện cùng người khác phát sinh tiếp xúc thân thể, trừ phi...”

“Trừ phi?”

“Là người mà người đó cho phép, hơn nữa nhất định phải là kẻ mạnh.”

Samoyed không hổ là do Kỳ Đông nuôi lớn, lần đầu tiên xách thương ra trận liền nhất triển hùng phong, một chút cũng không làm mất mặt Kỳ gia.

Lúc Lão Từ tiễn họ ra ngoài, còn phóng khoáng mời Kỳ Đông có rảnh lại đến làm khách.

“Vấn đề người bạn của cậu, tuy không thể trị tận gốc, nhưng không phải không thể truyền giảm, lần sau cậu tới, tôi lại giảng giải căn kễ cho cậu phải trị liệu thế nào.”

“Trị? Vì sao phải trị?”

Lão Từ buồn bực, “Chẳng lẽ nguyên nhân cậu hỏi tôi không phải là vì muốn giúp bạn cậu chữa bệnh?”

“Không, đương nhiên không cần.”

Hắn nghĩ nghĩ, lại nhấn mạnh lần nữa những lời này, “Tôi cảm thấy như vậy rất tốt, không cần trị.”

36. Quyển 2 - Chương 14: Phơi Sáng

Kỳ Đông làm xong công việc buổi chiều, ngẩng đầu vừa lúc cách tầm kính nhìn thấy Lăng Đạo Hi đang tiễn khách, người trung niên kia cùng Lăng Đạo Hi bắt tay nói tạm biệt, ra cửa trước còn vươn tay, đại khái là muốn vỗ vai Lăng Đạo Hi. Lăng Đạo Hi nghiêng người một cái, thuận thế làm một thủ thế ‘mời’, bất động thanh sắc tránh được cử động của đối phương.

—— loại người cậu vừa hỏi... sẽ không tùy tiện cùng người khác phát sinh tiếp xúc thân thể, lời lão Từ hiện lên trong đầu Kỳ Đông, Lăng Đạo Hi đã quay trở về, Kỳ Đông ngồi tạm một lát, cũng vào thang máy lên tầng cao nhất.

Khi hắn tiến vào văn phòng tổng giám đốc, bên trong không có người, từ gian phòng nghỉ kế bên truyền

đến tiếng nước. Hắn theo thanh âm rề rà đi qua, quả nhiên Lăng Đạo Hi đang đứng trước bồn rửa tay.

Kỳ Đông nhìn đồng hồ, từ lúc người khách kia rời đi đến hiện tại đã qua một khắc (15'), nói cách khác Lăng Đạo Hi rửa tay ít nhất cũng mười phút rồi, hai năm trước hắn đã phát hiện đối phương có khiết phích, cho dù là phòng ngủ bản thân không ở cũng luôn quét tước đến không nhiễm một hạt bụi, sau lần này trở về, bệnh trạng hình như càng nghiêm trọng hơn.

“Rửa nữa thì da cũng bị rửa trôi,” hắn hai tay cầm túi tựa vào khung cửa, biếng nhác mở miệng.

Lăng Đạo Hi cả kinh quay đầu, anh thế mà đến giờ phút này mới phát hiện sự tồn tại của Kỳ Đông, “Sao ngài lại đến đây?”

“Không có việc gì không thể tới sao?”

“Đương nhiên không phải,” Lăng Đạo Hi nhanh chóng khóa nước, dùng chiếc khăn treo trên tường lau lau tay, đi tới, “Ngài muốn dọn lên đây làm việc luôn cũng được.”

Kỳ Đông nhếch nhếch khóe môi, từ chối cho ý kiến.

“Tay,” hắn không đầu không đuôi nói một chữ, làm Lăng Đạo Hi cũng lơ mờ.

“Giơ lên cho tôi xem, ” hắn lại nói.

Lăng Đạo Hi theo lời hắn chìa tay phải ra, vừa bắt tay cùng người khác chính là bàn tay này, da đương nhiên không bị rửa trôi, bắt quá có hơi nhăn nheo.

Kỳ Đông điểm cảm một cái, “Để xuống đất.”

Lăng Đạo Hi không biết hắn muốn làm gì, nhưng vẫn ngoan ngoãn nghe theo.

Kỳ Đông nâng mũi chân, giẫm lên tay Lăng Đạo Hi nghiền nghiền, đem bàn tay vừa mới rửa sạch lại đập cho bẩn.

“Giờ thì sạch sẽ rồi chứ?” Kỳ Đông hỏi.

Lăng Đạo Hi ôm tay mình đứng lên, cư nhiên còn có điểm cao hứng, mím môi cười gật gật đầu.

“Liếm chân em còn không cảm thấy bẩn, cùng người ta nắm cái tay em liền chịu không được,” Kỳ Đông móc mĩa.

Lăng Đạo Hi không đồng ý, “Tay người khác sao có thể đánh đồng với chân ngài.”

Kỳ Đông thỉnh linh nâng tay, khoát lên vai Lăng Đạo Hi, Lăng Đạo Hi vẫn không hề nhúc nhích, thấp đầu nhìn một cái, lại nghi hoặc nhìn về phía hắn.

“Chủ nhân ngài làm sao vậy?” Lăng Đạo Hi cảm thấy Kỳ Đông hôm nay có chút kỳ quái, mở miệng hỏi.

“Không có gì, ” Kỳ Đông làm như không có việc gì thu hồi tay, một lần nữa đút vào túi quần.

Nếu Kỳ Đông đã nói vậy Lăng Đạo Hi liền không hỏi nữa, chỉ hướng hắn hội báo, “Chủ nhân tối nay em có bữa tiệc xã giao, về trễ một chút.”

“Đã biết.”

Buổi tối lúc Lăng Đạo Hi về đến nhà thì đã muộn, anh uống rượu hơi nhiều, bước chân hơi loạng choạng, trời thì tối, dưới chân vấp vào cục đá, suýt nữa ngã chúi.

Lái xe thấy thế vội vàng đến đỡ, tay còn chưa đụng tới đối phương liền bị anh hất ra.

“Đừng động vào tôi!” Anh thấp giọng la một câu.

Lái xe sợ tới mức vội vàng thu tay, thật cẩn thận theo sát phía sau anh, sợ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Trước mắt Lăng Đạo Hi choáng váng, ấn mắt mãi nửa ngày cũng không mở được cửa, lái xe vừa định lên giúp, cửa lại tự mở ra, có người trong nhà đứng ngược sáng, gương mặt ngũ quan đều giấu trong bóng tối, chờ lái xe cẩn thận nhận ra rõ rồi, kinh ngạc đến không khép được miệng.

Kỳ Đông đuổi tay ra, trực tiếp kéo Lăng Đạo Hi vào nhà, lúc này Lăng Đạo Hi một chút cũng không cự tuyệt bị người chạm, mềm nhũn ngã vào lồng ngực hắn.

Thấy lái xe còn đứng đó phát ngốc, Kỳ Đông diện vô biểu tình nói một câu, “Cậu có thể đi rồi.”

“A? Nha...” Lái xe vẫn bị vây trong trạng thái nửa chân không, cửa lại rầm một tiếng sập trước mặt y.

Cậu ta nhéo nhéo chính mình, xác nhận không có đang mơ, vậy chó tình huống gì đây, vị vừa rồi kia chẳng lẽ không phải đồng nghiệp phòng thị trường trong công ty họ sao?

Kỳ Đông xách cổ áo Lăng Đạo Hi ném anh vào phòng tắm, “Không uống được thì đừng uống nhiều như vậy, em cái dạng này nhìn giống cái gì.”

Lăng Đạo Hi lắc đầu, “Đồ ăn mặn lắm.”

“Bắt đầu từ ngày mai mỗi ngày uống một lạng nước tương, coi em còn mặn với chả không mặn hay không,” hấn nắm khăn tắm ném lên đầu anh, “Tắm sạch rồi ra, không được khiến cho một phòng đầy mùi rượu.”

Lăng Đạo Hi ngồi trên nền gạch gập gật đầu, Kỳ Đông sập cửa liền đi ra ngoài.

Qua nửa giờ, phòng tắm một chút động tĩnh cũng không có, Kỳ Đông mở cửa nhìn thoáng, gia hỏa kia lại có thể vẫn duy trì tư thế khi hấn rời đi, dựa vào bồn tắm ngủ mất, hấn không chút khách khí một cước đem anh đập tỉnh.

“Bảo em tắm rửa, có bảo em ngủ sao?”

Lăng Đạo Hi giật nảy mình, vì tác dụng của cồn mà phản ứng chậm chạp, “A, thực xin lỗi...”

“Lẽ nào còn muốn tôi tắm cho em?” Kỳ Đông quát tháo anh.

Lăng Đạo Hi đương nhiên không dám, “Không cần không cần.”

Kỳ Đông lại đập văng cửa, đến phòng khách xem TV.

Chờ Kỳ Đông lại nhớ tới kiểm tra, trở lại phòng ngủ, phát hiện Lăng Đạo Hi tắm rửa xong tóc còn ướt sũng đã lăn nữa cuộn thành một đoàn, ngay cả chăn cũng chưa đắp liền nằm trên tấm thảm trên sàn ngủ say. Samoyed leo đèo theo sau chủ nhân vào phòng phát hiện địa bàn mình bị người ta chiếm, phi thường bất mãn, ô ô tìm chủ nhân khiếu nại.

“Kêu cái gì, bộ mày không có ổ sao?” Kỳ Đông xua nó ra.

Samoyed thà chết không theo, dám chạy tới cạnh Lăng Đạo Hi dùng thân thể chen chúc với anh, muốn đuổi anh đi.

“Tôi sao lại nuôi hai đứa ngu xuẩn như vậy,” Kỳ Đông không còn cách nào khác đi qua, cúi người bế Lăng Đạo Hi lên, mắng một câu, “Thực mẹ nó nặng.”

Hấn ôm Lăng Đạo Hi đi được hai bước, dùng sức một cái ném anh lên giường, Lăng Đạo Hi thẽ mà cũng không tỉnh, lăm bằm hai câu, tìm một tư thế thoải mái ngủ tiếp.

Kỳ Đông cũng mệt, lười đi so đo tên này nằm chỗ nào, ngả đầu liền ngủ, một giấc thẳng tới sáng.

Lăng Đạo Hi mơ mơ màng màng tỉnh dậy, mở mắt vừa nhìn, gương mặt say ngủ của Kỳ Đông xuất hiện gần trong gang tấc, sợ tới mức trái tim đột nhiên ngừng đập, không chút nghĩ ngợi liền lùi ra sau, không nghĩ tới bản thân đang nằm ở rìa giường, lập tức rớt xuống đất, phát ra một tiếng ‘bịch’ thật lớn. Samoyed ngủ trên sàn nhà bên cạnh bị dọa lẫn mình dậy, Kỳ Đông càng trực tiếp, một cái gối đầu bay tới.

“Mới sáng sớm, ồn ào cái gì!”

Kỳ Đông xoay người lại ngủ tiếp, Lăng Đạo Hi còn nằm nguyên chỗ cũ mà hoảng hốt, anh cố sức nhớ lại, cũng nhớ không ra chuyện đêm hôm trước, mình sao lại nằm ngủ bên cạnh Kỳ Đông? Anh ôm đầu, say rượu khiến đầu anh đau đến muốn nổ, chỗ xương cột vì té xuống đất cũng truyền đến từng trận đau đớn.

Samoyed thấy Lăng Đạo Hi, liền quần quít lấy anh muốn ăn điểm tâm, Lăng Đạo Hi cho nó ăn, vọt đi tắm rửa, lúc này mới thanh tỉnh một chút, thay một bộ đồ thể thao hưu nhàn màu trắng, xuất phát dẫn chó đi dạo.

Lăng Đạo Hi vừa chạy bộ vừa nhớ lại, nhưng anh chỉ nhớ được chuyện Kỳ Đông mở cửa cho mình, đoạn ký ức sau đó cứ như bị xóa đi, anh tắm thế nào, làm sao lên giường, đều không có chút ấn tượng.

Một con mèo đi ngang, cắt đứt hồi ức của anh, Samoyed liều mạng muốn đuổi theo, chó trượt tuyết lúc bùng nổ khí lực không giống như bình thường, Lăng Đạo Hi ngớ ra kéo nó không kịp, dây thừng thiếu chút nữa thoát khỏi tay.

“Không được chạy!” Lăng Đạo Hi cuối cùng túm vòng cổ của nó, ngồi xổm xuống ôm lấy cổ của nó, “Ai cho phép mày khi dễ tiểu động vật?”

Samoyed cũng không đuổi mèo nữa, thè lưỡi liếm tới liếm lui trên mặt Lăng Đạo Hi, anh bị liếm đến ngứa, cười đưa tay chặn lại, “Đừng liếm, nè, đừng liếm!”

Nhắc tới cũng khéo, có hai nữ nhân viên trong công ty cũng tới đây tập thể dục buổi sáng, bộ dạng Lăng Đạo Hi vốn đã chọc người chú mục, bề ngoài Samoyed cũng không hề điệu thấp chút nào, hai cô gái bị động tĩnh bên này hấp dẫn lại, thiếu chút nữa là kinh hãi đến rớt tròng.

“Đó là tổng giám đốc của chúng ta sao?” Một người vô cùng hoảng hốt hỏi.

“Hình như đúng rồi đó...” Người còn lại lẩm bẩm phụ họa.

Hai người đưa mắt nhìn nhau, không hẹn mà cùng lấy điện thoại di động ra chụp ảnh đăng lên weibo.

Thứ hai kể đó, Tổng Kiệt đi vào công ty, phía sau còn đi theo một người bạn có qua lại làm ăn, hai người hẹn nhau tới bên này ký hợp đồng trước, sau đó lại qua bên công ty người kia ký hợp đồng.

Sáng nay bầu không khí trong văn phòng cũng trước đó khác biệt rất lớn, cơ hồ tất cả mọi người đều đang chen chúc trước một cái máy vi tính, thì thầm với nhau không biết đang thảo luận cái gì.

“Nhìn cái gì đấy?” Tống Kiệt thấy mọi người coi hết sức chuyên chú, lớn tiếng hô.

“Đang nhìn tổng giám đốc, không thể tưởng được một người nghiêm túc như anh, thế mà nuôi nguyên một con gấu trắng to đùng.”

“Là Samoyed á đồ ngu.”

“Tôi vẫn là lần đầu tiên thấy tổng giám đốc mặc thường phục oa, anh ta mặc thường phục vào nhìn cũng không quá khó tiếp cận.”

“Càng không tin được chính là, anh cư nhiên biết cười! Biết cười a!”

“Thì ra tổng giám đốc cười lên là thế này, đẹp trai quá!” Một cô nàng hoa si nói tiếp.

Đại thúc qua đường, “Tôi nói chớ, này căn bản không phải là tổng giám đốc, chỉ là một người bộ dạng giống cậu ta mà thôi.”

Lập tức có người phản bác, “Chú thấy hai người mà giống nhau đến mức này chưa? Trừ phi là song sinh.”

Một đám người tranh luận không ngớt, Tống Kiệt cũng sắp tới coi, hoảng sợ, “Đây không phải Tiểu Bạch sao?”

“Ai là Tiểu Bạch?”

“Đây là chó của Kỳ Đông a.”

Mọi người ba mồm bảy miệng nói, “Không thể nào, Samoyed lớn lên đều một dạng, anh nhất định nhìn lầm rồi.”

“Không có khả năng,” Tống Kiệt nói rất chắc chắn, “Tôi là nhìn Tiểu Bạch lớn lên, ở cùng nó một năm, dù ném nó vào trong đồng Samoyed, tôi cũng nhận ra được.”

“Mới không tin, ” một nữ đồng sự cảm thấy tên này đang khoác lác, “Chó Kỳ Đông nuôi sao lại đi cùng tổng giám đốc được, tuyệt đối là anh lầm.”

Bạn của Tống Kiệt lúc này cũng đi tới, nhìn thấy người trong hình thì ngẩn ra, “Đây không phải Lăng Đạo

Hi sao?”

Mọi người đều quay đầu lại nhìn thẳng cậu ta, “Anh quen tổng giám đốc của chúng tôi?”

Người kia lập tức trở thành tiêu điểm mọi người chú mục, ngay cả nói chuyện cũng có hơi khấn trương, “Không, không sai a, tôi với cậu ấy là bạn thời đại học, chúng tôi cùng lớp, cậu ấy là lớp trưởng lớp chúng tôi.”

“Chắc không trùng hợp vậy chứ,” mọi người vây lại, “Tổng giám đốc hồi đại học là dạng gì?”

“Thì, thì thành tích rất tuyệt, năng lực cũng rất mạnh a,” cậu ta cào cào tóc, “Đúng rồi mọi người mới này có phải còn nhắc tới Kỳ Đông? Lẽ nào cậu ấy cũng làm trong công ty mọi người?”

Một đám lại càng kinh ngạc, “Kỳ Đông anh cũng quen?”

Kết quả người này còn kinh ngạc hơn cả mọi người, “Mọi người cùng công ty mà cũng không biết? Kỳ Đông cũng học lớp chúng tôi, cậu ta cùng Lăng Đạo Hi không chỉ là bạn học cùng lớp, còn ở chung một phòng ngủ nữa đó.”

37. Quyển 2 - Chương 15: Come Out

Kỳ Đông vào văn phòng, cũng cảm giác được không khí thật khác với ngày thường, mọi người vốn đang tụ lại một chỗ, sau khi nhìn thấy hắn nhất thời lập tức giải tán, đều trở lại chỗ ngồi của mình, thỉnh thoảng còn trộm liếc nhìn qua bên này.

Hắn sinh lòng nghi hoặc, bất quá vẫn bất động thanh sắc, lúc này chợt nghe có người chào mình, “Đông tử!”

Hắn theo âm thanh quay đầu qua, phân biệt nửa ngày, mới nhớ ra đây là đồng học hồi đại học của mình, quan hệ không phải đặc biệt tốt, sau khi tốt nghiệp liền không còn liên lạc.

“Sao cậu ở đây?” Kỳ Đông hỏi.

“Tôi tới bàn bạc chút chuyện,” đồng học cũ đi tới, “Thì ra cậu làm việc ở đây a, hồi đó không phải mọi người đều đồn cậu muốn vào đội tuyển tỉnh sao?”

“Quá mệt, không đi.”

Đồng học cũ chắc lưỡi hai tiếng, “Tiếc nhỉ, đúng rồi, nghe nói lớp trưởng cũng thuộc công ty các cậu?”

Kỳ Đông đại khái đoán được chuyện gì xảy ra, thản nhiên ừ một tiếng.

“Trùng hợp thật, đồng học tốt nghiệp đã lâu không gặp, lớp trưởng cũng chẳng nói tổ chức tụ họp gì cả... A, chết rồi,” người đó vỗ đùi, “Thiếu chút nữa quên mất tôi còn có việc, mấy giờ rồi?”

Cậu ta xắn tay áo lên, lại phát hiện mình đã quên đeo đồng hồ, liền vội vàng lục di động, thuận miệng hỏi, “Có đồng hồ không?”

Tổng Kiệt vừa mới ký xong hợp đồng cũng chạy tới, vừa định nói mình có đồng hồ, chỉ thấy Kỳ Đông giơ cổ tay lên nhìn thoáng, “Tám giờ rưỡi.”

Tuy chỉ xem qua hai giây, Tổng Kiệt vẫn thiếu chút nữa đem hai tròng mắt tròng tới lọt ra ngoài.

“Hồng rồi hồng rồi, trễ mất rồi,” đồng học cũ tiếp nhận hợp đồng trong tay Tổng Kiệt, vội vàng vàng muốn ra ngoài, cáo từ Kỳ Đông, “Có rảnh liên hệ nhé.”

Kỳ Đông gật đầu một cái.

Tổng Kiệt cũng nhanh chân đuổi kịp, đi ngang qua Kỳ Đông thì vỗ bóp lên vai hắn, chìa ngón trỏ không ngừng cách không chỉ chỉ vào hắn, chỉ nửa ngày mới nghẹn ra một câu, “Chờ quay lại tôi lại tra khảo anh.”

Kỳ Đông nhìn theo hai người kia một trước một sau vội vàng đi rồi, lúc này mới chậm rì rì trở lại bàn làm việc của mình, tầm mắt hắn đảo qua xung quanh, lập tức thật nhiều người hoặc quay mặt hoặc cúi đầu hoặc hát nhảm, làm bộ như vừa rồi không có đang nhìn dáng vẻ của hắn.

Hắn mở máy tính, vừa online, một đồng nghiệp quan hệ không tệ liền chọt hắn trên MSN:

—— Lương mỗ: Đông tử, cậu có chuyện lớn rồi!

—— Kỳ Đông: làm sao vậy?

Bên kia rất nhanh gửi qua một đường link, Kỳ Đông điểm vào, là hình chụp chung của hai con chó ngốc, trắng như nhau, cười ngu như nhau, y như song sinh.

—— Lương mỗ: Đó thực là chó của cậu?

Tuy Kỳ Đông không biết hắn hỏi là con nào, bất quá vẫn trả lời:

—— Kỳ Đông: Ờ.

—— Lương mỗ: Cậu cùng tổng giám đốc thực sự là đồng học?

—— Kỳ Đông: có vấn đề gì sao?

—— Lương mỗ: Sao cậu không nói với chúng tôi!

—— Kỳ Đông: này thì có cái gì cần nói!

Đối diện phát tới một cái biểu tình ‘phát điên’.

—— Lương mỗ: Tôi chạy báo cáo đã, nói sau!

Kỳ Đông biết việc này khẳng định chưa xong, quả nhiên, buổi trưa Tống Kiệt trở lại, nhất quyết không để y mời cơm không được, hai người chọn một quán ở phụ cận công ty, vừa ngồi xuống còn chưa kịp gọi món, Tống Kiệt đã hùng hổ bắt đầu.

“Đông tử, à không, anh Đông, tôi nói chớ anh giấu cũng đủ sâu a, có còn coi tôi là anh em không?”

Kỳ Đông dù bận vẫn thông dong uống trà, “Tôi giấu cái gì?”

“Anh còn giả bộ? Làm bạn học với tổng giám đốc, chuyện lớn như vậy mà anh cũng không nói cho tôi biết?”

Kỳ Đông khinh thường, “Làm bạn học với tổng giám đốc cũng gọi là chuyện lớn? Vậy tầm bạn học với thủ tướng chẳng phải sẽ hù chết cậu?”

“Không được nói sang chuyện khác!” Tống Kiệt đặt ly cái cạch xuống, “Bạn học của anh sau đó còn nói với tôi, anh với tổng giám đốc hồi trung học chính là học cùng trường, đại học ở chung một phòng ngủ, sau đó lại còn cùng ra ngoài thuê chung nhà?”

“Cậu trở nên nhiều chuyện như vậy từ lúc nào?”

“Hồi cuối tuần tôi tới nhà anh, chủ cho thuê nhà nói anh đã sớm dọn đi rồi.”

“Ừm hửm?”

Tống Kiệt vỗ cái bàn, thân mình nghiêng tới trước, y như đang bức cung, hung hăng nói, “Thành thật khai

báo, có phải anh dọn vào ở chung với tổng giám đốc không?”

Y nghĩ Kỳ Đông chắc chắn sẽ không thừa nhận, hoặc ít nhất sẽ có thần sắc luống cuống, ai ngờ Kỳ Đông mặt không đổi sắc, nửa điểm do dự đều không có, “Phải.”

Tổng Kiệt hít sâu một hơi, “Ss ~~~~ ”

Y ừng ực ừng ực uống nguyên ly nước trà để đè ép cơn sợ, “Thật không nhìn ra a không nhìn ra.”

Kỳ Đông không để ý đến y, y còn đang ở đó mà tự nói tự nghe, “Không đúng a, anh rõ ràng mang phụ nữ về nhà qua đêm, cô gái đó bộ ngực còn to hơn cả mông vợ tôi nữa mà.”

Kỳ Đông khoe miệng co rút, nếu ngày nào đó hắn lãnh cảm với phụ nữ, tuyệt đối không thể bỏ qua công lao Tổng Kiệt.

Tổng Kiệt nhìn chòng chọc hắn, vẫn không chịu tin tưởng, “Sao anh lại có thể là GAY? Anh nếu như là GAY, sao có thể không có hứng thú với tôi?”

“Tôi cho dù là GAY, cũng không có khả năng đối cậu có hứng thú, cậu chết tâm đi.”

Tổng Kiệt bi thương rên một tiếng.

“Còn nữa, đưa tay đây.”

Kỳ Đông không nhúc nhích, Tổng Kiệt dứt khoát tự mình động thủ kéo tay áo hắn lên, “Tôi phắc, tôi quả nhiên không nhìn lầm, đồng hồ này mắc lắm chứ gì? Ít nhất cũng sáu số đi?”

“Lại còn một thân quần áo này của anh nữa, tôi đã sớm cảm thấy không được bình thường rồi,” y nhìn từ trên xuống dưới, “Hiệu gì thế?”

“Không biết,” Kỳ Đông ăn ngay nói thật.

“Tôi kháo!” Tổng Kiệt ôm đầu, “Anh đừng nói với tôi là đồ thủ công nha!”

Kỳ Đông hãy còn uống trà.

“Còn cái xe anh nữa chứ...” Tổng Kiệt đã muốn vô lực, “Tôi sớm nên nghĩ ra, ai lại đem cái xe tốt như vậy tùy tiện cho người khác mượn chạy.”

Kỳ Đông gấp một đĩa thức ăn đặt vào miệng chậm rãi ăn, gần đây ăn cơm Lăng Đạo Hi làm mãi, hại hắn cảm thấy đồ ăn của nhà hàng đều có chút mặn.

“Bất quá tôi có thể hiểu được anh,” Tống Kiệt đau đớn khoát tay, “Đổi lại là tôi, tôi cũng không có biện pháp cưỡng lại cảm dỗ như thế.”

“Cậu nên uống thuốc đi,” Kỳ Đông xem nhẹ y, tiếp tục ăn cơm của mình, để mặc y ở đó ăn năn hối hận.

Tống Kiệt cả buổi không ăn được gì, cứ luôn lẩm bẩm mẹ lại ép y kết hôn, vợ thì hiểu lầm y, không sống qua ngày nổi nữa, trái lại Kỳ Đông nên ăn thì ăn nên uống thì uống, một chút cũng không bị lằn sóng năng lượng tiêu cực của y ảnh hưởng.

Thấy chén đĩa trên bàn đều thấy đáy, Tống Kiệt ngoắc tay gọi tính tiền, sờ soạn nửa ngày không thấy cái ví.

“Tiêu rồi, hình như quên ở văn phòng mất rồi.”

“Cậu như vậy cũng gọi là có thành ý mời khách?”

“Còn không phải vì trong lòng toàn nghĩ chuyện của anh? Giúp giúp tôi ứng trước đi, về tôi trả lại anh.”

Kỳ Đông lấy ra ví, rút ra một cái thẻ bạch kim* ném lên bàn, Tống Kiệt lại một lần nữa cảm thấy cả người thoát lực, ngay cả khí lực đi đường cũng không có.

**Thẻ bạch kim: Dạng thẻ tín dụng Platin ấy, thường mới lập thẻ sẽ là Gold, mức tiêu xài cao đến hạn mức nào đó mới được lên thẻ Platin. Cũng có khả năng đây là thẻ thành viên của riêng nhà hàng.*

Công ty phúc lợi không tệ, bên dưới tòa cao ốc có hẳn một tầng dành làm phòng nghỉ cho công nhân viên, bên trong bố trí phòng tập thể thao, phòng chơi billard, phòng thuyết trình, còn có quầy giải khát chuyên cung cấp nội bộ, thời điểm ba bốn giờ, rất nhiều nhân viên thích tụ tập ở đây uống trà chiều.

Chuyện bát quái của Kỳ Đông chỉ trong một buổi sáng liền thổi quét cả công ty, khi hắn xuất hiện tại cửa vào quầy giải khát, tất cả mọi người không hẹn mà cùng tập trung lực chú ý lên người hắn. Kỳ Đông trời sinh chính là dành để trưng bày trước mắt người khác, chưa bao giờ dưới loại trường hợp tập trung mọi ánh nhìn này mà luống cuống, hắn dò xét một vòng, trong quầy giải khát chỉ còn lại một cái bàn trống, liền không coi ai ra gì đi tới.

Hắn ngồi xuống, mới phát hiện sát bên chính là tiểu tổ đối đầu trong cùng bộ phận, song phương không hợp đã lâu, giờ phút này mục quang một vài người lại càng không hữu hảo, Kỳ Đông về mặt xem thường liếc họ một cái, quả nhiên bên kia có người trầm mặc không nổi nữa.

“Một tên tiểu bạch kiểm bán mông, có gì hay ho mà vênh mặt,” thanh âm cô nàng kia nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, đúng lúc trong quầy rất an tĩnh, mỗi một từ đều nghe được rõ ràng.

Bên cạnh lập tức có người chọc cô ta một cái, ý bảo cô ta đừng có nói lung tung, cô nàng im miệng, nhưng vẻ mặt vẫn tràn ngập khinh miệt.

Kỳ Đông bộ dạng biếng nhác chống cằm, liếc mắt nhìn cô nàng kia, đột nhiên phì một tiếng bật cười.

Cô nàng tức thì sắc mặt không vui, “”Cười cái gì mà cười?”

“Suýt ——” người bên cạnh ra dấu im lặng, ngay sau đó tất cả mọi người đều thấy Lăng Đạo Hi bưng khay hướng về bên này, đem cà phê cùng bánh ngọt lần lượt đặt trước mặt Kỳ Đông.

Kỳ Đông chỉ liếc mắt một cái, “Tôi không ăn Matcha.”

Lăng Đạo Hi lập tức nói, “Vậy đổi thành chocolate được chứ?”

Kỳ Đông điểm mí mắt một cái, Lăng Đạo Hi đem phần matcha đặt qua chỗ đối diện, lại buông ly cà phê xuống, xoay người rời khỏi, lúc trở lại đã mang một miếng Black Forest* cho Kỳ Đông.

**Black Forest: Rừng Đen, Một loại bánh ngọt xuất xứ từ rừng đen của Đức và luôn có mặt trong top những loại bánh ngon nhất châu Âu.*

Anh kéo ghế, ngồi vào đối diện Kỳ Đông, bắt đầu xem văn kiện mình mang theo, hai người tiếp đó cơ hồ không nói chuyện với nhau, thẳng đến khi Kỳ Đông dùng xong trà bánh, Lăng Đạo Hi mới vài hớp giải quyết phần cà phê còn lại, đứng dậy thu thập chén đĩa trên bàn.

Nhân viên quầy giải khát sợ tới mức vội vàng chạy tới, “Tổng giám đốc để tôi làm là được rồi.”

Lăng Đạo Hi gạt đầu một cái, cầm lấy văn kiện theo sau Kỳ Đông rời khỏi quầy giải khát cho nhân viên, lưu lại một đám người chờ ra.

Hai người về tới văn phòng tổng giám đốc, Lăng Đạo Hi vừa vào phòng liền dùng đường dây nội bộ gọi một cú tới phòng Nhân sự, Kỳ Đông hai chân bắt chéo thoải mái ngồi trên sofa, bất động thanh sắc nghe anh nói hết từ đầu tới cuối.

“Mượn việc công làm việc tư, ầu trĩ,” chờ Lăng Đạo Hi cúp điện thoại, Kỳ Đông đánh giá anh như thế.

“Em sẽ không cho phép người nói xấu ngay mặt chủ nhân ở lại công ty,” Lăng Đạo Hi trả lời rất đương nhiên.

“Sau đó thì sao? Em không sợ uy nghiêm của em trong lòng nhân viên mất sạch?”

Lăng Đạo Hi cúi đầu nghĩ nghĩ, “Em biết chủ nhân là người không hề quan tâm người khác đánh giá thế nào về mình, chỉ có em,” anh dừng một chút, “Có lẽ do ảnh hưởng của ba, từ nhỏ em đã đặc biệt để ý tới cách nhìn của người khác với mình, cho nên từ trước đến nay đều như mang cái mặt nạ mà sống.”

“Còn nhớ rõ hồi đại học có một đoạn thời gian đồng học lớp bên cạnh khắp nơi nói xấu em và chủ nhân, lúc ấy em miệng thì nói không quan tâm, kỳ thật trong lòng sợ hãi vô cùng, em sợ quan hệ với ngài bị đưa ra ánh sáng, hình tượng hoàn mỹ của em trong lòng người khác sẽ bị đánh vỡ.”

Anh trầm mặc hồi lâu.

“Nhưng bây giờ không như trước nữa, em sẽ không quan tâm những người không liên quan nhìn mình thế nào,” anh ngắt đầu, ánh mắt kiên nghị, “Bởi vì em biết điều gì mới là quan trọng nhất với mình.”

38. Quyển 2 - Chương 16: Chơi Bóng

Thái độ của đồng nghiệp trong công ty đối với Kỳ Đông có biến hóa vi diệu, đồng sự lúc trước quan hệ không tệ với Kỳ Đông, sau một thời gian ngắn khó xử, thì ngược lại trở nên càng thân thiết hơn trước.

Theo cách nói của họ, thì là Kỳ Đông thái độ làm người trước sau như một, quang minh lỗi lạc, ngay cả trong vấn đề trọng đại này cũng không giấu diếm, là bạn thì càng không phải lo lắng hấn đâm chọt sau lưng, điều này trong môi trường công sở anh lừa tôi gạt, là phẩm cách đáng quý biết bao.

Còn đối với đồng nghiệp của tổ đối lập, tuy vẫn cứ có ý kiến với Kỳ Đông, nhưng ngại vụ khai trừ nữ đồng sự trước đó, bề ngoài thì không dám nói vào nói ra, nhưng sau lưng chỉ trở cũng không ít, có lần Tổng Kiệt nghe được, tức giận chạy tới nói cho Kỳ Đông, kết quả lại bị hấn không đếm xỉa.

“Bọn họ chán ghét tôi, hao phí chính là tinh lực của họ, nói xấu tôi, lãng phí chính là miệng lưỡi của họ, cái loại tiểu nhân chỉ biết xuyên tạc sau lưng, căn bản không đáng cho tôi tiêu phí tâm tư, phát cáu vì người chẳng liên quan gì, mới là ngu xuẩn chân chính.”

Kỳ Đông nói một tràng, khiến Tổng Kiệt sáng tỏ thông suốt, từ đó về sau cũng không đặt ngôn luận của họ trong lòng nữa.

”Đúng rồi, anh có nghe nói không, hôm nay tổng giám đốc hung hăng phê bình người bên phòng Nghiên cứu và phát triển (*phòng R&D*) một trận đó,” trước lúc tan tầm, Tổng Kiệt đột nhiên nói ra một câu như vậy.

Kỳ Đông đầu cũng không ngẩng, “Không.”

“Hình như sản phẩm mới có lỗi gì đó,” y sắp sếp lại, hạ giọng, “Đây chính là tâm huyết mấy tháng không ngủ không nghỉ của phòng Nghiên cứu và phát triển, không có công lao cũng có khổ lao, nghe nói tổng giám đốc phê bình rất quá đáng, có một đồng nghiệp nữ bị anh ta dạy dỗ cho khóc luôn.”

“Không đạt chuẩn tức là không đạt chuẩn, chỉ có khổ lao thì được ích lợi gì, thực sự chờ sản phẩm đưa ra thị trường mới phát hiện có vấn đề, cậu làm sao giải thích với khách hàng?” Hấn đập bàn, “Đừng quên cậu thuộc phòng thị trường.”

“A,” Tống Kiệt giật mình, “Đúng ha.”

Buổi tối Kỳ Đông cùng Tống Kiệt ăn cơm, khi về đến nhà Lăng Đạo Hi đi tiệc xã giao vẫn chưa về, mãi đến hơn mười giờ đêm, tiếng chuông cửa vang lên, Kỳ Đông mở cửa, đứng bên ngoài chính là lái xe của Lăng Đạo Hi.

“Ngại quá, tổng giám đốc uống rượu, nhưng anh ấy không cho tôi dìu anh ấy xuống xe, tôi...”

Kỳ Đông trong lòng thầm mắng một tiếng, ra khỏi cửa đến ghế sau xe, một tay xách Lăng Đạo Hi ra, anh say thành cái dạng này rồi, lại còn có thể phân rõ ai là ai, ậm ậm ừ ừ gọi một tiếng ‘chủ nhân’, cũng may là mồm miệng hàm hồ, chỉ có Kỳ Đông nghe hiểu.

“Sao lại để em ấy uống nhiều như vậy?” Kỳ Đông không vui hỏi.

Kỳ Đông nửa xách nửa kéo Lăng Đạo Hi vào nhà, lái xe theo đằng sau giải thích, “Kỳ thật tổng giám đốc uống cũng không gọi là nhiều, nhưng anh lại ăn ít, cứ bụng rỗng mà uống vậy ai chịu nổi a, tôi còn giúp anh ấy múc miếng cháo trắng, cũng chỉ có cái này là anh ấy ăn được vài muỗng.”

“Chẳng lẽ không có ai chặn rượu?”

“Trợ lý của anh hôm nay có việc xin nghỉ phép.”

“Anh ta xin phép, cậu không thay được à?”

“A?” Lái xe ngó ra, “Nhưng tôi còn phải lái xe a...”

Kỳ Đông trừng mắt liếc cậu ta một cái, “Được rồi cậu đi đi.”

“Nga,” lái xe gật đầu một cái, “Tôi ngày mai tám giờ rưỡi lại đến.”

“Đến đây chi?” Kỳ Đông tức giận hỏi.

“Đón tổng giám đốc đi sân bóng, anh ấy hẹn Lý tổng chín giờ đánh golf.”

“Uống rượu chơi bóng, ” Kỳ Đông cười lạnh, “Đám lãnh đạo suốt ngày chỉ biết làm mấy chuyện này.”

“Ách...”

“Được rồi biết rồi,” Kỳ Đông tổng cổ lái xe, đem Lăng Đạo Hi xách vào phòng ngủ, vừa đi vừa đem tây trang đầy mùi rượu của anh cởi sạch sẽ, mặt nhăn nhó ném hết xuống dọc đường.

“Lần nữa uống đến say khướt, thì đừng có về nhà nữa cho ông, ai suốt ngày hầu hạ em?” Hắn thô bạo ném Lăng Đạo Hi vào phòng tắm, cũng không thử độ ấm nước, mở vòi sen liền dội lên người anh, nước lạnh đến mức Lăng Đạo Hi giật bắn mình.

“Đem cái đồng vải rách trên sàn kia ngâm ra ngoài,” Kỳ Đông chỉ huy Samoyed, Samoyed dường như nghe hiểu, há miệng ngâm âu phục hơn vạn đồng của Lăng Đạo Hi, từng cái tha về ổ của mình.

“A!” Nước dần ấm lên, Lăng Đạo Hi lại bị bỏng đến kêu ra.

“Kêu cái mốc chứ kêu!” Kỳ Đông vắn vắn vòi về hướng dòng lạnh, qua quýt tắm cho anh xong, tiếp tục thô bạo lau khô, ôm lấy anh quăng một phát lên giường, rồi không quản anh nữa. Lăng Đạo Hi cảm thấy lạnh, theo bản năng chui vào chăn, ngủ thật say.

Hôm sau khi Lăng Đạo Hi tỉnh lại, đầu y như lần trước đau muốn chết, anh mơ mơ màng màng nằm chốc lát, chỉ cảm thấy trên người có cái gì đó đè nặng, phản ứng hết nửa ngày, mới ý thức được đó là cánh tay Kỳ Đông.

Anh lập tức hoàn toàn thanh tỉnh, phát hiện mình vậy mà ngủ trong lòng Kỳ Đông, người phía sau còn chưa tỉnh, anh thật cẩn thận xê dịch, sợ đánh thức Kỳ Đông, nhưng đối phương khí lực quá lớn, anh di động nửa ngày cũng không thoát được, ngược lại cảm giác được phía sau có vật cứng đang dần dần chống giữa hai chân.

Kỳ Đông nửa mê nửa tỉnh ngáp một cái, đàn ông vào sáng sớm dục vọng sung mãn nhất, hắn đưa tay xuống xóc hai cái, thứ đồ chơi kia trở nên càng thêm cứng, hắn thúc thúc ra trước, phát hiện có lối vào, liền nhờ vào dịch trơn của tuyến tiền liệt, một phát chọc vào, dương vật được tràng bách bao trụ, nhất thời cảm thấy thật chặt thật thoải mái.

Hắn tùy ý trườn tổng vài cái, một cái tát chụp lên, “Vĩnh mộng lên!”

Lăng Đạo Hi lập tức theo lời theo hắn phân phó nhếch mồm, Kỳ Đông vừa lòng rút cảm, trực tiếp từ bên sườn đem Lăng Đạo Hi làm một lần. Thời điểm cao trào, Kỳ Đông từ phía sau gắt gao ôm anh, khó bộ lay động thật nhanh, đem tất cả tinh hoa bắn vào sâu trong cơ thể anh.

Xuất tinh xong, Kỳ Đông còn lưu lại chốc lát bên trong, rồi mới lười nhác đứng lên tắm rửa.

Lăng Đạo Hi hầu hạ Kỳ Đông tắm rửa ăn sáng xong, bản thân cũng thay thường phục chơi bóng chuẩn bị xuất phát.

Kỳ Đông thuận tay rút một chiếc gậy chơi golf từ trong bao đựng của anh ra, vung hai cái, bộ dạng cũng có vài phần chuyên nghiệp, chỉ là cảm thấy cây gậy golf này có hơi không thuận.

Lăng Đạo Hi nhìn thấy, “Chủ nhân ngài cũng muốn chơi bóng sao?”

Thấy Kỳ Đông không đáp, Lăng Đạo Hi đã hiểu, liền nói, “Hay là cùng đi đi.”

Lái xe đến rất đúng giờ, Lăng Đạo Hi trước mang theo Kỳ Đông đến tiệm bán đồ dùng chơi golf mua nguyên bộ trang bị, Kỳ Đông cảm thấy có chút làm chuyện dư thừa.

“Dùng của em không được sao?”

Lăng Đạo Hi nhìn nhìn trái phải, nhỏ giọng nói, “Gậy của em là tay trái, ngài dùng không quen.”

Kỳ Đông lúc này mới ý thức được hồi sáng cảm thấy kỳ quặc chỗ nào, hẳn đem gậy golf của mình cùng Lăng Đạo Hi đặt cùng nhau, của hắn là màu đen, của Lăng Đạo Hi là màu trắng, hai thanh gậy golf cùng cấp cùng đợt sản xuất, ngoại trừ màu sắc tương phản, hình dạng cũng hoàn toàn đối xứng, thoát nhìn tựa như cặp gậy golf tình nhân.

Tới sân chơi, lái xe vốn tưởng rằng có Kỳ Đông ở đây, mình sẽ không cần theo vào, không ngờ vẫn bị Lăng Đạo Hi gọi, một mình vác hai bộ dụng cụ, mà Kỳ Đông lại hưởng thụ đãi ngộ ngang với Lăng Đạo Hi.

Lăng Đạo Hi giới thiệu Kỳ Đông cùng với Lý tổng, chỉ nói là một người bạn của anh, cũng không đề cập đến thân phận cấp dưới trong công ty.

Kỳ Đông không hổ là người có thiên phú vận động cực mạnh, tuy là lần đầu tiên chơi, nhưng sau vài gậy liền nắm giữ bí quyết, càng đánh càng đẹp, hai người còn lại hoàn toàn không phải là đối thủ của hắn, Lý tổng cũng liên tục khen ngợi ngời ngời tính của Kỳ Đông.

Lái xe ở một bên nhìn mà sốt ruột, thừa lúc không người, chột chột Kỳ Đông, “Tổng giám đốc đến chơi bóng, ngoài mặt là chơi bóng, nhưng thật ra là bàn chuyện làm ăn.”

“Vậy thì sao?” Kỳ Đông vung gậy vào không khí hỏi.

“Anh cứ luôn gác điểm Lý tổng, Lý tổng ngoài mặt không nói, nhưng trong lòng khẳng định mất hứng, tổng

giám đốc muốn nể mặt người ta cũng khó.”

“Đâu có liên quan gì tới tôi, bọn họ bàn chuyện làm ăn là chuyện của họ, tôi chính là đến để chơi bóng,” Kỳ Đông trả lời rất đương nhiên.

“Ai nha nha,” lái xe vác bao bóng càng cuống lên.

Lái xe đi rồi, Lăng Đạo Hi lại tới, “Cậu ta vừa rồi nói gì với ngài?”

“Cậu ta bảo tôi nhường hai người một chút, miễn cho Lý tổng lết đệt theo sau hoài, chậm trễ em bàn chuyện làm ăn,” Kỳ Đông một bộ giọng điệu khinh thường.

“Ngài không cần để ý lời cậu ta nói, ngài thích đánh thế nào thì đánh thế ấy.”

Kỳ Đông liếc xéo anh, “Em không sợ tôi phá hỏng chuyện làm ăn của em?”

“Vụ làm ăn này thất bại thì còn có vụ khác, chủ nhân ngài vui vẻ mới là quan trọng nhất,” nói xong anh còn cười cười, “Chủ nhân ngài vùng gầy bộ dạng rất đẹp trai, so với Tiger Woods* còn đẹp trai hơn.”

**Tiger Woods: Vận động viên golf số 1 thế giới.*

Kỳ Đông dương dương mi, “Em dùng mồm mép này để bàn chuyện làm ăn, tôi cam đoan mọi việc đều thuận lợi.”

“Vậy không được,” anh nhếch môi, “Những lời này em chỉ nói cho một mình ngài nghe.”

Kỳ Đông nhìn thấy Lăng Đạo Hi tìm được lái xe, không biết dặn dò cậu ta cái gì, lái xe không ngừng gật đầu.

Một lát sau lái xe chạy tới, nửa đùa nửa thật nói với Kỳ Đông, “Ngài đây trâu bò quá nha, tổng giám đốc muốn tôi sau này không được nói mấy loại chuyện này với anh nữa.”

Kỳ Đông đoán đúng rồi.

“Tổng giám đốc đối xử với anh cũng thật đặc biệt,” lái xe hâm mộ nói, “Xưa nay tôi chưa thấy anh ấy tốt với người khác như vậy bao giờ.”

Kỳ Đông từ chối cho ý kiến.

“Đúng rồi, tổng giám đốc còn muốn tôi nói cho anh địa thế phía trước, sân bóng này tôi thường tới, nhắm mắt lại cũng đi được, ặc, phía trước tận lực đánh về bên phải, đừng chệch qua trái, bên trái có một cái hồ cát...”

Ba người đánh golf cả ngày, số gậy Kỳ Đông luôn luôn dẫn đầu (*tức là ít nhất*), chỉ là thiếu kinh nghiệm nên mỗi lần lên Green*, đẩy gậy thường không chính xác, kéo thành tích xuống một chút, bất quá vẫn hơn hai người kia.

**Luật chơi Golf rất phức tạp và được quy định cực kỳ chặt chẽ, người chơi Golf cần đánh trái bóng của mình từ nơi xuất phát (tee box) đến khi nó rơi vào green. Mỗi lần chạm bóng được tính một điểm. Sau đó người chơi sẽ tiếp tục ở đường Golf tiếp theo. Một sân golf hoàn chỉnh có 18 đường, người chơi có thể chơi một vòng (18 đường) hay nửa vòng (9 đường) hoặc 2 vòng (36 đường). Sau khi kết thúc cuộc chơi, người chơi tính tổng số điểm có được, ai ít điểm nhất thì thắng.*

Một đường Golf gồm các thành phần sau:

Tee box - dùng để xuất phát.

Fair way - đường bóng lăn.

Bunkers - những hố cát

Rough - những vùng chướng ngại vật như đất cứng, cỏ dại, bụi rậm v.v...

Lake - ao hồ (như một trong các chướng ngại vật).

Green - vùng trống cỏ đặc biệt trên đó có lỗ golf để kết thúc đường golf đó và được cắm cờ để định hướng.

Phần sau có nhắc đến để đặt bóng, gọi là Tee, một đế bằng gỗ dùng để đặt trái banh lên đánh đi tại khu vực xuất phát.

Chuyện làm ăn của hai người kia có thành không thì Kỳ Đông không biết, bất quá Lý tổng thoát nhìn không có bộ dạng mất hứng gì, trái lại mời Kỳ Đông lần sau cùng chơi bóng nữa, Kỳ Đông không chút khách khí nhận lời.

“Nếu chủ nhân thích, sau này em thường xuyên bồi chủ nhân đến chơi bóng được không?” Trước khi đi Lăng Đạo Hi hỏi hần.

Kỳ Đông nhìn gương mặt người này phơi dưới ánh mặt trời một ngày có hơi đỏ lên, châm chọc nói, “Em cũng nên vận động ngoài trời nhiều nhiều chút, nhìn em trắng hệt con chó ngu kia, tôi cũng phân không rõ đứa nào là đứa nào nữa.”

Trước hôm nay, Kỳ Đông vẫn cảm thấy chơi golf là hoạt động của người già, không ngờ chơi một lần lại cảm thấy thú vị dã man, buổi tối trong lúc Lăng Đạo Hi chuẩn bị cơm, hắn cứ ở đó đùa nghịch cây gậy golf mới của mình, thuận tiện khai phá cách chơi mới.

Hắn lục trong đồng đồ chơi nhỏ của Lăng Đạo Hi lấy cái giang tắc bằng cao su ra, lại xảo diệu cải tạo để đặt bóng golf một chút, đem hai thứ hoàn mỹ cố định vào nhau, đem đó liền bắt đầu đại nghiệp luyện bóng của hắn.

Lăng Đạo Hi úp sấp trên thảm trải sàn, hậu đình cầm cái giang tắc đã được cải tạo, một quả bóng golf vững vững vàng vàng nằm tại huyết khẩu.

Kỳ Đông một gậy vung ra, bóng không thiên lệch trúng vào hồng tâm trên tường, ngay sau đó một thân ảnh màu trắng nhào tới, ngậm trái bóng lăn trên sàn vào miệng, chạy về giao cho Kỳ Đông, bóng lại được thả vào vị trí ban đầu.

Lại là một gậy, lại trúng hồng tâm.

“Chắc chắc,” Kỳ Đông chắc lưỡi hai cái, “Khó trách kẻ có tiền đều thích chơi trò này, thật sự là một loại vận động không tồi.”

39. Quyển 2 - Chương 17: Nguy Cơ

Hôm thứ hai khi Kỳ Đông đến công ty, phòng thị trường đã loạn thành một đoàn, một nửa chỗ ngồi bỏ trống, nửa còn lại gà bay chó chạy, giấy bay tứ tung, điện thoại không ngừng đổ chuông, mỗi người đều đang luống cuống tay chân tiếp điện thoại, tìm kiếm văn kiện, hoàn toàn không còn cảnh tượng trật tự hồi trước.

“Chuyện gì đây?” Kỳ Đông hỏi Tổng Kiệt mới vừa cúp điện thoại.

Tổng Kiệt ngẩng đầu vừa nhìn thấy là hắn, lập tức bày ra một bộ mặt khóc tang, “Ca ca à, anh tới rồi, chẳng lẽ khách hàng của anh không tìm anh sao?”

Y vừa nói xong, máy bàn trên bàn Kỳ Đông liền vang lên, Kỳ Đông nhìn thoáng, không tiếp.

“Tôi nói cho anh nghe,” Tổng Kiệt tiến sát lại, “Còn nhớ lần trước kể cho anh vụ sản phẩm mới không đạt chuẩn, người bên bộ phận nghiên cứu phát triển bị tổng giám đốc giữa cho một trận không?”

“Ừm.”

“Tám mươi phần trăm người bên bộ phận nghiên cứu phát triển sáng nay đều đưa đơn xin từ chức, muốn nhảy qua công ty đối thủ, còn nữa,” Tống Kiệt che miệng, “Nghe nói bọn họ đã lên đưa sản phẩm mới cho đối phương để biểu đạt lòng trung thành từ lâu, hiện tại đã đưa vào sản xuất rồi, anh nói coi có đáng trách không?”

Kỳ Đông nghe vậy khẽ nhíu mày.

“Tin tức này vừa sáng nay đã truyền ra, bây giờ khách hàng đều yêu cầu hủy bỏ đơn đặt hàng trước đó,” Tống Kiệt dùng cằm hất về cái ghế trống gần đó, “Về phương diện này không thể bỏ qua công lao của đám con cháu* kia, ba hoa chích choè thổi phồng sản phẩm mới, lại lôi chúng ta ra chê bai không đáng một đồng,” y phun một cái, “Phi, đúng là đám cặn bã mượn gió bẻ măng.”

**Đám con cháu: Nguyên văn là ‘tôn tử’, mang ý chửi.*

Kỳ Đông đảo qua khu kế bên, “Bọn họ cũng đi theo sao?”

“Tám chín phần mười là vậy rồi, tới đây sớm rồi cầm thư từ chức lên rồi, một đám còn rất đặc ý,” Tống Kiệt âm ỉm tiếp một cú điện thoại, “Tôi thấy lần này đủ cho tổng giám đốc chúng ta nhức đầu... Alo?”

Đường dây riêng máy bàn trên bàn Kỳ Đông vừa dừng lại mấy giây lại reo tiếp, hắn nghĩ nghĩ, vẫn là không tiếp, mà ra thang máy lên phòng nghiên cứu phát triển ở lầu trên, cả một nhánh lớn giờ chỉ còn lại dăm ba người đang bận rộn.

Có người nhìn thấy Kỳ Đông, nhưng không rảnh chào hỏi, hắn quanh quẩn một vòng trong phòng thí nghiệm, cuối cùng đến bên cạnh một người vóc người nhỏ nhắn, người kia tóc loạn thành một nùi, đang hết sức chăm chú nhìn vào kính hiển vi, nghiêm túc đến độ không ý thức được có người đến.

Trong miệng anh ta đọc vài số liệu, vừa định lấy viết ghi chép lại, ngẩng đầu, nhìn thấy bên cạnh mình đột nhiên mọc ra một người, giật thót cả mình, Kỳ Đông lúc này mới chú ý tới mặt anh ta lớn lên trông rất trẻ con, trong mắt giăng kín tơ máu, vừa nhìn là biết thức trắng cả đêm.

“Là cậu a,” Mặt búp bê tuy không qua lại gì với Kỳ Đông, nhưng đối phương là danh nhân của công ty, không ai không biết không người không nghe, “Tổng giám đốc muốn cậu xuống lấy báo cáo? Phiền cậu nói giùm với cậu ấy một tiếng là chưa có xong.”

Bỏ lại những lời này, anh chàng lại tiếp tục vui đầu vào công việc, cả một giây cũng không chịu lãng phí.

Kỳ Đông tuần tra một vòng các loại dụng cụ và số liệu nhìn mà không hiểu trên bàn thí nghiệm, trực tiếp hỏi, “Rốt cuộc sao lại thế? Lúc trước sản phẩm mới sao lại bị nói không đạt chuẩn?”

Vừa nghe hắn nhắc tới vấn đề này, mặt búp bê liền kích động vô cùng, anh ta đẩy kính mắt, “Lúc trước chính là báo cáo do tôi làm, vấn đề đặt ra là tai họa ngầm có thể tồn tại trong sản phẩm mới, kết quả bọn

họ đều bị thành quả xông cho mờ đầu, căn bản không nghe lời tôi, hoàn toàn không đếm xỉa đến số liệu thực nghiệm của tôi!”

Anh ta chỉ vào đồng chai chai lọ lọ trên bàn, “Sản phẩm mới kỳ thật chỉ là tăng thêm một loại nguyên liệu trong thành phần sản phẩm cũ, loại nguyên liệu này là loại mới nhất, có thể giảm bớt một nửa phí tổn, hiệu quả lại tăng gấp đôi...”

“Vậy chẳng phải rất tốt sao?” Kỳ Đông xen mồm.

“Thế nhưng thời gian từ lúc phát minh loại nguyên liệu này đến nay quá ngắn, căn bản chưa trải qua kiểm tra đầy đủ, ngay cả số lần thí nghiệm trên chuột cũng không đạt chỉ tiêu, bọn họ cứ nhiên vì muốn đoạt tiền cơ trên thị trường mà qua loa đưa nó vào sử dụng, đây chẳng phải là muốn bắt người tiêu thụ làm thí nghiệm sao? Thực rất quá đáng mà, tôi không thể nhân nhượng!” Anh ta kích động nắm chặt nắm tay hươu, Kỳ Đông có chút đoán được vì sao anh ta lại bị đồng sự cùng ngành gạt bỏ, loại người tính cách thành thật chính trực không biết mềm dẻo linh động trong xã hội ngày nay thật sự không được ưa thích.

“Cho nên có tai hoạ ngầm gì đó, chỉ là suy đoán của anh, cũng không có chứng cứ xác thực?”

“Không! Không phải! Tôi đã phát hiện vấn đề của nó, cho tôi thêm nửa tháng, mà không, mười ngày, tôi nhất định có thể đưa ra chứng cứ! Tổng giám đốc tin tưởng tôi như vậy, tôi nhất định sẽ không để cho cậu ấy thất vọng!”

Khi Kỳ Đông trở lại phòng thị trường, đồng nghiệp ở tổ đối lập đều đã quay lại, đang ở đó vừa thưởng thức bên này sứt đầu mẻ trán, vừa chăm chọc, thấy Kỳ Đông trở lại, càng không kiêng nể chăm biếm thẳng mặt.

“Ồi, đây không phải hảo cơ hữu (*bạn gay tốt*) của Lăng tổng sao, có phải đau lòng tổng giám đốc, mới vừa lấy mông an ủi người ta xong không?” Một gã nói.

Kỳ Đông cố ý dùng ánh mắt ghét bỏ ngăm nhìn nửa người dưới của gã, “Chỉ sợ có người dâng mông lên, người ta cũng không hiếm lạ.”

Nam đồng sự phẫn nộ, “Mày nghĩ tao cũng là thằng gay biến thái chết tiệt như mày sao? Vừa nghĩ tới sau này không cần làm đồng nghiệp với loại biến thái này nữa tao thấy hài lòng vô cùng!”

Kỳ Đông gật gật đầu, “Thật sự cảm tạ cậu nói ra tiếng lòng của tôi, khó được cách nghĩ của tôi và cậu có một lần đồng bộ như vậy.”

“Nói nhiều lời vô nghĩa với anh ta vậy làm gì? Cẩn thận bị AIDS!” Một nữ đồng sự xen mồm.

Kỳ Đông rất kinh ngạc, “Lời không thể nói loạn nha, tôi lại không lên giường với cô, làm sao mà dính AIDS được? Cô nói như vậy khiến cho mọi người hiểu lầm thì rất không tốt.”

“Anh...” Nữ đồng sự tức giận đến nghẹn lời cả một lúc lâu, không biết nghĩ đến điều gì đặc ý trở lại, “Chờ sản phẩm mới vừa ra, sản phẩm cũ của mấy người chính là rác rưởi, tôi coi mấy người còn show off (*khoe mẽ*) được bao lâu nữa,” cô ta giương giọng, “Tôi ngược lại thật muốn nhìn một chút, đến lúc đó Lăng tổng còn giả bộ ngầu kiêu gì?”

Kỳ Đông cũng cười, “Phải a, cậu ấy cũng không phải cô, trời sinh có bướm không cần giả bộ*.”

**Giả bộ ngầu, ra vẻ quyền uy... QT là ‘trang bức’, chữ ‘bức’ ngoài nghĩa là uy hiếp đe dọa bức bách... còn có nghĩa thô tục là ‘bướm’.*

“Phốc,” Tống Kiệt ở bên cạnh ráng nín nửa ngày, rốt cục nhịn không được cười phun, nữ đồng sự sắc mặt một trận lam một trận lục, phồng má như ếch.

Điện thoại trên bàn Kỳ Đông lại vang lên, hắn không thèm để ý bên kia, thuận tay bắt máy, quả nhiên là khách hàng yêu cầu hỏi lại đơn hàng.

Kỳ Đông nghe xong mục đích của người gọi đến, sáng khoái đáp ứng, “Ông muốn hỏi đơn hàng? Không thành vấn đề, bất quá tài vụ phải đến đầu tháng mới có thể kết sổ, tháng sau chúng tôi sẽ đem khoản tiền bên ông đã ứng trước để đặt hàng trừ đi phí vi phạm hợp đồng gửi trả.”

Hắn dừng lại một chút, “Còn có một điều, sản phẩm của chúng tôi đã lên giá, nếu lần sau ông lại muốn đặt hàng, thì không thể tính theo giá cả cũ cho ông.”

Tống Kiệt nghe được sững sốt rồi lại sững sốt, chờ Kỳ Đông cúp điện thoại, vội hỏi, “Lên giá hồi nào?”

“Vừa mới, ” Kỳ Đông khinh miêu đạm tả trả lời.

“Anh điên rồi hả?” Tống Kiệt thấp giọng kêu, “Bây giờ hạ giá cũng không ai mua, anh cứ nhiên còn muốn nâng giá?”

“Hạ giá không ai mua, vậy càng không thể hạ, chính cậu còn khinh thường sản phẩm của mình, thì làm sao tiêu thụ ra ngoài?” Kỳ Đông lại cầm lấy điện thoại quay số, thấy Tống Kiệt còn ngốc ra đó, không kiên nhẫn nói, “Cứ dựa theo cách của tôi mà trả lời họ.”

“Nga? Nha...” Tống Kiệt đành phải theo ý Kỳ Đông lo liệu, kết quả trong năm khách hàng yêu cầu hỏi lại đơn hàng lại có hai khách do dự, tỏ vẻ cần suy nghĩ thêm rồi bàn lại sau, rõ ràng luôn bị vây trong thế bị động, lại như mặc danh kỳ diệu nắm giữ quyền chủ động.

Nhân viên từ chức tập thể dẫn phát cơn phong ba không nhỏ trong ngành, thậm chí kinh động giới truyền thông, mà vài ngày sau công ty đối thủ tổ chức họp báo quảng bá sản phẩm mới, lại càng làm dậy lên cơn sóng lớn.

Kỹ thuật mới được vinh danh là một cách mạng kỹ thuật hoàn toàn mới, trực tiếp đào thải 80% sản phẩm đồng loại trên thị trường, không chỉ có công ty chỗ Kỳ Đông chịu ảnh hưởng, những xí nghiệp cùng loại cũng bị tác động đến.

Cùng ngày diễn ra họp báo, cổ phiếu công ty đối thủ trong vòng một giờ ngấn ngủ tăng đến mức cao nhất, đối lập với nó, tuy công ty mà Lăng Đạo Hi quản lý chỉ là một công ty nhánh của tập đoàn, nhưng cổ phiếu của tập đoàn vẫn không thể tránh khỏi bị ảnh hưởng mà tụt giảm, một vài cấp quản lý nắm giữ phần hùn cổ phần của công ty, đã có chút không giữ được bình tĩnh.

“Vô sỉ, đê tiện!” Tổng Kiệt ngồi trong quầy giải khát vừa xem tin tức vừa mắng, “Lúc còn tại chức tiết lộ cơ mật công ty, chỉ cần tố cáo nhiều đó cũng đủ tố cáo chết bọn họ!”

“Người ta căn bản không quan tâm,” họ Lương nói chen vào, “Biết họ lần này tổng cộng đào đi bao nhiêu người không? Không chỉ ở công ty ta, tôi có bạn bè ở những công ty khác cũng bị họ lấy mất một mớ người, ngay cả phí vi phạm hợp đồng cũng trả đủ. Tôi thấy bọn đó lần này chính là muốn nhân cơ hội tiêu diệt mấy đối thủ cạnh tranh, chúng ta nếu tố cáo họ, nội khoảng thời gian chờ tòa xử lý, cũng đủ cho người ta nhét đầy túi vợ đầy nhà.”

“Không biết xấu hổ, đúng là không biết xấu hổ,” Tổng Kiệt còn đang mắng, “Bất quá nếu để tôi nói, chuyện này tổng giám đốc cũng có trách nhiệm, cơ hội phát tài cho anh ta anh ta không cần, cứ thế chấp tay nhường cho người ta, anh nói có thiếu..”

Y nói nói được một nửa, đột nhiên ý thức được Kỳ Đông cũng ở đây, lại nghĩ tới quan hệ của tên này với Lăng Đạo Hi, nhận ra mình lỡ lời.

Kỳ Đông trái lại chẳng cảm thấy gì, dù bận vẫn ung dung xem TV, trong TV Lăng Đạo Hi đang lạnh mặt đi về phía cửa công ty, bị phóng viên chờ sẵn không ngừng truy vấn, ánh đèn flash loang loáng hết đợt này đến đợt khác.

Có lẽ bị hỏi đến mất hết kiên nhẫn, Lăng Đạo Hi rốt cục dừng bước, trả lời câu hỏi của một phóng viên trong số đó.

“Tôi cũng là một thương nhân, tôi đương nhiên cũng muốn kiếm tiền.”

“Vậy tại sao anh cự tuyệt kỹ thuật mới?”

“Bởi vì tôi trước hết là một con người, tôi có chuẩn mực đạo đức của mình, sẽ không vì tiền mà bất chấp tất cả,” Kỳ Đông nhìn ra được sắc mặt Lăng Đạo Hi rõ ràng không vui, với một người khiết phích như em ấy, bị nhiều người như vậy vây bên trong thật sự là một loại khổ hình.

Phóng viên miễn tuệ từ trong lời anh phát hiện vấn đề, như ong vỡ tổ đặt câu hỏi.

“Lời của anh có ý gì? Có phải đại biểu sản phẩm mới có vấn đề?”

“Sản phẩm mới cũng đã trải qua kiểm tra đạt tiêu chuẩn mới được cho phép sản xuất, có phải anh đang ngầm công kích năng lực công tác của ngành kiểm duyệt?”

“Tôi có thể lý giải là anh không thể đưa ra chứng cứ để trả lời chính diện, đành phải dùng phương thức này ám thị cho người tiêu thụ nhằm đả kích đối thủ?”

“Có thể mời anh giải thích một chút lời mình vừa nói không?”

Cũng mặc kệ phóng viên truy vấn thế nào, Lăng Đạo Hi kế tiếp đều cự tuyệt mở miệng trả lời bất cứ câu hỏi nào, thẳng đến khi bảo an ngăn lại phóng viên, thành công hộ tống anh tiến vào cửa công ty.

Kỳ Đông xem hết đoạn này, đang yên lành đột nhiên cười một tiếng, Lăng Đạo Hi quả nhiên là một tay đánh Thái Cực* thật giỏi, em ấy quả thật không đưa ra được chứng cứ, loại ngôn luận như thật mà không phải thật này có lẽ có thể ảnh hưởng phán đoán của công chúng, có thể trì hoãn được khoảng thời gian ngắn, nhưng nếu như bộ phận nghiên cứu phát triển không có được kết quả mong muốn, vậy thì hết thấy đều là vô nghĩa.

**Đánh Thái Cực: Ý nói khả năng nói vòng vo để đạt được hiệu quả mong muốn.*

Đêm đó Kỳ Đông dùng cơm với khách hàng xong, đã là tám chín giờ tối, hần lái xe chạy ngang công ty, ngẩng đầu nhìn thấy đèn trên phòng làm việc của Lăng Đạo Hi vẫn sáng.

Hần đưa xe vào bãi đỗ dưới hầm, đi thang máy thẳng tới tầng cao nhất, thư ký đã tan tầm, hần lập tức đẩy cửa phòng tổng giám đốc, Lăng Đạo Hi đang nhắm mắt lại dựa vào lưng ghế, vẻ mặt mệt mỏi.

Khi anh nghe tiếng cửa phòng mở, nhanh chóng ngồi thẳng, vẻ mệt mỏi trên mặt trở thành hư không, lại khôi phục thành dáng vẻ tỉnh anh thời thời khắc khắc đều bày một mặt hoàn mỹ nhất cho người thấy đó, nếu không phải Kỳ Đông quan sát tỉ mỉ, cơ hồ đã cho là mình nhìn lầm.

Khi Lăng Đạo Hi phát hiện người tới là Kỳ Đông, thật rõ ràng thở dài nhẹ nhõm một hơi, ngay cả vai cũng xuôi xuống, tựa như trước mặt người mà bản thân tín nhiệm nhất tháo xuống mặt nạ, mỗi một khó mà che giấu lần nữa nhuốm lên mặt anh.

Lăng Đạo Hi đứng lên nhường vị trí cho hần, Kỳ Đông cũng không chút khách khí ngồi xuống, Lăng Đạo Hi không hỏi hần vì sao lại tới, chỉ lẳng lặng không tiếng động quỳ bên chân hần, gối lên đùi hần, hồi lâu cũng không phát ra một lời, Kỳ Đông cũng không nói gì, cả văn phòng lớn như vậy ngoại trừ im lặng vẫn là im lặng.

Anh an an tĩnh tĩnh gối trong chốc lát, rồi chuyển qua phía trước Kỳ Đông, ôm lấy ngực mình phủ phục xuống, cả người cuộn thành một đoàn quỳ sấp trên sàn, tư thế tựa như một đứa trẻ không có cảm giác an

toàn.

Kỳ Đông biết người này nghĩ muốn gì, nâng hai chân khoát lên lưng anh, giống như bày đặt nơi đó chỉ là một chỗ gác chân không có sinh mệnh.

Lại an tĩnh hồi lâu, Lăng Đạo Hi dưới chân đột nhiên thở dài, miệng thì thầm nói nhỏ, không biết là nói cho Kỳ Đông nghe, hay là đang nói với chính anh.

“Chủ nhân, ngài biết không? Khi ngài không giẫm lên em, cơ thể em thực nhẹ nhàng, nhưng tâm lý em thật mệt mỏi.”

Anh trầm mặc một đoạn thời gian tương đối dài.

“Nhưng sau khi ngài giẫm lên em rồi, cơ thể em rất mệt, nhưng tâm lý em lại thật nhẹ nhàng.”

40. Quyển 2 - Chương 18: Hóa Giải Hiểm Nguy

Sản phẩm mới của đối thủ cạnh tranh chính thức được đưa ra thị trường, trên phương diện tuyên truyền họ không chút keo kiệt, chi một khoảng lớn cho quảng cáo, trên TV, internet, trạm xe buýt, cơ hồ khắp nơi đều có thể thấy áp-phích sản phẩm, trong nhất thời toàn thành phố đều biết.

Sau hôm sản phẩm mới được đưa ra, giám đốc bộ phận thị trường của công ty rất cực cũng bị xí nghiệp đối phương dùng lương cao năng đi, phòng thị trường quần long vô thủ (*như rắn mất đầu*), lòng người hoảng loạn, mọi người thực tự nhiên tụ tập bên người kẻ trời sinh đã có khí chất của lãnh đạo - Kỳ Đông, có người thậm chí nói anh Đông nhảy (*nhảy việc*), chúng ta sẽ cùng nhảy, anh Đông lưu lại, chúng ta sẽ lưu lại.

Khuông Dịch sau khi biết được chuyện này cũng gọi điện thoại tới, tỏ ý có thể giới thiệu cho Kỳ Đông qua công ty anh, lại bị hần quyết đoán cự tuyệt. Kỳ Đông dẫn dắt đồng sự còn lại của phòng thị trường, ổn định một bộ phận khách hàng cũ, cũng thử tìm kiếm bàn chuyện làm ăn cùng khách hàng mới, tuy tám chín phần mười đều gặp phải trở ngại, nhưng mọi người thấy Kỳ Đông cùng Lăng Đạo Hi đều một bộ trấn định tự nhiên, nắm chắc phần thắng, chỉ cho là trên tay họ có vũ khí bí mật, chính là còn chưa tới thời điểm tung ra, vì thế cũng trở nên tràn đầy tự tin, ra ngoài nói chuyện làm ăn cũng có vẻ sinh lực mười phần.

Mặt búp bê bên bộ phận Nghiên cứu phát triển vì mệt mỏi quá độ ngắt xỉu được đưa vào bệnh viện, cùng lúc đó một phần báo cáo số liệu nghiên cứu dài mấy trăm trang cũng được in ra từng tờ từng tờ. Kỳ Đông an vị trên salon tiếp khách trong phòng tổng giám đốc, nhìn Lăng Đạo Hi đứng cạnh máy in, mỗi tờ in ra tới tay liền cầm đọc cẩn thận, biểu tình thủy chung như nhất, nhưng nhìn kỹ sẽ thấy tay anh đang run nhẹ.

Lại là một buổi chiều, quầy giải khát và phòng trình chiếu trong công ty đều đầy ắp người, tất cả đều đang xem truyền hình trực tiếp buổi chiều dài ký giả do Lăng Đạo Hi tổ chức, từng con số liệu minh xác tung ra,

chỉ nghe mọi người nhiệt huyết sôi trào.

Lăng Đạo Hi đối mặt truyền thông, mỗi một lời nói đều mạnh mẽ khí phách, “...Công ty chúng tôi, luôn coi trọng chất lượng sản phẩm nhất, sẽ không đem sản phẩm có vấn đề —— nhất là có thể tạo thành mối họa ngấm cho sức khỏe trẻ em, đưa ra thị trường, dù nó có mang đến bao nhiêu hiệu quả và lợi ích cho xí nghiệp đi nữa...”

Rất nhiều di động của đồng nghiệp liên tục vang lên, mọi người hiểu ý trao đổi ánh mắt với nhau, theo chỉ thị của Kỳ Đông nhất nhất trả lời, đã hỏi hàng sẽ không trả lại số tiền đền bù vi phạm hợp đồng, giá cả tăng lên, hơn nữa bởi vì cung không đủ cầu, tạm thời không có hàng để cung ứng.

Có đồng nghiệp sau khi cúp điện thoại kích động nói, “Biết tôi mới nghe được gì không? Thì ra công ty bên kia chẳng qua mới chỉ hứa hẹn sẽ thu cái đám ăn máng khác kia, trên thực tế ngay cả hợp đồng cũng chưa kịp ký, tiền đền bù vi phạm hợp đồng đã đáp ứng cũng chưa đưa, thế này thì đám chết tiệt đó đâu còn cách nào khác ngoài thất nghiệp, còn phải tốn một mớ tiền đền hợp đồng, ha ha thực mẹ nó thích!”

Mọi người ba mồm bảy miệng bàn tán, “Bọn họ làm quảng cáo cũng tiêu tốn không ít tiền đi, giờ thì ngậm nước nóng hết rồi.”

“Chưa hết đâu, tôi không tin người tiêu dùng sẽ không truy cứu. Hề đừng tới mấy chuyện đe dọa an toàn này là họ làm dữ nhất đó, mỗi người đều là người bị hại.”

“Sáng nay tôi thấy cổ vấn pháp luật của công ty chúng ta đến đây, trực tiếp lên tầng cao nhất, hình như là sẽ khởi tố chuyện tiết lộ cơ mật công ty, ông đây bị đám con cháu đó làm ghen uất một tháng, mợ nó cuối cùng sáng khoái một phen, thật muốn đi uống một ly.”

Lập tức có người phụ họa, “Đi thôi đi thôi, cả đoàn đi chung đi, hôm nay di động đều tắt máy, không tiếp điện thoại, dùng lời của anh Đông để hình dung cái này thì gọi là gì? Thị trường đói khát?”

Mọi người đều có ý tưởng trùng khớp, dù sao tổng giám đốc đi vắng, giám đốc thì chạy rồi, phòng thị trường tập thể trốn việc đi nhậu, loại chuyện này mọi người đương nhiên phải kéo Kỳ Đông còn đang xem TV đi cùng.

“Đi a anh Đông, còn coi cái gì,” trong khoảng thời gian này mọi người cùng Kỳ Đông quan hệ tốt đến không phân biệt, nói chuyện vui đùa cũng không kiêng kỵ, “Mỗi ngày đều nhìn còn chưa nhìn đủ à?”

Hội chiêu đãi ký giả vừa lúc chấm dứt, Kỳ Đông trừng mắt liếc tên này một cái, “Các cậu đi đi, tôi không đi.”

“A? Thời khắc chúc mừng quan trọng như vậy làm sao có thể thiếu anh a anh Đông? Anh không đi chúng tôi chúc ai a?”

“Cút đi,” Kỳ Đông cười mắng, “Ông đây còn có việc, hôm khác mời mọi người uống rượu.”

Mọi người lại không cam lòng lôi kéo một trận, thấy hần quả thật không có ý tứ muốn đi, lúc này mới dừng tay, rầm rộ kéo nhau đi.

Lăng Đạo Hi chấm dứt buổi chiều đãi ký giả thì đi một chuyến đến bệnh viện rồi mới về công ty, nhân viên cơ hồ đều đi hết sạch, anh trở lại phòng làm việc của mình, lại ngoài ý muốn phát hiện cửa không khóa. Anh đẩy cửa vào, ghế tựa của mình đang xoay lưng về hướng cửa, lúc anh còn đang kinh ngạc, ghế từng chút một xoay lại, lộ ra gương mặt nam tử khí khái mười phần của Kỳ Đông.

Lăng Đạo Hi nhìn thấy hần, không thể kìm lòng liền mỉm cười, anh đã có một đoạn thời gian không mỉm cười kiểu ngầm hiểu ý này. Anh đi qua, quỳ xuống, nhẹ nhàng hạ một nụ hôn xuống mũi giày đang nhếch lên của đối phương, tiếp đó ngẩng đầu lên, tập trung toàn bộ tinh thần ngưng mắt nhìn đối phương, tựa hồ chỉ cần nhìn thấy người đàn ông này, khó khăn lớn hơn nữa cũng có thể vượt qua.

“Nhìn cái gì mà nhìn,” Kỳ Đông dè dặt anh xuống, “Em cũng xứng ở trước mặt tôi ngẩng đầu?”

Lăng Đạo Hi thuận thế cúi đầu, hôn lên giày da Kỳ Đông đang giẫm lên thảm trải sàn, dưới chân Kỳ Đông dùng sức đạp một cái, ghế tựa trượt ra sau, Lăng Đạo Hi không chút suy nghĩ liền đuối theo, liếm hột vài cái, Kỳ Đông lại một lần dùng sức, hai người một lùi, một bò theo, ước chừng đi trọn một vòng quanh phòng.

Kỳ Đông rốt cục không lùi nữa, mặc anh trên mặt giày mình vong tình liếm láp, chân còn lại trực tiếp giẫm lên vai anh.

“Chó hoang, lâu như vậy không tới hầu hạ, có phải ngứa da rồi không?”

Đoạn thời gian này Lăng Đạo Hi đi sớm về trễ, Kỳ Đông cũng phá lệ bận rộn, hai người những khi không ngủ cơ hồ không chạm mặt nhau.

Lăng Đạo Hi không dám hoàn toàn ngẩng đầu, từ ánh mắt ngược lên nhìn hần, “Chó hoang biết sai rồi, xin chủ nhân trừng phạt.”

Kỳ Đông nhếch mày, “Em là ước gì như thế đi, chẳng lẽ không phải tôi trừng phạt em em mới vui vẻ?”

Lăng Đạo Hi mím môi cười, “Chủ nhân hài lòng em sẽ vui vẻ, chủ nhân không vui, dù trừng phạt em em cũng không vui.”

“Nói cái gì mà lằng nhằng vậy,” Kỳ Đông đá anh một cước, “Quần cởi, đến sofa kia nằm sấp lên... Mà không,” hần lại thay đổi chủ ý, “Cởi một nửa thôi.”

Lăng Đạo Hi chống lên sofa quỳ sấp, quần âu lỏng lỏng lẻo lẻo vắt giữa chùng, lộ ra cái mông tròn trĩnh.

Kỳ Đông rút dây lưng đối phương ra, gấp đôi lại cầm trong tay, thử hai cái lên lòng bàn tay chính mình, thanh âm dây lưng va chạm cùng da thịt khiến thân thể Lăng Đạo Hi run lên.

“Vừa rồi ở buổi họp báo chẳng phải em rất giống người sao?” Kỳ Đông cầm dây lưng vẽ vẽ lên mông anh, “Sao chớp mắt liền mông trơn vênh lên ở đây một bộ tìm thao thế?”

Hắn thành linh quát một nhát xuống, Lăng Đạo Hi cả người chấn động, phát ra một tiếng rên.

Kỳ Đông thời điểm đánh người, so với lớn tiếng kêu la thảm thiết, vẫn là ưa thích loại rên rỉ trầm thấp cổ nén này hơn, bởi vì có thể khơi gợi dục vọng chinh phục của hắn, khiến cho hắn xuống tay lần sau tàn nhẫn hơn lần trước, bằng hết mọi cách dò tìm giới hạn nhẫn nại của đối phương.

Không được bao lâu, Lăng Đạo Hi đã trúng vài cái quật, trên mông hắn dấu đỏ chiếc dây lưng to bản.

“Lẽ ra lúc này nên để phóng viên đến quay, đem cái tiện dụng của em truyền hình trực tiếp, đường đường tổng giám đốc, không muốn làm người, chỉ thích làm chó...”

“A,” trên mông Lăng Đạo Hi lại ngoan ngoan trúng một cú, “Em làm chó của một mình ngài.”

“Chó của tôi tôi mỗi ngày đều dắt ra ngoài dạo, đi ngang một thân cây nó liền dừng lại tiểu, em thì sao? Em làm được sao?”

Lăng Đạo Hi cắn môi dưới, Kỳ Đông giễu cợt, “Ngay cả việc đó mà cũng làm không được, còn không biết xấu hổ nói muốn làm chó của tôi? Em ngay cả chó của tôi so ra cũng còn kém.”

Hắn dùng dây lưng quần lấy cổ đối phương, kéo anh xuống sofa, lập tức cưỡi lên lưng anh.

“Làm chó em không đủ tư cách, để xem làm ngựa em có xứng chức không,” hắn vỗ mông đối phương, “Giá*!”

**Giá: Tiếng hô giục ngựa.*

Lăng Đạo Hi ra sức thò Kỳ Đông nặng hơn mình rất nhiều, bò đi trên tấm thảm vừa dày vừa nặng, vài lần vì đi quá chậm bị Kỳ Đông đánh dữ dội, chiếc quần vốn cởi một nửa trong quá trình bò đi từng chút rơi xuống bên chân, thiếu chút nữa làm anh vấp ngã.

“Làm ngựa em cũng ngu ngốc như vậy,” Kỳ Đông nắm thật chặt dây lưng, Lăng Đạo Hi bị siết đến không thể không há miệng thở, “Em nói coi em làm được chuyện gì? Tôi sao lại nuôi một phế vật như em chứ.”

Kỳ Đông đuổi Lăng Đạo Hi trở lại trước bàn làm việc, hoàn toàn cởi luôn quần anh xuống, thân trên như trước âu phục phẳng phiu, mười phần bộ dáng tinh anh, nửa thân dưới hoàn toàn trần trụi, nơi riêng tư ngay cả lông cũng cạo không còn một sợi, muốn bao nhiêu nhục nhã thì có bấy nhiêu.

Kỳ Đông nâng tay cho anh hai tát, “Cái miệng này của em thì còn có chút dùng được, không phải rất giỏi lời ngon tiếng ngọt sao? Lại đây cho tôi xem miệng chó của em ngọt đến mức nào.”

Hắn dùng sức ép mặt Lăng Đạo Hi xuống háng mình, hai chân dùng lực một cái kẹp lấy đầu đối phương, khiến anh không thể động đậy, thiếu dưỡng khí lại vô pháp há mồm thở, chỉ có thể dùng mũi liều mạng hít ngửi, phát ra thanh âm hít khí dồn dập.

Vài cái như thế, Kỳ Đông liền nhìn ra được Lăng Đạo Hi ý loạn tình mê, hạ thân cao cao nhếch lên lại còn chảy nước, hắn buông lỏng chân ra, đối phương trái lại không chịu rời đi, tham lam dán giữa háng hắn hô hấp lấy vị đạo của hắn, phẳng phất như đó mới là hương vị mỹ hảo nhất thế gian.

Lăng Đạo Hi dùng răng cởi dây lưng quần Kỳ Đông, động tác này anh đã luyện tập rất nhiều lần nên khá thuần thục, dễ dàng cởi bỏ khoá kéo, lại vùi đầu vào, cách lớp quần lót vừa ngứa vừa liếm, cuối cùng đầu lưỡi xuyên qua lỗ mở dưới đáy quần, linh hoạt khiêu khích phần rãnh của Kỳ Đông.

Có người gõ cửa phòng tổng giám đốc, Lăng Đạo Hi cả kinh, vừa định ngẩng đầu, lại bị Kỳ Đông đè xuống.

Hắn chỉ chỉ bàn làm việc bên cạnh, Lăng Đạo Hi hiểu ý, lập tức bò tới dưới gầm bàn.

“Vào đi,” Kỳ Đông thoải mái ngồi trên vị trí của Lăng Đạo Hi, hệt như tổng giám đốc lên tiếng.

Cửa mở, người vào là trợ lý của Lăng Đạo Hi, nhìn thấy chỗ ngồi vốn là của Lăng Đạo Hi lại xuất hiện Kỳ Đông, sững sốt.

“Lăng tổng đâu?” Anh ta hỏi.

Kỳ Đông ngó một cái qua phòng nghỉ bên cạnh, tất cả đều nằm trong thứ ngôn ngữ không lời.

Trợ lý lập tức hiểu ý, khoảng thời gian này Lăng Đạo Hi ngày đêm tăng ca vất vả, hiện giờ đã vượt qua nguy cơ, thiếp đi một chút cũng là chuyện đương nhiên.

“Văn kiện này tôi để đây trước, chờ ngài ấy tỉnh lại rồi xem được không?”

Kỳ Đông gật đầu một cái, trợ lý đi tới, đem một xấp văn kiện trong tay ngay ngắn đặt lên bàn Lăng Đạo Hi, Kỳ Đông có thể cảm thấy Lăng Đạo Hi vùi đầu giữa hai chân mình vì sợ hãi mà có chút phát run.

“Nếu không có chuyện gì khác tôi tan tằm trước đây,” trợ lý hiển nhiên cũng xem Kỳ Đông thành cấp trên của mình.

Kỳ Đông lại gạt đầu một cái, “Ra thì khép cửa lại.”

Trợ lý lễ phép cáo từ rồi đi ra ngoài, Kỳ Đông đờ lại đầu Lãng Đạo Hi hung hăng rút cắm trong miệng anh vài cái mới đi ra, “Em làm bộ làm tịch cái gì hả? Bị người ta chứng kiến không phải vừa dịp thỏa mãn ảo tưởng tình dục biến thái đó của em sao?” Hần thanh âm nghiêm khắc, “Lăn đi khóa cửa!”

Lãng Đạo Hi bò qua khóa cửa xong, lại bò về bên người Kỳ Đông, một lần nữa khẩu giao cho hắn, Kỳ Đông dùng mũi giày da giẫm lên khó hạ Lãng Đạo Hi, không qua bao lâu tiếng rên rỉ khó nhịn liền tràn ra từ khoe môi anh, rồi lại bị cự vật của Kỳ Đông chặn lại sâu trong yết hầu, va chạm đến tan thành mảnh nhỏ.

Lãng Đạo Hi đã lâu không phóng thích, căn bản chịu không được khiêu khích của Kỳ Đông, cơ hồ muốn bắn ra dưới chân hắn, nhưng Kỳ Đông lại cứ không cho anh toại nguyện, đập anh hưng phấn đến điểm tới hạn liền chuyển sang chà đạp bao tinh hoàn của anh một chút, chỗ sợ đau nhất của đàn ông bị uy hiếp, vừa hoảng hốt lại vừa hưng phấn, hai loại cảm giác thay nhau hoành hành, chậm chạp không chiếm được phóng thích khiến Lãng Đạo Hi khó chịu tới mức cầu tha.

Kỳ Đông túm lấy cravat của anh kéo anh lên, “Muốn bắn? Còn sớm mà, hôm nay chủ nhân em tâm tình tốt, sẽ trị trị bệnh tiết sớm cho em, cởi quần áo!”

Lãng Đạo Hi cởi áo khoác âu phục để qua một bên, vừa định cởi luôn cravat, lại bị Kỳ Đông ngăn cản, cuối cùng áo sơmi bị cởi hết, toàn thân chỉ còn chừa lại mỗi chiếc cravat.

Kỳ Đông bắt mắt nhìn chung quanh phòng một lần, “Cái văn phòng lớn như vậy, ngay cả một mảnh gương cũng không có, ngày mai gắn một tấm lên kia.”

Lãng Đạo Hi ngoan ngoãn đáp ứng, “Vâng, chủ nhân.”

41. Quyển 2 - Chương 19: Đế Vương

Đúng lúc này điện thoại của Lãng Đạo Hi đặt trên bàn làm việc vang lên, Kỳ Đông cầm lấy quảng xuống sàn, “Tiếp.”

Lãng Đạo Hi quỳ gối bên chân Kỳ Đông tiếp điện thoại, mơ hồ có thể nghe thấy thanh âm người ở đầu kia thực cấp bách, Lãng Đạo Hi thì lại nhất quán giọng điệu hồ hững, tất cả đòi hỏi đối phương đưa ra đều lạnh lùng từ chối, thậm chí còn nghiêm nghị răn dạy ngược trở lại, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, căn bản không thể tưởng tượng ra được bộ dáng khuất nhục của anh lúc này, ngoại trừ một cái cravat ra thì cả người trần trụi bị người đàn ông kia giẫm dưới chân.

Kỳ Đông rất hưởng thụ loại quá trình Lăng Đạo Hi ở dưới chân mình nghiêm trang tiếp diện thoại của cấp dưới, hẳn chính là thích đối phương ở trước mặt mình thì như con chó không biết tự trọng, đồng thời ngoại trừ hẳn ra lại có thể xem những người khác còn không bằng cả chó.

Đầu kia diện thoại nói nhằm một đồng, Kỳ Đông một khắc đều không ngừng chà đạp đối phương, Lăng Đạo Hi hưởng thụ vô cùng, lại không thể phát ra nửa điểm thanh âm, ngay cả môi đều thiếu chút nữa cắn nát, đáng thương như vậy mà nhìn Kỳ Đông, kia tiểu nhân thần utor sùng trên người đến mức Kỳ Đông càng muốn khi dễ anh.

Khi lần nữa mở miệng, Lăng Đạo Hi không trấn định được như vừa rồi, thường ngắt câu ở chỗ không nên ngắt, bất quá lực tự chủ của anh vẫn rất cường đại, đến mức không phát ra nửa điểm rên rỉ hay thở gấp.

Kỳ Đông càng làm càng quá đáng, Lăng Đạo Hi sau đó dứt khoát cái gì cũng không dằn dò, chỉ bảo đối phương tự mình về nghĩ rõ ràng, trách mắng đối phương vài câu liền vội vàng cúp điện thoại, Kỳ Đông nghe xong buồn cười không thôi.

“Là muốn người ta nghĩ rõ ràng, hay là chính em không nói tiếp nổi?”

Lăng Đạo Hi đóng máy liền ném di động qua một bên, thấp người xuống vừa vong tình liếm giày da Kỳ Đông, vừa ‘quay tay’ thật nhanh, thời điểm sắp bắt lại bị Kỳ Đông một cước đá ngã, ngay sau đó giẫm lên tay, không thể động đây.

Kỳ Đông từ trên cao liếc nhìn xuống anh, “Đã nói hôm nay trị bệnh cho em, trước khi tôi bắn em cũng không được bắn, bằng không em cứ mang bộ dạng treo độc miếng vãi này mà bò xuống lầu một cho tôi, nghe chưa?”

Lăng Đạo Hi nghe xong lời Kỳ Đông nói, lập tức ngoan ngoãn động cũng không dám động, sợ chỉ một chút ma sát rất nhỏ cũng sẽ kích thích chính mình.

Kỳ Đông thấy thể buông lỏng tay anh, không khách khí ra lệnh, “Đem cái ‘bướm’ chó của em lại đây cho tôi thao.”

Lăng Đạo Hi leo lên bàn làm việc, chân mở thành hình chữ M ngồi tốt, “Chủ nhân em trước hết bôi trơn một chút được không? Bằng không ngài sẽ đau.”

Kỳ Đông không chút khách khí thưởng cho anh một cái tát lên mông, “Loại lời thừa này còn cần phải hỏi?”

“Xin lỗi,” Lăng Đạo Hi lập tức nhận lỗi, cúi người từ trong ngăn kéo lấy ra một tuýp thuốc bôi trơn, ngay trước mặt Kỳ Đông, rẽ hai chân bắt đầu bôi trơn cho mình, ngón tay tại nơi tư mật tiến tiến xuất xuất, chỉ chốc lát sau liền phát ra tiếng nước phốc phốc.

“Coi em toàn chuẩn bị những thứ gì trong văn phòng này?” Kỳ Đông cầm lấy tuýp bôi trơn, không phân

trần gì bóp ra rồi nặn lên ngực anh, sau đó ác ý đem dịch thể trong suốt đó bôi khắp nơi, “Có phải là thời khắc nào cũng chuẩn bị để bị chơi không?”

“Em thời khắc nào cũng chuẩn bị để bị chủ nhân chơi, chủ nhân một ngày không chơi em, em liền một ngày không dễ chịu,” Lăng Đạo Hi vừa cắn vào chính mình vừa nói, ngón tay đã từ một biến thành hai.

Kỳ Đông vẽ loạn trước ngực anh đến sáng loáng lên, còn không quên đặc biệt chiếu cổ hai điểm gồ lên, dưới ánh đèn chiếu rọi, phản xạ ánh sáng dụ người, “Em có phải đang oán trách tôi đoạn thời gian trước không có chơi em?”

“Lúc chủ nhân không chơi em, em sẽ mỗi ngày ảo tưởng bị chủ nhân làm,” Lăng Đạo Hi rút ngón tay ra, hai tay chống ra sau, cửa ngõ rộng mở, “ngay chỗ này.”

Kỳ Đông bị bộ dáng dâm đang cùng lời nói phóng túng của Lăng Đạo Hi hoàn toàn khơi dậy dục vọng, không nói hai lời nắm đùi anh kéo lại, Lăng Đạo Hi lập tức ngã ngửa trên bàn làm việc, cao độ hậu huyệt vừa vụn với tới tính khí Kỳ Đông.

“Em đồ đi điểm thiếu thao này, bây giờ chủ nhân em sẽ cho em hết ngứa,” nói xong, Kỳ Đông nhắm ngay mục tiêu, không chút lưu tình chọc vào.

“A, ” tuy đã bôi trơn, nhưng đại gia hỏa của Kỳ Đông một phát tiến vào, Lăng Đạo Hi vẫn kinh hô thành tiếng, có điều loại kêu này, rất nhanh dưới thể công mãnh liệt của Kỳ Đông chuyển hóa thành tiếng kêu dâm loạn, mà tiếng sau cao hơn tiếng trước, thanh âm này xuất hiện trong phòng làm việc được trang hoàng mang khí tức cấm dục mười phần này có vẻ thập phần không hợp, rồi lại càng có khả năng khiến người ta mặt đỏ tai hồng, không dám nghĩ sâu.

Kỳ Đông một phen kéo cravat của anh qua, thể lực bạo phát trực tiếp tàn nhẫn làm anh trên trăm cái, hần vốn tính dục dồi dào, đoạn thời gian này lại không hề phát tiết qua, dã thú trong cơ thể cũng không cam tâm tiếp tục ngủ đông, hai người như thiên lôi động đến địa hỏa, một hồi tính sự không hề trải qua cái gì thêm nhiệt liền cứ thế bị trực tiếp đẩy lên đỉnh điểm.

Lăng Đạo Hi dần dần nhẫn không nổi nữa, anh vươn tay sờ soạng trên bàn, nhất cử nhất động đều bị Kỳ Đông nhìn trong mắt.

“Em lại muốn lấy đỉnh mũ?” Kỳ Đông đẩy tay anh ra, “Tôi giúp em a.”

Hần tùy tay cầm qua cái kẹp giấy trên bàn, kim loại lạnh như băng áp vào hạ thân nóng bỏng của Lăng Đạo Hi, anh kinh hô một tiếng, “Đừng a!” Nơi đó bởi vì sợ hãi nhanh chóng mềm nhũn.

Kỳ Đông cười nhạo một tiếng, thuận tay quăng cái kẹp giấy đi, “Thế nào? Có phải hữu hiệu hơn đỉnh mũ của em không?”

Hắn một khắc không ngừng thao hậu đình Lăng Đạo Hi, để như bốn chân ngồi dục vọng của anh, lại dùng hết các loại phương thức không chút khách khí mà áp chế nó xuống, Lăng Đạo Hi giữa thiên đường địa ngục lưỡng trọng thiên quanh qua quẩn lại, mất đi hết thấy quyền chủ động đối với thân thể mình, lên trời xuống đất đều do Kỳ Đông định đoạt.

Lăng Đạo Hi bị làm đến mức tư duy hỗn loạn, miệng không ngừng thấp giọng gọi chủ nhân, về sau cổ bị cravat siết đau, anh thẳng thẫn vươn hai tay ôm cổ Kỳ Đông, vòng eo bị gấp mức độ cực đại, hai chân gắt gao quần lấy thắt lưng Kỳ Đông, thân thể cơ hồ lơ lửng, bị Kỳ Đông đâm cho lay động cao thấp đong đưa.

“Em tưởng em nhẹ lắm sao? Y như phụ nữ mà treo trên người tôi, nói em là đàn ông thật sự là làm cánh đàn ông mất mặt, ” Kỳ Đông ngoài miệng mắng, động tác trên lưng lại một chút cũng không vì phải vác nặng mà chậm lại, chẳng qua giọng mũi nồng đặc phát ra giữa những âm thanh hô hấp truyền vào tai Lăng Đạo Hi, chỉ là nhiệt khí trong tưởng tượng cũng đủ để hòa tan anh.

Lăng Đạo Hi cũng dồn dập thở hào hển, “Em không phải đàn ông, em là chó đực của chủ nhân.”

“Tôi cũng không có con chó đực vô dụng như vậy.”

Lăng Đạo Hi rên rỉ hai tiếng mới nói, “VẬY em chính là chó cái của chủ nhân.”

“Chó cái em còn mọc dương vật?”

“Em mọc dương vật chính là để chủ nhân giẫm.”

“Này thì còn được,” Kỳ Đông vừa lòng buông lỏng cravat trong tay, “Nâng mông lên nào chó cái nhỏ.”

Đầu Lăng Đạo Hi mất đi điểm tựa, không thể khống chế ngã ra sau, khổ bộ thuận thế tổng về phía trước, Kỳ Đông mỗi một lần va chạm đều cảm giác đã thúc đến tận cuối, tràng bách đối phương chặt chẽ xoắn lấy côn thịt của mình, giống như muốn nuốt luôn nó vậy.

“Uống a,” Kỳ Đông gầm nhẹ một tiếng, thẳng tắp đem Lăng Đạo Hi từ trên bàn nâng lên, Lăng Đạo Hi chưa kịp chuẩn bị tâm lý, theo phản xạ buộc chặt cánh tay, hai đùi lại càng dùng sức vây chặt khổ bộ Kỳ Đông, đem sức nặng toàn thân đặt lên người đối phương, cách một lớp vải, anh cũng có thể cảm nhận được cơ bắp cứng rắn như thép của Kỳ Đông dưới bộ tây trang, chỉ tưởng tượng đến lực lượng đó thôi, cũng đủ khiến anh run rẩy thân phục.

Kỳ Đông mang anh đến bên vách kính ném xuống sàn, bộ vị hai người kết hợp tạm thời tách ra, tính khí rời đi hoàn cảnh ẩm áp cảm giác được một chút ý lạnh, hắn không chút ôn nhu lật cả người Lăng Đạo Hi lại, để đối phương cong thắt lưng xoay lưng về phía mình, hai tay chống lên vách kính đụng sàn, lần nữa trở về nơi chật chội đó, có lẽ là do tấm kính trong suốt cho người ta lỗi giác đang làm cản ngay dưới mắt công chúng, dừng đạo Lăng Đạo Hi vì khẩn trương mà kịch liệt co rút, Kỳ Đông phải bình ổn tâm thần mới không bị anh trực tiếp kẹp bần.

“‘Bướm’ chó hút chặt vậy làm gì? Bắt quá là vài ngày không thao em thôi, em đã đói khát như vậy?” Kỳ Đông vỗ lên hông anh, “Thả lỏng!”

Trước mặt Lăng Đạo Hi là cao ốc san sát, dưới chân là xe cộ như mắc cửi, thời khắc đều cảm thấy như có người đối diện nhìn chăm chú vào mình, càng khẩn trương lại càng thấy nhục nhã, càng nhục nhã lại càng hưng phấn đến khó mà ức chế, anh cũng rất muốn trầm tĩnh lại, nhưng kết quả thì cứ thân bất do kỷ mà càng siết càng chặt.

“Kháo,” Kỳ Đông phát hiện Lăng Đạo Hi không nghe lời, mắng một câu, “Thực con mẹ nó thiếu quật, em không chịu thả lỏng, ông đây làm em đến không thể khép lại.”

Hắn nói được thì làm được, chế trụ thất lưng đối phương rút cảm một trận mãnh liệt, Lăng Đạo Hi nhắm mắt lại, hắn lại buộc đối phương mở mắt ra, bản thân cũng bị loại cảm giác hưng phấn làm tình ‘trước đám đông’ này kích thích, giống như đang thực sự trước mặt người khác thao tính nô (*nô lệ tình dục*) của mình, mỗi một người xem đều đang dùng ánh mắt sùng bái nhìn dương vật cực đại mà hắn vẫn lấy làm kiêu ngạo, hắn đem khoái cảm này hóa thành động lực đột tiến, một cổ lại một cổ tưởi vào thân thể Lăng Đạo Hi, Lăng Đạo Hi khoan khoái đến mức phóng dăng rên rỉ liên tục, rốt cục dưới cường công của đối phương nhất tiết ngàn dặm, tiểu huyết sau cao trào có tiết tấu co rút từng đợt, phảng phất như vẫn còn lòng tham không đáy đòi lấy càng nhiều.

Kỳ Đông bắn xong còn nường theo dư kinh dùng sức làm Lăng Đạo Hi thêm vài cái, dương cụ lớn đầy sức sống mạnh mẽ khiêu động trong cơ thể đối phương, hắn không kiên nhẫn nói nói cravat, tuy mồ hôi làm ướt cổ áo không quá thoải mái, nhưng vừa nghĩ tới chính mình tây trang giày da vừa mới thao chó tổng giám đốc xích thân lỏa thể xong, khoái cảm trên tâm lý đủ để bù lại hết thảy.

Hắn đợi cho dư vị đi qua mới rút tính khí vẫn đang cứng thẳng của mình ra, Lăng Đạo Hi quả nhiên bị hắn làm đến huyết khẩu chậm chạp không thể khép, tinh dịch trắng ngà theo gốc đùi chảy xuống, một đường nhỏ xuống bên chân.

Kỳ Đông một phen kéo cravat Lăng Đạo Hi qua, đem tinh dịch tràng dịch (*dịch ruột*) lưu lại ở hạ thân tất cả chà lau sạch sẽ, sau đó giống như quăng một miếng giẻ lau mà chán ghét ném qua một bên.

Hắn kéo lưng quần lên, nhìn bản thân phản chiếu trên tấm kính, nhìn ngang nhìn dọc đều có vài phần ý vị mặt người dạ thú, khi hắn đem hình dung từ mười phần sắc thái châm biếm này gán lên người mình, không chỉ không tức giận, trái lại cảm thấy có chút đắc ý đến khó hiểu.

Lại cúi đầu nhìn Lăng Đạo Hi vì chân yếu chống đỡ hết nổi phải quỳ rạp bên chân mình, bả vai vẫn còn phập phồng, trên cổ thắt cái cravat dùm đó bắn thiu, trên người còn phun đầy tinh dịch đàn ông, một cổ cảm giác về sự ưu việt lấn chình phục tự nhiên nảy sinh, dù vừa mới phát tiết trên thân người đàn ông này, giờ này khắc này vùng đan điền lại là một đoàn lửa nóng.

Bên ngoài là ánh đèn rực rỡ vừa lên, Kỳ Đông hai tay đút vào túi đi đến bên cửa sổ, đứng ở tầng cao nhất công ty, bay bổng trên không bao quát dòng xe đến xe đi dưới chân, thái độ coi trời bằng vung, bề ngoài vạm vỡ đó, phảng phất như mọi nơi mà tầm mắt đặt đến đều là lãnh thổ của hắn, mà hắn nghiêm nhiên chính là đế vương nơi đây.

42. Quyển 2 - Chương 20: Tín Ngưỡng

Trong văn phòng của Lăng Đạo Hi có tây trang dự phòng, anh đơn giản thu dọn rồi thay xong, mới theo Kỳ Đông cùng rời khỏi công ty, khi hai người về đến nhà thì đêm đã sâu, lúc này mới nhớ tới trong nhà còn có một Samoyed ngu ngốc còn chưa dẫn đi dạo.

“Em vào mang nó ra,” Lăng Đạo Hi vừa tháo dây an toàn vừa nói.

“Ừm.” Kỳ Đông đáp một tiếng, chờ Lăng Đạo Hi xuống xe, bản thân mới đem xe vào gara.

Lăng Đạo Hi vừa đi tới cửa, đã cách cánh cửa nghe Samoyed đang kêu bên trong, anh hiểu ý cười, thuận thực nhập mật mã, cách một tiếng cửa mở, một cục lông to dùng màu trắng vọt ra, suýt nữa tông anh ngã nhào.

“Ngọt ngọt đến hông luôn chưa?” Lăng Đạo Hi xoa xoa đầu nó, “Vậy thì mang mày đi tản bộ nhé.”

Samoyed đột nhiên hướng về phía sau lưng anh gâu gâu hai tiếng, thanh âm thập phần không hữu hảo, Lăng Đạo Hi cực ít nghe thấy nó sủa như vậy, nghi hoặc quay đầu lại, chỉ thấy trong cảnh nhập nhoạng tối có vài đạo nhân ảnh đánh tới mình. Anh căn bản còn chưa kịp phản ứng, Samoyed đã trước anh một bước vọt tới, một ngụm cắn vào cánh tay một người trong số đó, người kia bị đau kêu một tiếng, lập tức có người thay đổi mục tiêu tới hỗ trợ.

Lăng Đạo Hi thấy Samoyed gặp nguy hiểm, không chút nghĩ ngợi liền nhào qua hai bàn tay đan chéo đỡ lấy một quyền vòn phải rớt xuống sau cổ Samoyed, một quyền kia lực đạo mười phần, cánh tay Lăng Đạo Hi nhất thời tê rần không thể động đậy.

Miệng Samoyed còn cắn người đứng phía sau Lăng Đạo Hi không thả, trên lưng trên bụng nó cũng trúng thêm vài đá, Lăng Đạo Hi vội vàng xoay người đi cứu nó, kỳ quái chính là, quyền cước của mấy người kia đều giáng xuống người Samoyed, nếu phải đụng tới Lăng Đạo Hi, không phải chuyển hướng chính là giảm thế, dường như căn bản không có ý tứ muốn thương tổn anh.

Lăng Đạo Hi song quyền nan địch chúng thủ (*hai tay không chống lại được cả đồng tay*), mắt thấy sắp bảo hộ Samoyed không nổi, đột nhiên chỉ nghe một trận tiếng gió, tiếp đó là một tiếng kêu đau đớn, anh ngẩng đầu nhìn, một bóng đen chậm rãi ngã xuống, lộ ra Kỳ Đông phía sau, trong tay còn nắm cây gậy golf.

“Chủ...” Lăng Đạo Hi vui sướng buột miệng, lại đúng lúc thu về, hai kẻ đánh úp khác thấy thế trao đổi một ánh mắt với nhau, gạt Samoyed qua một bên nhào tới Kỳ Đông, Lăng Đạo Hi lúc này mới đếm rõ đối phương tổng cộng có ba người, mỗi người đều là thân mặc tây trang màu đen, thân thủ bất phàm, vô luận nhìn từ lực đạo hay là tốc độ xuất thủ, đều là cấp bậc chuyên nghiệp.

Kỳ Đông cũng không phải xuất thân từ tay đám chuyên nghiệp, bất quá năng lực phản ứng cùng sức bật

của hắn đều là nhất lưu, trên tay còn có vũ khí, Lăng Đạo Hi tuy không đánh giỏi như hắn, nhưng dù sao cũng là đàn ông, hai người tay nắm tay đối mặt hai tay đâm chuyên nghiệp không mảy may rơi xuống hạ phong, rất nhanh một gã trên bụng đã trúng một quyền, tên còn lại cũng bị Kỳ Đông dùng gậy golf quét ngã, Samoyed đương nhiên không cam lòng rút lại phía sau, lập tức nhào lên cắn bắp chân gã không buông.

“Cướp cũng dám cướp tới nhà ông, tội mày không có mắt à?” Hắn vừa nói vừa hung hăng đập xuống, người kia bị hắn đánh thành miếng giẻ rách, không còn chút lực trả đòn.

Hắn đánh tới hứng khởi, đột nhiên nghe được Lăng Đạo Hi kêu một tiếng, quay đầu lại chỉ thấy có người nhặt lên cây gậy golf trên mặt đất, một gậy đập vào chân Samoyed, nó gào thảm một tiếng, buông lỏng miệng ra.

Lúc này Lăng Đạo Hi đã xông lên trước cùng người thứ tư đột nhiên xuất hiện quần lấy đánh nhau, bằng năng lực của Lăng Đạo Hi hoàn toàn không phải là đối thủ của gã, nhưng có thể nhìn ra đối phương rất cố kỵ anh, luôn không dám hạ thủ quá ác tay.

“Mẹ nó,” Kỳ Đông nhìn thoáng qua Samoyed nằm kêu rên trên mặt đất, giận từ tâm sinh, bỏ lại phế nhân trong tay, bước một bước dài vọt tới, xách cổ áo Lăng Đạo Hi ném ra sau, mình thì quất một quyền tới. Hai người một kẻ đã từng nhận huấn luyện chuyên nghiệp, một người thiên phú cực tốt, nhất thời quyền qua cước lại, cân sức cân tài, ai cũng không chiếm được thượng phong.

“Cẩn thận!” Thanh âm Lăng Đạo Hi vừa tới, người cũng đã nhào qua, lực độ to lớn tông Kỳ Đông cả người nhào tới trước, lúc Kỳ Đông ngã xuống đất quay đầu nhìn một cái, người vừa rồi bị Samoyed cắn chân không nhả cứ nhiên móc súng lục ra, nòng súng nhắm chuẩn vào mình.

Lăng Đạo Hi vẫn gắt gao bảo vệ Kỳ Đông, Kỳ Đông vừa định đẩy anh ra, không ngờ chính là người của đối phương lên tiếng ngăn cản trước, “Thu hồi! Không thể thương tổn Lăng tiên sinh.”

Quả nhiên không phải cướp, Kỳ Đông mâu sắc trầm xuống, một phen đẩy Lăng Đạo Hi đang đè lên người mình ra, sức bật trời sinh cao nhân nhất đẳng vào lúc này lại càng bộc phát tiềm lực kinh người, sau khi từ mặt đất bắn lên nháy mắt liền vọt tới trước mặt tên đang cầm súng, đối phương căn bản không nghĩ tới tốc độ của hắn lại nhanh như vậy, chỉ cảm thấy hắc ảnh lóe lên, sau gáy đau đớn, trước mắt tối sầm, cả người liền mềm nhũn té xuống.

Giải quyết hết ba người, người cuối cùng thấy tình thế không ổn, lập tức muốn rút lui, nhưng Kỳ Đông sao có thể cho y trốn thoát, mũi chân hất lên, tiếp được gậy golf bay lên, không chút lưu tình quất tới.

“Đánh chó cũng phải nhìn mặt chủ chứ, dám ở trên địa bàn của ông mày giương oai, không muốn ra ngoài lăn lộn nữa có phải không?”

Người kia tay trần, hoàn toàn không phải đối thủ của Kỳ Đông, chỉ vài cái liền bị đánh cho không đứng dậy được, Lăng Đạo Hi giật mình thấy không ổn, cuống quýt ngăn lại, Kỳ Đông thấy đối phương không động đậy gì, lúc này mới hùng hổ quăng gậy golf đi, Lăng Đạo Hi lùi đi động ra, nhất thời không biết nên gọi 110 hay 120.

“Lo cho họ làm gì,” Kỳ Đông quát lớn, “Tới bệnh viện trước!”

Lăng Đạo Hi khẩn trương, “Ngài bị thương?”

Kỳ Đông chỉ lên đất, “Tới bệnh viện sủng vật a đồ ngốc!”

Lăng Đạo Hi biết Kỳ Đông không có việc gì, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, lãnh tĩnh lần nữa quay về đại não, anh chạy vội vào nhà tìm một tấm phản ra, hai người cùng nhau mang Samoyed lên, cố không đụng tới xương cốt của nó, Samoyed vẫn luôn thấp giọng kêu ô ô, nghe thực khiến người ta đau lòng.

Kỳ Đông lần nữa lái xe ra, còn suýt nữa cán lên một vị trên mặt đất, xe việt dã rộng rãi lại một lần nữa phát huy ưu thế của nó, Samoyed được mang lên băng dự bị phía sau, Lăng Đạo Hi vì đề phòng chuyện ngoài ý muốn, cũng chen vào canh giữ bên người nó, một người một chó vậy mà còn dư ra một không gian lớn.

Kỳ Đông một cước giẫm chân ga lái đi, miệng vẫn không quên giáo huấn hai con đằng sau.

“Sau này gặp phải loại chuyện này thì rút xa một chút cho tôi, đừng có ở đó vướng chân vướng tay, đang nói cả hai luôn đó!”

Lăng Đạo Hi không đồng ý, “Lúc ấy người kia là thật sự muốn nổ súng, em làm sao có thể trở mặt nhìn ngài gặp nạn?”

“Em cho là tự em đánh khá lắm sao? Em ở bên cạnh sẽ chỉ thêm phiền!”

Lăng Đạo Hi vẫn còn phản bác, “Dù em không thể đánh, cũng tuyệt đối không có đạo lý nào là chó để chủ nhân bảo hộ, mình thì núp phía sau.”

“Thứ đạo lý chó má!” Kỳ Đông mắng, “Lời của ông chính là đạo lý! Lần sau lại làm ông vướng bận, có tin ông một cước đá văng em không!”

Xe Kỳ Đông dừng ở cửa bệnh viện sủng vật gần nhất, bác sĩ trực ban rất nhanh kiểm tra xong cho Samoyed, cũng may chỉ là chân sau gãy xương, bất quá một tháng bó thạch cao là khó tránh khỏi.

Lông trên đuôi Samoyed rất nhanh bị cạo sạch, sau đó cố định lên thạch cao và băng vải, may mà thân nó màu trắng, nhìn sơ cũng không thấy quá sốc.

Samoyed bị thương một mực theo Kỳ Đông làm nũng, hi vọng chủ nhân có thể khen ngợi nó một phen, đáng tiếc nó gặp phải vị chủ không hiền lương gì, Kỳ Đông chỉ tùy tiện sờ sờ đầu của nó qua loa cho xong chuyện, nhưng được chủ nhân ‘vuốt ve’ Samoyed vẫn rất vui vẻ.

Trên người Lăng Đạo Hi cũng không tránh khỏi bị thương, bất quá dù sao đối phương hạ thủ lưu tình, ngược lại Kỳ Đông bị ngoại thương nghiêm trọng hơn anh, khoe miệng cũng tụ huyết, nhìn thấy thế, Lăng Đạo Hi so với chính mình bị thương còn khó chịu hơn.

“Biết đám người đó đến làm gì không?” Kỳ thật trong lòng Kỳ Đông cũng mơ hồ có đáp án, bất quá hẳn đoán Lăng Đạo Hi nhất định biết càng nhiều.

Lăng Đạo Hi ngập ngừng một chút, “Hình như là người của ba em.”

Đáp án này giống với Kỳ Đông đoán, hẳn khinh thường hừ một tiếng, “Người ông già em muốn đứng là phế vật, chỉ mấy phế vật như vậy, lúc trước cũng có thể bắt em đi sao?”

Lăng Đạo Hi mím môi không lên tiếng, Kỳ Đông cũng nheo mắt suy tư, không phải nói lão già bị bệnh ư, sao đột nhiên lại muốn làm chuyện thiêu thân này? Nhìn biểu hiện đám người kia đêm nay, hiển nhiên chính là muốn mang Lăng Đạo Hi đi, chẳng lẽ lại là thủ đoạn giam cầm cũ?

Nghĩ đến đây Kỳ Đông lại mắng thầm một câu, thực mẹ nó một chút sáng tạo cũng không có.

Bọn họ về đến nhà, người trong sân đã không còn ai, chẳng biết là tự mình đi, hay là gọi đồng đảng tới khiêng đi, nếu không phải khoảnh sân bị quây cho rối loạn, thật đúng là không thể tin được nơi này không lâu trước đó mới phát sinh một hồi sự kiện bạo lực.

Kỳ Đông cùng Lăng Đạo Hi bận rộn hơn nửa tháng, sau một hồi tình sự tiêu hao thật lớn thể lực lại kế tiếp một trận đánh nhau kịch liệt, hai người đều có chút kiệt sức, cũng không có tâm tình thu dọn nằm xuống liền ngủ, sáng hôm sau một cuộc điện thoại của trợ lý đánh thức Lăng Đạo Hi, nói với anh chủ tịch đến đây.

Lăng Đạo Hi mang tâm tình phức tạp nhìn người đang ngồi ở chỗ của mình, trong lúc ông sinh bệnh bản thân anh không ghé thăm một lần, ông hết bệnh cũng không báo cho anh, mệnh lệnh đầu tiên hạ xuống cư nhiên lại là phái người đi bắt mình, anh nỗ lực hít thở sâu, mới không để tâm tình của mình lộ ra ngoài.

Lăng cha nhân thân âm lãnh nhìn nhi tử của mình, lại nhìn đằng sau nó không xa Kỳ Đông đứng tựa vào tường, hai năm trước ông không tìm đối phương gây phiền phức đã là một sự nhân nhượng, không thể tưởng được hai người đó lại lần nữa quấn với nhau một chỗ, thật hết thuốc chữa.

Kỳ Đông cũng là lần đầu tiên nhìn thấy ba của Lăng Đạo Hi, mặt mũi hai người có năm phần tương tự, bất quá lão cha thì môi rất dày, còn người con nét môi lại tinh xảo đẹp đẽ, đường nét gương mặt so với ba mình cứng rắn thì có vẻ nhu hòa hơn, xem ra điểm này là kế thừa từ mẹ.

Ba người đều có tâm tư, ai cũng không lên tiếng, cuối cùng là Lăng cha mở miệng đánh vỡ trầm mặc trước tiên.

“Kỳ tiên sinh,” hiển nhiên ông ta đã điều tra về Kỳ Đông, “Tôi cùng nhi tử của tôi có việc nhà cần nói, có

thể mời cậu về trước tránh đi một chút không?”

Là chủ tịch của công ty tập đoàn, ông ta chọn lọc từ ngữ như vậy nói với một nhân viên dưới quyền làm việc ở công ty chi nhánh đã là tương đối khách khí, đáng tiếc từ ngữ khí của ông ta, Kỳ Đông lại không nghe ra được chút ý tứ khách khí nào.

Lúc sáng Kỳ Đông theo Lăng Đạo Hi cùng đến công ty, hắn đã bất chấp đối phương phản đối mà theo lên đây, giờ phút này lại càng không định đi.

Hắn nhếch đuôi mày, “Muốn bàn việc nhà xin mời cứ việc bàn, ông có thể xem như tôi không tồn tại.”

Lăng cha nhíu mày, “Thật có lỗi, tôi cho rằng đây là chuyện riêng của nhà chúng tôi, không tiện có mặt người ngoài.”

Ông ta nghiêng hai chữ ‘người ngoài’ đặc biệt nặng.

“Các người nói gì tôi căn bản không có hứng thú,” Kỳ Đông trực tiếp cho qua, “Nhưng nếu ông lại bắt người của tôi đi, tôi phải đi đâu tìm người đây?”

Hắn cũng cố ý nhấn thật mạnh hai chữ ‘của tôi’, quả nhiên sắc mặt Lăng cha thay đổi, ngược lại Lăng Đạo Hi nghe hai chữ đó xong nhăn tình sáng lên, khóe môi cũng tựa hồ nổi lên một tia tiểu ý.

Lăng cha trừng mắt nhìn hắn nửa ngày, Kỳ Đông cũng không chút yếu thế trừng lại, giống như tuyệt không kiêng kị người trước mặt là cấp trên cao nhất của hắn, mình đi hay ở công ty này chỉ dựa vào một câu nói của ông ta, dưới loại chênh lệch thân phận này, Kỳ Đông lại biểu hiện đến không chút úy kỵ.

Lăng cha cân nhắc khí tràng hai bên một phen, rốt cục quyết định trước tiên cứ lơ sự có mặt của Kỳ Đông đi, chuyển qua giáo huấn đứa con không có tiền đồ của mình.

“Tao bảo mày ở tổng công ty xử lý nghiệp vụ, mày tự tiện chuyển qua bên này, tao đã không nói gì, tự mày nhìn coi bên này bị mày quản lý thành cái dạng gì? Chuyện xảy ra đoạn thời gian trước thật không thể nào khó coi hơn nữa, tao thật sự cảm thấy mắt mắt vì mày.”

Ông ta lại nhìn về phía Kỳ Đông, “Chuyện lúc trước tao có thể không so đo, thế nhưng mày với người đàn ông này tác phong không đứng đắn, trái với đạo đức luân lý, còn để cho toàn công ty trên dưới đều biết, còn ra thể thống gì!”

Lăng Đạo Hi không nói lời nào, Lăng cha dừng một chút, tự ý thay anh quyết định, “Tao đã mua sẵn vé máy bay rồi, ngày mai mày theo tao về.”

“Quay về nơi đó sao?” Lăng Đạo Hi luôn luôn trầm mặc đột nhiên cười cười, dù anh không nói rõ, bất quá

Kỳ Đông đã đoán được nơi đó là nơi nào, “Lúc ngài cần con, thì đem con thả ra, lúc không cần con, thì đem con nhốt lại, đối với ngài, con chỉ bất quá là một công cụ có giá trị lợi dụng.”

“Tao đã hối hận vì thả mày ra ngoài,” Lăng cha ngữ khí nghiêm khắc vô cùng, “Thả mày ra chính là mất hết thể diện!”

Lăng Đạo Hi cũng bắt đầu kích động, “Ồ trong lòng ngài, thể diện vĩnh viễn quan trọng hơn con mình!”

Lăng cha nói chuyện không lưu tình chút nào, “Nếu tao biết con mình là một đứa biến thái, lúc trước tuyệt đối không có khả năng giữ mày lại!”

Lăng Đạo Hi im thin thít, Kỳ Đông chú ý tới bàn tay nắm chặt của anh đang run rẩy khắc chế không được.

“Đúng vậy,” Lăng Đạo Hi trầm mặc một lúc lâu, rồi lên tiếng, “Tôi là một tên biến thái ngay cả người cha sinh ra mình cũng ghét bỏ.”

Lăng cha lạnh lùng nhìn anh, không chút che giấu chán ghét trong mắt.

“Nhưng ít ra,” anh làm một động tác nuốt, “Trên đời này vẫn còn có một người không chê tôi.”

Tầm mắt Kỳ Đông dừng trên nắm tay run rẩy của anh, biểu tình bình tĩnh nhìn không ra cảm xúc.

“Ha,” Lăng cha giễu cợt anh, “Mày cho là cậu ta không chê mày là vì cái gì? Mày ăn của tao xài của tao, còn lấy tiền của tao đi bao dưỡng tiểu bạch kiểm, mày nghĩ tao không biết mấy chuyện đó?”

Nghe được lời ông ta, Lăng Đạo Hi sắc mặt càng ngày càng khó coi, “Ngài cho tôi đời sống vật chất hậu đãi, tôi cảm tạ ngài, nhưng nếu ngài muốn đem nó thu hồi, tôi cũng không chút lưu tâm.”

Anh nghiêm mặt nói, “Tôi chưa từng bao dưỡng anh ấy, là anh ấy thu dưỡng tôi xưa nay, ngoại trừ đời sống vật chất hậu đãi, anh ấy cho tôi tất cả, những điều này tôi cho tới bây giờ đều chưa từng có được từ nơi ngài. Mặc kệ anh ấy sau này sẽ thế nào, gặp cảnh ngộ ra sao, cho dù là đi ăn mày, tôi cũng theo anh ấy.”

“Khụ khụ,” Kỳ Đông mở miệng, “Ngại quá cho tôi xen vào một câu, con ông là một đại nam nhân, có tay có chân có đầu óc,” nói tới đây hần dừng lại một chút, “Tuy rằng đầu óc xài không tốt cho lắm, nhưng sao ông có thể nhận định không có ông thì em ấy sẽ sống không nổi?”

“Còn em nữa,” hần lại chỉ trích Lăng Đạo Hi, “Tôi một đại nam nhân có tay có chân có đầu óc, không có em nuôi sống tôi, thì tôi về sau phải đi ăn mày sao? Cha con hai người có cái lối suy nghĩ kiểu gì vậy?”

Lăng Đạo Hi cúi đầu, nhìn ra được khóe môi đang mím chặt của anh có chút ý cười.

Kỳ Đông lại nói tiếp với Lăng cha, “Ông đã nhìn em ấy không vừa mắt tới vậy, thì dứt khoát bỏ luôn cho rồi, tự nhiên sẽ có người muốn em ấy tới nhất. Tuy tôi không hiểu gì về pháp luật, nhưng vẫn biết tự mình giam cầm là phạm pháp, dù là con ruột cũng không được.”

Lăng cha giận tái mặt, “Nó là con tôi, tôi có nghĩa vụ giáo dục tốt nó.”

“Làm ơn đi,” Kỳ Đông một bộ chịu không nổi, “Ông đã đem em ấy giáo dục thành cái đức hạnh quý quái này rồi, vẫn còn mặt mũi mà nói tới nghĩa vụ? Ông có biết lúc em ấy mới ra ngoài, ban ngày ban đêm cũng không phân biệt rõ ràng, một giấc có thể ngủ hai mươi mấy giờ, đem người biến thành heo chính là thành quả giáo dục của ông? Nghĩa vụ người làm cha ông một chút cũng không làm tròn, bây giờ là tôi đang giúp ông dạy con đó, ông có hiểu không vậy?”

Lăng cha sắc mặt xanh mét, “Tôi không cần cậu lo chuyện bao đồng, đây là việc nhà chúng tôi.”

“Được được,” Kỳ Đông khoát tay, “Chuyện nhà của ông tôi không muốn quản, nhưng mà...”

Hắn gợi khéo môi, “Tôi nghĩ ông cũng rõ ràng con ông có sở thích biến thái gì đi, thật không khéo là, bản thân tôi là một người yêu thích chụp ảnh, thấy cái gì cũng muốn chụp lại để lưu cái niệm, cho nên,” hắn nở nụ cười tà ác, “Ông hiểu rồi đó.”

Hắn hơi khuynh thân mình về phía trước, gần từng chữ, “Tôi cam đoan với ông, nếu em ấy một lần nữa biến mất trước mặt tôi, trong vòng 3 ngày, tất cả mọi người, quen, không quen, đều sẽ thu được ảnh nóng của con ông, lại còn tuyệt đối không chỉ một tấm.”

“Cậu...!” Lăng cha chỉ vào hắn, nửa ngày nói không ra lời.

“À đúng rồi, để tránh có người không biết em ấy, tôi nhất định sẽ đem đại danh của ngài cũng đề lên, tỉ mỉ ghi chú rõ quan hệ của hai người,” Kỳ Đông nói tới đây trầm tư một chút, “Ngại quá, tôi còn chưa biết chữ tịch ngài xưng hô thế nào đó, có tiện lưu cho tôi tấm danh thiếp không?”

Lăng cha tức giận đến mức run tay, cuối cùng đập lên bàn, hung hăng quở mắng Lăng Đạo Hi, “Mày coi đi, coi đi, đây là người mày nhìn trúng đó! Nó đem hình mày ra uy hiếp tao, mày còn quyết một lòng với nó?”

Lăng Đạo Hi ban đầu có hoảng hốt một chút, bất quá rất nhanh đã hiểu dụng ý của Kỳ Đông, anh cúi đầu, cười cười, phụ họa nói, “Tôi không có ý kiến, dù sao đối với tôi, thể diện cũng không phải thứ trọng yếu nhất.”

Anh ngẩng đầu, “Đây là ngài đã dạy cho tôi đó, nếu không có hai năm trải nghiệm đó, tôi cũng không ngộ ra đạo lý này.”

Trong mắt Lăng cha thoáng hiện một nét âm vụ, “Sớm biết như thế, lúc trước tao đã không thả mày ra, mặc cho mày một mình ở trong đó đến phát điên thì đã tốt!”

“Không, ngài sai rồi, ” Lăng Đạo Hi thần sắc nghiêm chỉnh, “Đừng nói hai năm, dù có là mười năm, hai mươi năm, ý chí của tôi sẽ không chuyển dời, tinh thần của tôi sẽ không hủy diệt.”

Anh quay đầu, trong mắt chỉ còn lại có Kỳ Đông, “Bởi vì trong lòng tôi có tín ngưỡng.”

43. Quyển 2 - Chương 21: Lời Thề

Ba năm sau

“Được rồi, tôi đi liền bây giờ đây, đại khái nửa giờ nữa sẽ tới... Đồ tôi đều chuẩn bị tốt hết rồi, nếu họ tới trước thì nhờ họ chờ tôi chút...” Một người mang kính mặt búp bê mang theo một túi văn kiện từ tòa nhà đi ra, vừa đi vừa nói điện thoại, chờ anh ta đến được bãi đỗ xe công ty mới phát hiện không ổn.

“Sao vậy?” Anh ta hỏi.

Lái xe từ sau nắp máy đang mở rộng lộ đầu ra, “Xe có chút vấn đề, khởi động không được.”

“Chuyện gì đây?” Mặt búp bê đi tới, “Phải mất bao lâu mới sửa được? Tôi đang gấp.”

“Tôi đang xem... Hay là đổi xe khác cho anh?”

Mặt búp bê gật gật đầu, vừa định nói cũng được, vừa khéo một người thanh niên trẻ tuổi đi ngang.

“Xe dở chứng hả?” Cậu ta chạy tới, lên tiếng chào hỏi mặt búp bê, “Giám đốc Lý.”

Mặt búp bê gật đầu, anh đã gặp qua chàng trai này, là nhân viên mới đến công ty thực tập không lâu, bình thường đều làm mấy việc chạy chân lật vật, rất chịu khó, thực khiến đồng nghiệp ưa thích.

“Có phải không khởi động được không? Để tôi tới coi giùm cho.”

Nói xong cậu ta liền thuận thực kiểm tra động cơ, vài cái đã tìm ra chỗ có vấn đề.

“Chuyện nhỏ thôi, năm phút là xong,” chỉ thấy cậu linh hoạt chuyển tới dời lui đồng dây nhờ linh kiện phức tạp, nói cậu không phải chuyên nghiệp chỉ sợ không có ai tin.

“Sao cậu biết nhiều như vậy?” Mặt búp bê nhìn động tác cậu có chút kinh ngạc.

Chàng trai ngay cả đầu cũng không ngẩng, thuận miệng đáp, “Học từ sư phụ tôi.”

Mặt búp bê lại càng không hiểu, tuy công ty họ thành lập vẫn chưa tới ba năm, cũng không nổi tiếng đến mức lọt vào danh sách Fortune 500*, nhưng lúc nhận người cũng yêu cầu học lực tối thiểu là sinh viên chưa tốt nghiệp, sao lại ngoại lệ mướn một công nhân sửa xe?

**Fortune 500, QT là Ngũ Bách Cường, là bảng xếp hạng danh sách 500 công ty lớn nhất Hoa Kỳ theo tổng thu nhập mỗi công ty. Nó là một chuyên trang của CNN.*

“Cậu tên Tiểu...” Anh nhất thời nghĩ không ra.

“Tiểu Tùng Dương, ngài gọi tôi Tiểu Dương là được.”

Nghe tên đó, trong đầu mặt búp bê chợt lóe linh quang.

“Tiểu tổng của tập đoàn Tiểu Thị là...?”

Tiểu Tùng Dương cười hắc hắc, “Là ba tôi.”

Mặt búp bê hoảng hồn cả nửa ngày, “Vậy sao cậu lại tới chỗ chúng tôi thực tập?”

“Tôi muốn sửa xe, ba tôi không cho, nói là cũng không thể sửa xe cả đời, tôi lại không thích tới công ty ông, người bên đó cả ngày coi tôi như con nít, cho nên liền qua đây,” cậu hai ba câu giải thích xong, vỗ vỗ tay, “Xong rồi, ngài coi thử.”

Lái xe phát động xe, thật đúng là một phát liền nổ, đối một đứa nhóc đáng vẽ bình thường không khỏi cũng một bộ kính nể, “Được a tiểu tử.”

“Biết chút thôi, sau này có việc cứ kêu tôi, tùy kêu tùy đến,” cậu khoát tay.

“Được đó!”

Cậu ta lại cáo biệt mặt búp bê, “Tôi tới cục an toàn thực phẩm đưa cái văn kiện, không quấy rầy ngài nữa.”

“Cục an toàn thực phẩm? Tôi vừa lúc tiện đường, tôi đưa cậu đi.”

“Không cần không cần, tôi có xe,” cậu khoát tay, “Cảm ơn nha.”

Lời còn chưa dứt cậu ta đã xoay người chạy mất, mặt búp bê nhìn thấy cậu ta tiến vào một chiếc QQ, rẹt rẹt nổ máy lái đi, khi đi ngang còn rất lễ phép ấn còi một cái.

Mặt búp bê lên xe, lái xe còn đang khen Tiểu Tùng Dương không dứt miệng, “Tên nhóc đó sau này nhất định có tiền đồ, vài năm nữa lại có thêm một tổng giám đốc.”

Lời lái xe nhắc nhở mặt búp bê, “Đúng rồi, tổng giám đốc đâu? Cả ngày nay tôi không thấy cậu ấy.”

“Nghe người ta nói hôm nay hình như là kỷ niệm ngày thành lập trường bên trường cũ của tổng giám đốc, tổng giám đốc được mời qua diễn thuyết.”

Yên Đại trăm năm nghênh đón kỷ niệm ngày thành lập trường của nó, trên bục ngồi trong hội trường giờ phút này ngồi đầy người, phía cuối hội trường còn đông nghìn nghịt đứng một đám, ngay cả hành lang cũng bị người chiếm dụng, mọi người đều đang chờ vị học trưởng đã tốt nghiệp sáu năm quay về trường diễn thuyết.

Kinh lịch của vị học trưởng này rất truyền kỳ, lúc còn ở trường là Chủ tịch hội sinh viên trường, thành tích vượt trội, thanh danh truyền xa, được lưu lại làm nghiên cứu sinh nhưng lại buông tha, ở nước ngoài bồi dưỡng hai năm sau đó về nước tiếp quản sản nghiệp của gia tộc, nhưng không được bao lâu liền mang theo vài người ra tự lập môn hộ, ngăn ngừa hai năm liền đem một công ty nhỏ phát triển thành công ty dẫn đầu trong ngành, vượt qua rất nhiều xí nghiệp cỡ lớn, bản thân anh cũng được truyền thông vinh danh nhân vật truyền kỳ của ngành.

Trong một mảnh náo động ồn ào, Lăng Đạo Hi khoan thai lên bục, anh đã không phải lần đầu tiên đứng nơi đây, điển lễ khai giảng mười năm trước, điển lễ tốt nghiệp sáu năm trước, anh đều từng đứng ở vị trí đồng dạng, đối mặt dưới đài vô số ánh mắt, thời gian thay đổi, những người sở hữu ánh nhìn thay đổi, nhưng hi vọng trong những đôi mắt đó lại chưa bao giờ đổi thay.

Anh hắng giọng, chậm rãi mở miệng, “Tôi biết, mọi người hôm nay tới đây, đều là muốn nghe lịch sử gây dựng sự nghiệp của tôi, nhưng mà, chủ đề hôm nay tôi diễn thuyết, là tri ân...”

Kỳ Đông từ sân huấn luyện đi ra, còn đặc biệt đi vòng qua hồ nhân tạo một chuyến, hoa sen trong hồ vẫn nở tươi kiêu diễm.

Hắn còn nhớ năm đó khi đội thuyền luyện tập nơi đây, những hoa sen lá sen luôn gây trở ngại họ huấn luyện, làm cho người ta hận không thể đem chúng nhổ sạch tận gốc, nhưng giờ phút này hắn lại cảm thấy, có chúng sinh trưởng nơi đó so ra vẫn tốt hơn.

Hắn đi qua sân trường quen thuộc, trên sân bóng vĩnh viễn không thiếu những thân ảnh đang chơi bóng, Kỳ Đông đứng ngoài rìa sân nghỉ chân nhìn, từng gương mặt xa lạ đó, lại tràn ngập thanh xuân dào dạt quen thuộc. Thanh âm va chạm của bóng rổ vào mặt đất, thức tỉnh cảm xúc mạnh mẽ đã ngủ say nơi hắn, hắn cúi đầu nhìn lòng bàn tay mình, chỉ cảm thấy máu dưới làn da sôi trào, nhắc nhở chính mình từng là một danh cầu thủ ưu tú bao nhiêu, dù là kỹ thuật chơi bóng đã không còn thông thạo, nhưng loại ký ức này như khắc vào cốt tủy, trọn đời trọn kiếp không quên.

Lúc Kỳ Đông đi vào phòng hội trường, bên trong đang vang lên tiếng vỗ tay như sấm dậy, không bao lâu sau Lăng Đạo Hi đã ra, bên cạnh còn đi theo một người có lẽ là giảng viên, hai người vừa đi vừa nói chuyện, Lăng Đạo Hi phát hiện Kỳ Đông trước, nói mấy câu kết thúc cuộc trò chuyện, rất nhanh đi về phía hân.

“Chủ nhân,” anh dùng thanh âm chỉ có hai người nghe được vẫn an một tiếng, “Em đang muốn đi bàn việc tài trợ, ngài cũng đi cùng chứ?”

Kỳ Đông dù sao cũng không có gì làm, dứt khoát đồng ý.

Lăng Đạo Hi lấy danh nghĩa Kỳ Đông tài trợ cho đội thuyền kayak Yên Đại, lần này về tham gia kỷ niệm ngày thành lập trường, ngoại trừ diễn thuyết, một mục đích khác chính là thương thảo chi tiết việc tài trợ.

“Chủ nhân, ngài nói trên mỗi chiếc thuyền đều in ảnh chân dung ngài thì thế nào?” Lăng Đạo Hi vừa đi vừa hỏi.

“Đẹp đi.” Kỳ Đông cười mắng, thử tưởng tượng đến cái loại hình ảnh đó, liền buồn nôn không chịu nổi.

Huy chương và cúp thưởng của Kỳ Đông vẫn còn được trưng bày ở vị trí bắt mắt nhất, kỷ lục của hân tuy đã bị phá, nhưng bao nhiêu năm qua không có hậu bối nào đạt được vinh dự cá nhân vượt qua hân.

Huấn luyện viên vừa thấy Kỳ Đông liền kích động ôm lấy hân, hân là môn sinh đặc ý nhất của thầy, bốn năm tình nghĩa sư đồ, sau khi tách ra thì cứ cảm giác có rất nhiều lời muốn nói, gặp lại rồi thì một câu cũng nói không nên lời.

Một cái ôm kết thúc, Kỳ Đông cười đấm một cái vào vai thầy, huấn luyện viên mũi hơi cay cay, “Ai nha, trưởng thành rồi.”

Trong lòng thầy đối phương còn là một đứa nhóc, hoàn toàn quên năm đó khi Kỳ Đông vào đội thầy thì đã là một chàng trai mười tám tuổi, thầy tiếp tục cẩn thận đánh giá trên dưới cánh tay Kỳ Đông, như thể thế nào cũng nhìn không đủ, “Càng ngày càng đẹp trai.”

Kỳ Đông để ý thấy mấy sợi bạc trên thái dương thầy, trong lòng cũng có chút cảm khái, lại tiến lên ôm lấy huấn luyện viên vỗ mạnh hai cái lên lưng thầy, đây chính là cách biểu đạt hàm xúc nhất của hân.

Hân buông huấn luyện viên, đi đến bên tường, cầm lấy một mái chèo, múa may hai cái, lại lần nữa cảm thấy máu mình sôi trào.

Huấn luyện viên quay đầu nhìn kệ trưng bày, còn thôn thức chuyện năm cũ, “Không về đội tỉnh, thật sự rất đáng tiếc...”

Đảo mắt thầy lại chứng kiến Kỳ Đông một thân âu phục, tôn lên vóc dáng cao thẳng, diện mạo bất phàm,

lại từ tận đáy lòng vui mừng thay hẳn, “Bất quá như vậy cũng không tồi, chỉ cần người sống tốt, thì cái gì cũng tốt.”

Ba người rót cục ngồi xuống chính thức trao đổi thủ tục tài trợ, đề nghị ảnh chân dung của Lăng Đạo Hi sau khi bị Kỳ Đông bác bỏ, anh lại bắt đầu ra chủ ý dùng tên Kỳ Đông đặt cho đội thuyền, nếu không phải huấn luyện viên còn ở đây, Kỳ Đông đã đem người này một cước đá bay vài lần.

Người cũng đã sắp ba mươi rồi, mà chỉ cần đề cập đến chuyện của Kỳ Đông, Lăng Đạo Hi liền biểu hiện y như đứa bé có trong tay mảnh giấy gói kẹo xinh đẹp, hận không thể khiến cho người khắp thiên hạ đều biết, cái weibo lượng fan đã lên năm số kia chính là ví dụ tốt nhất, Kỳ Đông thật sự cảm thấy may mắn là hôm nay mình theo tới đây, bằng không chẳng biết kết quả sẽ thành ra thế nào.

Đợi cho Kỳ Đông loại bỏ sạch sẽ toàn bộ yêu cầu loạn thất bát tao hiểm lạ cổ quái của Lăng Đạo Hi, thì cũng sắp hết giờ.

Kỳ Đông nhìn đồng hồ, “Tạm thời cứ như vậy đi, tụi em còn có việc, hôm khác lại đến thăm thầy.”

Huấn luyện viên cũng không nở mà cho hẳn một quyền, “Thằng nhóc em đừng có chỉ nói suông đó, nhất định phải thường đến a, bằng không thầy xử em.”

Hai người rời khỏi văn phòng khoa, nhìn ra được Lăng Đạo Hi vẫn còn canh cánh trong lòng chuyện kế hoạch của mình thất bại, lúc đi ngang dãy phòng học già cổ khu Đông, anh chỉ vào tòa kiến trúc nói, “Chờ em kiếm thêm ít tiền, sẽ quyền góp xây một thư viện ở đây, đến lúc đó thư viện cũ bên Tây gọi là ‘Tây viện’, chỗ này thì gọi ‘Đông viện’.”

“‘Đông viện*’, còn Thâm Quyển thì sao,” Kỳ Đông không lưu tình đả kích anh thẳng mặt, chuyện khiến hẳn không thể lý giải được nhất chính là ai cũng nói Lăng Đạo Hi chỉ số thông minh cao, còn hẳn lại thấy Lăng Đạo Hi làm toàn những chuyện ngu ngốc đến mười con Samoyed cũng không theo kịp, chẳng qua giỏi giả vờ trước mặt người ngoài mà thôi.

**QT là ‘Đông quán’. Thư viện là ‘Đồ thư quán’, nên thư viện khu Đông gọi là ‘Đông quán’, đồng âm với Đông Quán, đây là một thành phố công nghiệp quan trọng tọa lạc tại Đồng bằng châu thổ Châu Giang. Đông Quán giáp Quảng Châu về phía nam, Huệ Châu về phía đông bắc, Thâm Quyển về phía nam, và Phạt Sơn về phía tây. Thành phố này giống Thâm Quyển ở chỗ đều là trung tâm kinh tế lớn của TQ, có khu mua sắm lớn nhất thế giới South China Mall.*

Lăng Đạo Hi còn đang đắm chìm trong tưởng tượng của mình, “Em còn muốn đặt một tượng bán thân của ngài ngay cửa thư viện, để mọi sinh viên lui tới đều có thể chiêm ngưỡng được anh tư (tư thế oai hùng) của ngài.”

Kỳ Đông chịu hết nổi, quay đầu lại nhìn thấy phía sau không người, nâng chân đạp vào mông người này một cái, Lăng Đạo Hi lúc này mới chịu thành thật.

Lúc Kỳ Đông cùng Lăng Đạo Hi đi vào nhà hàng, bạn học cùng lớp đều tới đông đủ, thấy hai người bọn họ liền ồn ào đòi phạt rượu tội đến muộn.

Hai người phạt ba ly xong mới được cho phép ngồi, vì Lăng Đạo Hi là trưởng lớp, mọi người rất tự nhiên dành ghế chủ vị cho anh, Lăng Đạo Hi nhường cho Kỳ Đông ngồi, mình thì ngồi xuống bên cạnh hắn.

Bạn học cũ gặp mặt, ngoại trừ ôn chuyện, đương nhiên là hỏi thăm tình hình gần đây, không ít người đã kết hôn, thậm chí đã có con ẵm bồng rồi, lúc mọi người nghe được Kỳ Đông còn độc thân, thì không chút ngoài ý muốn.

“Phụ nữ nhìn trướng Đông tử nhiều quá, tên này căn bản là không biết nên cưới người nào,” có người nói.

“Phải đó phải đó, năm xưa đào hoa đến mức tức chết người,” lập tức có người phụ họa.

Còn có người bạo phát, “Đáng ghét nhất chính là gom hết mấy nữ thần tố thầm mến vào tay, cậu có biết lúc đó tố hãm mộ ghen tị hận cỡ nào không? Không được không được, nội chuyện đó thôi tố cũng phải phạt cậu một ly.”

Mọi người cười ồ, Kỳ Đông giữa tiếng cười thống thống khoái khoái uống cạn, đề tài lại chuyển tới sự nghiệp của đám đàn ông.

Vừa nhắc tới công việc, mọi người khó tránh trao đổi danh thiếp, danh thiếp của Lăng Đạo Hi và Kỳ Đông ngoại trừ nội dung văn tự ra thì cùng kiểu cùng dạng, rõ ràng đến mức ai cũng nhận ra.

“Ai nha? Đông tử với lớp trưởng cùng một công ty?”

“Không phải chứ, thật là có duyên phận a.”

Có người chú ý tới chức vụ của Lăng Đạo Hi, “Không hổ là lớp trưởng, tự mình mở công ty.”

“Vậy Đông tử chẳng phải là làm công cho lớp trưởng sao?” Một người nhanh nhẩu buột miệng nói ra.

Tràng diện an tĩnh hai giây, lập tức có người phản ứng nhanh nói tiếp, “Đông tử cũng là giám đốc phòng thị trường a, rất lợi hại.”

“Phải phải, tố lẩn lộn lâu như vậy vẫn còn cấp phó đây này, vợ tôi đều sắp bỏ tôi luôn rồi.”

Mọi người cười xảo diệu chuyển đề tài, sau khi tốt nghiệp có người lên cao, có người xuống thấp, chuyện này rất bình thường, nhưng là đồng học, một người lại làm việc dưới tay người khác, thì có hơi xấu hổ.

Kỳ Đông ngược lại phản ứng vẫn bình thường như trước, chẳng chút bối rối nào, hắn trò chuyện với mọi người chốc lát, đưa tay vào túi quần tìm gói thuốc, lại phát hiện thuốc để trên xe quên cầm xuống.

Người bên cạnh thấy thế móc gói thuốc của mình ra đưa tới, Kỳ Đông lắc đầu, “Loại này hút không quen.”

Lăng Đạo Hi lập tức để đũa xuống, “Em đi lấy.”

Kỳ Đông quảng chia khóa xe cho anh, một lát sau Lăng Đạo Hi cầm gói thuốc trở lại, Kỳ Đông ngậm một điếu lên miệng, đầu hơi nghiêng, Lăng Đạo Hi thực tự nhiên châm cho hắn, những người mới vừa rồi trong lòng hơi xem thường Kỳ Đông giờ phút này đều nhìn mà trợn mắt há hốc mồm.

Mọi người đều sản sinh một tia nghi hoặc đối quan hệ hai người, nhưng nhìn lại hai người này hoàn toàn không để ý chuyện người khác biết quan hệ của bọn họ, Lăng Đạo Hi mở hai đôi đũa, một đôi dùng để gấp rau lột vỏ tôm giẻ xương cá cho Kỳ Đông, một đôi thì để mình dùng.

Đám bạn cũ đành phải dùng cách uống rượu che giấu buồn bực trong lòng, rượu qua ba tuần, không khí náo nhiệt trở lại, mọi người mời rượu nhau, xỉ vả nhau, quây đến bất diệt nhạc hồ, chút chuyện của Kỳ Đông cùng Lăng Đạo Hi cũng quảng ra sau đầu.

Họp mặt kết thúc, không ít người uống đến say mềm, Kỳ Đông vốn đã có tư lượng tốt, Lăng Đạo Hi hai năm qua trên thương trường rèn luyện cũng không tồi, hai người đều có chút chệnh choáng, bắt quá ý thức vẫn còn thanh tỉnh. Gió đêm mùa hè phả vào người vô cùng thư thái, họ không trở lại xe, mà dạo bộ về sân trường.

Trời đã về khuya, trong sân trường không một bóng người, hai người đi trên con đường nhỏ, đèn đường kéo bóng dáng họ đổ xuống thật dài.

Họ trở lại sân bóng, nơi này hình như vừa được tu bổ, trên lan can tăng thêm rất nhiều ngọn đèn chiếu sáng, người đứng trên sân bóng, liền như được ánh đèn tập trung lại, xung quanh một vòng đều là bóng dáng nhợt nhạt.

Kỳ Đông đứng ở vạch ba điểm*, làm một thủ thế ném rổ, quả bóng tưởng tượng trên không trung bay a bay a, bay thẳng vào rổ.

**Vạch ba điểm: Dùng khoanh vùng khu vực 3 điểm, đứng trong khu này ném bóng sẽ ghi được ba điểm, tạm hiểu là khoảng nửa vòng tròn bán kính 6.25m quanh rổ.*

Hắn yên lặng nhìn chăm chú vòng rổ một lúc lâu, ký ức thanh xuân lần nữa dâng lên trong lòng, bên cạnh hắn phảng phất như xuất hiện những thân ảnh hư ảo từng cái từng cái một, chạm không đến, rồi lại vô cùng chân thật. Hắn lại nhớ tới cảnh tượng trên sân năm đó, dần dần người xem cũng liên tiếp tuôn ra, hắn nhắm mắt lại, bên tai vang lên tiếng hoan hô quen thuộc.

Kỳ Đông xoay người, trong một mảnh bóng người hư ảo, liếc mắt một cái liền phát hiện Lăng Đạo Hi chân thật tồn tại, người đó đứng ở vị trí trung ương của sân bóng, không chuyển mắt dõi theo hắn, dù bóng đêm gần cách, hắn vẫn cảm nhận được sùng bái toát ra từ ánh mắt kia.

Hắn đi tới, một bước rồi một bước, đến trước mặt Lăng Đạo Hi, tiếng hoan hô dần dần tiêu thất, người xem lẳng lặng đứng bên sân, tầm mình trong ánh sáng, hai người nghiêng nhiên trở thành tiêu điểm của sân bóng, Lăng Đạo Hi thấy hắn đến, khóe môi lại gợi lên ý cười phát từ tận đáy lòng.

Anh ngẩng đầu đánh giá bốn phía, “Chủ nhân ngài còn nhớ không? Mười năm trước chính tại nơi này, em lần đầu tiên hướng chủ nhân tỏ rõ tâm ý mình.”

Kỳ Đông không lên tiếng, xem như ngầm thừa nhận.

Lăng Đạo Hi nói tiếp, “Mười năm qua, tâm ý em vẫn luôn chưa từng thay đổi, em muốn cảm ơn sân bóng này, đã khiến nguyện vọng của em biến thành sự thật, đến tận giờ này khắc này, em vẫn cảm thấy mình phảng phất như đang sống trong mộng, dấu giấc mộng này dễ vỡ như bọt biển, em vẫn muốn không biết tự lượng sức mà tiếp tục hoài bão.”

Ánh mắt Kỳ Đông phiêu tới ngọn đèn ngoài sân, ánh đèn chiếu rọi hắc ám, chẳng ai thấy được trung tâm nguồn sáng là cái gì.

Lăng Đạo Hi lại lần nữa kiên định ngữ khí, “Tại đây em xin thề, mười năm sau, tâm ý của em với chủ nhân vẫn sẽ như quá khứ, tuyệt đối không thay đổi.”

“Lời thề của em chỉ được mười năm thôi sao?” Kỳ Đông bộ dạng lười biếng đặt câu hỏi.

Lăng Đạo Hi lắc đầu, “Nếu mười năm sau, em vẫn còn may mắn được cùng chủ nhân một chỗ, em sẽ trở lại nơi này lễ tạ, sau đó lại lập lời hứa cho mười năm kế tiếp.”

“Chỉ cần chủ nhân không chê, em sẽ mỗi mười năm qua là một lần mười năm hứa hẹn, thẳng đến khi tóc chủ nhân trắng xoá, thẳng đến khi em già đến không quỳ nổi nữa.”

“Đây chính là lời thề của em, có sân bóng này làm chứng, ngài là chủ nhân duy nhất của em kiếp này, điều này vĩnh viễn không thay đổi.”

Nói xong, anh quỳ xuống, giống như mười năm trước, thành kính hôn lên mũi giày Kỳ Đông.

44. Quyển 2 - Chương 22: Lựa Chọn

Tống Kiệt tìm một phần văn kiện chẳng quan trọng gì tới cho Kỳ Đông kí tên, sau đó liền ở lì trong văn phòng Kỳ Đông không đi, lại còn áp a áp úng nói không được lý do, Kỳ Đông nhìn y như thế liền biết ngay nhất định là có chuyện.

“Nói đi, có phải muốn mượn tiền không?”

Tống Kiệt ôm đầu, “Sao anh lại nghĩ về tôi như thế được chứ, chẳng lẽ hình tượng tôi trong cảm nhận của anh giống quỷ vậy sao?”

“Vậy là chuyện gì?” Kỳ Đông vừa viết vừa hỏi, ngay cả mí mắt cũng không nâng, “Nói trước, giúp cậu xem mắt thì khỏi bàn nữa.”

“Không phải xem mắt,” Tống Kiệt dứt khoát đặt mông ngồi lên bàn làm việc của Kỳ Đông, “Là chuyện của anh.”

“Tôi thì có chuyện gì?”

Tống Kiệt lại bắt đầu áp a áp úng, Kỳ Đông hạ tối hậu thư, “Nếu không muốn nói, vậy phiền cậu ra ngoài đóng cửa.”

“Được rồi được rồi, tôi nói tôi nói,” Tống Kiệt hạ quyết tâm, “Anh gần đây có phải đang... quen bạn gái không?”

Kỳ Đông lúc này mới dừng bút, “Cậu nói gì đó?”

“Đừng có giấu nữa, tôi thấy hết rồi, hai hôm nay ngày nào cũng có mỹ nữ đưa cơm trưa cho anh, tan tầm còn chờ anh ở cửa công ty, anh dám nói giữa hai người không có gì?”

“À, cậu nói cái đó à,” Kỳ Đông hất đầu, Tống Kiệt theo động tác của hắn cũng nhìn thấy hộp cơm trưa trên bệ cửa sổ, “Tôi còn chưa động tới đâu, cậu thích thì cầm đi mà ăn.”

“Thật hả? Cảm ơn a... Không đúng, trọng điểm không phải cái này!”

Tống Kiệt bối bối đầu, “Tôi biết ba của tổng giám đốc qua đời, anh ta xuất ngoại chịu tang, khoảng thời gian này anh rất tịch mịch...”

Nghe lỗi dùng từ buồn nôn của Tống Kiệt, Kỳ Đông trừng mắt liếc y một cái.

“Nhưng mà anh nếu tìm người để tình một đêm, cũng không cần phải đưa cơm thân mật vậy đi,” trong đầu y chợt lóe lên ý nghĩ, “A, không phải anh muốn đè ép áp lực từ gia đình, tìm người kết hôn hình thức đó chứ? Nhà gái có biết không a? Anh cũng không thể hại người ta như vậy a.”

Y càng nói càng khoa trương, Kỳ Đông dần mạnh viết lên bàn một cái, “Sức tưởng tượng của cậu có phải hơi phong phú quá không? Cô ta muốn làm thế nào là chuyện của cô ta, không liên quan gì tới tôi, với cậu đương nhiên lại càng không liên quan, lo nhiều quá cẩn thận già đó.”

Tống Kiệt cầm nín hết nửa ngày, cuối cùng vẫn quyết định không chõ mõm vào nữa, giẫm chân thịch thịch đi ra ngoài, không được vài giây lại thịch thịch thịch lộn lại, xách hộp đồ ăn trên cửa sổ, “Tôi thấy vẫn nên để tôi ăn thì hơn, miễn cho anh há miệng mắc quai*.”

**Nguyên văn là ‘Cật nhân chủy đoản’, câu này còn một vế nữa là ‘nữ nhân thủ nhuyển’, nghĩa đen là ‘Ăn của người ta thì miệng phải ngán, cầm của người ta thì tay phải mềm’, ý nói đã ăn đã lấy của người khác thì cũng phải đối xử dằng hoàng không nói nặng họ, hoặc theo nghĩa xấu thì là ăn hối lộ xong phải nường tay, bao che... Minh dịch ‘há miệng mắc quai’ là theo nghĩa xấu.*

Kỳ Đông cũng không cần, tùy y cầm cơm trưa tình yêu mỹ nữ tặng cho mình đi.

Tống Kiệt mới đi không bao lâu, lại có người gõ cửa, lần này tiến vào chính là luật sư riêng của Lăng Đạo Hi.

“Kỳ tiên sinh ngài khỏe chứ,” anh ta nho nhã lễ độ chào hỏi, “Ở đây có mấy văn bản pháp luật muốn mời ngài ký tên.”

Kỳ Đông nhận lấy xem qua, lập tức phì một tiếng bật cười.

Luật sư giải thích cho hắn, “Đây là văn bản chuyển nhượng toàn bộ tài sản, bất động sản và cổ phần mà Lăng tiên sinh sở hữu, chỉ cần ngài ký vào, mọi thứ đều chuyển sang tên ngài.”

“Thế nào,” Trong giọng nói Kỳ Đông tràn ngập châm chọc, “Lão già kia rốt cuộc vẫn để hết tiền lại cho con lão sao?”

Luật sư đại khái đoán được hắn chỉ người nào, “Lăng tiên sinh là con trai độc nhất của Lăng lão tiên sinh, Lăng lão tiên sinh không có phối ngẫu, Lăng tiên sinh kế thừa toàn bộ di sản là chuyện hợp lẽ mà thôi.”

Kỳ Đông lại không cho là vậy, “Ông ta thà đem tiền lưu cho đứa con mình chán ghét, cũng không chịu để lại cho người ngoài,” nói tới đây hắn chắc chắc hai tiếng, “Thật là đáng thương mà, cả đời làm ăn lời nhiều tiền như vậy, trước khi chết ngay cả một đối tượng muốn cam tâm tình nguyện tặng tiền cũng không có, chắc là đi cũng không cam lòng đầu ha.”

Luật sư không biết nên trả lời thế nào, chỉ đành lễ tiết mỉm cười một chút, “Như vậy xin hỏi Kỳ tiên sinh

ngài có nguyện ý tiếp nhận không?”

Kỳ Đông cười hỏi lại, “Nguyện ý, vì cái gì không nguyện chứ? Có người cam tâm tình nguyện tặng tiền cho anh, anh có nguyện ý không?”

“Ách, cái này hà...”

Kỳ Đông nhắc bút, bên dưới cùng hợp đồng rồng bay phượng múa ký xuống tên mình, chữ ký hắc góc cạnh rõ ràng, kiên cường mạnh mẽ, chữ hết như người.

Luật sư nhìn hắc lần lượt ký tên lên tất cả văn bản, kiểm tra không còn sai sót gì, cẩn thận cất kỹ mỗi hợp đồng, “Vậy tôi sẽ liên hệ lại với ngài để giải quyết thủ tục sang tên sau.”

Kỳ Đông gật đầu, luật sư cáo từ liền đi ra ngoài.

Kỳ Đông xưa nay là một người thích hưởng thụ, trong tay không có tiền sẽ không xài, nhưng có tiền cũng tuyệt đối không tiết kiệm. Hắn cũng không thêm quản việc tiền còn chưa vào sổ tài khoản của mình, cùng ngày liền quét thẻ mua một món ‘đồ điện gia dụng’ cỡ lớn, hắn tư tưởng cái này đã lâu, vốn định kiếm đủ tiền thì mua một cái về chơi, nhờ phúc lão già Lăng, nguyện vọng của hắn được thực hiện sớm, chỉ riêng điểm này, hắn cũng phải cảm kích ông ta mới được.

Công ty ai cũng biết có một mỹ nữ mỗi ngày đều đứng dưới lầu chờ Kỳ Đông, đã đợi tròn một tuần lễ, nếu đổi lại là bọn họ, có một cô gái xinh đẹp như vậy chịu hạ thấp địa vị chờ mình dù chỉ một ngày, họ liền buông khí giới đầu hàng, nhưng Kỳ Đông căn bản không giống vậy, nên tới thì tới nên đi thì đi, thường xuyên để mỹ nữ chờ không thấy người.

“Kỳ Đông,” Kỳ Đông vừa tới trước xe, chợt nghe phía sau có một giọng nữ gọi tên mình, hắn không kiên nhẫn quay đầu, quả nhiên nhìn thấy Trần Tĩnh.

Trần Tĩnh so với hồi trung học lại càng thêm thành thực xinh đẹp, năm tháng không hề lưu lại dấu vết tàn khốc trên người cô, ngược lại khiến cô trở nên càng thêm uyển chuyển chín chắn, trang nhã tự nhiên.

Trần Tĩnh vào một tuần trước theo cấp trên của mình ra ngoài xã giao ngẫu nhiên gặp Kỳ Đông, một lần nữa gặp gỡ Kỳ Đông, cô mới ý thức được, nhiều năm qua cô chưa từng quên người này, thậm chí lúc chọn lựa bạn trai, trước sau vẫn trong tiềm thức tìm kiếm bóng dáng Kỳ Đông.

Cô trời sinh có điều kiện tốt, người theo đuổi xếp thành hàng, những năm gần đây chọn chọn lựa lựa, vốn cho là hôn nhân đối với mình mà nói bất quá là ngoắc ngoắc ngón tay liền có, ai ngờ những chị em điều kiện không bằng mình đều lục tục gả đi, cô trái lại thành gái ế sắp qua ngưỡng ba mươi.

Càng lẫn lộn lâu trong xã hội, Trần Tĩnh càng hoài niệm thời còn đi học khoái hoạt vô ưu, Kỳ Đông là mối tình đầu của cô, hắn thỏa mãn hết thấy ảo tưởng của cô về đàn ông, chính là năm đó cô còn quá ngây thơ,

xem bạn trai như một thứ tài sản để khoe khoang, căn bản không hiểu cách giữ lấy tình yêu.

Lần nữa sum họp, thời gian mười năm đã rèn đúc Kỳ Đông thành một người đàn ông thành thực sự nghiệp thành công, vô cùng mị lực, chỉ một nét mỉm cười đã có thể dễ dàng bắt được tâm hồn một thiếu nữ ngây thơ, huống chi là Trần Tĩnh xuân khuê tịch mịch, tình cũ còn vương.

Lần này đây, cô tin tưởng chính là trời cao an bài cho cô cùng Kỳ Đông lần nữa tương phùng, cho nên, dù trong lòng cô rõ hơn ai hết Kỳ Đông là một người đàn ông khó mà trối buộc, cũng vẫn muốn buông xuống kiêu ngạo, buông xuống rụt rè, thế phải cùng người đó gương vỡ lại lành.

Kỳ Đông đã tận lực coi nhẹ cô ta rất nhiều lần, ngay cả hộp cơm cũng là vì để xua đuổi cô ta đi mới nhận, cũng không thể nói hẳn hiện giờ đối với phụ nữ không có hứng thú, nhưng ít ra hẳn không có hứng thú với cô nàng trước mặt này, dù cô ta có xinh đẹp hơn nữa, chủ động hơn nữa, cũng chỉ là đóa hoa cúc ngày hôm qua của Kỳ Đông mà thôi.

Trần Tĩnh đi tới, Kỳ Đông dứt khoát tựa vào thân xe, vuốt vuốt chiếc chìa khóa trong tay, muốn nghe xem cô ta rốt cục có lời gì để nói.

Cô ta lặp lại lần thứ một trăm lẻ một, “Năm đó anh không chịu nghe em giải thích, chỉ vì một chuyện nhỏ đã chia tay với em, lúc đầu em cũng từng oán hận anh, nhưng sau đó mới biết được, thì ra vì để tâm nên mới có hận, qua nhiều năm như vậy, em vẫn luôn để tâm tới anh...”

Kỳ Đông với phụ nữ hay đàn ông cũng cư xử như nhau, chưa bao giờ vì đối tượng nói chuyện là nữ liền ngôn từ uyển chuyển, hẳn cự tuyệt không chút lưu tình, “Tôi đã làm rõ với cô, tuy tôi cũng chẳng phải ngựa tốt gì, nhưng không phải cỏ nào cũng ăn.”

Trần Tĩnh không hiểu, “Anh vì sao không chịu cho em một cơ hội chứ? Em đã không còn như xưa nữa.”

“Vậy làm sao cô biết tôi vẫn giống trước kia?” Kỳ Đông hỏi lại, “Cô nhớ mãi không quên không phải tôi, mà chính là chút ký ức thời trẻ của cô mà thôi.”

Trần Tĩnh không muốn tin tưởng mình trong lòng Kỳ Đông một chút địa vị đều không có, “Em đã đem quãng thời gian đẹp nhất của mình cho anh, em không tin anh không chút nào để ý đến em.”

Kỳ Đông bất đắc dĩ thở dài, hiển nhiên không có ý định tiếp tục chủ đề ngôn tình buồn nôn này nữa, hẳn định mở cửa lên xe, ai ngờ Trần Tĩnh tiến lên một bước, hẳn chỉ cảm thấy môi bỗng mềm mại, đối phương vậy mà cứ thế không chút cố kỵ hôn lên, chẳng thềm quan tâm chính mình đang ở trường hợp nào.

Giờ thì Kỳ Đông thừa nhận đối phương quả thật thay đổi rất lớn, nếu thời gian lùi lại mười năm, hoa khôi học đường Trần Tĩnh kiêu ngạo tuyệt đối sẽ không làm ra loại hành động ‘hạ thấp thân phận’ này, bất quá thế này thì phải làm sao đây?

Tại nơi cách đó mấy mét, Lăng Đạo Hi mới vừa xuống máy bay liền khẩn cấp chạy về công ty để gặp Kỳ Đông, vừa khéo tận mắt nhìn thấy một màn này, cước bộ đang hăng hái chợt sững lại, sau khi ý thức được hai người đang làm gì, anh vội vã rũ mắt, không nhìn không nghe không nghĩ, gạt ra ngoài hết thấy thanh âm cùng hình ảnh chung quanh.

Trần Tĩnh nhón chân, duy trì động tác này một đoạn thời gian rất dài, Kỳ Đông vừa không đẩy cô ra, lại không nghiêng hợp với cô, chỉ lẳng lặng đứng thẳng, nhất động bất động, này đây mới chân chính khiến trong lòng cô từng chút từng chút nguội lạnh. Mỗi Kỳ Đông rõ ràng rất ấm áp, cô lại cảm nhận được từ nơi đó tản mát hàn ý thấu xương, khiến cô toàn thân băng giá.

Cô rốt cục tin tưởng, Kỳ Đông thực sự từ đầu tới đuôi đều chưa từng để ý mình, có lẽ ngay từ đầu đối phương cũng chỉ xem cô là một bạn giường có kỳ hạn đảm bảo chất lượng, ngẫu nhiên mang ra ngoài còn có thể có thêm chút mặt mũi, nhưng cũng chỉ đến thế mà thôi.

Cô thất vọng rời khỏi môi Kỳ Đông, đáy mắt đối phương trước sau như một chỉ có lạnh lùng, mà đáy lòng cô cũng không có rung động trong dự đoán, có lẽ người này nói đúng, cái mà bản thân nhớ mãi không quên chính là thanh xuân vĩnh viễn không thể quay về của chính mình.

Trần Tĩnh xoay người rời đi rồi, Kỳ Đông lúc này mới mở cửa xe, vừa nghiêng đầu, liền thấy Lăng Đạo Hi cách đó không xa đang mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm.

“Lại đây,” hắn gọi, Lăng Đạo Hi lập tức tỉnh khỏi trạng thái nhập định, đi đến bên cạnh hắn.

“Trở về lúc nào?”

“Vừa mới.”

“Về rồi sao không về nhà?”

“Nhớ ngài, muốn nhìn thấy ngài sớm một chút, ” Lăng Đạo Hi thành thành thật thật trả lời.

Hiện tại đã là giờ tan sở, dù Lăng Đạo Hi trực tiếp về nhà, thời gian chờ đợi cũng sẽ không quá nửa giờ, Kỳ Đông cười nhạo người này cứ như một đứa trẻ con chưa dứt sữa, chỉ hất hàm, “Lên xe.”

Lăng Đạo Hi bỏ hành lý vào ngăn để đồ phía sau, bản thân thì ngồi vào ghế lái phụ, thắt dây an toàn, an an tĩnh tĩnh ngồi.

Kỳ Đông tưởng là người này hơn một tuần không nhìn thấy mình, nhất định sẽ hưng phấn mà nói đông nói tây, chẳng ngờ Lăng Đạo Hi tựa như cội lòng đầy tâm sự, dọc theo đường về trầm mặc muốn chết, hắn cũng không cho rằng đây là do lão già Lăng qua đời gây ra.

“Nghĩ gì thế?” Khi dừng trước một đèn đỏ, Kỳ Đông tức giận hỏi.

Lăng Đạo Hi tựa hồ đang do dự có nên nói hay không, thật lâu sau, cuối cùng cẩn thận mở miệng, “Chủ nhân, nếu sau này có nữ chủ nhân, cô ấy không thích cầu cầu, muốn đuổi cầu cầu đi, ngài có ngăn cô ấy không?”

Kỳ Đông bị chọc cười, không đáp mà hỏi lại, “Vậy còn em? Nếu sau này có nữ chủ nhân, cô ấy đuổi em đi, em có đi không?”

Lăng Đạo Hi một lần nữa lâm vào trầm mặc, đoạn thời gian kế tiếp, anh một tiếng chưa thốt, thẳng đến khi Kỳ Đông đưa xe vào gara, trong thoáng chốc mở cửa xe, mới mơ hồ nghe từ bên cạnh truyền đến một tiếng thật nhỏ thật nhỏ, nếu không nghe cẩn thận, nhất định nghĩ đó là ảo giác.

“Em sẽ.” Anh nói.

Kỳ Đông quay đầu lại, Lăng Đạo Hi vẫn duy trì tư thế khi lên xe, không di chuyển một ly, biểu tình bình tĩnh như thế, cũng không biết người này mang theo tâm tình gì nói ra hai chữ đó.

Hắn tà nghệ nhìn anh một lúc lâu, cuối cùng không chút khách khí một tát vỗ lên ót anh, “Chờ em có nữ chủ nhân rồi hãy nghĩ tới mấy vấn đề thâm ảo đó đi.”

45. Quyển 2 - Chương 23: Nụ Hôn Đầu

Ngày hôm sau là cuối tuần, Kỳ Đông quảng Samoyed qua bên nhà Tống Kiệt, mang theo Lăng Đạo Hi đi coi món ‘đồ điện gia dụng’ cỡ lớn hắn mới mua.

Lăng Đạo Hi đứng ở bến tàu, kinh ngạc nhìn món đồ kênh càng trong nước, “Ngài mua du thuyền?”

Trước mặt anh tuyệt đối là một anh chàng đẹp trai trong gia tộc du thuyền, thân thuyền thuần trắng, đường cong thuần gọn, như một con phi ngư (*cá chuồn*) tràn ngập cảm giác tốc độ cùng sức bật.

“Có phải rất anh tuấn không?” Kỳ Đông trực tiếp nhảy lên du thuyền, bàn tay chậm rãi lướt qua đồng hồ đo, nhìn một đám con số cùng kim đồng hồ, hưng phấn liếm liếm môi, quả nhiên máy móc mới là theo đuổi vĩnh hằng bất biến của đàn ông, loại yêu thích này đã ghi vào trong gene, làm sao cũng không đổi được.

Lăng Đạo Hi cũng lên thuyền, trên dưới thăm hết một vòng boong thuyền và khoang thuyền, phi thường đầy đủ, những thứ nên có không nên có đều có, bên hông thân thuyền cư nhiên còn cột một chiếc xuồng kayak, tương tự chiếc Kỳ Đông dùng hồi đại học.

“Ngài thi lấy giấy phép hồi nào?” Lăng Đạo Hi chưa từng nghe hẳn nhắc tới.

“Lúc tôi còn chưa có du thuyền,” Kỳ Đông khởi động động cơ, trong lời nói tràn ngập tự tin, “Bởi vì tôi biết sớm muộn gì tôi cũng có.”

Sau một hồi gầm rú, du thuyền dần dần chạy khỏi bến, tốc độ tiến tới càng lúc càng nhanh, xẻ mặt biển thành hai nửa, nước biển hai bên thân thuyền cuộn lên bọt sóng.

Kỳ Đông thích ý ngồi ở mũi thuyền, cảm thụ gió biển ẩm ướt phả vào mặt, hẳn tiện tay cởi cúc áo trước ngực chỉ chừa một cái, áo sơ mi trắng theo gió bay múa, lộ ra khung ngực cường tráng đầy sức sống, làn da ngăm đen gợi cảm mê người, đường nét tám khối cơ bụng tựa như đao khắc, Lăng Đạo Hi chỉ nhìn thoáng một cái, liền không dời mắt khỏi đó được nữa.

Kỳ Đông nửa nhắm mắt hưởng thụ chốc lát tẩy lễ của gió biển, đảo mắt thấy Lăng Đạo Hi đang nhìn mình ngẩn người, lại không nhịn được muốn cười, “Ngây ngốc ở đó làm gì? Mang rượu lên đây.”

“... Nga,” Lăng Đạo Hi lúc này mới thu liễm tâm thần, quay lại khoang thuyền mang rượu đỏ và ly để cao lên, quỳ gối bên chân Kỳ Đông rót cho hắn. Kỳ Đông đang mang một đôi bốt chống nước ống cao, giày này là vì hắn đo ni mà đóng, ống giày hoàn mỹ dán lên đường cong bắp chân, bề mặt đen bóng sáng loáng, như có thể đem cả bóng dáng Lăng Đạo Hi lẫn dục vọng sâu dưới đáy lòng anh, trần trụi ánh xạ, phơi bày dưới ánh sáng mặt trời, đôi giày đó trước mặt Lăng Đạo Hi lắc a lắc, lắc đến mức anh khó mà tự chế, tâm thần nhộn nhạo.

Kỳ Đông nhấp một hớp rượu đỏ, chậm rãi thưởng thức chất lỏng cam thuần đó, mặc cho hương vị nồng đậm lên men trong miệng. Có người chỉ cần uống một ngụm, có thể chỉ ra hiệu và năm sản xuất của rượu, Kỳ Đông làm không được, lại càng không để tâm làm, đối với hắn mà nói, thứ tốt chỉ dùng để hưởng thụ, chứ không phải dùng để giả ngầu khoe khoang.

Hắn hơi thấp đầu, thoáng nhìn Lăng Đạo Hi bên chân, thấy người này một bộ biểu tình si mê, biết ngay đối phương lại nghĩ vẫn nghĩ vơ.

Khóe môi hắn thoáng nhếch một mặt ý cười nghiền ngẫm, vươn tay ra, chậm rãi nghiêng ly rượu trong tay, thẳng đến khi dịch thể màu đỏ từ miệng ly tinh tế chảy xuống, một đường rót lên mặt giày.

Lăng Đạo Hi không chút nghĩ ngợi, lập tức áp mình tới, vươn lưỡi đem dòng rượu đang nhỏ giọt chặn đứng giữa đường. Anh nhắm mắt lại, theo lối đi của chất lỏng đỏ xuống mà liếm lên, quên mình hấp thụ hương thơm rượu đỏ, biểu tình ngây ngất như đang hút ma túy, xông vào mũi là mùi gió biển tanh mặn lẫn cùng mùi thuộc da trong khí tức chủ nhân.

Lăng Đạo Hi rất nhanh đã say, không biết là do rượu, hay là vì Kỳ Đông, sắc hồng ửng lên trên má anh, tim đập thình thịch, trước mắt che phủ một tầng mờ mông lung, tồn tại của Kỳ Đông tựa như cao vút trong mây, xa không thể chạm như vậy, rồi lại gần trong gang tấc.

Anh như đang say trong giấc mộng, một giấc liền mộng mười năm, bằng không vì sao dây lưng Kỳ Đông quật xuống, anh cho tới bây giờ đều không cảm giác được đau đớn, chỉ có hạnh phúc trong cơn tê dại đó lan tràn, một đường khuếch tán đến mức anh vĩnh viễn cũng không muốn tỉnh.

Kỳ Đông nhảy khỏi mũi thuyền, cưỡi xuống chiếc xuồng cột bên thân thuyền. Một lần nữa nắm mái chèo, hấn phảng phất như biến trở lại thành vương giả tung hoành trên trường đua năm đó, quét sạch đối thủ, vĩnh viễn xông tới ở trước nhất của đội ngũ.

Phía sau hắn có vô số người đang đuổi theo, nhưng dần dần bị hắn vượt càng lúc càng xa, chỉ có một người, gắt gao theo sát đằng sau hắn, dù có một chốc ngẩn ngui tụt lại phía sau, cũng rất mau đuổi kịp, chưa từng rời đi hắn nửa bước.

Động cơ du thuyền đã ngừng, Lăng Đạo Hi ghé vào mép thuyền, mê luyến nhìn chủ nhân mình vũ động mái chèo, anh tư bưng bưng phần chấn hết như năm đó. Trời đã dần hoàng hôn, ánh tà dương trải trên mặt biển, mái chèo Kỳ Đông hạ xuống, đánh vỡ ánh vàng mênh mông bát ngát.

Kỳ Đông khoái trá chèo hai vòng ở phụ cận, cuối cùng chèo lại bên cạnh du thuyền, ngẩng đầu nhìn Lăng Đạo Hi đang ló cái đầu ra bên mép thuyền, tâm đùa cợt bỗng nổi lên.

“Xuống đây,” hắn ra lệnh.

Lăng Đạo Hi sững sốt, “Xuống đâu?”

Kỳ Đông chỉ chỉ chiếc xuồng.

Lăng Đạo Hi tuy ngập ngừng, nhưng vẫn theo cầu thang trèo xuống, xuồng của Kỳ Đông là xuồng đơn, cũng may lực chịu tải cũng đủ, lại đang ở trên biển, Lăng Đạo Hi tới khiến mực nước dâng lên một chút, hai người đàn ông chen chúc trên chiếc xuồng dành cho một người, không gian tự nhiên trở nên chật chội.

Kỳ Đông đưa mái chèo cho anh, “Em tới.”

Lăng Đạo Hi chần chừ, “Nhưng em không biết.”

“Tôi dạy cho em.”

Lăng Đạo Hi tiếp nhận mái chèo, đang ở đó cúi đầu nghiên cứu, chỉ thấy Kỳ Đông kéo khóa quần xuống, “Ngồi lên.”

Lăng Đạo Hi mặt xoạt cái liền đỏ, anh cởi quần ra một chút, lại phát hiện như vậy căn bản không thể làm được, bất đắc dĩ, anh đành phải cởi hết cả cái quần xuống, trong không gian nhỏ hẹp làm loại sự tình này, không thể nghi ngờ khiến anh tổn một phen khí lực.

Đây là lần đầu tiên hai người kết hợp ở bên ngoài, dù trong tầm nhìn không hề có một bóng thuyền, Lăng Đạo Hi vẫn khẩn trương muốn chết, Kỳ Đông lại giống như hoàn toàn không có chuyện này, thực sự nghiêm túc dạy anh làm sao chèo thuyền, lực chú ý của Lăng Đạo Hi đều tập trung ở chỗ nào đó, căn bản không thể biết là học vô được bao nhiêu.

Lăng Đạo Hi dựa theo lời Kỳ Đông giảng, trái phải khua động mái chèo, theo vận động của tay, nửa người dưới cũng lay theo, dù biên độ có hạn, nhưng chuyện giao hợp dã ngoại thực khiến độ miễn cảm của anh tăng gấp bội, Kỳ Đông theo dõi bộ dạng lúng ta lúng túng của anh, tựa như đang đùa bỡn một con vật nhỏ thú vị, khoái cảm tâm lý vượt xa hưởng thụ giác quan.

“Không phải như thế,” tầm mắt hắn vẫn dừng trên người Lăng Đạo Hi, mắt không chớp lấy lần nào, tay phủ lên lưng bàn tay đối phương, nháy mắt cảm thấy phần dưới lòng bàn tay run lên một cái.

Kỳ Đông cong môi, cũng nắm lấy tay kia, chậm rãi khống chế hai tay đối phương theo độ cung chính xác đồng đều, Lăng Đạo Hi khẩn trương đến mức tim muốn nhảy ra ngoài, anh cúi đầu, cơ ngực cường tráng của Kỳ Đông như ẩn như hiện bên trong lớp áo sơ mi bán mở, kích thích tố giống được chỉ muốn khiến người ta cúi lạy thần phục, khí quan hùng vĩ vẫn còn trong cơ thể anh mạnh mẽ khiêu động, thể xác lẫn tinh thần đã sớm bị chinh phục của anh, lại một lần nữa bắt trị mà quy thuộc về đối phương.

“Cúi đầu làm gì, ngẩng đầu lên,” thanh âm Kỳ Đông vừa biếng nhác lại từ tính chậm rãi vang lên bên tai anh, “Em không phải rất thích nhìn tôi sao?”

Lăng Đạo Hi trong lòng run sợ ngẩng đầu, chỉ nhìn một cái liền vội vã rũ mắt, anh chưa từng cùng Kỳ Đông tiếp cận mặt đối mặt như thế, lại càng không dám khinh suất nhìn thẳng vào mắt hắn, nhãn châu đen như mực phẳng phát cất giấu ma lực nào đó, chỉ cần nhìn nhiều thêm một ánh mắt cũng đủ bị đánh cho hồn phách tán.

“Ngẩng đầu,” Kỳ Đông dùng khẩu khí ra lệnh nói, Lăng Đạo Hi đành phải nửa ngẩng đầu, hết sức lo sợ nhìn hắn, hai người cách nhau thật gần, ngay cả nhiệt khí trong hơi thở Kỳ Đông anh đều cảm thụ được, thân thể anh run rẩy ngày càng kịch liệt, không ngừng nuốt dịch vị phân bố ra, hô hấp không ngăn được trở nên dồn dập.

Kỳ Đông cũng là lần đầu tiên từ khoảng cách gần như vậy đánh giá gương mặt Lăng Đạo Hi, thái độ tránh né né né đó của đối phương khơi gợi ý xấu nơi hắn, hắn từng chút khuynh thân qua, ngắm chuẩn mực tiêu tới bộ vị nào đó, không chút thiên lệch chậm rãi tiếp cận.

Khi Lăng Đạo Hi ý thức được động tác của Kỳ Đông, thân thể cứng lại động cũng không dám động, chỉ ngơ ngác nhìn gương mặt đối phương dần dần phóng đại trong tầm nhìn của mình, trong đáy mắt kia tràn ngập ý từ trên đùa.

Trước khi đại não Lăng Đạo Hi kịp phản ứng, tay anh đã đi trước một bước che lấy môi mình, động tác Kỳ Đông bị đánh gãy giữa đường, hắn không vui nhíu mi.

“Thế nào, như vậy không được sao?” Âm cuối hắn giương cao, trong giọng điệu nghi vấn lại tràn ngập thái

độ chất vấn.

Lăng Đạo Hi hơi hơi dời đi bàn tay, nơm nớp lo sợ phun ra một chữ, “Bẩn.”

Kỳ Đông mất hứng, thanh âm hần trầm xuống, “Lấy ra.”

Lăng Đạo Hi vẫn không dám động.

Nghiêm lệ trào lên khóe mắt Kỳ Đông, “Tôi bảo em lấy ra cho tôi.”

Như thể đang làm động tác gian nan nhất trong cuộc đời, tay Lăng Đạo Hi từng chút buông xuống, lần này Kỳ Đông không chậm rãi trêu chọc anh nữa, trực tiếp hôn lên. Khoảnh khắc bốn cánh môi chạm nhau đó, thân thể Lăng Đạo Hi chấn động, anh nhanh chóng nhắm mắt lại, đầu lưỡi đối phương đã dò xét tiến vào, mang theo một cỗ khí tức vương mùi thuốc lá nhàn nhạt, ngang ngược tiến quân thần tốc.

Kỳ Đông tựa như đang độc diễn mà khiêu khích một hồi, cảm thấy đối phương môi lưỡi cứng đờ, chẳng hề nghiêng hợp, nếu không phải cảm nhận được thân thể người này đang run rẩy nhẹ nhẹ, hần cơ hồ cho là mình đang hôn một đầu gỗ.

Hần bắt màn buông môi đối phương, “Em là người chết hả? Một chút phản ứng cũng không có.”

Lăng Đạo Hi ngoại trừ việc nuốt vào, một chữ cũng không nói nên lời.

“Người cũng sắp ba mươi tuổi, đừng nói với tôi là em ngay cả hôn cũng chưa tiếp nhận bao giờ nha.”

Lăng Đạo Hi hơi lắc lắc đầu biên độ nhỏ đến không thể nhận ra.

“Kháo,” Kỳ Đông thấp giọng mắng một câu, lại nghĩ, hình như thực sự là vậy.

Hần một phen túm cổ áo Lăng Đạo Hi kéo lại gần mình hơn, không nói hai lời hôn xuống, bằng xu thế không cưỡng nổi cạy mở khớp hàm anh, đầu lưỡi tinh mịn mạnh mẽ liếm quét bên trong khoang miệng.

Hần lần lượt ngậm cánh môi Lăng Đạo Hi vào miệng duyên hút, chuyển nuốt bọt cho đối phương, đầu lưỡi dò đến khu vực trung ương linh hoạt quấy đảo, buộc đầu lưỡi đối phương dây dưa cùng mình.

Lăng Đạo Hi bị hần cường thế xâm lược, từ tê dại cứng nhắc ban đầu dần dần chuyển hóa thành bị động nghiêng đón, khí tức giống đực tựa như dã thú của Kỳ Đông hòa lẫn trong hương vị thuốc lá phả lên mặt anh, làm cho anh ngay cả hô hấp cũng không dám, tay anh gắt gao nắm chặt mái chèo, đốt ngón tay vì dùng sức quá độ mà trắng tái, một chú chim hải âu bay tới, dừng nơi mũi thuyền, nghiêng đầu quan sát hai sinh vật kỳ quái này.

Thân thể Kỳ Đông càng ngày càng nghiêng tới trước, Lăng Đạo Hi dần dần ngã ra sau, bộ vị hai người kết hợp đã tách ra, nhưng Lăng Đạo Hi hoàn toàn không cảm giác được. Kỳ Đông bá đạo hôn môi hồi lâu, đem dưỡng khí từng chút một rút khỏi đầu óc anh, anh đã vô pháp suy nghĩ một cách bình thường, tứ chi càng ngày càng yếu đuối, cuối cùng tay vô lực buông thông, mái chèo trượt qua một bên.

Kỳ Đông làm sâu thêm, kéo dài thêm nụ hôn này đến vô tận, Lăng Đạo Hi trong mơ huyền như nhìn thấy thánh quang từ trong mây chiếu xuống, bạch quang bao phủ toàn thân anh trong sương khói, ánh sáng kia tựa hồ có độ ấm, đưa anh lần nữa về lại cơ thể mẹ ấm áp.

Tiếng Thánh ca vang lên bên tai anh, anh đang cùng Thượng Đế của mình hôn môi, phân không rõ đây là khinh nhờn hay là thần ân ban xuống, anh không biết đến tận cùng là anh làm vấn đục thần, hay thần đang ban ơn cho mình?

Anh bồi hồi giữa tội ác và kinh hoàng, thân thể đã dần dần mất cân bằng trong sự đóng đưa của tâm linh, anh càng dựa càng ngã ra sau, càng ngã lại càng thiên lệch, chiếc thuyền đơn dần gánh vác không nổi sự mất cân bằng, rốt cục tại một điểm tới hạn, chợt nghe một tiếng ‘ùm’ vang lên, độ ấm trên môi Kỳ Đông tiêu thất, mặt biển dậy lên một đám lớn bọt sóng, ánh vàng xung quanh bị đánh vỡ thất linh bát lạc, Kỳ Đông theo bản năng xoay đầu né, nước biển văng trên mặt hắn, mang theo cảm giác mát mẻ tiến thẳng vào lòng.

Chuyện ngoài ý muốn thành linh xảy ra kinh động đến chú hải âu nghỉ chân ở đầu thuyền, nó mở cánh phành phạch bay mất, ngay sau đó lại là một trận tiếng nước, Lăng Đạo Hi cả người ướn sững từ trong nước ngoi đầu lên, anh liều mạng bắt lấy mép thuyền, vì sắc nước mà ho sù sụ, hốc mắt cùng môi đều phỉếm ánh hồng.

Kỳ Đông nhìn Lăng Đạo Hi chật vật y như chú chó rơi xuống nước, niềm khoái trá to lớn dâng lên trong lòng, hắn không kiềm được thoải mái cười to, tiếng cười sang sảng rạch ngang mặt biển, xông thẳng lên trời, đến tận thiên đình, một đường vang vọng chín tầng mây.

46. Quyển 2 - Chương 24: Kiếp Sau

Kỳ Đông cùng Lăng Đạo Hi chơi trên biển ước chừng hai ngày một đêm mới lên đường trở về, họ lái xe chạy trên đường núi, một bên là vách đá dựng đứng, một bên là triền núi, dưới sườn núi cây cối rậm rạp, phóng mắt nhìn một dải xanh tươi, phong cảnh rất xinh đẹp.

Ngồi trên ghế lái phụ, Lăng Đạo Hi không hề có chút biểu hiện mệt mỏi, lại còn đang hưng phấn lên kế hoạch cho lần du lịch tiếp theo.

“Chủ nhân, lần sau chúng ta xuất ngoại chơi được không?”

Kỳ Đông nắm tay lái mắt nhìn phía trước, không đồng ý cũng chẳng phản đối, chỉ nói, “Đi đâu a?”

Lăng Đạo Hi làm bộ làm tịch suy nghĩ một chút, “Đi Ý được không?”

“Ý con khỉ chứ Ý,” Kỳ Đông mắng, “Mỗi lần xuất ngoại em đều đi Ý, mà có phải em đi chơi đâu? Em chính là đi mua giày, em có tin tôi đem cả cái phòng chứa giày của em ném hết không?”

“Đừng đừng, ” Lăng Đạo Hi ủy khuất khấn nài, “Em không đi còn không được sao.”

Kỳ Đông trừng mắt liếc anh một cái.

Lăng Đạo Hi thành thật được chốc lát, nhưng cũng chỉ một lát mà thôi, “Vậy chúng ta đi Paris đi, đi Paris có được không?”

“Paris cái đầu em!” Kỳ Đông nháy mắt hiểu rõ mục đích của tên này, “Em chọn một chỗ không bán giày da cũng không bán tây trang cho tôi!”

“Ngô...” Lăng Đạo Hi tựa hồ thực sự đang nghiêm túc suy nghĩ, “Vây... Coi chừng!”

Chỉ thấy trước mặt một chiếc xe tải hạng nặng chạy ngược chiều đang lao đến, mắt thấy sắp cùng xe bọn họ va chạm ngay mặt, phía bên phải là vách núi dựng đứng không có đường đi, trong lúc nguy cấp Kỳ Đông chỉ có thể bẻ mạnh lái sang bên trái, hai chiếc xe nghìn cân treo sợi tóc sượt qua nhau, khúc quanh phía trước đã lộ ra diện mục dữ tợn của nó.

Tốc độ xe nhanh đến mức ngay cả phanh xe cũng mất đi tác dụng, Kỳ Đông mở mắt trừng trừng nhìn hàng rào bảo vệ trên quốc lộ ở trước mặt hần bị đánh bay, ngay sau đó một trận thiên toàn địa chuyển, chiếc xe việt dã lăn lộn lốc xuống triền núi. Trong lúc kịch liệt xóc nảy, đầu Kỳ Đông bị va đập mạnh một cái, lập tức trước mắt tối sầm, mất đi tri giác.

Sau khi Kỳ Đông khôi phục ý thức, xóc nảy đã đình chỉ, bốn bề an tĩnh đến vô cùng, từ đầu và chân hần truyền đến từng cơn đau đốn, loại đau đốn này khiến hần tỉnh táo rất nhanh, giúp hần nhận rõ tình trạng giờ phút này.

Hần bung túi khí an toàn trước mặt, động tác đầu tiên chính là tìm di động, nhưng rất không may lại phát hiện màn hình điện thoại di động của mình trong đọt va chạm vừa rồi đã bị đụng vỡ, biến thành một cục gạch vô dụng rồi.

“Mẹ nó,” Kỳ Đông cầm giắc quăng điện thoại, chân bị động tác làm cho đau đốn khiến hần hít sâu một hơi, hần thử hoạt động đùi một chút, phát hiện làm không được, đầu xe biến dạng chặt chẽ giam trụ hần, không thể động đậy mấy may.

Bên người an tĩnh đến có hơi quá mức, Kỳ Đông lúc này mới ý thức được không thích hợp, hần quay đầu, phát hiện túi khí an toàn bên ghế lái phụ thể nhưng không bung, Lăng Đạo Hi hai mắt nhắm nghiền tựa lưng vào ghế ngồi, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy.

“Này,” Kỳ Đông gọi anh, “Em còn sống chứ?”

Hắn gọi vài tiếng, Lăng Đạo Hi mới giống như vừa tỉnh lại từ trong mộng, chậm rãi mở mắt, thanh âm suy yếu kêu một tiếng ‘chủ nhân’.

Kỳ Đông thoáng nhẹ nhàng thở ra, “Di động!”

Nhìn ra được Lăng Đạo Hi muốn động, nhưng không nhúc nhích được, Kỳ Đông đành phải mắng một tiếng, chịu đựng cơn đau ở chân chồm người qua thò tay vào lồng ngực anh mà lục.

Hắn thô bạo lật nửa ngày, cuối cùng cầm được di động của đối phương vào tay, di động của Lăng Đạo Hi thế mà không bị hư, nhưng lại không hề có tín hiệu gì kể cả gọi khẩn cấp, Kỳ Đông giờ lên khắp mọi phương vị thử nửa ngày, cuối cùng vẫn không thể không buông tha.

“Thực con mẹ nó...” Kỳ Đông vô cùng muốn mắng người, tài xế của cái xe tải vừa rồi vừa nhìn là biết một quá ngu quên, giờ phút này chỉ sợ cũng đã xảy ra chuyện, hiện tại hi vọng duy nhất chính là khi cứu viện đến, có thể từ hàng rào bảo vệ bị đục hổng mà tìm tới nơi này.

Kỳ Đông không kiên nhẫn rút thuốc ra, bật lửa không biết đã rút mất chỗ nào, hắn rút một điếu ngậm trên miệng, tựa như chỉ có thể dùng chút vị thuốc lá hữu hạn đó để hoà dịu nóng nảy hậm hực giờ phút này.

Bên cạnh vẫn không chút thanh âm, hắn quay đầu phát hiện Lăng Đạo Hi lại nhắm mắt, hơi thở mỏng manh như một người chết.

Hắn giận không có chỗ xả, lại không thể đẩy anh, lớn tiếng quát, “Mở mắt ra cho tôi! Đừng con mẹ nó giả chết!”

Lăng Đạo Hi tựa hồ thực sự nghe được, mắt lại từng chút hé mở.

“Chủ nhân,” anh hữu khí vô lực hỏi, “Có phải em sắp chết không? Vì sao em lại nhìn thấy chuyện hồi còn nhỏ?”

“Tôi thấy em là bị đục tới gốc thì có,” Kỳ Đông không chút lưu tình đả kích anh.

Lăng Đạo Hi như không nghe thấy lời hắn, miệng cứ tự lẩm bẩm, “Em hình như nhìn thấy mẹ em...”

Tâm tình buồn bực của Kỳ Đông thoáng trấn định lại một chút, bắt quá giọng điệu vẫn rất không tốt, “Rồi sao?”

“Bà đang cãi nhau với ba,” Lăng Đạo Hi thật lâu mới chớp mắt một cái, như thể trước mắt thực sự đang

quay lại thời niên thiếu, “Bọn họ chỉ cần vừa thấy mặt nhau liền ầm ĩ, không lúc nào là không ồn ào, cho đến một ngày...”

Kỳ Đông chờ đợi vài giây anh mới tiếp tục nói, “Mẹ em quyết định không ồn ào nữa, bà muốn đi, em quỳ trên mặt đất lôi kéo bà xin bà đừng đi, nhưng bà vẫn cứ đi, sau đó cũng không về nữa...”

Kỳ Đông lại nhớ tới hôm diễn ra lễ tốt nghiệp, Lăng Đạo Hi cũng như thế quỳ gối bên chân hân cầu hân đừng bỏ rơi mình, khi đó em ấy rốt cuộc đang cầu xin ai?

Máy chiếu trong đầu Lăng Đạo Hi vẫn tiếp tục chậm chậm quay, “Sau đó ba nói, là vì em biểu hiện không tốt, nên mẹ mới bỏ đi, vì thế em liều mạng biểu hiện thật tốt, nhưng tại sao mẹ còn chưa về?”

Kỳ Đông trong lòng lại thầm mắng lão già đó một câu, thật là chết cũng chẳng đáng tiếc.

“Từ đó về sau, mỗi một việc em đều phải làm tốt nhất,” anh thì thào cường điệu lặp lại một lần, “Là mỗi một việc, chỉ cần em làm, thì sẽ đứng đầu, không ai có thể vượt qua em.”

“Lâu dần, ai cũng nhận định em là ưu tú nhất, một khi có lần nào em làm không tốt, sẽ có vô số người nhảy ra giúp em kiểm soát, để em không có một lần nào sai lầm...”

“Em giống như bị dán lên tám nhãn, thân lẫn hồn đều bị buộc dây thừng, mỗi một ngày đều vì người khác mà sống... Cho đến khi gặp ngài.”

Lăng Đạo Hi lại thật lâu không nói lời nào, thời gian tựa hồ nhảy đến thời điểm sau khi quen biết Kỳ Đông, “Khi ngài lần đầu tiên dùng dây thừng hữu hình trói chặt em, trong lòng em đã tràn ngập cảm giác an toàn, mà khi ngài cởi bỏ dây thừng này, sợi dây vô hình trên người em dường như cũng được giải khai, cảm giác thư thái đó, tựa như...”, Anh suy tư một chút, “Được người kéo từ tận đáy biển sâu mấy vạn foot lên mặt biển...”

“Vô luận là ngài đánh em, mắng em, làm nhục em, đều làm em cảm thấy bản thân mình rất chân thật, chỉ có ở trước mặt ngài, em mới có thể là em chân chính.”

“Em thường hay nghĩ, nếu lúc trước không có một cước ngài đạp em đó, em hiện tại sẽ thế nào?”

“Em hẳn đã có học vị thạc sĩ, ra nước ngoài du học, tiếp quản công ty, đi một con đường thuận buồm xuôi gió, là một người mọi người hâm mộ, bất kể là trước mặt người khác, hay là sau lưng họ, đều là một con người... Mà không phải một con chó.”

“Em hối hận sao?” Kỳ Đông xen ngang.

“Hối hận?” Lăng Đạo Hi nghiêm túc suy nghĩ, cuối cùng cho ra một câu trả lời khẳng định, “Em hối hận.”

Niềm ân hận cuối cùng, là vì sao thời cấp ba không có dũng khí ngã bài với ngài, em còn hối hận tại sao mình không cẩn thận như vậy, lưu lại nhược điểm bị ba phát hiện, nếu không thế, em đã có thêm quãng thời gian ba năm cùng chủ nhân ở chung rồi.”

“Mỗi một ngày sống cùng chủ nhân, em đều cảm thấy thời gian sao trôi quá nhanh, lại còn qua một ngày sẽ ít đi một ngày, niềm hạnh phúc như vậy dường như có thể chấm dứt bất kỳ lúc nào.”

“Kỳ thật ngẫm lại, nếu em chết ngay lúc này cũng tốt, ít nhất đến chết em vẫn là chó của chủ nhân.”

Anh an tĩnh hồi lâu, đột nhiên chuyển hướng đề tài, “Chủ nhân, ngài nói nếu em chết, nhóc Samoyed trong nhà có nhớ tới em không?”

“Đừng bận tâm, đồ ngu đó ngay hôm sau liền quên em rồi.”

“Thế sao?” Lăng Đạo Hi nhếch nhếch khóe miệng, nhưng ngay cả động tác này anh đều làm thực miễn cưỡng, “Nhưng em chắc sẽ nhớ nó đó, trên thế giới này em hâm mộ nhất chính là nó, ăn no thì ngủ, ngủ dậy liền ăn, vô ưu vô lự, còn có thể quang minh chính đại nằm dưới chân chủ nhân.”

“Khắp thiên hạ chắc cũng chỉ có mỗi em là đi hâm mộ một con chó,” Kỳ Đông vô tình nhạo báng anh.

“Làm người mệt mỏi quá, làm chó dễ dàng hơn nhiều, kỳ thật nội tâm em tuyệt không mạnh mẽ, mỗi lần gặp khó khăn trở ngại, em đều muốn biến thành chó, chẳng cần quan tâm đến điều gì, cũng không cần chịu trách nhiệm với bất kỳ ai, chỉ cần đối chủ nhân trung tâm, ngoan ngoãn nghe lời chủ nhân là tốt rồi.”

Anh thở dài, “Chủ nhân ngài không biết em hâm mộ nó bao nhiêu đâu, mỗi lần thấy nó, em đều muốn dùng tất cả mọi thứ em có được trao đổi với nó, nhưng ngay cả một nguyện vọng nhỏ nhoi như thế cũng không được thỏa mãn.”

Kỳ Đông trêu chọc anh, “Vậy em làm việc thiện nhiều chút đi, tranh thủ kiếp sau đầu thai làm chó.”

Lăng Đạo Hi dường như rất tán thành đề nghị này, miệng giương lên một độ cong mỏng manh, “Em cũng hi vọng như thế... Ngài nói kiếp sau nếu em đầu thai làm chó, làm loại chó nào thì tốt đây?”

Anh nghĩ nghĩ rồi nói ra trước, “Samoyed được không? Chủ nhân hình như rất thích bộ dạng Samoyed.”

“Ai thích chứ? Ngu ngốc muốn chết.”

“A, chủ nhân không thích sao...” Lăng Đạo Hi do dự, “Vậy em nên làm chó gì đây nhỉ?”

Kỳ Đông thử tưởng tượng nếu Lăng Đạo Hi biến thành chó thì sẽ là dạng nào, “Chó chăn cừu* đi, không

phải mọi người đều nói chó chăn cừu chỉ số thông minh rất cao sao?”

** Chó chăn cừu: Tên tiếng Anh là Shepherd, gồm một số giống như Beegie, Corgi, Collie...*

Lăng Đạo Hi cười khỏ, “Làm chó rồi còn so bì chỉ số thông minh, chủ nhân ngài tha cho em đi.”

“Vây chó ngao Tây Tạng đi, ” Kỳ Đông cố ý tìm cho anh một loại ngu ngốc, “Tôi nghe nói chó ngao Tây Tạng chỉ số thông minh rất thấp, đến nỗi cả đời chỉ có thể nhớ được một chủ nhân, nếu thêm một người là không nhớ được.”

Lúc này Lăng Đạo Hi có vẻ rất hài lòng, “Này không tệ, vậy em kiếp sau làm chó ngao Tây Tạng là tốt rồi, chỉ nhớ một chủ nhân là ngài, thêm một người thì em không nhớ được.”

Kỳ Đông phì cười, “Vì cái gì kiếp sau tôi lại phải nuôi em nữa a?”

Những lời này của Kỳ Đông Lăng Đạo Hi hoàn toàn không nghe được, khi Kỳ Đông phát hiện, mắt Lăng Đạo Hi đã lần nữa nhắm lại, giống như chìm vào một giấc ngủ say.

“Này, dậy!” Kỳ Đông gọi anh.

Lăng Đạo Hi không có phản ứng.

“Em tỉnh dậy cho tôi có nghe không!”

Chung quanh an tĩnh như cũ.

Thanh âm Kỳ Đông trầm xuống, “Lăng Đạo Hi, không được ngủ! Em dám ngủ, về sau đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa!”

Qua nửa ngày, Lăng Đạo Hi mới từ từ tỉnh lại, tựa hồ vừa rồi thực sự đã ngủ một giấc.

“Chủ nhân,” thanh âm của anh còn hư nhược hơn vừa rồi vài phần, “Nếu kiếp sau, em biến thành một con chó, ngài sẽ nhận nuôi em chứ?”

Kỳ Đông trừng anh một cái, “Chó thì sống được bao nhiêu năm? Đến lúc đó ông đây còn phải hầu hạ dưỡng lão lo ma chay cho em, miễn đi!”

“Em cam đoan sẽ không trở thành gánh nặng của chủ nhân, chờ khi em sắp không được nữa, em sẽ trốn đi, lén lút mà chết, không để chủ nhân khổ sở.”

“Ai mẹ nó khổ sở vì em?”

Lăng Đạo Hi lẩm bẩm nói, “Em sống năm đời, mỗi đời mười sáu năm, đợi cho chủ nhân tám mươi tuổi, em theo chủ nhân cùng chết.”

“Muốn chết tự em đi chết đi, chủ nhân của em là tôi đây còn muốn sống lâu trăm tuổi.”

Thanh âm anh ngày càng suy yếu, “Chủ nhân muốn sống bao lâu, em sẽ làm bạn ngài bấy lâu.”

“Bất luận ngài kiếp sau giàu có cũng tốt, bần cùng cũng tốt, khỏe mạnh cũng được, bệnh tật cũng được, em đều vĩnh viễn gần bên chủ nhân.”

“Chỉ cần chủ nhân một ngày còn cần em, em sẽ một ngày làm chó của chủ nhân.”

Kỳ Đông đưa thuốc lên miệng rít mạnh một hơi, mới nhớ ra thuốc không châm, “Nếu tôi không cần em thì sao?”

Lăng Đạo Hi chậm rãi khép mắt, “VẬY em sẽ ở lại nơi ngài bỏ em, chờ đợi, chờ đợi mãi, cho đến khi chờ hết quãng đời còn lại.”

Khi Lăng Đạo Hi tỉnh lại, chung quanh một mảnh màu trắng đơn điệu, anh mất một lúc mới xác nhận bản thân chưa chết, trên người anh đeo một mớ dụng cụ, nhìn trái nhìn phải cũng không thấy thân ảnh Kỳ Đông.

Trong phòng bệnh không có ai, Lăng Đạo Hi rút toàn bộ dụng cụ, giãy dụa đứng lên, lúc mở cửa vừa vặn đụng phải y tá.

“Anh điên rồi sao?” Y tá kêu lên sợ hãi, “Mau quay về nằm.”

“Người kia ở đâu?” Anh lo lắng hỏi.

“Người nào?”

“Người được đưa tới chung với tôi.”

“Thương thể của anh ta không nghiêm trọng như anh, ở phòng bệnh bình thường,” y tá nhú mào, “Anh không thể tiếp tục đứng nữa, mau về... Khoan đã anh đi đâu đó?”

Lăng Đạo Hi không để ý tới y tá ngăn trở, chấp nhất đi tới, cô tiến tới túm lấy cánh tay anh, lại bị anh dùng lực đẩy ra, với tình trạng thân thể anh hiện tại, căn bản không thể có khí lực lớn thế này mới đúng.

Y tá bị phản ứng của anh dọa tới, đành phải một tắc không rời theo sát để phòng ngừa vạn nhất, tại cửa phòng bệnh, Lăng Đạo Hi va vào bác sĩ.

“Anh ấy thế nào?” Anh bức thiết bắt lấy bả vai bác sĩ truy vấn.

Bác sĩ vừa thấy anh liền nổi giận, “Ai cho cậu dậy? Cậu không muốn sống nữa?”

“Tôi muốn biết anh ấy ra sao.” Lăng Đạo Hi đối với sức khỏe chính mình hoàn toàn không để ý tới.

Y tá phía sau anh làm một thủ thế bất đắc dĩ, bác sĩ thở dài thườn thượt, ngữ khí cũng mềm đi, “Cậu hỏi vị bị tai nạn xe được đưa tới kia?”

Lăng Đạo Hi vội vàng gật đầu.

Bác sĩ đành phải nói, “Cậu ta không có nguy hiểm tính mạng.”

“Rồi sao nữa?”

“Chân cậu ta bị chèn ép quá lâu,” Bác sĩ dừng một chút, tuy ông thường xuyên phải nói lời này, nhưng mỗi lần đều cảm thấy khó mà mở miệng, “Tình huống không quá lạc quan, cậu hãy chuẩn bị tâm lý thật tốt.”

Lăng Đạo Hi nháy mắt như bị sét đánh trúng không thể động đậy, bác sĩ bất đắc dĩ cùng y tá trao đổi một ánh mắt, né người ra rồi đi trước, y tá muốn lên đỡ, lại bị anh đẩy tay ra.

“Anh phải lập tức trở lại...” Y tá dụi dằng khuyên anh, Lăng Đạo Hi lại như hoàn toàn không nghe được, anh nắm tay nắm cửa phòng bệnh, cánh cửa kia dường như nặng ngàn cân, anh làm sao cũng không mở được.

“Vậy được rồi, năm phút thôi đó,” y tá đành phải thỏa hiệp, “Năm phút sau anh nhất định phải theo tôi về đó nha.”

Cô giúp Lăng Đạo Hi mở cửa, anh liếc mắt một cái liền thấy Kỳ Đông, hắn mặc quần áo bệnh nhân nằm tựa trên giường, khỏe mạnh thật giống như chẳng có chuyện gì xảy ra.

Cửa được đóng lại, trong phòng bệnh chỉ còn lại hai người, Lăng Đạo Hi ngây ngốc đứng ở cửa, mặt xám như tro tàn.

Kỳ Đông thản nhiên ngăm anh một cái, “Bác sĩ nói thế nào?”

Lăng Đạo Hi mấp máy miệng, lại một chữ cũng nói không được.

Kỳ Đông nhích nhích tới đầu giường, tìm một tư thế thoải mái, “Có phải chân tôi không giữ được?”

Lăng Đạo Hi thống khổ hai mắt nhắm nghiền, thấy cái bộ dạng người này giống như trời sập xuống, Kỳ Đông biết ngay mình đoán đúng tám chín phần mười, từ khi hắn được cứu ra từ trong xe, từ đầu gối trở xuống vẫn luôn không có cảm giác.

Thấy phản ứng Lăng Đạo Hi, Kỳ Đông không hiểu sao muốn cười.

Rõ ràng bị thương không phải em ấy, thế mà người này còn có vẻ khó chấp nhận hơn cả mình.

Kỳ Đông không phải chỉ muốn cười, hắn cười thật.

Cười đến nước mắt cũng chảy ra, trong tiếng cười sảng sặc của hắn, sắc mặt Lăng Đạo Hi càng ngày càng tái nhợt đi.

“Đừng cười nữa!” Anh đột nhiên quát lên, lớn tiếng trước nay chưa từng có.

Tiếng cười của Kỳ Đông dần dần ngừng lại, nhưng ý cười vẫn còn đọng trên mặt hắn.

“Mười năm rồi,” hắn mở miệng, “Mười năm nay, em vẫn là lần đầu tiên dám dùng loại khẩu khí này nói với tôi.”

Thân mình Lăng Đạo Hi chấn động mạnh một cái.

“Có phải mất đi hai chân, thì tôi không còn là chủ nhân của em nữa?”

Biểu tình trên mặt Lăng Đạo Hi trở nên khó có thể hình dung, anh di động một bước về phía giường, tiếp đó lại một bước, rồi bước thứ ba, bước thứ tư... Đến khi tới trước mặt Kỳ Đông.

Anh đứng lặng nơi đó mấy giây, đầu gối cong lại, nặng nề quỳ xuống.

Kỳ Đông cảm thấy lưng bàn tay bỗng nặng, là Lăng Đạo Hi áp đầu lên trên, cả gương mặt anh đều giấu đi, nên Kỳ Đông nhìn không thấy vẻ mặt.

“Xin lỗi.”

Trên da Kỳ Đông có chút ẩm ướt.

“Xin lỗi.”

Anh lại nheo ngào cường điệu một lần, chất lỏng ngày càng nhiều làm ướt cả lưng bàn tay Kỳ Đông.

“Xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi...”

Bả vai Lăng Đạo Hi co rúm, cả căn phòng bệnh, chỉ có lời xin lỗi anh không ngừng lặp đi lặp lại cùng tiếng nước nở tràn tràn vang lên.

Kỳ Đông quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, từng câu từng câu xin lỗi, và cả nước mắt Lăng Đạo Hi, tựa hồ vĩnh viễn cũng không dừng lại.

47. Quyển 2 - Chương 25: Kết Thúc

Một người lặng lẽ đẩy xe lăn đi trên hành lang bệnh viện, người ngồi trên xe lăn đang đắp một tấm chăn mỏng tới ngang hông, che phần chi dưới lại kín kín kê kê, làm cho không người nào biết được bên dưới tấm chăn mỏng kia che giấu những thứ gì.

Phía trước chính là cửa, cửa chỉ rộng đủ cho một người đi qua, có người từ đối diện đi tới, nhìn thấy hai người, nghiêng người tránh ra, mời họ đi trước.

Người đó đẩy xe lăn đi qua, người nhường đường nhìn chăm chú bóng lưng họ thật lâu sau, mới xoay người đi qua cánh cửa chật hẹp, một đường tới bên ngoài phòng bệnh, nâng tay gõ cửa sau đó đẩy vào.

Trước cửa sổ trong phòng bệnh đang đứng một người, chỉ nhìn từ bóng dáng, cũng có thể nhìn ra đó là một người đàn ông dáng người khỏe khoắn cao ngất, bả vai hấn rộng lớn, hai chân thẳng tắp, những đường nét thân hình vì ngược sáng mà ánh lên một quang sáng thần bí.

Người tới dừng một chút ngay cửa, mới tiếp tục đi về phía người kia.

“Chủ nhân, thủ tục xuất viện đã xong, chúng ta có thể đi rồi.”

Kỳ Đông chậm rì rì xoay người lại, “Đi cái gì mà đi? Chân có còn mọc trên người tôi đâu, em không phải nói là phải cưa sao? Còn chưa cưa thì sao có thể đi?”

Lăng Đạo Hi mặt đỏ lên, “Lúc ấy bác sĩ hỏi em có phải là người bị tai nạn xe được đưa tới không, em không biết tổng cộng đưa tới ba người, không nghĩ tới ông ấy nói là tài xế xe tải.”

“Ngu xuẩn,” Kỳ Đông mắng, “Ngay cả loại chuyện này cũng không hỏi rõ, em nói coi em như vậy có phải là đầu óc của chó không?”

Lăng Đạo Hi cúi đầu, tựa hồ rất ngượng ngùng, nhưng lại nhin không được muốn cười, miệng mím thành một đường.

Hai người rời khỏi bệnh viện, nhưng không về nhà, mà đi tới một chỗ khác.

Trong phòng bao nhà hàng ngồi khoảng bảy tám người, bọn Kỳ Đông là hai người cuối cùng đến, Kỳ Đông vừa vào đã bị phạt ba ly, ngược lại Lăng Đạo Hi vì nội thương mới khỏi nên tránh được một kiếp.

Ngồi quanh bàn đều là bạn tốt trong giới của Tổng Kiệt, mấy năm qua Kỳ Đông cũng đều lần lượt gặp qua những người này, khi Tổng Kiệt giới thiệu Kỳ Đông với mọi người đều bảo là ‘người một nhà’, Kỳ Đông cho tới giờ cũng không hề giải thích, nên mọi người đều đối đãi hân như đồng loại.

Đây thoạt nhìn là một bữa liên hoan giữa bạn bè bình thường đến không thể bình thường hơn, mọi người vừa ăn vừa nói chuyện, bữa tiệc đang lúc linh đình, cơm no rượu say, Tổng Kiệt bưng ly đứng lên, những người khác trong lòng đều tự hiểu mà an tĩnh lại, chờ nghe xem y định nói gì.

“Hôm nay là một ngày đặc biệt, tôi và Hùng Hùng đến với nhau tròn bốn năm, đầu tiên cảm ơn mọi người hôm nay đã nỗ lực xuất hiện tại đây, tôi kính mọi người một ly trước.”

Dứt lời, y nâng ly lên uống một hơi cạn sạch, mọi người đang ngồi đều vỗ tay tán thưởng, vợ y dáng người như gấu* về mặt ngượng nghịu, chờ Tổng Kiệt uống hết, lại châm đầy ly kế tiếp cho y.

**Chỗ này chơi chữ, bạn này tên Hùng, chữ ‘hùng’ cũng có nghĩa là con gấu.*

“Tiếp theo là chúc mừng tổng giám đốc và Đông tử xuất viện, đại nạn không chết, mai này tất có hạnh phúc, tôi mượn ly rượu này xua đuổi vận đen cho hai vị,” y lại một hớp đến đáy, sau đó cảm khái nói, “Sau khi các anh xảy ra sự cố, Tiểu Bạch giống như có cảm ứng, ngày nào cũng không chịu ăn gì hết, tôi vừa dụ vừa khuyên đều không được, lại không thể mang nó tới bệnh viện. Cuối cùng nếu không phải tổng giám đốc nghĩ ra cách cho nó trò chuyện với Đông tử qua video, thì tôi sợ là giờ Tiểu Bạch đã đói chết trong nhà tôi rồi. Giờ Tiểu Bạch thì chịu ăn lại rồi, tôi thì bị phía trước phía sau gây sức ép mệt đến mức ốm đi một vòng.”

Mọi người nghe xong cười vang.

Ly lại được rót đầy, “Cuối cùng, cũng là sự kiện quan trọng nhất, chính là cảm ơn Hùng Hùng đã làm bạn nhiều năm qua, quen biết em là chuyện vui vẻ nhất trong đời anh, ly rượu thứ ba anh xin được mời vợ thân

yêu của anh.”

Hùng Hùng e lệ nhìn y cạn ly rượu thứ ba, nghĩ vậy là xong rồi, ai ngờ Tống Kiệt đặt ly rượu xuống, đảo mắt đã từ túi quần lấy ra một chiếc hộp nhỏ bằng nhung đỏ.

“Anh không có cách nào cho em một hình thức về pháp luật, cũng không có cách mời một đám thân bằng hảo hữu đến làm chứng như những người khác, ngay cả hôm nay cũng chỉ có thể bày một bàn đơn sơ thế này...”

Hùng Hùng kinh ngạc che miệng.

“Bất quá có mặt hôm nay đều là anh em có giao tình thân thiết nhất với anh, anh mời họ tới giúp anh làm chứng, Hùng Hùng,” y xoay về hướng Hùng Hùng mở hộp, lộ ra chiếc nhẫn bên trong, “Gả...”

“Dừng!” Lập tức có người kêu lên, “Cầu hôn mà không quỳ sao được?”

“Phải đó, không có thành ý a!”

Mọi người bắt đầu ồn ào, Hùng Hùng lúng túng, Tống Kiệt dứt khoát đẩy ghế ra, quỳ một gối trước mặt đối phương, đem câu nói kia tiếp tục, “Hùng Hùng gả cho anh.”

Mọi người bắt đầu trầm miệng một lời lặp lại, “Gả cho cậu ta đi! Gả đi!”

Lăng Đạo Hi bị bầu không khí này lây nhiễm, trộm ngắm Kỳ Đông, Kỳ Đông cảm ứng được, liếc mắt nhìn lại, Lăng Đạo Hi lập tức chuyển tầm mắt, giả vờ như đang nhìn về đôi bên kia.

Tống Kiệt lồng chiếc nhẫn vào ngón áp út trên tay Hùng Hùng, “Anh biết anh chỉ có thể cho em một lời hứa hẹn ở đầu môi, anh thậm chí cũng không biết hứa hẹn này có thể duy trì bao lâu, có lẽ có một ngày, em... Hoặc là anh... Chúng ta...”

Y đột nhiên nghẹn lời, miệng Hùng Hùng cũng mếu máo rõ ràng, mỗi người đều hoặc nhiều hoặc ít bị nói trúng tâm tư, hiện trường bỗng có một thoáng xấu hổ.

“Nghĩ nhiều vậy làm gì!” Một người vỗ bàn, “Hôn đã cầu xong, vậy giờ kết hôn đi!”

Quần chúng lập tức phụ họa, “Kết hôn kết hôn!”

Một đám người lại còn nói được làm được, lôi kéo hai người bọn họ tới một giáo đường gần đó, đạo Cơ Đốc tại thành phố này chỉ vừa bắt đầu phát triển, gian giáo đường duy nhất tọa lạc bên đường phố, không gian nhỏ hẹp, bên trong sơ sài vô cùng.

Cha sứ nghe xong ý đồ của bọn họ, luôn miệng cự tuyệt, “Không thể, tình yêu đồng tính là đi ngược lại giáo lý, là không được Chúa chúc phúc.”

“Chẳng phải Thượng Đế được xưng là có thể bao dung hết thảy sao? Ngay cả tội ác ngài còn khoan dung được, vì cái gì lại hà khắc đối với tình yêu chân chính như vậy?” Có người hỏi lại, “Các ông luôn nói Thượng Đế sáng tạo ra loài người, nếu ngài phản đối đồng tính luyến ái, vì sao lại muốn đem chúng ta tạo thành đồng tính luyến ái?”

“Này...” Cha sứ nghẹn lời.

“Chúng tôi chỉ muốn mượn nơi này dùng một chút mà thôi, lẽ nào ông muốn hai người họ lên phòng dân sự sao?”

Cha sứ nhìn nhìn nhị vị Tổng Kiệt, thấy trong mắt họ vừa thất vọng lại vừa mong đợi.

Ông thở dài, làm dấu Thánh trước ngực, “Được rồi, nơi này có thể cho các cậu mượn, bất quá thứ cho tôi không thể làm trái ý chỉ của Chúa, không thể chủ trì cho hai người.”

“Không cần,” Kỳ Đông bước một bước lên bục, “Không phải chỉ nói vài câu thôi sao, ai chẳng biết?”

Hắn đứng trên vị trí đứa con của Chúa, ngạo thị quần thần, hào quang vạn trượng, Thập Tự Giá treo cao phía sau hoàn toàn biến thành bối cảnh, Lăng Đạo Hi cúi đầu xuống.

“Amen,” Cha sứ lui xuống, Tổng Kiệt quay đầu cùng Hùng Hùng nhìn nhau cười, nắm tay đối phương, hai người theo thảm đỏ đi đến trước mặt Kỳ Đông.

Kỳ Đông hắng giọng, “Tổng Kiệt tiên sinh...”

Mọi người kỳ vọng chờ đợi nửa ngày cũng không thấy đoạn sau, đang kinh ngạc thì chỉ nghe Kỳ Đông hỏi, “Tiếp đó tới cái gì?”

Mọi người té ngửa.

“Quên đi,” Kỳ Đông xua tay, “Tân lang, cậu có nguyện ý cưới tân nương làm vợ, không bỏ cơm ăn phở, không đi tìm tiểu tam (*đều có ý nói ngoại tình*), ai dám khi dễ cậu ấy, cậu sẽ liều chết đập kẻ đó hay không?”

“Amen, ” Cha sứ một bên lại bắt đầu làm dấu.

Tổng Kiệt đầy mặt tươi cười, “Tôi nguyện ý.”

Kỳ Đông lại nói tiếp, "Tân nương, cậu có nguyện ý gả cho Tân lang, không ngoại tình, không công khai, không dối cậu ấy hô to gọi nhỏ chỉ tay năm ngón (*ý nói sai bảo người khác*), không coi trộm tin nhắn của cậu ấy, để cho cậu ấy cất tiền riêng, tôn trọng bằng hữu của cậu ấy hay không?"

Quần chúng dưới đài không nhin được cười.

Hùng Hùng ngại ngùng mím miệng, "Tôi nguyện ý."

"Được rồi, tôi tuyên bố các cậu chính thức kết làm phu phụ, bây giờ các cậu có thể trao nhẫn."

Hùng Hùng ngẩn ra, "Tôi không có chuẩn bị nhẫn."

"Vậy hãy để cậu ấy mang nhẫn cho cậu."

Tống Kiệt cũng giật mình, "Nhưng mà đã mang rồi còn đâu."

Kỳ Đông đập bàn một cái, "Vậy tháo xuống mang lại!"

"Amen," Cha sứ hét nhìn nổi lắc đầu.

Tống Kiệt lại một lần nữa vì đối phương đeo nhẫn, hai người mặt đối mặt, đều cười y như hai kẻ ngốc.

"Lễ tất," Kỳ Đông lưu loát tuyên bố, "Chờ tôi ra khỏi cánh cửa này các cậu mới được phép hôn môi*."

**Chỗ này nguyên văn là 'đá bên nhi', nghĩa là 'ngắc ngứ', 'ngập ngừng', 'lảo đảo chực ngã' ..., nhưng ở đây có nghĩa là 'hôn môi', theo tiếng địa phương Bắc Kinh.*

Kỳ Đông vừa ra khỏi cửa giáo đường, liền nghe phía sau một mảnh huyết sáo cùng tiếng ồn ào, bất giác khóe môi cũng giương lên.

Lăng Đạo Hi đi theo bên cạnh sau hần nửa bước chân, anh sẽ không ở lại gian giáo đường đó, bởi vì nơi đó không có thân của anh.

Có mấy tín đồ đang truyền giáo ở khu phụ cận giáo đường, họ thấy Kỳ Đông cùng Lăng Đạo Hi, lễ phép mời hai người dừng bước, sau khi nghe bọn họ nói một chuỗi dài, Lăng Đạo Hi mở miệng.

"Vì sao phải tin Thượng Đế?"

Tín đồ thành kính giải thích, “Tín ngưỡng khiến trong lòng chúng ta tràn ngập lực lượng, khiến chúng ta có khả năng đối kháng với nghịch cảnh, Thượng Đế nhận hết khó khăn của chúng ta, tha thứ tội lỗi của chúng ta, cũng ban cho chúng ta hết thấy những gì ta có được. Tín tưởng Thượng Đế, anh sẽ học được cách tri ân, chỉ có người hiểu cách tri ân, mới có thể phát hiện những điều tốt đẹp trong sinh mệnh.”

Lăng Đạo Hi cười nhìn về phía Kỳ Đông, “Nhưng tôi mỗi ngày đều sống trong cảm kích rồi.”

Kỳ Đông nhìn anh một cái không rõ ý nghĩa.

Lăng Đạo Hi hiếm thấy mỉm cười đối với người ngoài cự tuyệt, “Thật xin lỗi, tôi đã có tôn giáo tín ngưỡng của mình, chỉ sợ không có chỗ trống tiếp nhận Thần của các anh.”

Người truyền giáo cảm thấy rất đáng tiếc, bất quá đảo mắt lại nghĩ tới Kỳ Đông, “Vây còn vị tiên sinh này...”

“Tôi ai cũng không tin, ” Kỳ Đông gọn gàng lưu loát trả lời, “Tôi chỉ tin chính mình.”

Trong một phiên âm thanh pháo nổ, Kỳ Đông về tới nhà, vừa vào cửa liền ăn một tràng mắng.

“Thằng nhóc mày còn biết đường về hả,” Kỳ cha không khách khí giáo huấn thằng con, “Mày có còn coi ba là ba không thế?”

Kỳ Đông không chút để ý thả xuống một đồng đồ lớn, “Chẳng phải con về đây rồi sao.”

Kỳ cha chạy vào phòng ngủ, từ bên trong la vọng ra, “Rửa tay rồi thắp cây nhang cho má mày đi.”

Kỳ Đông đi đến trước bài vị Kỳ má, không tìm thấy nhang, dứt khoát châm điếu thuốc.

Lúc Kỳ cha cầm nhang ra, vừa vặn bắt gặp Kỳ Đông đang cắm điếu thuốc vào lư hương, “Tiểu tử thôi, má mày không hút thứ đó.”

Ông cầm điếu thuốc đặt vào miệng mình, thắp nhang, đưa cho Kỳ Đông, Kỳ Đông lạy lạy, lần nữa cầm nhang vào lư hương.

“Thuốc này không tệ ha,” Kỳ cha ngậm thuốc của Kỳ Đông, âm ỉ không rõ lời nói.

Kỳ Đông thò tay vào ngực áo mò mò, lấy nguyên gói thuốc ra ném lên bàn.

Kỳ cha đang lật xem đồng hồ Kỳ Đông mang về, “Về nhà thì về, mang nhiều đồ như vậy làm gì? Cũng không sợ nặng.”

Kỳ Đông đã ngồi bên bàn cơm, cũng không đợi ba mình mà trực tiếp động đũa, “Đó là có người hiếu kính ba đó.”

“Ai a?” Kỳ cha hỏi, tiếp đó mắt sắc phát hiện một chai rượu để bên trong, “Ồi, đây là đồ tốt a.”

Ông không đếm xỉa mấy thứ còn lại, trực tiếp tìm hai chung rượu tới, chai rượu vừa mở nắp, trong phòng nhất thời tràn ngập mùi rượu nồng đặc.

Hai người chạm cốc vang một tiếng thanh thúy, Kỳ cha không nói hai lời một ngụm nốc hết, còn ‘hà’ một tiếng sáng khoái.

“Rượu này quá đã,” ông liếm liếm môi, lại rót đầy một ly cho mình, lúc này mới tra khảo Kỳ Đông.

“Nói đi, người nào?”

“Người gì a?” Kỳ Đông vừa nhai vừa hỏi.

“Bạn gái của con hả?”

“Bạn gái nào?”

“Mày còn giả bộ với ông già mày làm gì?” Kỳ cha cười hắc hắc, “Chẳng phải mày vừa nói rượu này là có người hiếu kính ba sao? Ngoại trừ con dâu tương lai của tao, ai còn chịu lấy lòng lão già như tao nữa?”

“À,” Kỳ Đông đã hiểu, hấn lại gấp một đũa thức ăn, ăn xong rồi mới nói, “Ba nói em ấy a.”

Kỳ cha nghiêm mặt, “Sao không mang về nhà cho ba nhìn coi? Mày từ hồi học cấp hai đã dẫn bạn gái về nhà rồi, khi đó tao cũng không quản mày, thế nào mà lên đại học rồi ngược lại không dẫn về nữa?”

Kỳ Đông tự động bỏ qua vấn đề sau, “Em ấy đang ở nhà đấy.”

Kỳ cha gật gật đầu, “Ở nhà bồi cha mẹ ăn tết, rất hiếu thuận.”

“Ở nhà của con, em ấy không có nhà.”

“A? Hai người ở chung rồi?” Kỳ cha đối cũng không quá giật mình về việc con mình sống chung trước hôn nhân, nhưng đối với việc nhà gái không có nhà thì rất bất ngờ, “Ba mẹ cô gái ấy đâu?”

“Chết rồi, chạy rồi.” Kỳ Đông ngắn gọn đủ ý tổng kết.

Kỳ cha ai nha một tiếng, “Đáng thương quá vậy? Thế sao con lại để một đứa con gái ở nhà một mình chứ? Mang người về cùng nhau ăn tết a.”

Kỳ Đông tiếp tục ăn, “Em ấy thẹn thùng.”

“Thẹn thùng? Tính cách này ba thích,” Kỳ cha vui vẻ uống cạn một ly, “Nói nói nghe coi, con dâu tương lai của ba trông thế nào? Có đẹp không?”

Kỳ Đông và một đĩa cơm, “Dáng vóc cao lớn không có ngực.”

“A?” Kỳ cha thật bất ngờ, “Ba còn tưởng con thích dáng vóc nhỏ xinh đáng yêu cúp ngực cỡ bự chứ.”

Kỳ Đông chịu không nổi trừng mắt nhìn ông một cái, làm gì có lão cha nào dùng loại từ ngữ này hình dung con dâu chứ.

“Rồi sao nữa? Phương diện tính cách thì sao?” Kỳ cha truy vấn.

Kỳ Đông dùng đĩa, nghĩ nghĩ, “Đầu óc không được tốt lắm, suốt ngày làm chuyện ngu xuẩn, nhát gan, thích ăn dấm, quan hệ với đồng nghiệp không tốt, nấu ăn thì chẳng có mùi vị gì...”

Hắn dừng một chút lại bổ sung, “Còn nữa, không thể sinh con.”

“A?” Kỳ cha càng nghe càng há hốc mồm, “Con à, phẩm vị của con cũng độc đáo quá đó, thế cô này có ưu điểm gì a?”

Kỳ Đông lại ngẫm ngẫm, “Chuyện gì em ấy cũng nghe con.”

Kỳ cha vỗ đùi, “Ai nha, điểm đó là rất quan trọng đó!”

Kỳ Đông cong khóe miệng.

“Ba nói cho con nghe,” Kỳ cha lại ngửa đầu cạn một ly, “Còn nhớ chú Liên của con không?”

“Nhớ a, mối tình già của ba chứ gì.”

“Phi phi, là lão chiến hữu, cái gì mà mối tình già chứ, không biết lớn nhỏ,” Kỳ cha giáo huấn hần một câu, “Năm ngoái ông bỏ vợ rồi.”

“Nga? Vì sao?”

“Bà vợ đó a,” Kỳ cha cảm giận lắc đầu, “Chẳng phải thứ tốt gì, căn bản không coi chồng mình ra gì, cả ngày âm ỉ với chú Liên con, ba nói chứ, nên bỏ từ sớm rồi!”

Kỳ Đông buồn cười, “Nào có ai khuyên người ta ly hôn như ba?”

“Ba chính là hối hận mình lúc trước không khuyên!” Kỳ cha nghĩ đến đây liền tức giận, “Bà vợ đó coi chú Liên con y như cái gai trong mắt, bản thân thì ở bên ngoài trên hoa gheo nguyệt, cho chú Liên con đội nón xanh, thực mẹ nó tệ bạc!”

Nói tới đây, ông xắn tay áo đập bàn cái rầm, “Cho nên ba nói, phụ nữ không nghe lời, khỏi cần cũng được!”

Kỳ Đông không biết nên nói gì với ba mình mới tốt, đành phải cúi gằm đầu ăn.

Kỳ cha nói đến cao hứng, còn đang thao thao bất tuyệt, “Muốn ba nói a, hai người cùng một chỗ, quan trọng nhất là cuộc sống ngày qua ngày, yêu hay không yêu gì đó, đều là mấy chuyện để chơi đùa khi còn trẻ, không có ý nghĩa.”

“Đẹp hay không không quan trọng, tính cách nhất định phải tốt, giống như má con vậy,” nói tới đây ông lại sụt sịt vài cái, “Nấu ăn không ngon có thể tập, quan hệ với đồng nghiệp không tốt cũng không sao, quan hệ tốt quá mới là vấn đề, về phần chỉ số thông minh hử, phụ nữ cũng không cần phải quá thông minh, không trở ngại là được, thỉnh thoảng ăn dấm là chứng minh người ta thích con, chuyện nhỏ, chỉ cần không làm âm ỉ là được, mới rồi con còn nói gì nữa nhỉ?”

Kỳ cha hồi tưởng một chút, “Nhát gan thì là ưu điểm a, vốn đàn ông là phải bảo hộ phụ nữ mà, có điều chuyện không thể sinh con thì...”

Kỳ Đông chịu hết nổi, nâng ly đánh lạc hướng, “Ba.”

Kỳ cha lập tức quảng chuyện này ra sau đầu, cùng hần cụng ly, khoái trá uống cạn.

“Bất kể thế nào, con cứ mang người về cho ba nhìn coi.”

Kỳ Đông ứng phó, “Nói sau đi.”

“Đừng có nói sau, ngày mai là đêm 30, mày lập tức gọi điện thoại, mời cô ấy về nhà ăn tết, một thân một mình giống cái gì chứ!”

Kỳ Đông dùng đũa gõ chén, “Ba ở đó mà nói người ta, vậy còn ba? Ba tính khi nào thì tìm bạn già?”

“Hắc, mày sốt ruột muốn có mẹ kế tới vậy à?”

“Con đây còn không phải sợ ba già rồi cô đơn một mình sẽ buồn sao?”

Kỳ cha vui vẻ, “Ba mới không lo, ba mày lên kế hoạch hết rồi, chờ ba về hưu, liền nuôi con chó, mỗi ngày mang nó cùng đi câu cá, đó mới là cuộc sống thần tiên.”

Kỳ Đông nhú mày, “Vậy là ba tính không tìm bạn già sao?”

“Người phụ nữ phù hợp đâu có dễ tìm vậy, so với cả ngày kiếm chuyện cho mình, thà nuôi con chó tự do tự tại.”

Dứt lời, ông lại nâng ly rượu, uống một hơi cạn sạch, cảm khái nói, “Thật là rượu ngon.”

Trước hôm sinh nhật Lăng Đạo Hi một ngày, nhân viên trong công ty lên thương nghị nên mua quà gì cho anh thì tốt, rất tự nhiên hỏi tới Kỳ Đông.

“Anh Đông, anh có biết tổng giám đốc thích nhất cái gì không?”

Kỳ Đông chẳng hề nghĩ ngợi gì, “Giày.”

Mọi người tiếp thu ngay gợi ý, “Vậy mình tặng tổng giám đốc một đôi giày là được rồi.”

Không ai có ý kiến, nhưng có người đưa ra câu hỏi, “Nhưng mà các cậu có biết tổng giám đốc mang giày số mấy không?”

Mọi người anh nhìn tôi tôi nhìn anh, cuối cùng lại tập thể nhìn Kỳ Đông.

Kỳ Đông mắt cũng chưa nâng, “44.”

Đồng nghiệp đều bật ngón cái, “Quả nhiên vẫn là anh Đông hiểu tổng giám đốc.”

Đôi giày để đưa cho ‘tổng giám đốc’ được mua về, mọi người nhất trí đề cử Kỳ Đông đem đi tặng.

Lăng Đạo Hi quỳ gối nâng hai tay tiếp nhận quà sinh nhật của mình, mở ra vừa nhìn liền vui vẻ, “Đây là ngài bảo họ mua a?”

“Chẳng phải đúng sở thích em sao.”

Lăng Đạo Hi nhoẻn miệng, “Cám ơn chủ nhân.”

Kỳ Đông hất chân, “Em có nguyện vọng sinh nhật gì, nói nghe coi.”

Lăng Đạo Hi nghĩ nghĩ, “Có thể ước ba điều phải không?”

“Lòng tham không đáy.”

“Không được sao?”

“Nói đi.”

Lăng Đạo Hi trầm ngâm một lát, “Nguyện vọng thứ nhất em mong chủ nhân khỏe mạnh.”

Kỳ Đông cười giễu một tiếng, “Chuyện đó đâu phải do tôi.”

“Nguyện vọng thứ hai em mong chủ nhân hạnh phúc.”

“Chuyện đó đâu phải do em.”

“Nguyện vọng thứ ba em mong chủ nhân được vui vẻ.”

Kỳ Đông liếc xéo anh, “Em không có nguyện vọng nào cho chính mình?”

Lăng Đạo Hi không rõ sao người này lại hỏi vậy, “Ba nguyện vọng đó đều là cho chính em mà?”

Kỳ Đông nheo nheo mắt, “Thế nếu cho em nguyện vọng thứ tư thì sao?”

“Một người sao có thể được ước nhiều vậy chứ.”

“Tôi cho phép em có thêm.”

“VẬY...” Lăng Đạo Hi suy tư, “Em mong chủ nhân...”

“Điều này nhất định phải dành cho chính em.” Kỳ Đông ngắt lời anh.

Lăng Đạo Hi tựa hồ bị vấn đề này làm khó, anh nghiêm túc suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng nói, “Em không phải không mong ước gì, chỉ là nếu nói ra, thì đó không phải một nguyện vọng nữa, mà là một tham vọng.”

“Em cứ nói tôi nghe chút coi.”

Lăng Đạo Hi ngẩng đầu nhìn vào mắt Kỳ Đông, “Em hy vọng được cùng chủ nhân một chỗ, vĩnh viễn không rời.”

Hai người đối mắt lẫn nhau, Kỳ Đông không nói gì, Lăng Đạo Hi từ đầu đến cuối mắt vẫn mang ý cười nhìn đối phương, tựa hồ anh chỉ cần nói ra nguyện vọng kia là đủ, căn bản không nghĩ đến việc có được đáp án của Kỳ Đông.

Cứ thế một cao một thấp nhìn nhau một lát, Lăng Đạo Hi đột nhiên cười cười, “Chủ nhân tối nay chúng ta ăn lẩu được không? Coi như chúc mừng sinh nhật em.”

Sau khi tan tầm Kỳ Đông lái xe đưa Lăng Đạo Hi đến siêu thị, dư quang ánh mắt bỗng quét tới tiệm châu báu bên kia đường.

Lăng Đạo Hi mới vừa mở cửa xe, chợt nghe Kỳ Đông nói, “Em tự đi mua đi, khi nào xong quay ra tôi tới đón em.”

“Nga? Được.” Anh cũng không hỏi Kỳ Đông muốn làm gì, “Chủ nhân ngài nếu có việc thì em tự đánh xe về cũng được.”

Kỳ Đông lắc đầu, chờ Lăng Đạo Hi đi xa, lúc này mới xuống xe, qua phía đối diện.

Nhân viên cửa hàng vàng bạc đá quý này đã sớm luyện ra một đôi hỏa nhãn kim tinh, nhìn thấy quần áo và cách ăn mặc của Kỳ Đông liền biết ngay đối phương là tiêu chuẩn nào, lập tức tươi cười đón chào, dẫn hắn tới quầy xa hoa nhất.

Kỳ Đông phóng mắt lướt qua một vòng, trong quầy rực rỡ muôn màu, nhìn mà khiến hắn mất hết kiên nhẫn.

Nếu là cho phụ nữ, hắn thà quẳng thẻ cho cô ta tự chọn.

“Có xích chó không?” Hấn thuận miệng hỏi.

“A?” Nhân viên cửa hàng tròn tròn mắt, “Trang sức chỗ chúng tôi đều là bằng bạch kim.”

“Xích chó bạch kim, nạm kim cương.”

Đổi thành một người khác mà nói vậy chắc đã bị đuổi ra từ sớm, đáng tiếc người hỏi là Kỳ Đông, nhân viên bán hàng nở nụ cười, “Ngài thực hóm hỉnh.”

Nể tình tiểu cô nương này lễ độ như vậy, Kỳ Đông vẫn chiều cố một chút chuyện làm ăn của cô, lúc hấn rời đi, nhân viên bán hàng cười tươi như hoa.

Lúc Kỳ Đông quay lại, Lăng Đạo Hi đã đợi ngoài xe, bên chân còn chất đống mấy túi đồ.

Lúc Lăng Đạo Hi từ siêu thị ra phát hiện xe nằm nguyên tại chỗ, Kỳ Đông lại chẳng thấy đâu, cũng rất buồn bực, giờ phút này thấy hấn trở lại, nghi hoặc hỏi, “Ngài đi đâu?”

Kỳ Đông không trả lời, mở cửa xe, “Lên xe.”

Samoyed rốt cục chờ được chủ nhân trở lại, kích động xoay vòng vòng quanh hấn, quay đầu lại thấy Lăng Đạo Hi mang theo bao lớn túi nhỏ, chỉ cho là mua cho nó ăn, hưng phấn chạy tới khều khều.

Kỳ Đông ngồi trên sô pha, nhìn một người một chó đang tranh đoạt đồ, tay đùa nghịch thứ trong túi quần, ra chiều suy nghĩ.

Một lát sau, hấn rốt cục mở miệng.

“Lại đây.”

Lăng Đạo Hi nghe chủ nhân mình gọi, không nói hai lời buông thứ trong tay, đi tới.

Kỳ Đông lại nói, “Quý xuống.”

Anh thuận theo quý trước mặt hấn, Kỳ Đông vươn tay, “Tay.”

Anh đem tay phải đặt vào lòng bàn tay đối phương, Kỳ Đông lắc đầu, “Tay kia.”

Anh lại đổi tay, chỉ thấy Kỳ Đông từ trong túi lấy ra một chiếc nhẫn, chậm rãi đeo cho mình, kích cỡ rất

vừa vặn.

“Đây là...” Biểu tình Lăng Đạo Hi tràn ngập nghi hoặc.

“Chẳng phải em đã cầu nguyện với Thần của mình sao?”

Thấy người này vẫn mang một bộ mặt xuẩn ngốc, Kỳ Đông chỉ muốn gõ phát cho tỉnh ra.

“Giờ nguyện vọng của em đã trở thành sự thật.”

Lăng Đạo Hi liếc nhìn chiếc nhẫn trên ngón vô danh, lại ngược mắt lên nhìn Kỳ Đông, biểu cảm từ bối rối ban đầu, đến không thể tin nổi, đến mừng rỡ như điên, cuối cùng trái lại vì trong nhất thời cảm xúc thành linh ập đến quá mức mãnh liệt, chậm rãi trấn định lại.

Anh nhoẻn môi cười hỏi, “Ngài đây là đang cầu hôn sao?”

“Em nói xem?” Kỳ Đông hỏi lại.

Lăng Đạo Hi ý cười càng sâu, “Bình thường không phải là người cầu hôn quý sao?”

Kỳ Đông nghiêng thân về trước, khước miệng câu lên, “Loại chuyện đó, đời này em đừng có nghĩ đến...”

< Văn tuồng >

...

.....

.....

Năm phút sau ——

“Chủ nhân, em thuận tay trái, chẳng lẽ không phải nên đeo nhẫn lên tay phải mới đúng sao?”

“Cút đi.”

Mười phút sau ——

“Chủ nhân, chúng ta đi Ý hưởng tuần trăng mật được không?”

“Ý con khỉ chứ Ý!”

Mười lăm phút sau ——

“Chủ nhân...”

“Mẹ nó em cầm miệng cho tôi!”

-Toàn văn hoàn-

48. Quyển 2 - Chương 26: Hậu Ký

Tôi thường đề cập trong phần hồi đáp, tôi không phải là mẹ của những nhân vật dưới ngòi bút mình, mà là một người ghi chép.

Tôi viết văn từ trước đến nay chỉ sáng tạo hai nhân vật, sau đó tùy ý bọn họ trong đầu tôi trình diễn câu chuyện của mình, mỗi một động tác, mỗi một ánh mắt, mỗi một câu thoại của họ, tôi đều nhìn thấy, nghe thấy, điều tôi cần làm, chính là bằng lời văn hữu hạn của một người theo học ngành kỹ thuật, ghi chép lại câu chuyện của họ.

Kỳ Đông cùng Lăng Đạo Hi hai người, xuất hiện trong đầu tôi vào lúc tôi đang viết ‘Ngã bất phối’ (Truyện Cám ơn em vẫn cười), tôi thậm chí còn không rõ là tôi sáng tạo ra họ, hay là họ tìm tới tôi, tôi thậm chí hoài nghi trong đầu tôi có một cánh cửa dẫn đến một chiều không gian khác, mà chưa được họ cho phép, tôi đã theo cánh cửa đó trộm tiến vào.

Mới đầu lực lượng của bọn họ rất mỏng manh, chỉ là những mẫu ngắn vụn vặt chọt lóe, rất nhanh liền bị hình ảnh Lăng ca và Linh Dương chiếm chỗ, phần lớn thời gian lực chú ý của tôi đều đặt trên người đôi đó, chỉ thỉnh thoảng mới nhớ tới tồn tại của hai người này.

Chờ khi ‘Ngã bất phối’ kết thúc, tôi mới chính thức bắt đầu nhìn đến câu chuyện của họ, khi đó họ đã phát triển rất nhiều mẫu chuyện ngắn hoàn chỉnh rồi, thoáng chốc tôi bị câu chuyện này làm kinh ngạc, đợi xem hết toàn bộ hình ảnh đã có, tôi liền có kết luận —— thiên văn này không thể viết, lý do rất đơn giản, là một thiên Đan mỹ văn, nó rất “thô”, hoàn toàn không phù hợp quan niệm mỹ học về việc đọc của độc giả đam mỹ. Nhưng nếu bỏ đi những bộ phận “thô” đó, thì câu chuyện kia liền như rượu mạnh bị pha nước, hoàn toàn mất đi lực va chạm của nó. Vì thế tôi thô bạo dồn hai người họ vào xó, tiếp tục đi tìm nhân vật chính quy quy củ củ, có thể được quần chúng tiếp nhận.

Nhưng nếu bạn đã xem đến đây, bạn hẳn là biết, khí tràng hai người kia lớn mạnh bao nhiêu, tình cảm của

họ mãnh liệt đến độ nào, họ đã phát triển tới một mức mà tôi không thể khống chế, câu chuyện của họ ngày càng đầy đủ, hình ảnh tôi nhìn thấy ngày càng toàn vẹn, họ từ trong xó xỉnh ra trước sân khấu, dồn tất cả mọi người vào góc, khiến tôi không thể nhìn thấy ai khác ngoài họ.

Tôi càng đè ép, họ đàn hồi càng mạnh, đoạn thời gian đó đầu óc tôi cơ hồ muốn nổ tung, nhất là lần đầu tiên Lăng Đạo Hi quỳ gối, cứ như bị ai đó nhét vào nút replay, cứ không ngừng phát đi phát lại trong đầu tôi, chỉ cần nhắm mắt lại, hình ảnh đó lại tái diễn lần nữa.

Cuối cùng vạn bất đắc dĩ, ngày 25 tháng 10 năm 2012, tôi mở một “tủ” văn trống trên word, dùng tên Lăng Đạo Hi làm mật mã, bắt đầu ghi chép câu chuyện của họ, có điều lời văn thời điểm đó chưa phải như mọi người đã đọc, mà là từng cảnh từng cảnh nhảy ra, tựa như cái mà tôi nhìn thấy.

Sở dĩ tôi viết ra chúng, chỉ là để xoa dịu cái loại cảm giác muốn bùng nổ, khiến tôi có không gian đầy đủ mà quan sát người khác, phương pháp này rất hữu hiệu, vì thế rất nhanh tôi lại bắt đầu ghi chép chuyện của Phong Hạo và Lăng Lang (trong ‘Đẳng nhĩ ngưỡng vọng’), thỉnh thoảng bận tâm bên này một chút, tình tiết và lượng từ trong tủ văn này càng ngày càng nhiều, nhưng tôi lại chưa bao giờ suy xét việc cho nó rời khỏi ổ cứng của mình.

Chuyện sau đó mọi người đều biết rồi, ngày 11 tháng 1 năm 2013, lúc tôi mở ‘Đẳng nhĩ ngưỡng vọng’, vì sơ suất mà đào dư một cái hố, điều này đối với người có chứng (ám ảnh) cưỡng bức như tôi mà nói là không thể chịu đựng được. Vì thế lần đầu tiên tôi bắt đầu lên dàn ý cho họ, chỉnh lý tuyến thời gian, đem một mớ những cảnh độc lập kết nối thành một bộ tiểu thuyết hoàn chỉnh, cũng chính vì nguyên nhân đó, Kỳ Đông cùng Lăng Đạo Hi mới có thể từ trong bóng tối ra dưới ánh mặt trời, nhận lấy ánh mắt xem xét của quần chúng.

Vì tính đặc thù của câu chuyện này, ban đầu tôi cũng đã chuẩn bị tâm lý tốt cho việc lướt truy cập dưới mười, độc giả chỉ vài ba người, ai ngờ một thiên văn tự ngu tự nhạc (tự tiêu khiển cho chính mình) như vậy, lại dẫn đến hưởng ứng ngoài mong đợi. Là một văn tiểu chúng (đối nghĩa với đại chúng) không hề mời bất cứ ai trong Bảng nhân công, cũng tận lực tránh né Bảng tự nhiên (hai bảng này không hiểu lắm), khi kết thúc lại có thể nhận được ba ngàn bình luận, ba ngàn phản hồi, mỗi ngày mở khu bình luận, mặt tôi đều là thế này = =. Thiên văn này mười bảy vạn chữ, tổng bình luận thì lại không chỉ ba vạn chữ, ngay cả cái loại ‘thần khí nghịch thiên’ như lời bình dài một vạn chữ cũng xuất hiện. Tôi bị nhiệt tình của mọi người làm kinh sợ luôn, ai cũng khen ngợi tôi, nhưng lại không biết căn bản không phải công lao của tôi, mà là quảng sáng hai người kia rất chói mắt, nên lây nhiễm cho rất nhiều người, tôi bất quá cũng chỉ là một thành viên bé nhỏ không đáng kể trong đó, thậm chí còn là hung thủ từng một lần suy xét việc có nên bóp chết bọn họ không.

Tôi hiện tại cảm thấy thật may mắn có thể đem câu chuyện của họ ghi lại, trong quá trình viết văn, tôi cũng dần dần càng có nhận thức khắc sâu với hai người. Kỳ Đông trong quan điểm đam mỹ truyền thống, là một tra công điển hình, nhưng tôi tin tưởng đối với bất kỳ một M nào, hẳn chính là chủ nhân hoàn mỹ họ tha thiết ước mơ. Hẳn là công cường đại nhất, hoàn mỹ nhất, trong số bốn công mà tôi từng viết cho đến hôm nay, cũng là công mà tôi yêu thích nhất, điểm này có lẽ sau này cũng sẽ không có ai vượt qua được. Thời điểm tôi viết Quyển I, hẳn vẫn cách tôi rất gần, tôi còn có thể thi thoảng miêu tả tâm lý hẳn một chút, nhưng theo thời gian trôi qua, khí tràng hẳn càng ngày càng cường đại, cách tôi càng ngày càng xa, cho nên cuối cùng tôi hoàn toàn không thể cũng không dám suy đoán nội tâm của hắn, giống như trong văn tôi tả, ánh sáng có thể chiếu rọi bóng tối, nhưng khi nguồn sáng đó chói mắt tới một mức độ nhất định, thì ai có thể thấy rõ nơi trung tâm nguồn sáng có cái gì đây?

Mà hoàn toàn tương phản, văn khi mới bắt đầu viết, Lăng Đạo Hi cả người tựa như giấu trong bóng tối, tôi hoàn toàn gọt giữa không được cách suy nghĩ của người này, thiết nghĩ bạn hẳn cũng phát hiện, ở đầu văn, miêu tả tâm lý của cậu ấy cơ hồ bằng 0. Nhưng theo thời gian, quang mang của Kỳ Đông càng ngày càng chói mắt, soi sáng hắc ám trong Lăng Đạo Hi, tôi càng lúc càng có thể cảm nhận được hoạt động nội tâm của cậu ấy, cậu ấy cách tôi ngày càng gần, thậm chí cùng tôi hợp hai làm một, khi cậu ấy cười, khoe miệng tôi cũng giương lên, khi cậu ấy khóc, tôi cũng khóc không thành tiếng, quyển I cậu ấy còn có thể đi thi toán được tuyển thẳng vào trường Đại học lớn, tới quyển II cậu ấy năm đời mỗi đời mười sáu năm lại tính thành chín mươi tuổi. Nhưng tôi vẫn có một thời điểm rất thống khổ, đó chính là Lăng Đạo Hi cùng tam quan (thế giới quan giá trị quan nhân sinh quan) của tôi nghiêm trọng không hợp, ví dụ lúc cậu ấy tranh đoạt học bổng cùng một sinh viên nghèo, hay vì thù riêng mà đuổi việc nhân viên, mỗi khi gặp kiểu tình tiết này tôi hạ bút đều vô cùng khó khăn, xóa xóa sửa sửa, cuối cùng vẫn lựa chọn tôn trọng cách làm của bản thân cậu ấy, không can thiệp vào nữa, bởi vì tôi phải ghi chép không phải là một Lăng Đạo Hi tốt đẹp, mà là một Lăng Đạo Hi chân thật.

Cuối cùng tôi muốn trình trọng cảm ơn mỗi một độc giả đã hồi văn, để lại bình luận, ném bom, khi thiên văn này còn đang trong thời kỳ cập nhật, làm tôi xúc động nhất chính là bình luận của mọi người, chỉ sợ sau này tôi không bao giờ có được khu bình luận sách đồ sộ thế này nữa. Trong đó có một vài bình luận phân tích khá sâu sắc, nếu ngài thấy được thiên văn này ở nơi khác, thì hoan nghênh ngài đến Tấn Giang (một trang văn học mạng của Trung Quốc) thăm một chút phần nhân và ‘lâu’ bản luận của bản văn gốc, có lẽ trong số đó có bình luận có thể giải trừ nghi hoặc trong lòng ngài. Nếu ngài muốn mua định chế của văn này (định chế là phần văn bị giới hạn đọc, khi văn lên VIP sẽ bắt đầu định chế, phải trả tiền mới đọc được), xin quan tâm (giống follow) chuyên trang của tác giả, giá của định chế khoảng trên dưới 40 nhân dân tệ, chưa chắc sẽ có thêm phiên ngoại, nhưng nếu có, nhất định là phiên ngoại ‘thịt’, bởi vì tôi đã quên đem một tư thế cơ thể Lăng Đạo Hi yêu nhất viết ra, tôi đã có thể cảm nhận được cơn giận của cậu ấy rồi đây OTZ.

Bộ tiểu thuyết Túc hạ đích luyến nhân này khi công khai văn án chỉ có một câu, “Văn này viết ra chỉ vì hoàn thành một tâm nguyện của bản thân, không đề nghị đọc.” Lúc trước có người hỏi tôi tâm nguyện này là gì, đầu tiên chính là đem câu chuyện của hai người Kỳ Đông cùng Lăng Đạo Hi ghi chép lại, nhưng tôi tin tưởng tâm nguyện này không phải của tôi, mà là của hai người bọn họ, họ mượn tay tôi, đem câu chuyện của chính họ nói cho mọi người nghe, mà tôi cũng cam tâm tình nguyện bị lợi dụng.

Tiếp theo chính là điều tôi đã từng hỏi đáp trong phần bình luận, tôi muốn viết về một S hoàn mỹ, cùng một M hoàn mỹ, bản thân họ tràn ngập mâu thuẫn vô pháp điều hòa —— sinh hoạt của họ là trong hiện thực, thế rồi lại vô cùng lý tưởng hóa, đối với hư ảo họ rất chân thực, đối với hiện thực họ rất mộng lung, đối với đam mỹ họ rất đồng chí, đối với đồng chí họ lại rất đam mỹ, họ vừa không thuộc về nhị thứ nguyên, cũng không tồn tại trong tam thứ nguyên, mỗi lời nói mỗi cử động của họ, cứ làm xong một cái lại ngừng một lần, nơi chốn tràn ngập lỗ hổng, cuối cùng lại nhờ trăm ngàn lỗ hổng này, tạo thành một đôi chủ nô hoàn mỹ trong lòng trong mắt tôi.

Hiện giờ tâm nguyện đã xong, Dịch mã chết cũng không tiếc.

Viết cho rạng sáng ngày 3 tháng 4 năm 2013.

———oOo———

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuc-ha-dich-luyen-nhan-duoi-chan-nguoi-yeu>